

ממלכה במבחן

(פאנפיקשיין)

כתיבה :

מיכל א.

הצהרה על ויתור זכויות יוצרים :

הדמויות, העולם בו הן פועלות, ומושגים הקשורים בו, אינם שייכים לכותבת. הם כולם נוצרו על ידי מיה קינן ושייכים לה בלבד.

אין להעתיק את הטקסט או חלקים ממנו ללא אישור בכתב מכותבת הפאנפיק.

לתגובות:

trianglebermudap@gmail.com

פרולוג

כמו גרעין טמון עמוק באדמה, מתפתח לאט בחושך ורק קצהו מבצבץ מעל הרגבים התחוחים - סודות כך לימדה אותו אמא שלו כשהיה קטן הם כמו צמחים. שים גרעין אחד עמוק באדמה, השקה אותו במים והמתן. הוא כבר יצמח, יתפתח ויוציא עלעלים קטנים.

הסוד לעולם לא יישאר כמו שהיה כששמעת עליו לראשונה. גולמי, חזק וראשוני. הזמן שעובר בונה עליו תוספות חדשות, השלכות גדולות ותילי תילים של השערות וגם אם תתאמץ מאד עדיין יבצבץ לו מבעד לפניך לפעמים.

הרבה פעמים חשב לספר לה. בסיום סעודת שבע הברכות האחרונה שלהם כשהזכירה לראשונה את יקוואל או כשהגיעו לטירה ואונמר בעליזות שאפיינה אותה הצהירה שאין שום סיכוי בעולם שיקוואל יסכים לבוא לבקר אותם בחור הנידח הזה כשיחזור.

לא הרבה הזכירו בני משפחת המלוכה את הנסיך הנעלם, אבל הזמן שחלף מאז נישא אולה לאונמר לימד את האקסידטור הצעיר כי על אף שהציגו פנים אחידות ביחסם כלפי בן המשפחה המרדני, מתחת לפני השטח היו הדברים שונים.

מיכאל שלא ראה את יקוואל מאז עזב את כוור, ואונמר שטענה באוזניו מספר פעמים כי אופייה המרדני השתווה ליקוואל לעיתים - לא הסכימו עם דעתו של המלך. מילים לא נאמרו במפורש מעולם, אבל בפעמים היחידות בהן הזכיר מישהו את שמו של הנסיך יכול היה אולה לראות את מיכאל משפיל את מבטו, ואת שפתיה של אונמר מתהדקות בהבעת כעס שלמד עם הזמן לזהות.

בזמנים כאלו הייתה החלטתו הראשונית שלא לספר לאף אדם על מותו של יקוואל מתחזקת מחדש. כי גם אם יתעלם מנסיכות מותו של יקוואל ולא יספר על האנשים איתם נלחם בקרב האחרון של חייו - בעובדת מותו יהיה די והותר בכדי להצית אש של ממש בין אחיו ואחיותיו.

אונמר הייתה סיפור אחר. סוד כבד המרחף בין יסודותיו של הבית אותו הקימו לא היה רעיון נבון במיוחד, אבל בכל פעם שפתח את פיו ורצה לומר משהו מצא סיבות חכמות ומנומקות למה כדאי לו יותר לשתוק.

בתחילה היה הכול חדש. העיר, הטירה והאנשים. וכמו כל זוג טרי וצעיר בשנתם הראשונה התמודדו עם הרבה מכשולים, קטנים וגדולים. לא היה זה הזמן והמקום המתאים לפתוח נושאים כבדים כגון אלו, תפקידו בשנה הזאת אחרי הכול היה לשמח את אשתו אשר לקת, לא להכניס לחייה מוות ושכול.

אבל הימים חלפו להם וגם החודשים, ולילה אחד, עת ישב בחדר עבודתו ממצמץ בעייפות מול רקיע זוהר ומלא כוכבים, נזכר אולה כי היום בלילה תמלא בדיוק שנה לנישואיהם ושוב החל מצפונו מתעורר.

בארוחת הערב סיפרה לו אונמר בהתלהבות על מכתבה של רנה שהגיע באותו היום ועל הביקור שהיא מתכננת באחוזה, ובוקר יום הנישואין שלהם שהפציע

למחרת בוודאי לא היה הזמן המתאים להעלות את הנושא. אבל שבוע אחר כך עת הזכירה אונמר בגעגוע את חיבתו של יקוואל לסוסים, חיבה ששיתפו גם היא ואיטרתק מאז ומתמיד – לא יכול היה יותר לשתוק.

“יקוואל—” הוא אומר ונעצר, משפיל את מבטו אל מפת השולחן העדינה והמילים הסדורות אותן תכנן לומר לה אינספור פעמים במהלך השנה האחרונה מסרבות לצאת מפיו.

“יקוואל”, חוזרת אשתו, מנופפת במזלגה ומחכה שימשיך.

“הוא יכול שלא לחזור אף פעם, את יודעת”. בזהירות מרים אולה את עיניו לכיוונה של אונמר, בוחן את פניה.

אונמר מגלגלת את רגל הזכוכית של גביע היין בין אצבעותיה. “הוא יחזור”, היא אומרת ויש חיך אופטימי בקולה.

“הוא—”, שוב פעם נתקע. מה למען השם הוא אמור לומר לה? אחיך אינו יכול לחזור הביתה גם אם ירצה מאד, וזאת מפני שמתים מתקשים במקצת להתהלך ממקום למקום ולא רק בשל התכריכים המכבידים על צעדיהם?

מולו הוא מבחין בראשה של אונמר המוטה מעט ימינה כשהיא מצמצמת את עיניה ובוחנת אותו רגע אחד ארוך בריכוז.

“אתה יודע משהו”, היא אומרת לבסוף בקול שקט מאד ומבטת התכול בו.

עיניו של אולה קופצות אל דוגמת התחרה שעל המפה, מתמקדות בה לרגע אחד ארוך מאד. מה שצריך לעשות – כדאי ורצוי לעשות. ואם התחיל כבר לדבר, מוטב שיעשה זאת מהר וברור ככל האפשר.

לאט הוא נושם עמוקות, ואז מעביר את ידו על עיניו ומישיר את עיניו לכיוונה של אשתו.

“איני יודע אם את זוכרת” הוא פותח בשקט, “אבל לפני חגיגות מועד קביעת הנישואים נשלחתי להילחם בהתקוממות האזרחית באחוזות בנטיליאן”.

אונמר מהנהנת, ידה קפוצה בחוזקה על גביע הברדלח צר הרגל.

“אחרי הקריסה הגדולה”, הוא ממשיך, שמח לגלות שהיא כבר מעודכנת בפרטים, “מצאנו שניים מהשודדים שחוללו את ההרס הזה”, הוא עוצר לרגע ושואף עמוקות את אוויר הבוקר הרענן, “אחד מהם היה אחיך”.

“יקוואל”, היא לוחשת.

“יקוואל” הוא מאשר בכבדות.

שקט שורר בטרקלין, עמוק ומחריש אוזניים. ובדממה הזאת אפשר לשמוע היטב את ציוצי הציפורים וקולות הבוקר המגיעים אליהם מחצר הטירה.

“הוא חי?” קולה של אונמר שקט כל כך עד שהוא לא בטוח כי שמע נכון את שאלתה.

הוא שותק לרגע אחד, מכריח את מבטו להישאר נעוץ בפניה. “כבר לא”, הוא אומר לבסוף וקולו רך.

עיניה של אונמר גדלות וצבען התכול הופך למודגש על רקע פניה הבהירות. “מה קרה?” היא שואלת, קולה צרוד.

“הוא נפצע קשה מאד”, הנוזל השקוף בזוויות עיניה של אונמר מקשה עליו להמשיך לדבר. “הפציעה הייתה חמורה מידי בשביל להזעיק עזרה. הוא מת במקום”.

שוב נוצצות עיניה של אונמר אבל לחייה יבשות עדיין באופן מפתיע. “אז קברת אותו בשקט, בלי לספר לאף אחד” היא קובעת וקולה צרוד.

”הוא לבש את מדי הצבא של האביר בעל המגפיים המלוכלכים”, חשוב לאולה להבהיר את האמת. ”איני יודע מה הוביל את הנסיך להילחם כתף אל כתף עם אויבי עמו ומשפחתו, אבל לא רציתי לחלל את זכרו ולספר למלך מה היו מעשיו האחרונים”.

”אלוקים” לוחשת אונמר ודמעה אחת גדולה גולשת ונושרת סוף סוף על לחיה.

אולה בולע גם הוא, מביט בפניה החיוורות של רעייתו. ”אולי הכריחו אותו”, הוא מציע, משתף אותה באחת מאין ספור התאוריות אותן הגה מאז פגש את הצעיר המרוטש שהתגלה אז כאחיה של ארוסתו.

גב ידה של אונמר נשלחת אל עיניה כדי למחות את הרטיבות המצטברת בהן, והוא מושיט לה את המפית הרקומה שלצד צלחתו ונשען קדימה.

הוא לא בטוח אילו מילים יש בידו כדי לנחם את אונמר, אבל למרות שמילותיו האחרונות של יקוואל רק הדגישו בעיניו את העצבות שבמותו, הוא תוהה אולי אונמר תחשוב אחרת.

”לפני מותו הספיק לומר לי שכוונותיו היו טובות”, הוא אומר בשקט, בוחן את פניה החיוורות של רעייתו בעיון.

שפתיה של אונמר מתהדקות, אבל השכבה הרטובה שבזוויות עיניה מתעבה קצת.

”את כועסת” הוא קובע.

אונמר מושכת כתף אחת וממזמזת במהירות פעמיים. ”לא עליך”, היא אומרת ולוגמת לבסוף מכוס היין האחוזה בידיה מאז תחילתה של השיחה. ”כלומר, היית יכול לספר לי לפני, אבל אני לא יכולה לומר שאני לא מבינה למה לא אמרת כלום”.

“איסתרק לא אשם” קולו של אולה עדין, “הוא לא אשם, אונמר. הוד מלכותו ניסה כל שביכולתו כדי לאהוב את יקוואל ולתת לחייו משמעות”.

אונמר לא עונה אבל שפתיה מתעקמות בהבעה כואבת.

יש דממה ביניהם, עמוקה, כבדה וצורבת. כאילו היה השקט בד אטום ומחניק.

“הוא כן נכשל”, היא לוחשת לבסוף ועיניה מתמלאות דמעות. “וגם אם עשה הכול כדי להשאיר את יקוואל בארמון, לעובדה שאיש לא שמר לפחות על צעדיו מאז עזב את אתיל אחראי רק איסתרק”.

אולה שותק.

יותר משנה עברה מאז ברח יקוואל מהארמון, אבל על אף הזמן החולף יכול אולה לזכור בברור את ההחלטה בדבר בריחתו של יקוואל ואת הצבעתו של אביו בעניין. המלך אכן פעל רבות כדי לעזור לאחיו הצעיר, אבל דעתו לאחר בריחתו של יקוואל הייתה חדה ופסקנית למדי.

הוא פותח את פיו וסוגר אותו שוב אבל למרות כל מאמציו אף משפט מנחם לא עולה במוחו פתאום. המשרתת שנכנסת פנימה, מגש עם פירות אפויים בידיה, מצילה אותו מן הצורך לדבר.

את מהללאל פגש מיכאל ביום השלישי לשוכו לארמון, באותן מסיבות עליזות שנערכו עם הגעתו לאתיל, והתאחדו באלגנטיות יחד עם חגיגות קביעת מועד הנישואין של האקסידטור אולה והנסיכה אונמר.

בהתחשב בכך כי מיכאל יצא מכוזר כשאת פניו אף לא מעטרת חתימת זקן והעביר את כל שנות התבגרותו הרחק מהממלכה, היה מראהו בקרב בני משפחתו ואנשי הארמון לא יותר מזיכרון קלוש ותוספות רבות של דמיון. אולי לכן הופתעו כל

אותם מפקקים ורכילאים להיווכח כי דמיון בין אחיו של המלך לבין בנו של שר צבא כוזר היה גם היה.

מנכבדי המועצה העליונה, עובר דרך נותני השירות שבארמון וכלה במשרתו האישי של הנסיך, הטענה הרווחת אותה חזרו הכול והשמיעו באוזניו של מיכאל הייתה כי מהללאל אכן דומה לו מאד.

על סיפור ההתחזות של היערן שהתגלה כבן דודו הראשון שמע מיכאל עוד בטרם עזב את בבל, אבל למען האמת התקשה במקצת להבין איך שכחו בני משפחתו את מראה פניו עד שנער אחד הצליח להוליך אותם שולל. אולם רק לאחר שחתנה של אחותו הציג לפניו את הצעיר שהתחזה לדמותו במשך יומיים תמימים החל מיכאל להבין במקצת את בני משפחתו.

אמת, הוא ומהללאל היו שונים. גם צבע עיניו האפור לא תאם את התכול הבהיר בעיניו של הגבר שמולו, אבל כשהצטרפו שאר הפרטים והרכיבו יחד פרצוף אחד שלם, תקפה את מיכאל תחושה מוזרה כאילו הוא מתבונן במראה מיוחדת המציגה לו גרסה אחרת של עצמו.

מופתע הוא מביט במהללאל, סוקר את בן דודו הנעלם למשך רגע אחד ארוך. ועל אף שהוא יודע שברכת שלום ידידותית תהיה מעשה חכם הרבה יותר, גורם לו הדמיון המוזר לשכוח לרגע את כללי הנימוס.

משועשע מביט אולה במחזה, ומבטו מרצד בין שני הצעירים הרציניים שעומדים ובוחנים זה את זה. ועל אף שהרעיון להפגיש בין הנסיך למהללאל היה שלו מתחילה הסצנה להיות מוזרה גם בעיניו.

”נו, די”, הוא מוחה לבסוף, קץ בשתיקתם הארוכה של בני דודיו. “לא תוכלו לעשות אחד לשני אבחון אישיות רק על פי מבט העיניים”.

זיכרון הפעם הראשונה בה שמע את המשפט הזה עולה בראשו של מהללאל מציף את מוחו בריח של מרק עוף ודם, אבל הוא רק מושך על שפתיו חיוך נאה וכשהוא דוחק במאמץ את מראה פניו הפצועות של פילאק ממוחו קד בקלילות. "יברך אותך האלוקים, הוד נסיכותך".

"המברך יתברך" משיב מיכאל, התדהמה שחש כשראה את מהללאל נשמעת עדיין על קולו. "נראה כי רכילאי אתיל המעיטו בתיאורך, לרגע לא חשבתי כי הדמיון בינינו הנו יותר מהשערה קלושה בלבד".

מהללאל מחייך במבוכה, מעביר את ידו בשערו השחור והקצר, והאזכור לדמיון בינו לבין הנסיך נדמה לו כרמז עבה על השימוש הציני בו עשה בדמותו של האדם שמולו.

"שמעתי שהיית קרוב לאחי, הנסיך יקוואל", ממשיך מיכאל וחיוך חמים למדי משוך על שפתיו, "על אף שלא הייתי כאן בשנים האחרונות, הבנתי כי בתקופות מסוימות הייתה ידידותך עבורו הצלה של ממש".

העובדה כי מיכאל מודע היטב לבריחתו של יקוואל מהארמון יכולה להפוך גם את המשפט הזה לבעל כוונות נסתרות, אבל מהללאל בוחר להתעלם מהאפשרות ההגיונית ולהתייחס למילים כפשוטן. "אני מודה להוד נסיכותו על מילותיו הטובות", הוא אומר וקד שוב.

"אתה ראוי להן", מחזיר מיכאל, וקולו עד כמה שכשיר מהללאל לקבוע, כנה וחף מכוונות אחרות. "הבה נקווה כי השעות הרבות שהקדשת לו בנו את אישיותו של אחי ויעזרו לו במסעו כאזרח מן השורה". הוא נשמע אסיר תודה וגם קולו שליו למדי, אבל מהללאל שמוצא עצמו מביט עמוק בעיניו האפורות של הנסיך מופתע במקצת לגלות את הכאב המסתתר מאחוריהן.

מיכאל הינו אחיו הבכור מאם של יקוואל, ועל אף שאין למהללאל מושג איך היה נראה הקשר בין האחים המלכותיים בתקופה שלפני יציאתו של הנסיך לבבל למעט

משפטים בודדים שהשמיע באוזניו הנסיך הצעיר בזמן שהתחזה לאחיו, הוא יכול להניח כי אכפת למיכאל מאחיו הצעיר. ואם כן למה הוא מופתע לגלות כי היעדרותו של יקוואל מכאיבה לנסיך?

האם בשל יחסו של המלך לאחיו הצעיר חשב כי גם מיכאל ינהג ביחס דומה?

לא הוגן לחשוב ככה. לא הוגן בכלל. במיוחד כשהוא יודע טוב יותר מכולם עד כמה התאמץ המלך בחינוכו של יקוואל. אבל הכאב שהוא מוצא בעיניו של מיכאל שונה עד מאד מהמבט אותו ראה על פניו של המלך בכל פעם בה הוזכר האח הסורר, והשוני מקל עליו ומכאיב בו זמנית. האם יכול להיות כי אם היה מיכאל חוזר כבר לפני שנה לכוזר היה יקוואל עדיין בארמון?

מיכאל כך נראה חושב כמוהו. אפשר לראות זאת מן האופן בו הוא מתעניין במעשיו של יקוואל לפני בריחתו ובשאלותיו על הנושאים בהם עסקו שיחותיו עם מהללאל. אבל המעמד בו הם נמצאים אינו מתאים לשיחה ארוכה, גם לא ריבוי האוזניים המקשיבות, ומכיוון שגם ארוחת הערב עומדת להתחיל ממש בעוד מספר רגעים מעלה מהללאל חיוך רחב על שפתיו ואומר: "זהו סיפור לא קצר ומעניין מאד. אשמח לספר עליו להוד נסיכותו ברגע בו יתאפשר לי לשוחח עמו באריכות".

הרמז אינו מבוזז על מיכאל, שסוקר אותו רגע ארוך כבודק את רצינות כוונותיו ומפטיר: "אדאג למצוא לכך זמן מחר". ההערה, כך נראה, מופנית לכיוונו של ראש הפמליה הנסיכותית, ומהללאל שמבין כי השיחה מסתיימת ממהר לקוד לעברו של מיכאל.

רגע ארוך הוא עומד ובוהה בקבוצה המתרחקת, ואחר כך נאנח ופונה בחזרה אל בן דודו במטרה לצעוד יחד אל שולחן הסעודה בו יושב כבר אביהם. אבל אולה נטוע עדיין באותו מקום בו עמד מתחילתה של השיחה, עיניו נעוצות בנסיך המתרחק וידו נשענת על ניצב חרבו כאילו חיפשה שם נחמה.

פרק 1

לפני שנים רבות כשכסאות העץ ההדורים עוד היו זרעים קטנים המתגלגלים על האדמה, וטווח הרקמה שעל כיסויי הבד ההדורים פעוטות חייכניות ותפוחות לחיים - נבנה אולם המועצה. גדול היה ועתיק, הדור ונאה. ותקרתו גבוהה כל כך, עד שפקיד מיוחד היה לאולם המועצה ולו סולם מתכת רם קומה בכדי להעלות אור במנורות השמן הכבדות.

עכשיו זהר האולם באור יקרות. ועל אף שהשמים בחוץ היו תכולים וחפים מכל ענן הודלקו שמונת הנברשות שבתקרתו, מבליטות קמטי עייפות על פניהם של נכבדי ואצילי כוזר שבשעת בוקר רעננה זו נאלצו להאזין ברוב קשב לנאום ארוך ומשמם, שנישא ברוב רגש על ידי האציל הממונה על החינוך.

אולי בשל העייפות ואולי בשל חדגוניותו של הנאום שוררת דממה באולם הגדול, ורק רשרוש הקלף בשעה שהאציל הממונה גולל אותו נשמע. ובתוך השקט החמים

הזה נשמעים היטב הצלילים שמשמיעים הצירים בשעה שדלת האלון הכבדה נעה באיטיות.

“משה פארלאן, קצין שלישי בחיל הקשר”, הקצין לבוש המדים המופיע בפתח הפעור מצליח לשמור על טון דיבור מהוקצע על אף קולו המהיר. “ידיעה דחופה, מאת האקסידטור אולה טרסדיאן עבור הוד מלכותו”.

לא הייתה זאת הפעם הראשונה בה הפריעו קצינים מחיל הקשר למהלכם התקין של דיוני המועצה. השנים האחרונות על הקרבות ומרחץ הדמים שהתחולל בהן עלו לכוזר גם בהרבה שינויים בדפוסי התנהגות נושנים, אבל למרות שקטיעת דיונים חשובים וקביעת אסיפות חירום על חשבון סדר היום הרגיל הפכו לדבר מצוי למדי – החזיר הסכם הפסקת האש עד כוזר לשגרה רגילה כל כך, עד שהפרעה כמו זו בולטת ומודגשת עד מאד.

ממקומו בראש השולחן הכבד סוקר המלך את הקצין, מחפש אות לקטסטרופה המתקרבת בפניו, וכשהוא מוצא בהבעתו רק מסכת אטומה מכל רגש צונח ליבו ומתמקם אי שם בין קיבתו למעיו. בתנועת יד הוא מסמן לאיש הקשר להתקרב ובשקט השורר סביב נשמעות פסיעותיו של לובש הדרגות היטב על רצפת השיש הבהקת.

מטבע הדברים נכתבות ידיעות האמורות להימסר בפורומים כגון אלו על קלף, ונחתמות ונסגרות היטב על ידי השולח. ועל אף שאנשי חיל הקשר לומדים על פה את הכתוב מעדיף הקצין מסיבות מובנות להציג את האיגרת להוד מלכותו במקום להשתמש בקולו.

הידיעה קצרה מאד, כתובה במילים יבשות בכתב ידו של אולה עצמו, וממנה עולה כי ביום השלישי מן השבת הותקף מהמארב מוצב השייך לגדוד השני, ואשר שוכן באורח קבע על יד הגבול הסמוך לעיר ראטון, עליה מושל גיסו. לא נמצאו

ממצאים המראים על לקיחתם של שבויים במתקפה וזאת משום שהמוצב כולו נשרף על יושביו ועל תכולתו.

דומם מביט איסתרק ברישומי הדיו ואינו רואה אותם. השקט באולם עמוק כל כך עד שנדמה לו כי לו יעז לעופף פתאום זבוב, ישמע רחש כנפיו כסופת רעמים רועשת בליל קיץ.

הוא המלך. הוא השליט. וכיוון שכך הוא יודע היטב כי הוא צריך לעצור את הישיבה הזאת, לכנס את מועצת המלחמה כדי לדרון על פעולת תגמול מתאימה, ולהחליט על צורת ההתמודדות של בית המלוכה עם הבאת בשורת השכול לעשרות בתים כוזרים.

אבל הוא לא עושה דבר מכל אלו. דומם הוא נשאר יושב על מקומו, הבעת פניו קפואה ומבטו נעוץ בקלף, ומשמאלו הוא יכול לחוש היטב במבטו של מיכאל, שקט, נותן אמון ומציע תמיכה. ואיך שהוא הדבר רק מגביר את תחושת הצריכה שבליבו.

לאט הוא נשען על מסעד כיסאו, מניח את כפות ידיו על השולחן, ומסמן למיכאל בניע ראש זעיר לקחת את הקלף.

לאחיו יכולת מופלאה לשלוט על רגשותיו. בחודשים שחלפו מאז שב מיכאל מבבל למד איסתרק להכיר בתכונה שפיתח וליטש הנסיך עם השנים. וגם עכשיו נראה כי מיכאל ראוי לקומפלימנטים שהוא חולק לו במוחו. על אף בשורות האיוב אותן נושאת האיגרת, שומר העוצר על מבע פנים שליו ורגוע, כמעט כאילו הוא מתהלך בגנים המלכותיים לאורה של שמש מפזזת וזורחת ורק פרחים בשלל גוונים מרהיבים מארחים לו לחברה.

הוא חכם. הוא נבון במיוחד. וגם אם יתעלם מדקות ההבנה והרגש אותם חידד בכבל, השכלתו המלכותית לצדו של אחיו לימדה אותו להבחין היטב בכוונותיו

השקטות של המלך. בשלווה, שרק לעיניו של איסטרק בולטת בשבריריותה, הוא מזדקף על מושב העץ ההדור ומקפל את הקלף לארבעה רבעים מדויקים.

“האציל אלנתן”, הוא פותח, מניד בראשו לעברו של האיש הדומם על בימת הנואמים. “נכבדי, אצילי כוזר. אבקש את סליחתם בקטיעתו של דיון זה אולם ענין חשוב אחר עומד כעת על הפרק”, רגע הוא סוקר את קהל האבירים הדומם היושב מולו, ומכיוון שסביר להניח כי השמועות יעשו את העבודה טוב יותר ממנו הוא רק מעלה חיוך עדין על פניו ואומר: “הואילו נא לעסוק בהעדרנו בנקודות החשובות שעלו בדיון זה, נשוב וניפגש אם ירצה ה' מחר בשעה הרביעית מן הנץ”.

הפמליה המלכותית מתרוממת ממקומה באחת. גם מבלי להביט לכיוונו של האביר מקאן יכול איסטרק להרגיש את עיניו של שר המלחמה שלו נעוצות בו, מביעות ללא קול את מחשבותיו בחודשים האחרונים. ומכיוון שברור לכל בר דעת כי אגרת חירום מאת מושל מחוז תהיה קשורה בקשר ישיר לבעיות הממלכה כולה ולא לבעיותיו האישיות של כותבה – מניח איסטרק כי זו אינה הדאגה לבנו שגורמת לו להביט אחריו כשעיניו כהות.

רעש הכיסאות המוזזים בשעה שנכבדי האומה נעמדים על רגליהם כדי לחלוק כבוד למלך ולעוצר העושים את דרכם אל הדלת, יכול להסתיר תחתיו משפטים מהירים ומילים נחפזות. אבל נכבדי כוזר כיאה למעמדם שומרים עדיין של שקט עמוק ומכובד. רק כשנסגרת דלת ההבנה הגדולה ופמלייתו של המלך רחוקה למדי מלוחות האלון הכבדים, מרשים לעצמם האצילים והאבירים להרים את קולם ולהרעיד במקצת את נברשות הקנים הגדולות.

כל הדרך לחדר עבודתו שומר איסתרק על חיוכו הנימוסי, החביב. אבל מיד כשנסגרת הדלת אחריהם והפמליה המלכותית נותרת בחדר המבוא השקט, הוא מרשה לעצמו להשיל מעליו את מסיכת השלווה המאובנת.

“הוד מלכותך?” שואל מיכאל, מיד אחרי שאיסתרק מתיישב בכיסאו ומפנה את מבטו אל האח הכבויה.

המלך שותק. עיניו ממוקדות בגחלת שחורה, וידיו המונחות על שולחן השיש דוממות.

“איסתרק?” קולו של מיכאל עדין. כמעט כאילו חזרו שניהם לימים אחרים, רחוקים מאד מההווה הנוכחי. והעדינות הזאת, התומכת, השלווה, היא קצת יותר ממה שמסוגל איסתרק כעת לשאת.

“אני התעקשתי על נחיצותו של המוצב שם”, הוא אומר בצרידות, “בסטיאן התנגד להצבתם של החיילים בקטע הגבול הזה, טען שהיא מהווה פיתוי ולא יותר מכך”.

מיכאל מכווץ את עיניו. על אף עיסוקו בקבלת הקהל בישיבה המלכותית ומתן מענה לפסקי הלכה דחופים – המערך הצבאי מוכר לו היטב.

“לפני שחזרת”, עונה המלך לשאלה שלא נשאלה. “לפני כשנה”.

“בסטיאן סבר כי הגדוד לא נחוץ בנקודה הזאת?”, למיכאל חשוב תמיד לבחון את העובדות בטרם יקפוץ למסקנות.

איסתרק מהנהן. “אזור הגבול הקרוב לראטון הפך שומם מאז החתימה על הסכם הפסקת האש. בסטיאן לא רצה להשאיר כוחות רבים בשטח הקרוב כל כך לגבול. אני לעומת זאת חשבתי כי נוכחות נושאי נשק באזור תהווה רשת ביטחון לעיר, שעל אף גודלה אינה מוקפת בחומה”.

הוא משתתק, מעביר את מבטו לכיוון הרקיע הבהיר הנשקף מחלון חדר עבודתו. השמים זכים, נקיים כל כך, עד שהתכלת הצובעת אותם קורנת ומסנוורת את עיניו בבוהק צלול. הוא עוצם את עיניו לרגע, ובשקט השורר בין רקותיו בולטת מאד שתיקתו של מיכאל.

"תגיד משהו", הוא מציע, מפנה את גופו חזרה אל אחיו. "זה יכול להיות כל דבר".
"אתה המלך", לאט אומר זאת מיכאל. "תפקידו של שר הצבא הוא להציע את האפשרות הטובה - לא לקבוע אותה. ומוצב חיילים באזור בעייתי כזה הוא דבר הגיוני למדי".

זה נכון לכאורה, אין דרך לסתור את העובדות שמציין מיכאל. אבל בעיניו של איסתרק עולה משום מה מראם של הטיירוניס, הצעירים ממנו בשנים ספורות בלבד, בטקס 'עול מצוות' של השנה שעברה, וזכר החיוך שעלה על פניהם עת קיבלו את חרבם בתום תקופת ההכשרה.

הוא מעביר את כפות ידיו על עיניו ושואף נשימה עמוקה אחת שמכאיבה לריאותיו: "ארבעים חיילים", הוא אומר, וקולו גבוה אך במעט מלחישה.

שקט משתרר בחדר העבודה שוב, עמוק וחסם. כמעט כאילו עמדו ארבעה מניינים לובשי מדים ונעצו בהם עיניים, מחניקים את החדר בעצם נוכחותם. דגרון פעמונים נשמע מראש המגדל, מבשר להם שסדרי הצהריים של שניהם אמורים כבר להתחיל. אבל הם לא נעים עדיין.

עוד מעט יסתיים לו רגע השקט, ובוועית הסבון הקטנה והדוממת שמקיפה אותם תתפוגג. עוד מעט תתכנס מועצת המלחמה לדיון חירום, והשמועות שמסתובבות כרגע במסדרונות יהפכו לעובדות חדות וחותכות כשמש הזורחת בחוץ. אבל הזמן בחדר העבודה עומד עדיין, מתאים את מקצבו לאוויר שלא זז.

”אם זה נכון”, פותח מיכאל לבסוף וקולו איטי, ”אם האשמה מוטלת עליך בתור מקבל ההחלטות, יכולתי לכאורה גם לזקוף לחובתך את בריחתו של יקוואל”.

אם קודם לכן היה השקט בחדר עמוק למדי, עכשיו הופכת הדממה לכמעט בלתי נסבלת. מיכאל, כמו שאר בני המשפחה, לא הזכיר את יקוואל הרבה. וגם בפעמים שדיבר על האח הנעלם, שלט הגעגוע בקולו, לא הכעס. הייתה זאת אולי הפעם הראשונה מאז חזר אחיו מבבל והעז להזיז את פיל החרסינה השביר שעמד ביניהם כל הזמן.

”יכולת?”, שואל איסתרק וקולו כמעט ואינו נשמע.

”יכולתי”, מאשר מיכאל. ”אבל זה לא היה הוגן. רק הבחירה באחריותנו והיא מספיק גדולה ועצומה בשביל להוות את עיקר חיינו - התוצאות מעולם לא היו חלק במשוואה. הוד מלכותו עשה כל שביכולתו כדי לעזור ליקוואל למצות את המיטב מחייו בארמון. הבחירה לעזוב הייתה שלו בלבד. האם הייתה דרך פעולה אחרת? יכול מאד להיות שכן. אבל בין אם מעשינו גרמו לטוב ובין אם המיטו עלינו חורבן, אם בתנאים הנקבעים מלמעלה השתדלנו כמיטב יכולותינו לעשות את הדבר הנכון, את חובתנו ביצענו בשלמות”.

איסתרק שותק, ידו האחת תומכת בראשו. ”תודה”, הוא אומר לבסוף, שומט את ידו ומרים את מבטו אל מיכאל. ”אולי אכן הגנו החיילים בעצם נוכחותם מפני פרעות, אולי אף היו גורם לרגיעה הארוכה עד עכשיו. את האמת כנראה לעולם לא נדע. בקש מקריאן לזמן את בסטיאן מקאן הנה, בצאתך”, רגע החולשה חולף ואיסתרק מזדקף במעשיות בכיסאו. ”במצב הענייניים הנוכחי כדאי יהיה לכנס את מועצת המלחמה בהקדם”.

מיכאל מתרומם מכיסאו באיטיות, מבט עיניו נעוץ עדיין באחיו. הוא נראה כרוצה להוסיף דבר מה, אולי להציע נחמה, אבל ליבו של איסתרק כואב וכבד מידי

עכשיו בשביל לשמוע אותה. להקלתו, מיכאל מבין זאת וקד לכיוונו בלא להוסיף דבר.

שותק מביט המלך בפיתוחים המעטרים את הדלת הנסגרת אחר אחר. הוויכוח על הצבתו של החיילים התנהל בינו לבין בסטיאן מקאן בלבד, מועצת המלחמה אינה יודעת אלא על ההחלטה שהתקבלה פה אחד. ואם כך רק הוא ומצפונו נשארו לשאת בכובד ההחלטה. לכאורה צודק מיכאל באותה תזכורת שקטה, הוא אינו יכול לקבל החלטות הרות גורל בלי לזכור כי התוצאות אינן בשליטתו. אבל למרות שהכול נכון וברור צורבת האיגרת את ידיו כאילו נכווה.

מערבולת של זיכרונות שוטפת את עיניו, בצבעים וקולות, מפזרת סביבו רסיסי זכוכית כואבים. כמה שנים עברו מאז עמד באולם המועצה, שומע את מילותיו של אביו על כאב ליבם של אבות ואימהות לחללי מלחמה?

השנים האחרונות היו רעות. מעייפות כמו שרק שנות מלחמה יכולות להיות, גובות כוחות נפש, שואבות כל לחלוחית של כוח, ומסתירות לא מעט כאב לב תחת העמדת פנים מלכותית. נכון, קרני אור רבות הפציעו במהלך התקופה הזאת, מחממות את ליבו בניסים קטנים, גילויי השגחת פרטית ואהבה ממרומים. אבל לעיתים, בימים שחורים כמו אלו, הוא מוצא עצמו תוהה כמה חלק הייתה לה למלחמת עשר השנים במחלתו של המלך ברכיה, סבו.

פרק 2

פעם, לפני כמה יובלות לפחות, כשתלתליה הבהירים של אונמר עוד קיפצו על פניה כשניסתה לרוץ ולתפוס פרפרים – הייתה שעת בין הערביים השעה האהובה עליה ביותר מכל שעות היום.

סמוך לזריחתו של הירח, בזמן שצללי ערב נטו על הגן המלכותי וכוכבים זוהרים וגדולים החלו מציצים מן החלונות, הייתה המלכה מגיעה לחדריה של הנסיכה במטרה לאחל לה ליל מנוחה ולקרוא עימה שמע.

לבדה, ללא בנימין או ליסיה, ולאחר ששחררה את בנות לווייתה ואת האומנת, הייתה יושבת האם על יד מיטתה של בתה, מיטיבה את השמיכה, מגביהה את הכרית ומסיטה תלתל סורר מהמצח. ולאורה הקטן של המנורה קלחו הסיפורים והאגדות מפיה, מפעיימים ומדהימים את הילדה הקטנה, ומעשירים את חלומותיה בדמויות רבות הוד וסיפורי הרפתקאות מפליאים.

לא הרבה זמן נמשכו השעות הקסומות הללו. כוזר אומנם ידעה לילות מכוכבים ושלווים רבים מאז הייתה אונמר בת שמונה, אבל מאותו היום בו התמוטטה

המלכה לא חיפשה יותר הנסיכה כוכבים קורצים בין הכילות. רבות היו אלו שקראו איתה שמע מאז וגם אגדות סופרו על יד מיטתה, אבל גם לא אסתל, ואפילו לא טור, הצליחו להחליף את ידה הרכה, המלטפת, של המלכה.

הזיכרונות, מטבע הדברים, דהו עם הזמן. גם החלומות כוסו באבק השנים החולפות. ועל אף שהחיים, גדולים ומפתיעים מכל שחלמה מעודה, תפסו את מקומם של הדמיונות הרבים שאהבה לרקום – נשאר מראם המסתורי של הכוכבים חביב על אונמר מאז ומעולם.

עכשיו מציצים כוכבים גם מחלונות הטירה הגדולה, וכשהיא מנסה לצמצם את עיניה למולם, היא מגלה כי קרני אור ישרות וזוהרות מחברות בין רקיע הקטיפה ישירות אליה. לכאורה זהו לילה מושלם. בהיר, יפה וקורן. ואלמלא אותו ניחוח קל ושרוף שהעיב על הנשימה, אפשר היה גם לומר שריחו רענן ונפלא. אבל ניחוח שריפה היה גם היה, מטריד בעוצמתו, ומידי פעם כשנשבה הרוח מעט בחוזקה, מילא את החלל והחניק את הנשימה.

אולה עזב כבר בצהריים, מיד לאחר שהגיע הרץ עם האיגרת וקטע את סעודת הצהריים השלווה שלהם. ומכיוון שגם לו עצמו לא היו פרטי מידע רבים למסור לה, לבד מאותה הודעה יבשה על מקרה חירום סמוך לגבול ועל צורך דחוף בכוחות באזור, הוא רק הורה לרץ להזעיק כוחות נוספים מהגדוד השלישי השוהה בעיר, ביקש ממנה שלא תדאג, ומיהר לצאת אחרי השליח בעצמו.

אבל למרות אותה בקשה חפוזה היא מיהרה אחריו. ירדה את כל מדרגות השיש הרבות שהפרידו בין קומת הטרקלין למבואה, חצתה את אולם הכניסה המקושט, ועשתה במהירות את הדרך הארוכה המפרידה בין שיחי השושנים הגזומות בדייקנות עד לאורווה. כשהגיעה, כבר היה בעלה מוכן ליציאה, ומאחורי סוסו ממתנינם בשתיקה – אליצור ושלושה חיילים נוספים מהסגל הבכיר.

לא היה זה הזמן לברכות פרידה הדדיות, הוא רק הניד בראשו לעברה מעל גבו של הסוס וביקש ממנה שוב שלא תדאג. היא שתקה. המתינה עד שיצאו הגברים מהאורווה, התמקמו על השביל המוליך אל היציאה, וכשהשמש מסנוורת את עיניה הביטה אחריהם עד שהפכו לעננת אבק על השביל. וכי מה עוד יכלה לעשות?

לא הרבה. לא הרבה בכלל. לבד מלטפס על מדרגות השיש הבוהקות שוב, לשלוח את בנות לווייתה העולזות לסרוג ולפטפט בטרקלין הכחול, ולהמשיך לטפס לבדה עד לחדר עבודתו של אולה. שם, למיטב זיכרונה, על אחד ממדפי החדר הקודר, נמצא תכריך תהילים עתיק. ועל אף שלמיטב ידיעתה קיימים גם לפחות שלושה עותקים משיריו של דוד המלך בספריה הגדולה השוכנת קומה אחת תחתיה, היא בוחרת להתיישב על כיסא העץ הזקוף שבחדר ולהמתין לבעלה שם, עד שישוב.

רישומי הדיו שעל גווילי התהלים מטושטשים ושבורים, או שאולי אורו של הנר בפמוט הקבוע בקיר הופך למעומעם. כך או כך, השקט והצללים מרדימים את חושיה והופכים את עפעפיה לכבדים. וכשהיא ממצמצת, מתחלפים האורות המרצדים בין עיניה לדמותו המוצקה של בעלה הנשען על הדלת ופניו עייפות ושחורות מפיו.

היא מזדקפת, והתנועה הפתאומית כמעט מפילה את הקלף מידיה. "מה אירע?" היא שואלת וקולה צרוד ומעוות מהשינה החטופה.

אולה שותק. מעביר את משקל גופו ממשקוף הדלת לשתי רגליו. וממקומה נראה לה ההיסוס כפקפוק בכוחה לשאת את הבשורות שעל שפתיו.

"אל תמתח אותי", היא מבקשת, והפגיעה מעניקה לקולה צליל מוזר וזר.

אולה שותק, מוחה בגב ידו את מצחו ומעביר את לשונו על שפתיו פעמיים, "קבוצת חיילים דיאלידאנית חצתה את הגבול", הוא אומר וקולו שקט מאד, "על יד האזור הסמוך לנהר. החיילים תקפו את אחד ממוצבי השמירה שעל קו הגבול".

הוא משתתק, נכנס למעגל האור שיוצרת המנורה, ומשליך את גלימת המסע שלו על השולחן. היא מוכתמת מאד, בין סיבי הצמר שלה דבוקים פיסות שחורות וקטנות של פסולת שריפה, וריח העשן המחניק מכה באפה של אונמר פתאום שוב.

“הם שרפו את המחנה?” היא לואטת ומניחה את ידה על פיה.

אולה שותק, ממקד את מבטו באחד מכלי המלחמה התלויים על הקיר. וכמות הזמן הנדרשת לו כדי להסתובב אליה בחזרה ולהנהן לאישור, מספקת לה את כל המידע אותו היא צריכה.

“אלוקים”, היא לוחשת, בדיוק כמו שלחשה כשסיפר לה על יקוואל.

אולה עוצם את עיניו, משעין את ראשו על מסגרת החלון המעוטרת, ולמרות שעניו סגורות נדמה לה כי היא רואה על פניו את צל זכרן של השעות האחרונות.

“הכרת אותם?”, היא שואלת, וידיה מתכווצות על תכריך התהלים הכבד.

הלילה שקט סביבם, שקט מאד. רק יבבתו הרחוקה של זאב בודד נשמעת מהעמק האפל השוכן תחת הטיירה.

“את חלקם חנכתי. כן”, לוחש אולה, עיניו עצומות עדיין וידו נשענת על ניצב חרבו.

עצוב לה לראות אותו כך. לחזות ברישומן של שנות המלחמה על פניו, בקווים הקטנים שחרצו שדות הגבול החשוכים על מצחו, ובצלליות השקועות שצייר המוות תחת עיניו.

“שלחתי רץ אל המלך”, הוא מפר את השקט לבסוף, וקולו מעשי עד מאד כשהוא מתרחק מהחלון. “מה שבוצע שם הוא טבח, אונמר”.

היא משפילה את עיניה אל טבלת השולחן הנוצצת, ועיניה מתמקדות פתאום מאד בצל שיוצרות ידיה על דוגמת השיש. “איסתרק לא יפתח עכשיו במלחמה”.

“אולי”, מסכים אולה וקולו יבש, “אולי דווקא כן. אל המציאות נצטרך להישיר מבט בכל מקרה, ומוטב שנעשה זאת מהר ככל האפשר”.

עכשיו תורה של אונמר להביט אל החלון. “עברה כבר יותר משנה”, היא אומרת, ממקדת את מבטה ברקיע השחור והקטיפתי שבחוץ. “גם אם היה לנו תירוץ טוב - התוקף שלו פג לא מזמן”.

“מעולם לא חיפשתי תירוצים”. אולה מתיישב על הכיסא הנוסף שבחדר. בחוץ רוחש סביבם הטבע באוושט ענפי עץ מטלטלים ברוח וצרצוריהם הצורמניים של הצרצרים. “ואם נסתמך על השנה האחרונה, אני יכול להעיד כי גם את לא שייכת לאותם אלו המחפשים סיבות וטענות כדי לא למלא את תפקידם”.

היא לא. זה נכון. ואם לא הייתה משמעות כבדה כל כך למילותיו אולי הייתה מוצאת זמן לשים לב למחמאה שהתחבאה בהן. אבל שום דבר קליל לא מסתתר מאחורי המשפט האחרון.

אמת. היא ידעה למי נישאה כבר מההתחלה. קיבלה בהבנה את נסיעתו לרכס הגריגה ימים ספורים לאחר טקס התנאים ואת יציאותיו התכופות למחנה האימונים הקרוב לראטון. אבל בין להבין ולצפות מרחוק בזמנים בהם קרא לו התפקיד לבין התחושה המקפיאה שמזדחלת עכשיו אל ריאותיה – קיים דמיון קלוש וחיוור בלבד.

אולה אקסידטור של הגדוד השלישי. וגם אם תפקידו לא היה בכיר מספיק, הימצאותה של העיר ליד מקום התקיפה, מכניסה אותו כמעט ללא צל של ספק לרשימת היוצאים לחזית, במקרה ותפרוץ מלחמה.

על הקיר מתחיל קצה הנר התקוע בפמוט להעלות עשן. והסליל האפור, הצורב, נותן לה סיבה טובה למצמץ. “נחיה, נראה. ונתמודד”, היא לוחשת, משתמשת במשפט החביב על בעלה. “בורא עולם לא חילק לנו אופטימיות כדי לשמור במגירה”.

”אם בזבזנו ממנה כבר כמות הגונה אולי יהיה כדאי לאפסן קצת מהמצרך הזה במקום בטוח“. לאט אומר זאת אולה, לאט ובשקט. ”אבל נקווה שבימים הבאים נהיה כולנו חכמים קצת יותר“.

היא מהנהנת, קופצת את שפתיה בחוזקה. ובשעה שהוא מתרומם באנחה על רגליו, היא תוהה אם יש עכשיו בין ילדיהם של החיילים המתים - כאלו המחפשים בשמים את קריצותיהם של הכוכבים.

פרק 3

ארמונם של בני משפחת מקאן מוצף אור, שכיות חמדה, וזהב קרני שמש חמימות. ועל אף גודלו הכפול מהרגיל, ותשעים ותשעת החדרים המרכיבים יחדיו את קומפלקס המבנים של הטירה האדירה הזאת - הוא מכיל גם פינות חמד קטנות, שקטות ורגועות.

מאז נולד רעואל, וחברותיה של גאטלי וקרובי משפחתה החלו מבלים בארמון בתכיפות גבוהה למדי, החל בסטיאן לחשוב על פינות שכאלו. לכאורה, יכול היה להסתפק גם בחדר עבודתו השקט על ספרית העץ המהודרת שבו ועל שולחנו הכבד, אבל החיים כמצביא לימדו את בסטיאן להכין אלטרנטיבה נוספת לכל פתרון. וכך, לאחר שהרגיש שהוא מאבד שלוותו לעיתים קרובות מידי – אם בעת ביקוריו המתארכים של חמיו, ואם בזמן האזנה פסיכית לעצותיה האימהיות של חמותו, החל מתכנן לעצמו חדר עבודה נוסף בראש הצריח הצפוני של טירתו.

ללא כל מעמד רשמי היה החדר עלוב למדי. גם קירות העץ שלו ידעו ימים יפים ומפוארים יותר בעברם. ולמשרתים נושאי מכתבים ומשקה, נדרש זמן נוסף, ארוך מהרגיל, כדי להגיע לפתחו, ולמרות הכול חש בסטיאן כי המאמץ משתלם. ללא

כל קשר לאנשים המתארחים בארמונו, ובלי להיות תלוי במשמרות הזקפים המפטרלים במסדרונות, יכול היה לארח בכל זמן שיחפוץ וללא חשש גם שיחות חשאיות ומורכבות, מאותן אלו שמוטב להן שיתנהלו הרחק מזוגות אוזניים סקרניות.

אלרנן דיליאבר לעומת זאת, ישוב על כיסא עץ פשוט וידו מונחת על רגלו בהבעת כאב, לא נראה מרוצה כל כך. בעיקום אף הוא סוקר את החדר הקטן, את כתליו הערומים מכל קישוט ואת השולחן הפשוט ונטול ההדר. "באמת סידרת לעצמך מבצר, בסטיאן", הוא מתיז בזעף. "רק חבל ושכחת לנעוץ אותו בראשו של הרקח".

בסטיאן נד בראשו, משועשע למדי מהעקיצה. "אנחנו תמיד יכולים להיפגש בחדר עבודתך, ידידי", הוא מחייך בנחת, "ולשתף את שיחותינו עם כל אחד מאחייניך הצעירים".

"נו", מהמהם אלרנן, "ההכרח לא יגונה וגם לא ישובח. אבל לדברים שברצוני לומר לך באמת מתאימים יותר מפגשים בארבע עיניים".

בסטיאן שותק, מניח את כוס היין החם על השולחן, ואחר כך נשען אחורנית על כיסאו ומשלב את קצות אצבעותיו תחת סנטרו.

"טוב", אומר דיליאבר ודווקא לוגם מעט מכוס הקונידטון שלו, "על טאמטיל בטח כבר סיפרתי לך. ולמרות שאחרי העבד הצהוב חשבו אותי הרבה לבעל חלומות, אפשר לומר שהזיהוי האחרון שלי היה מוצלח למדי".

"רעייתך היא זאת שזיהתה מגמה בשירים שלו", מדייק בסטיאן, "אבל כן, אני אסכים להעניק לך את הכבוד הכרוך בזיהוי הראשוני של האיום מבית בנטיליאן".

”נדיבותך הנה מופת לטוב ליבם של בני שושלת מקאן”, מחמיא אלרנן, ”אבל אני אשתדל ברוב טובי להעלים עין מהעלבון שחלקת לי, ולהזכיר לך את מצודת דיארל שעל הגבול”.

”מה איתה?”, מתעניין בסטיאן.

”איתה כרגע אין שום דבר מעניין”, לאט מניח אלרנן את כוס היין על השולחן, ”היא עדיין חולשת על ציר גבול מרכזי ומשמשת מחנה אימונים לחיילי ההוסטרס. אבל העובדות האלו, ככל הנראה, אינן מחדשות לך דבר”.

”אינן מחדשות דבר”, מסכים בסטיאן, ומשעין אחורה את גוו באיטיות.

”ובכן”, מכחכה דיליאבר בגרונו, ”בהתחשב בהיסטוריה הלא מגוונת של המצודה, ניתן לומר כי מאורעות מסעירים, אם אכן התרחשו בדברי ימיה, קרו לכל היותר בתקופת הקמתה”.

עיניו של בסטיאן מתכווצות מעט. עוד כשהייתה כוזר מאוחדת תחת הנהגתו של המלך רעואל מנוחתו עדין שימשה המצודה כבסיס אימונים, אבל הידע המקיף השוכן במוחו על הבסיסים הרבים שבממלכה לא מכזיב גם הפעם. ”מצודת דיארל הייתה שייכת בעברה הרחוק לשושלת דיליאבר”, הוא ספק שואל, ספק קובע.

”הוקמה ונבנתה על ידי האביר הראשון לבית דיליאבר”, מכריז אלרנן בחגיגות שקטה. ”ועל אף שכבר שנים ארוכות המצודה אינה שייכת למשפחתנו - תוכניות הבנייה והשרטוט שלה עדיין קיימות באוצרי”.

”מעניין”, אומר בסטיאן ומקיש באצבעו על רגל הכדולח של הגביע. ”ולמה זה רצית ביום שמש נאה שכזה, להאיר את עיני בדבר התוכניות המאובקות השוכנות במרתפך?”

”בגלל התקיפה”, מושך דיליאבר בכתפיו, ”ובגלל שציפור קטנה לחשה לי כי תיכף תחפשו כולכם אחר יעד לנקמה - ראיתי לנכון לשתף אותך במידע הנלבב הזה”.

”ומה יועילו לי תוכניות המצודה?”, ריח הפלפל והדבש ביינו של אלרנן מעקצץ מעט באפו של בסטיאן, ”אני אניח שלא נסתרה ממך העובדה כי במרתפי ארכיון משרד המלחמה שוכנות לבטח תיקיות התיעוד של כל בסיסי הצבא, הקיימים, ואלו שאינם עוד”.

”שוכנות לבטח, בוודאי”, אלרנן נראה כמחבב את היין המתובל ממנו הוא לוגם. ”אבל סביר להניח שלא מוזכרת שם אף לא מילה אחת, על שלושת המנהרות המובילות היישר מהשדות שליד נְגָאִיט וְצִיָאן אל תוך חומותיה המגוננות של המצודה”.

פיו של בסטיאן נפער מעט, וההבעה המופתעת מבדחת את אלרנן עד מאד. ”עכשיו אתה מתעניין”, הוא אומר, וחיוך מרוצה עולה לאט על פניו.

”ממתי אתה יודע על זה?”, בסטיאן מתעשת מהר, ”ומי לידך יתקע כי הסוד אינו גלוי וידוע כבר לבריות נוספות כמו אנשיו של הנבל מאלקן?”

”הזמן”, מניח אלרנן את כוסו על משטח העץ בנקישה. ”הזמן יבטיח לי זאת בסטיאן. התוכניות הללו עוברות במשך עשרות שנים במשפחתנו, ונראה שאיש מלבדי לא טרח להעיף בהן מבט”.

בסטיאן שותק, עיניו נעוצות עדיין בפניו של ידידו, ורק אחרי שהשתיקה הופכת רועמת במקצת הוא אומר בחוסר רצון: ”תוכנית נאה, נכבדי, נאה למדי. אם לא נתחשב בעובדה שהיא מסוכנת מאד. באיזו סיבה אסכן קבוצת חיילים להעז ולהיכנס עמוק אל תוך שטחיה של המצודה? נקמה נוכל להשיג בדרך קלה יותר”.

עכשיו נוטה גופו של אלרנן קדימה וקולו הופך חרישי עד מאד כשהוא שואל:
"בסיבת סיומה של המלחמה הזאת? כמה היית מוכן לסכן כדי לאחד את הארץ
הזאת מחדש, נכבדי?"

"כרגע כלום", מתנשף בסטיאן, "אתה מדבר בחידות, אלרנן".

"טקס סיום ההכשרה של צעירי דיאלידאן", קולו של דיליאבר רך. "לבטח אתה
יודע על המאורע הזה הרבה יותר ממני".

ברק חולף במוחו של בסטיאן, מותיר אחריו אדמה חרוכה. טקס סיום ההכשרה של
חיילי הפיאן האפורים תוכנן כבר לפני כיותר משנה. ומיקומו של הטקס, עמוק
בתוך מצודת דיארל, והמשתתפים הנכבדים שבו - הפכו את המאורע לגלוי וידוע
לכל. אבל לבד מתזכורת כללית לכוחות המפטרלים באזור, ותגבור מצבת החיילים
לאורך הגבולות, לא ראה בסטיאן צורך לנקוט בצעד מסוים כדי לקדם את פניו של
האירוע. בדיוק כשם שידעו הכול על מיקומה הקרוב כל כך של המצודה לשטחי
כוזר האמיתית - ידעו היטב גם על הביצורים האימתניים המקיפים אותה.

אלרנן נהנה משתיקתו. הוא יכול לראות זאת מהאופן בו הוא לוגם את שארית היין
שבכוסו, ומהמבט המשועשע שהוא שולח אליו מעל שפתו של הגביע.

"רעיון מעניין", אומר בסטיאן לבסוף ומשתלט במאמץ על אלף הסוסים הדוהרים
כעת במוחו. "אני חייב לציין שהפתעת אותי לטובה, אלרנן".

"כרגיל, המחמאות שלך מסוגגנות משל היתר", קצה חיוך מעקם את שפתיו של
דיליאבר, "מה הנך מתכנן לעשות במידע הזה, ידידי?"

"לחקור אותו", משיב בסטיאן ומנסה לרכז את מחשבותיו, "לעבור על התוכניות
שברשותך ולברוק האם אכן קיימות דרכי הגישה שציננת".

"ואחר כך?"

”אחר כך?“, בסטיאן מושך בכתפיו. ”אם אחרי כל החקירות, השאלות והתוכניות, אראה שיש בתוכנית הזאת ממש – אפנה איתה אל המלך“.

אלרנן מהנהן בראשו קצובות. ”תמיד היית מתון, והפעם אני נוטה להסכים עם תהליך עבודתך. אסייע לך בכל הדרוש לך, רק שמור על הסודיות נכבדי“.

האזהרה מיותרת, ובהתחשב בזהותו של האיש המוזהר היא אף מבדחת. אבל שום חיוך לא עולה על פניהם של שני הגברים כשבסטיאן מהנהן בראשו בכבודת לאישור.

פרק 4

מוזר איך החיים מעגליים לפעמים. איך אותה בדיחה שהצחיקה אותנו עד אובדן נשימה מעלה דמעות בעינינו כשהיא הופכת לזיכרון. איך אותם מכשולים עליהם טיפסנו בחריקת שיניים קטנים ממרחק השנים לאבני חצץ קטנות. ואיך אותם הרגעים שבנו אותנו ועליהם הייתה גאוותנו הופכים באחת לכתם מציק, חסר חן וחסר משמעות.

כשהיה שלוואן ילד היה השם דיאלידאן אות כבוד להשתייכות לאחת ממשפחות האבירים הרוממות בכוזר. כזאת שלשמה נקשרים מעשי חסד רבי הדר וניחוח משכר של עוצמה. מסוג המשפחות אותן מהללים האנשים בעיניים בורקות, ורק צל דקיק ושקוף בקצות עיניהם מעיד על רגש הקנאה האוכל את ליבם.

מוזר איך הזמנים הללו נראים עכשיו כמו חלום מטושטש. אבל אז כשהיה צעיר, עליו ומלא עוז נעורים – היו הימים הללו חיים וצבעוניים כמעט כמו ציור אומנות טרי, בוהק בצבעיו הרטובים.

אבא שלו עשה את הכול עבורם. בכישרונו החברתי המלוטש ובכריזמטיות עשירה אסף את התהילה, ליבה את ההערצה, וחרש ביסודיות את הקרקע. והם, החוסים תחת צלו של האילן הגדול – רק הוצרכו לרכון ארצה מפעם לפעם ולאסוף בחן את הפירות.

לא שהיה חסר לשלוואן עצמו מהקסם הזה. להפך. אבק הכוכבים שפוזר בחן על כתפיו רק הוסיף זוהר לצעיר בעל האישיות הכובשת שהיה אז, מעצים את כישרונו הטבעי ללכד ולאחד את האנשים שפגש לטבעת גדולה ואוהדת שהקיפה אותו לאן שרק נשאו אותו רגליו.

האנשים נהגו לומר שגדיים אינם הולכים רחוק מן המקום בו גדלו, ופרחים טובים גדלים באותן הערוגות. ואם רצה יוסף יורש מושלם לעוצמה ולכישרון שזרמו בדמו – קיבל אותו בדמותו של בנו השלישי שדמה לו יותר משדמו לו כל אחיו גם יחד.

וגם אחר כך כשהשתנו הזמנים, והעולם התנדנד והזדעזע, סוּחַף אתו למערבולת אחת גדולה אנשים טובים, ידידים נאמנים, ומשפחות ותיקות מהאצולה הגבוהה של כוזר – לא מפתיע כלל היה לגלות כי שוב צלחה משפחתם את המשבר, מושיטה חבל לשאר האומללים שלא שפר מזלם לעמוד בסופה, כשאת סירת ההצלה משיט אביו ועלה של זית בפיו.

היום, ממרחק השנים, נראית התקופה הזאת כחלום ביעותים. אבל אז היה צעיר, יהיר ומלא קסם נעורים. ואחרי הכול שלוואן תמיד אהב את אביו. לא היה קשה ללכת אחריו. לא היה קשה בכלל. לא כשבתוך ימים ספורים הפך מבן צעיר, חסר תואר ממשי לנסיך כוזר במלוא משמעותו של הכינוי.

לטוב, כך למד עם הזמן, מתרגלים האנשים מהר. במצמוץ אחד של העין הם שוכחים כמעט לחלוטין את העבר שחיו בו עד לפני רגע, וההתרגלות הזאת הופכת לבומרנג כשמנסים לעשות את אותה הפעולה בדיוק לכיוון ההפוך.

והחזרה לכוזר האמיתית הייתה בהחלט מן הסוג הזה.

ככל והייתה ההערצה אותה רכשו לו הבריות גדולה יותר, כך הפכה לבזז שקט. ככל והיו האנשים פתוחים וגלויים אתו בימים שלפני המבול, כך הפכו מבטיהם לחשדניים וקרים. וככל שהיה האמון שנתנו בו בני האדם עמוק יותר – הפך יחסם למנוכר וזר עד מאד.

שבע שנים רעות עברו על כוזר. בולעות ברעבונן את כל הטוב והמתוק, הקשרים והידידים שרכש עם הזמן באתיל. ולמרות שאין דבר יותר הגיוני והוגן מכך, חש שלוואן כאילו הוא מביט דרך זכוכית שקופה במסיבה עליזה ורועשת של ידידי עבר, כשהוא רק יכול לצפות בהם והם אינם טורחים להעיף ולו מבט קל אחד לכיוונו.

אמת. הוא ידע מראש למה הוא נכנס. ידע שההסתגלות תהיה קשה. שהאנשים לא יסלחו מהר כל כך לאחת מן הבגידות הגדולות ביותר שידעה ההיסטוריה הכוזרית. אבל כנראה שציפה בכל אופן למשהו, מסתבר שבתוך ליבו המתין לגילוי קטן של תמיכה, לזיק חיבה של היכרות, או לכל הפחות לאמון מעט יותר רציני בכוונותיו. והעובדה שכמעט דבר מכל אלו לא קרה – מכאיבה לו הרבה יותר ממה שהוא מוכן להודות.

לא כל האנשים היו מנוכרים אמנם. חלקם דווקא היו נחמדים למדי. תמכו בשינוי שעשה, התעניינו בפרטים הקטנים, ושיבחו אותו על אומץ ליבו ועל מסירותו לכוזר. אבל על אף נחמדותם של אותם האנשים לא מנחמים חיוכיהם וטוב ליבם את מי שכונה בעברו נסיך כוזר החדשה. מכאיב היה לגלות כי היחידים שגילו התעניינות – היו אלו שלא הכירו כלל את שלוואן של העבר הרחוק.

אלרון, משום מה, חווה את המעבר הזה בצורה שונה לחלוטין. ושלוואן תוהה לעצמו האם הסיבה לכך נעוצה בכך שאלרון תמיד היה חריג. ועל אף שהיה בין החשובים והעוצמתיים בין עבדיהם של האבירים, עדיין היו תווי פניו הנורדיים

וקעקוע הנשר שלו, בולטים מאד בחברתם של האנשים עמם שהה. ובדיוק כמו כל הרגל טוב הנרכש במאמץ, נראה כי גם עכשיו מסייע לו מנהגו הקליל וחסר הפניות של אדם הנאלץ מגיל צעיר מאד לכופף את ראשו בפני אחרים. והעובדה כי הכול יכולים לקבל בהבנה את הליכתו של עבד אחר אדונו, תורמת גם היא מאד לשיפור מעמדו בעיר הברה.

והשיפור הזה ניכר היטב על אלרון, שעשה את הדרך הארוכה מאתיל הרחוקה כדי לבקר באחוזת בנטייליאן, וניתן גם לקבוע כי רמת חייו הנוכחית עלתה עד מאד, לפחות על פי זוהר בגדיו וסוסו האיכותי.

גם עכשיו, כמעט שנה לאחר שבחר להשתקע רחוק כל כך מהזוהר העירוני והמלוטש של אתיל, מעלה ניהוחה של עיר הולדתו ברק קלוש בזוויות עיניו של שלוואן. והברק הזה לא נסתר מעיניו של אלרון על אף כל הזמן שעבר.

“היא עדיין יפה כמו שאתה זוכר אותה”, הוא מעיר, סוסו מטופף בחן על אבני המדרך החלקלקות המרצפות את השביל המקיף את הטיירה. “על אף שאני לא בטוח כמה תאהב את מזרקות המים החדשות שנבנו קרוב לקריית המלוכה, האמן שתכנן אותן כנראה טיפח חלום נסתר לכסות במי בוץ את הנכבדים העוברים שם מידי יום”.

שלוואן, רכוב על סוס לצידו של אלרון, צוחק ביובש.

שמש חמימה של תחילת סתיו מציצה אליהם מבין קרעי העננים, מאירה באור בהיר וחזק את האבנים האדירות המרכיבות את חומת המצודה. “נעים כאן”, אומר לבסוף אלרון כשהשתיקה הופכת ארוכה למדי, והמשפט הזה דווקא מצחיק את שלוואן הרבה יותר מההערה הקודמת אותה השמיע עבדו לשעבר.

“הערות על מזג האוויר”, הוא מגחך, מטלטל את ראשו לצדדים, “כמה חלומות רעים חלמת באתיל, אלרון?”

הנורדי מגחך, מלפף את מושכות הסוס סביב כף ידו. "אני יכול לשאול את אותה שאלה", הוא מחזיר בעליזות לא פחותה.

שלוואן שותק, ממקד את מבטו בעמק הפורח והירוק שלימינם. "זה לא אותו הדבר", הוא מושך בכתפיו לבסוף.

"נכון", מסכים אלרון בחביבות. "כמו תמיד, אתה הכי משכנע כשאתה משקר".

ענן מסתיר לרגע את השמש, והאפרוריות הקרירה גורמת לשלוואן לכווץ מעט את כתפיו. "שנינו יודעים שאתיל לא הייתה אופציה הגיונית בשבילי", הוא מזכיר וממקד את מבטו באבני הדרך המבריקות עדיין מטל.

"אהה", מסכים שוב אלרון. "ולכן אחוזת בנטיליאן על השקט העמוק השורר בה והנחלים הזכים המפכים בין סלעיה מהווה פתרון מושלם".

"זה מקום יפה", קולו של שלוואן מתגונן קצת, "שלי. ועכשיו זה לבטח לא יהיה מוסרי לעזוב כשגם יוזבד וגם שאול אינם בארץ, ובאלאר, כך נראה, אינו מתכנן לחשוף את פרצופו בקרוב".

"תמיד היית מוסרי", מחמיא אלרון, "רך לבב ונדיב, ראה כמה חסד עשה עמדי האלוקים כשנתן לי לשרת בעברי אדון מסור כל כך ואציל".

מאז שחרר המלך איסתרק את אלרון מעבדותו, הפכו האזכורים לעברו כעבד לבדיחות החביבות על אלרון בזמן שמצב רוחו הפך לעוקצני במיוחד, ושלוואן מודע לכך היטב. "דבר ברור, אלרון", הוא ממליץ, וקולו אינו רך כיאה לאדון המדובר.

"בסדר", מושך אלרון בכתפיו בקלילות ומסיט את שערו הלח הצידה, "זה כלום. כמעט שום דבר. אבל אם תואיל בטובך להודות שאתה פוחד לשוב אל אתיל במקום להיתלות באצטלה של טוב לב, יהיה זה מעשה נדיב שישמח את ליבי עד מאד".

שפתיו של שלוואן נמתחות מעט. "בסדר", הוא מגחך במרירות. "הריני מודה".

"יופי", מבריק לעברו אלרון חיוך זוהר, "מקסים ממש. לא היה קשה נסיכי הנערץ, נכון?"

עיניו של שלוואן מזונקות לצדדים. "שמור על הפה שלך", הוא נוזף, ונרגע מעט כשהוא מגלה שהסביבה ריקה מבריות נוספות.

אבל אלרון רק מרחיב את חיוכו עוד קצת, נהנה בעליל ממצוקתו של שלוואן. "אין פה אף אחד על השביל השומם הזה, ואפילו הציפורים עסוקות מידי בלאכול, בשביל להתעניין במה שיש לי לומר".

לאט מניע שלוואן את ראשו ימינה ושמאלה ואז מאלץ את סוסו להתקדם קצת מהר יותר במעלה השביל.

חיוכו של אלרון נושר מפניו. "זה לא חייב להיות ככה", הוא אומר, ממחר להדביק את הקצב, "ועל אף שעבר לא מעט זמן, אני בטוח שאתה עדיין זוכר היטב כי על אף עוצמתה של עיר האבן הכחולה – היא אינה נושכת".

"אין לי בשביל מה לחזור", שלוואן עיף. ועל אף שהייתה זאת הצעתו שלו לסייר עם אלרון בשדותיה של נחלת בנטיליאן, הוא מעדיף עכשיו לסיים את המסלול הזה מהר ככל שניתן. "הרבה מים זרמו במניאר מאז התחלקה כוזר, ואחרי הכול המעמד שלי שם תמיד יהיה תחת צל זכרו של אבא שלי". הוא עוצר לרגע ואז מוסיף: "כמו שהיה מאז ומתמיד".

אלרון שותק לרגע אחד ארוך. "בסדר", הוא מהנהן ומדרבן את הסוס לצעידה מהירה יותר. "איפה מתקיים השנה היריד?"

המעבר החד בין הנושאים מבלבל את שלוואן. "באיינה", הוא עונה בזהירות.

”נכון”. אלוון עליו, עליו מאד. ”יש לך מושג מה עוד מארכת העיר היפה הזאת באותו הזמן?”

”אני לא יודע מה בפנים שלי רומז על כך, אלוון”, זבוב מרחף קרוב מידי אל פניו, גורם לקוצר רוח ללוות את קולו, ”אבל מצב הרוח שלי אינו נוטה לחבב כרגע משחקי ניחושים”.

אלוון מתעלם, ומעיף את ידו כלפי מעלה להעיף את הברייה הקטנה שעושה את דרכה אליו עכשיו. ”טקס סיום ההכשרה של הצוערים החדשים”. הוא מכריז בחגיגות ועוצר לרגע כדי להגביר את הרושם, ”בהשתתפות שר הצבא, אבירי המחוזות, והוד מלכותו בכבודו ובעצמו”.

שלוואן עוצר, ופיו נפתח מעט באחת. והמבט מבדח עד מאד את הנורדי הצעיר. ”סגור את הפה”, הוא ממליץ. ”יש פה עוד זבובים חוץ מאלו שכבר הספקתי לגרש”.

”ממתי מתרחש טקס סיום ההכשרה במקום שונה מאתל?” לאט מחזיר שלוואן את סוסו לתנועה, ומשתעל כדי לנקות את גרונו משרידי התדהמה.

”מאז התקיפה ליד ראטון”, משיב אלוון בפשטות. ”אם השמועות הצליחו לחצות את הדיסטאף ולטפס עד לרכס הגריגה – אחרי התקרית בה מצאו את מותם בשריפה ארבעים חיילים מן הגדוד השני, הרכה אנשים במסדרונות הגבוהים חשבו כי פעולה להגברת המורל בקרב המשרתים בגבולות הנה דבר נחוץ מאד”. הוא מושך בכתפיו, ”אי אפשר להתכחש לעובדה כי טקס צבאי מפואר קרוב למקום בו נפלו החיילים, הוא דרך מוצלחת למדי להשיג את המטרה הזאת”.

”כן”, ממלמל שלוואן. ”דרך מוצלחת במיוחד”.

”זאת הזדמנות בשבילך”, ארון ממוקד. ”להכניס אצבע או שתיים לתוך המים, אפילו מרפק. לבדוק אם כבר הספיקה הקלחת הרותחת להתקרר. כי גם אם נתעלם מהנקודה הזאת כמה שרק נרצה – שנינו יודעים היטב שאתה לא מאושר כאן”.
שלוואן שותק.

”מישהו רץ אלינו”, מצמצם ארון את עיניו, ”אחד הפועלים אולי”, הוא מציע ומורה באצבעו לכוונה של הדרך השמאלית המתפצלת מהשביל.

שלוואן מצל על עיניו, מאמץ את עיניו מול קרניה המסנוורות של השמש. ”מנהל העבודה”, הוא מפטיר לבסוף לאחר שהדמות המנופפת הופכת ברורה יותר. ”נראה שזקוקים לי ארון, תמשיך בסיוור בלעדי? תוכל אחר כך ללכת ולנוח עד לזמן ארוחת הצהריים”.

מוזר לשלוואן לארח את ארון. להציע לו לטייל באחוזה, לבקר בשדותיה, ולהצטרף לסעוד עימם בצהריים. אבל אף שהמציאות שונה מאד מטיב היחסים ששרר בינו לבין ארון בעבר, משום מה הרגש שמעורר בו הפעולה הפשוטה הזו – נעים למדי.

ארון מניע את ראשו פעם אחת מעלה ומטה, וקל לראות שהוא משועשע מהמעמד. ”אל תדאג”, הוא מניף את ידו, ”אני אנוח טוב בהעדרך”.

”דאגה עבורך אף פעם לא הייתה חלק מהאחריות שלי”, מזכיר שלוואן.

ארון קד לעברו מעל גב החיה הנאה. ”מעולם לא שכחתי”, הוא מחזיר בחביבות אצילית. ”תחשוב בינתיים על מה שאמרתי”. הוא מציע, ואחר כך פורץ סוסו בדהרה בכיוון ההפוך של השביל, לעבר שדות החיטה הזוהרים לאורה הרך של השמש.

פרק 5

הטרקלין הכחול הנו אחד החדרים היפים בטירה, מלא אור, ווילונות רקומים, ומעוצב בצבעים רכים ועדינים, ובכל זאת לא מחבבת אותו אונמר במיוחד. ונדמה לה שאפשר בהחלט לתלות זאת בעובדת היותו המקום בו עסקה במלאכה המקודשת על בנות מעמדה – הרקמה.

“הוד מעלתך”, טיארה, סוכנת הבית, מופיעה בפתח ועל פניה הבעת התרגשות ברורה. “הגבירה רנה הגיעה”.

מופתעת מרימה אונמר את עיניה מהרקמה המסובכת, על פי מכתבה של דודתה, המועד המוקדם ביותר להגעתה עתיד היה להיות בתחילת השבוע הבא. “איפה היא עכשיו?” היא שואלת, וממהרת לקפל את הברד הרקום בחלקו ולנעוץ בו את המחט.

“בטרקלין קבלת הפנים”. חיוכה של האישה המבוגרת מאיר את הקמטים הדקים שעל מצחה. “הוד מעלתה מעדיפה לרדת למטה או לחכות לה כאן?”.

“אני ארד”. בהקלה מניחה אונמר את המלאכה הלא גמורה על הספה ונעמדת, “בקשי מאוליסה לסיים להכין את חדר האורחים”.

טרקלין קבלת האורחים הינו בין הגדולים שבאולמות הטירה. ועל אף עיצובו המיושן במקצת, עדיין ניכר בו ההדר המלחמתי בו עוצבה הטירה בעת הקמתה. ובתוך העיצוב המרשים הזה נראית רנה קטנה במיוחד.

“הוד נסיכותך”, היא פורשת את ידיה לעברה של אונמר, וחיוך קטן מרים את אחת מזוויות פיה. “או שמא עלי לומר כעת הגבירה טרסדיאן?”

אונמר מחייכת, וכשהיא עושה זאת בולטת למדי הגומה שבלחיה הימנית. “אפשר להסתפק באונמר”, היא מציעה בחיוך שובב. “מה קרה, מרוב התרגשות קפצה לך הדרך?”

“אם לא קפצה, אז נעמה מאד”, עכשיו מאיר החיוך הקטן גם את זוויות עיניה של רנה. “הנופים בהם חלפתי מדהימים”.

היא לא עונה על השאלה הנסתרת, קל מאד לשים לב לכך. אבל מכיוון שבמקום בו הן עומדות ישנן עוד הרבה זוגות אוזניים קשובות, בוחרת אונמר להשאיר את העניין לעיון מאוחר יותר.

“טוב”, היא אומרת וסופקת כף אל כף בעליות. “סעודת הצהריים שלנו תמיד מחכה לאורחים נוספים, ומכיוון שאולה עסוק מאד בימים האחרונים - אני חושבת שהתזמון בו בחרת להגיע יותר ממדויק”.

רנה מחייכת אבל סנטרה מתבלט מעט למשמע סופו של המשפט, ואונמר משתדלת להתעלם מהבעתה כשהיא היא מעבירה לבת לווייתה הוראות מדויקות. הנוגעות לחבילותיה של חמות המלך האחוזות בידיהם של צמד משרתים חסונים.

ורק לאחר שהיא מסיימת את כל הסידורים הטכניים היא פונה לדודתה, וכשחיוך מותח את שפתיה, היא מציעה לה לטייל עמה בגן הגדול המקיף את הטירה.

נדרשות עוד כמה התארגנויות חפוזות כדי לאפשר את יציאתן של שתי הנשים אל הגן, אבל לאחר כמה דקות נוספות מוצאות עצמה אונמר מטיילת לצד דודתה בין ערוגות פרחים ססגוניות לשבילים קטנים ומוצללים. ולמרות שרגש עצבות מעיק עדיין על ליבה, מצליחה נוכחותה של רנה וריחם המרענן של צמחי המרפא הגדלים באדניות האדמה הרחבות – להרפות מעט את נשימתה וכתפיה.

גם רנה שותקת. ומכיוון שהאוויר בשום וצונן וקול ציוצן של הציפורים מרגיע למדי – נמשכת השתיקה דקות ארוכות. אבל לבסוף פוקעת סבלנותה של אונמר ראשונה: "שישה ימים אינם מעט זמן", היא מעירה, מלטפת פרח ורדרד שמציץ אליה מהשיח הצמוד לשמלתה. "ומכיוון שהתקיפה שארעה על יד הגבול הנה המאורע המסעיר היחיד עליו שמעתי לאחרונה – אין לי אלא להניח כי זוהי הסיבה בשלה הקדמת את יציאתך לדרך".

רנה נאנחת, נעצרת מתחת לצילו של עץ ירוק ומלא עלים. "יש בידי איגרת לאולה. מאביו", היא מאשרת, קוטפת עלה ארוך וגדול מענף קרוב. "ואני יכולה להניח שהיא סודית במיוחד מכיוון שהאביר מקאן חשש לשלוח אותה בדרך המקובלת".

"ודחופה למדי, כיוון שביקש ממך להקדים את יציאתך בכמעט שבוע תמים", מסכמת אונמר וקולה עגמומי. "הוד מלכותו החליט לפתוח במלחמה?", היא שואלת, זוקפת את גבה וראשה.

רנה מושכת בכתפיה. "גם לי לא מספרים הכול", היא מציינת ומקרבת את הענף אל אפה. "זה עץ קארי?" היא שואלת ומרחיחה מעט את העלים המקומטים שעליו.

אונמר מהנהנת, מתעלמת מההתחמקות. "את הידע שיש לך את לא אוגרת בדרכים הרגילות בכל מקרה. מה מסתובב במסדרונות באתל, דודה?"

רנה נאנחת שוב. "כמו שאת בטח יודעת, אף אחד לא יעבור לסדר היום על פגיעה שכזאת בחיילי כוזר. ומכיוון שכרגע אין שמועות על פתיחת מלחמה כוללת, אני נוטה להניח כי תכנית רצינית ושקטה הרבה יותר נרקמת מתחת לפני השטח".

אונמר שותקת לרגע ארוך, ממקדת את מבטה בעלים דמויי הטיפות שעל העץ. "תכנית שקטה", היא חוזרת מהורהרת אחר דבריה של דודתה, "אני לא חושבת שהשקט יהפוך אותה לפחות מסוכנת".

שפתיה של רנה נצמדות לשנייה אחת ארוכה. "אף פעם לא היית פחדנית", היא אומרת לבסוף ומטה את ראשה מעט ימינה.

"אף פעם לא הייתי נשואה", מחזירה אונמר, ממצמצת למול קרן שמש זוהרת אחת שמצליחה לחדור את סבך העלים. "ולפי האיגרת שאת נושאת, אני נוטה להניח כי התוכנית הזאת תכלול באופן זה או אחר את אולה".

החריצים העדינים שעל מצחה של רנה נמתחים מעט כשהיא סוקרות את אחייניתה בת השבע עשרה. "אני לא אבטיח לך שיהיה בסדר", היא אומרת לבסוף וקולה מתכתי במקצת, "אני גם לא אומר לך שבעלך קצין בכיר שהספיק כבר ליפול בשבי, לחלות אנושות, ולחזור לתפקידו הראשון – את זה יש מספיק אנשים טובים שיזכירו לך". לאט היא פוסעת פסיעה אחת אל מחוץ לצילו המגונן של העץ ומניחה את ידה על זרועה של אונמר, "רק זאת אומר לך יקירתי, ברוכה הבאה אל היכל תענוגותיהם של האוהבים".

אונמר משפילה מבט אל האדמה, היא מלאה שוב בעלים אדמדמים ויבשים, למרות שמאז בוקרו של יום האתמול כבר הספיקו המשרתים לגרוף את העלים פעמיים.

"קאה היה לוחם גדול". עיניה של רנה ממוקדות בקליפתו העצית, המחוספסת, של הגזע. "ועל אף שהכרתי בעובדת היותו גיבור חיל, בכל פעם שיצא לאחד מאותם הקרבות החביבים עליו, במקום קטן בלב – קיוויתי עדיין למותו".

לאט מרימה אונמר את עיניה מהמרבד המרשרש שתחת רגליה. זר לו היה שומע את רנה, היה ממהר להציע נחמה. אבל השנים החולפות לימדו אותה טוב יותר מהבעת רגשי רחמים אל מול דודתה. "אף אחד מלבדך לא היה אומר לי זאת", היא מעירה, מתייחסת לתוכנם של הדברים.

"אף אחד מלבדי גם לא היה מלמד אותך להבחין בסגולותיו של עץ הקארי". רנה מושכת בכתפיה, פניה חמורות. "אמרתי זאת רק כדי שתביני שגם דאגות החיים הפשוטות לא תמיד מובנות מאליהן. וגם עליהן, כמה מוזר, צריך לפעמים לזכור להודות".

דוממת סוקרת אונמר את פניה הרציניות של דודתה, את קמטי ההבעה הרכים שציירו החיים בזוויות עיניה וחרטו על מצחה. ואחר כך, על אף שמשפטים רבים עומדים על קצה לשונה, היא מהנהנת בראשה לאישור.

"את לא חייבת להסכים", שוב נמשכת זווית פיה של רנה מעט כלפי מעלה, "אפשר גם להתדיין על הנושא החשוב הזה".

אבל אונמר רק מצמצמת את מבטה עוד קצת, "את אישה חכמה", היא אומרת, מלטפת שוב את עלי הכותרת הרכים של הפרח. "את אישה חכמה מאד, דודה".

סעודת הצהריים עשירה ומגוונת, מלאת טעמים וצבעים, ומפליאה בניחוחותיה את כלל הסועדים סביב השולחן. ומכיוון שהטבחית עבדה בארמון המלוכה עוד לפני נישואיה של אונמר, ומחבבת עד מאד את חמות המלך – נראה שהשקיעה בארוחת הצהריים מאמץ מיוחד.

לכאורה, יכולה להיחשב הארוחה כנעימה למדי. אבל היעדרו של בעל הבית מראש השולחן דוקר את עיניה של אונמר ומפריע לה להנות מטעמו של המזון

שבצלחתה. ועל אף שהכול יסכימו כי בימים טרופים כגון אלו, דורש תפקידו של אולה את זמנו כמעט באופן מלא – את המציאות אין ביכולתה לייפות.

שבועיים לאחר התקיפה, עמוס לוח הזמנים של אולה וצפוף עד לבלי מידה. גם אם אין פצועים בהם נדרש לטפל, יש לדאוג למקום מכובד עבור הגופות עד להגעתם של הדיינים מהערים הסמוכות, לשלוח את פרטיהם האישיים של החיילים שזוהו כבר למשרד המלחמה, ולהפיץ איגרות הרגעה עבור תושבי הכפרים המבוהלים שבאזור. ויחד עם תפקידיו השוטפים של אולה כמושל העיר, וההלוויות הרבות המתקיימות במחוז – עמוס יומו של בעלה כל כך עד שאפילו לארוחות הוא אינו מספיק להופיע.

תמיד ניחנה אונמר בכושר משחק משובח, ואת תחושותיה האמתיות היא מצליחה להחביא היטב תחת הבעת פנים שלווה ונינוחה, אבל דודתה אינה כשאר האנשים. והעובדה כי בשנים האחרונות ראתה בה אונמר תחליף אימהי כלשהו לדמות המקורית שנקטפה באכזריות משנות ילדותה – מפריעה לה להמשיך ולהסתיר את גשותיה המוסורים.

“המצב יעשה רגוע יותר עם הזמן”. אומרת רנה כשהן יוצאות שוב אחר סעודת הצהריים אל הגן, במטרה לבדוק את סידור צמחי המרפא החדשים שהביאה עמה רנה מאתיל. “זה טבעי לחוש בשלב הזה ריחוק מסוים. אולי אפילו הגיוני”.

רוח שקטה נושבת בגן, חרישית ומרפרפת. זוקפת בעדינות את ראשיהם של הפרחים היבשים.

אונמר שותקת. מתקדמת עוד קצת בשביל לעבר חלקת אדמה רבועה וריקה. “אפשר לשתול כאן את פרח הקומיל”, היא מציעה, ידה מחווה אל שטח ריק, קרוב מאד לפלג מים קטן ומעוצב. “הצבע שלו יכול להוסיף יופי לפינה הזאת”.

היא מסתובבת לעבר דודתה, ידה האחת מצביעה על החלקה הקטנה בעוד השנייה מונחת על מותנה. אבל רנה לא נעה. דוממת היא עומדת, סוקרת את אחייניתה

במבט מהורהר ואז מתקדמת לעברה באיטיות: "ובכן", היא אומרת וקולה מוזר במקצת, "עליי לציין שציפיתי ממך להתבגרות מהירה מעין זו. למחיר אותו שילמת עבור התמורה הזאת – קצת פחות".

ריסיה של אונמר מרפרפים על עיניה במהירות. לרגעים מספר היא שותקת, ממוללת בידיה את חוט הבד שעל צרור הזרעים, ומפתלת אותו סביב אצבעה. "אולי זהו ההבדל", היא משחררת את החוט לבסוף. "אולי זהו ההבדל הגדול בינינו, ואני אף פעם לא הבנתי כמה התפקיד שלי נעדר משמעות".

רנה שותקת, ועיני השקד שלה תלויות בה, מביטות עמוק אל תוך עיניה שלה.

"הוא קצין בכיר. הספיק לראות ניצחון ומוות, מלחמה ודם. ליפול בשבי, לחלות ולקום לתחייה מחדש. במידה מסוימת כמו עוף חול", גיחוך מריר וקטן מעקם לרגע את שפתיה. "ותכף תזכירי לי שגם אני לא טעמתי רק מהטוב והמתוק שיש לחיים להציע – אבל זה לא אותו הדבר".

רנה שותקת.

"אולי בזמנים של רוגע, קשה יותר לשים לב לכך", עכשיו מגיעות רגליה של אונמר אל חלקת אדמה נוספת, "בזמנים של שלום ושקט, קשה להניח את האצבע על הנקודה המבדילה. אבל בזמנים כאלו, כשהעולם מטלטל ומזדעזע, ואנשים צעירים מאבדים את חייהם טראדים ספורים מהמקום בו אני רוקמת פרחים צבעוניים על מפיות בד – ההבדל הזה הופך בולט כמעט כמו קרניהם של העיזים בעמק הסמוך".

"רוקמת פרחים". חוזרת רנה אחר דבריה וקולה שקט מאוד, "מותר לי להניח כי עלי הכותרת שלהם עדיין עקומים?"

אונמר מחייכת. אבל חיוכה עלוב במקצת. "זה נשמע נורא, אני יודעת. כפוי טובה כמעט. מה יכולה אישה טובה לרצות יותר מבעל נפלא ועתידי יפה שכזה?"

שוב שותקת רנה, ומבטה מתמקד בציפור צבעונית שחולפת בשמים התכולים שמעליהם. "עוד הרבה דברים אחרים" היא לוחשת, עיניה ממוקדות עדיין בציפור הססגונית שמרחפת בינות לענפי העץ. "החיים שלנו מורכבים מידי בשביל לחלק אותם רק לשני חלקים משלימים".

"זה מקום יפה". ידה של אונמר מחווה סביב סביב, מחבכת בתנועתה את הצמחייה הירוקה ואת פלגי המים הזכים שבגן. "יש פה הזדמנויות רבות הדר למעשי חסד, אנשים חכמים ללמוד מהם ונשים טובות להתחבר אליהן. אבל אלוקים, נראה לי, לא מחלק כישוונות לאנשים כדי שיקברו אותם באדמה תוך כדי לוויה המונית".

"הוא לא", מסכימה דודתה, מפנה את מבטה אליה בחזרה, "הוא רק מפקיד אותם בידיהם לזמן מוגבל, עד שיגיעו הם והמתנות לאותו המקום יחד, באירוע הזה שציינת".

אונמר מעבירה יד על הרדיד הרקום שעל כתפיה. "ועד אז?", היא לוחשת ומפנה את מבטה אל צלליותיהם של השיחים, "עד אותו הרגע, מה תפקידן של המתנות?"

"ללוות אותנו?" מציעה רנה, "לתמוך בנו בזמנים קשים? גם אני למרות כל כישוונותיי, ניהלתי פעם אחת בלבד תכנית בריחה מוצלחת".

אונמר מסתובבת בחדות, מסתנוורת בזווית הזאת מקרניה של השמש. "היו פעמים נוספות?" היא שואלת וקולה זר.

"חשבת שלא?" קצה חיוך מעקם את שפתיה של רנה, זעיר ועצוב, וגם מבטן של עיניה מעורפל במקצת. "עשרים וחמש שנה זאת תקופה מספיקה דיה לכל מיני ניסיונות".

אונמר שותקת. מממקדת את מבטה בדודתה שמתקרבת קצת יותר אל ריבוע העפר וסוקרת בעיניים מצומצמות את גודלו. "זה יספיק אני חושבת", אומרת רנה ורוכנת עוד קצת אל האדמה, נוטלת מעט מהרגבים הקרירים, ומפוררת גוש רטוב ולח אחד בידיה. "בקיץ הבא, תהיה לך כאן גינה יפיפייה".

"ותעסוקה", משלימה אונמר בשקט, ידה האחת מונחת על מותנה והשנייה משתלשלת מטה ברפיון, אוחות עדיין בשקיק הקטן. "כדאי ונחזור. אולה אמור לחזור בכל רגע.

פרק 6

“עשרים וחמישה” מכריזה אונמר מפתח החדר.

“מה?” שואל אולה ומותח זרועות עייפות. השמים המציצים אליו מהחלון שמול שולחן עבודתו כהים, ורק גוונים קלושים של צבע עוד נותרו צמוד לפסגות ההרים הרחוקים.

“עשרים וחמישה חלונות”, חוזרת אונמר ומתקרבת עוד קצת אל השולחן. “ועדיין אין במסדרון הזה כמעט אור”.

“עכשיו לילה”, מציין אולה בתבונה. ואז מכה בו ההבנה, מהיכן יש לאשתו את מספרם המדויק של הפתחים הקרועים בקירות האבן. “ספרת אותם?” הוא שואל, משועשע למדי מהרעיון.

אונמר מושכת בכתפיה. "זה מסדרון ארוך מאד", היא אומרת כמתנצלת, אבל חיוך קטן מרעיד את שפתיה. "אתה זוכר את הסעודה שאמורה להתחיל ממש עוד מעט?"

"אני זוכר", בעייפות הוא משרטט את חתימתו על הקלף הארוך שלפניו. "נשאר לי פה כמה אישורים אחרונים. בסדר?"

אונמר מהנהנת בראשה ועיניה חולפות בעניין על החדר, בודקת מה השתנה שם מאז ביקורה האחרון. "רנה הביאה איתה זרעים של צמחי מרפא נדירים", היא מספרת תוך כדי שהיא בוחנת את ספריית הקלף הכבדה שבחדר. "אני מקווה שהיא תספיק ללמד אותי על כולם."

לאט מניח אולה את הנוצה ונשען על כיסאו, ממתין להתייבשות הדיו על הקלף האחרון עליו חתם. "הצמחים האלו קשורים לדרכי הטיפול הקוואריות?"

"אולי", מושכת אונמר כתף, ומלטפת באצבעה כרך קלף גדול וכבד. "אם כן, זה יהיה מעניין. יש בהן הרבה חוכמה. למען האמת, אחת מדרכי הטיפול הקוואריות הייתה שליח הבורא כדי להציל אך חייך. זוכר את הגבינה העבשה ששימשה עבורך כתרופה אחרי הפציעה?"

הרבה זיכרונות יש לאולה מאותה התקופה. חלקם מרים, רובם עצובים, ומעל כולם מרחף ערפל אחד גדול של כאב. והתרופה המדוברת אינה יותר מזיכרון קלוש בלבד. "אני זוכר שחמות המלך העבירה עבורי איזושהי תרופה", הוא אומר ומעביר יד על עיניים צורבות מעשן הלפידים. "האם היא הייתה גבינה מעופשת – קצת פחות. אבל בהתחשב בעובדה שברוב אותם ימים ישנתי, אני לא ממש יכול לאשר או להכחיש כזה דבר."

"היא הריחה נורא", מנסה אונמר לעורר את זיכרונו. "גושים ירוקים ומדיפי ניחוח שאפילו מצודת דארפאס לא הצליחה לאטום."

“אהמ”, אומר אולה בעניין. “ואת זה את יודעת כי?”

“שימוש בעובש הינו דרך טיפול קווארית”, מסבירה אונמר, שומטת את ידה ממדף העץ. “וחמות המלך שמרה לעצמה גושי גבינה כאלו עוד הרבה לפני שנפצעת. ומכיוון שאני הייתי נחושה אז ללמוד את כל מה שידעה, התלויתי אליה כדי להביא לך את התרופה הזאת”.

“נחושה”, לאט מתרומם אולה מכיסאו, אוסף את המסמכים שעל השולחן לערמה אחת מסודרת ויציבה. “מה עוד היית נחושה אז ללמוד?”

“הרבה”, אונמר מתקדמת עכשיו לכוון הדלת. עוצרת על סיפה ומחכה לו. “ידעת כמה סגולות שימושיות יש רק לואנראן סגול?”

“אני לא בטוח שאני יודע איך בדיוק נראה ואנראן סגול”, מתנסח אולה בזהירות. “אלו פרחים עם עלים משולשים זעירים?”

תיאורו מצחיק את אונמר. “אולי אם היית אומר פרחים זה היה יותר ממוקד”, היא מציעה בחיוך שובב ומתקדמת אל המסדרון. “יש מידי הרבה צמחים דומים בעולם”.

“דומה זה גם טוב”, מוכן אולה להתפשר. “אולי תשתלי פרח כזה גם בגינה של צמחי המרפא?”

“אני צריכה לבדוק אם רנה הביאה איתה זרעים מהצמח הזה, הוא לא נפוץ”. מהנהנת אונמר, ידיה מתעסקות בגדילי הצמר הרכים של הרדיד שלה, ואז היא פותחת את פיה וסוגרת אותו שוב.

“מה?” אולה מבחין בהיסוסה ועוצר על מקומו.

אונמר לא עונה אבל עיניה חולפות על השולחן הכבד ועל האיגרות המונחות עליו. “אה”, אומר אולה בכבדות ונשען על הקיר שמאחוריו. “האיגרת”.

”האיגרת”, מסכימה אשתו וסוקרת אותו בעיון. ”התאפקתי עד עכשיו מלשאול. אבל מה בדיוק יש שם, בקלף הדחוף הזה?”

”בקצרה?” שואל אולה ומעביר את ידו על האילפקה הפשוטה שעל מותניו.

”או בארוכה”, מציעה אונמר ומשלבת את ידיה בסבלנות.

אולה נאנח, מעביר שוב פעם יד על עיניים עייפות. ”יש תכנית לתקיפה באדמות כוזר החדשה, קרוב לגבול. אבא שלי רוצה שאעמוד בראש קבוצת החיילים שתצא למשימה הזאת. התוכנית עדיין לא אושרה באופן סופי על ידי המלך, אבל הוא רוצה שארד למחנה האימונים הקרוב לראטון עוד השבוע.”

”אז זאת איגרת גיוס”, קולה של אונמר יציב מאוד משום מה ועיניה הבהירות נעוצות בו.

”אפשר לומר”, מסכים אולה ונאנח שוב. ”אפשר לומר שכן”.

המסדרון חשוך קצת למרות מנורות השמן הקבועות בקיר, והאפלולית הרכה הזאת מהדהדת את השקט שביניהם.

”לכן שלחו את רנה”, משלבת אונמר את ידיה, וקולה המהורהר שובר את הדממה פתאום. ”יפה מצידה של הלה לדאוג שלא אהיה לבד בזמן שתאלץ להעדר מהבית”.

הרבה תמונות קרב יש במסדרון. חיות וססגוניות על אף מסגרות העץ התוחמות אותו, ומלאות בחיילים הדורי מדים, סוסים צוהלים על רגליהם האחוריות, וגופות מתים על האדמה. אין אווירה טובה מזאת כדי לספר לאשתך על יציאתך למלחמה. אין אווירה טובה יותר. אולה בטוח בזאת.

מולו שותקת אונמר, ממקדת את מבטה באחת התמונות שמאחוריו, וסוקרת אותה בעיניים מצומצמות. "אם תמות", היא שואלת וקולה איטי, "אבל תנצח בקרב אליו יצאת. יציירו לכבודך כזאת תמונה?"

עכשיו הוא אמור למהר להכריז 'חס ושלום' ואולי גם 'מוטב שלא לפתוח פה לשטן', אבל הוא אינו עושה דבר מכל אלו. בשקט הוא מביט באונמר, ממתין עד שתפנה אליו את מבטה, וכשהיא עושה זאת הוא לא מופתע לגלות שעיניה נוצצות. "מה?" היא מבחינה במבטו ומצמצמת, מנסה למחות כל זכר לחולשתה. "לכל הפחות תישאר לי מזכרת".

הלוואי ויכול היה לומר לה שאינו צריך ללכת. הלוואי ויכול היה להבטיח לה ששום רע לא יאונה לו. הלוואי ויכול היה להשאיר את המלחמה מחוץ לחומות הבית שבנו. אבל הוא לא יכול. וההרגשה הזו צורבת את ליבו של אולה באופן מוזר ומכאיב למדי. "אני לא יכול להבטיח שאחזור" הוא אומר לבסוף, ומתנתק מהמשענת ששימש לו הקיר.

היא שותקת, סנטרה קפוץ. המסדרון חשוך וארוך, וצלליותיהם העקמומיות נמרחות על הרצפה והקירות. "אני לא רוצה שתבטיח", היא לוחשת. "אני רוצה שלא תלך".

הוא שותק, וגרונו כואב כשהוא בולע. מכיר בכך שעל אף רצונו הכן, אין לו כל נחמה להציע לה.

"תתפללי", הוא אומר לבסוף, "תתפללי שנחזור לשלום והמלחמה הזאת תיגמר כבר".

"אני אבקש", מסכימה אונמר, ועיניה יבשות שוב. "ואתה תילחם".

הוא ילחם. בהחלט. אבל אוזניו של אולה רגישות דיין כדי לשמוע צליל נוסף מלבד הסכמה בקולה של אונמר.

”ומה רע בחלוקת התפקידים הנוכחיים?“, הוא שואל, מחפש את מבטה.

”אין רע“, מושכת אונמר כתפיים וחוזרת לבחון בעיון את הצללים הארוכים שמטילים נרות השמן על הציורים. ”מעולם לא המעטתי בכוחה של תפילה, להפך. רק חשבתי לעצמי, כמה נחמד שהתפקיד שלך מלא פעילות מבחירה – ושלי ברירת מחדל משום שאין לי עוד תפקיד אחר למלא“. היא מחייכת חיוך עצוב. ”זה נשמע לא טוב, אני יודעת“

שפתיו של אולה מתכווצות. ”זה נשמע מתוסכל“ הוא אומר בעדינות.

”הגדרה טובה“, עכשיו מחייכת אונמר חיוך מלא, עליז כמעט, אבל לעיניה אין את הברק הרגיל המלווה אותן בדרך כלל. ”הייתי שמחה לדון בה עוד קצת, אבל נראה לי שאנחנו כבר מאחרים בחמש דקות תמימות לפחות לסעודה“.

הם מאחרים. נכון. באולם הסעודה הגדול ממתינים כבר חמישים האנשים שהוזמנו מבעוד מועד לחגיגת סיום מסכת השנתית של עובדי הטירה. לא יפה יהיה לגרום להם להמתין. אבל חיוכה העצוב של אונמר טורד את שלוותו ומונע ממנו להמשיך ולצעוד אחריה. איך זה שלא שם את ליבו לכך עד עכשיו?

נכון. מאז התקיפה הפך יומו העמוס ממילא, לדחוס וכמעט בלי אוויר לנשימה. אבל גם אם עיסוקים חשובים מילאו את מוחו מבוקר ועד ליל, ותבעו את זמנו – לפספס את השינוי הזה לא היה צריך.

חצר האכסניה עמוסה מאד. מלאה עגלות משא, אנשים צועקים, משרתים מנופפים בידיהם, וסבלים הפורקים בידים מיומנות שקים גדולים של ציוד. ועל אף ששלוואן ידע מראש על הטקס הצבאי המתקיים השנה באינה בנוסף ליריד, את העומס הגדול השורר כעת בכפרים הסמוכים למחוז לא הצליח לחזות מראש. למרות שהיריד עדיין לא נפתח – מלאות האכסניות עד אפס מקום.

תמיד חונן שלוואן במה שהבריות אוהבות לכנות קסם אישי, ובין תכונותיו הבולטות אפשר למצוא בהחלט יכולת שכנוע טובה, אבל עכשיו הוא מעדיף להדק את גלימתו עוד קצת מפני צינת הערב השוררת בעונה הזאת, ולהותיר לאלרון את מלאכת המשא ומתן עם בעל הפונדק.

אלרון חייכן וגם אדיב. ובשק המתנות שקיבל משמים נמצאת באופן תדיר היכולת למרוח דבש וצוף על הסוככים בעזרת מילותיו בלבד.

מפתחה של האכסניה לא מצליח שלוואן לשמוע את מילותיו של אלרון, והעובדה שהוא עומד בגבו אליו מונעת ממנו גם לקרוא את שפתיו. אבל את חיוכו הרחב של האיש המבוגר, את עיניו שמתקמטות בקצותיהן, ואת ידו המושטת בידידות לעברו של אלרון – הוא לא מצליח לפסס.

והתחושות שמעלות בו ההתבוננות הזאת קשות למדי.

גם פעם היה זה תפקידו של אלרון לבצע פעולות מעין אלו. והפעם ההיא לא הייתה כל כך ממוזמן. אבל עכשיו כשהוא מביט באלרון הקורץ לו מפתח האכסניה, הוא מרגיש משום מה את פת השחרית שאכל הבוקר מתפתלת בקיבתו כאילו הייתה נחש.

הוא לא רוצה לקרוא לה בשם לתחושה הזו. ולכן הוא משתדל מאד להדחיק אותה ממחשבתו כל אותו הערב, בדרכם לתפילת ערבית ובזמן שצעדו יחד אל טרקלין הסעודה. אבל היא ממשיכה להבליח מידי כמה רגעים, מזכירה לו בנוכחותה השקטה שהיא כאן ואינה מתכננת להעלם בקרוב.

מגיל צעיר מאד בילה שלוואן את רוב זמנו יחד עם אלרון. ערבים שלמים גדושים בשיחות, ומלאים עוד יותר בשתיקות העביר במחיצתו. וגם כשהיה אלרון מוצלח במיוחד כפי שהיה – ידע תמיד כי מסלול חייו נמצא תמיד הרחק מתחת לשביל חייו שלו.

מוזר לראות עד כמה מעולם לא טרח להקדיש לעניין מחשבה. מוזר לשים לב עד כמה התעלם בקלילות אדיבה מכך שאין זה משנה כלל מה היו הנתונים האישיים המלבבים איתם נולד אלרון – עדיין היה זה האחרון תמיד כמה מדרגות מתחתיו. ואיך דווקא עכשיו, כשקווי חייהם נפגשו פתאום וחייו של אלרון החלו נוסקים מעלה, מותירים אותו טראדים שלמים מאחור – החל מוחו שם לב להבדלים.

מוקדם מאד החלו האנשים מתארגנים ליציאה. עוד בטרם החלה אפרוריותו המטהרת של הבוקר לקבוע אחיזה בעולם הישנוני, ובזמן שטיפות נוצצות של טל מעטרות עדיין את עליהם הארוכים של העצים – החלו המשרתים מעמיסים את העגלות ומכינים את הסוסים לדרך.

בחוץ, מנשבות כבר רוחות קרירות של תחילת סתיו. טופחות על פניהם האדומות ממאמץ של הצעירים, ומפזרות את שיערם על מצחם המיוזע.

דומם עומד שלוואן, כתפיו נשענות על גדר העץ המקולפת המקיפה את החצר, ועיניו מפקחות באדישות עייפה אחר פעולותיהם של הסבלים.

איינה אומנם עוד רחוקה. אבל רק המחשבה על המכרים הרבים שבוודאי יפגוש שם מכווצת את מעיו שוב. בקלות רבה הוא יכול לדמיין לעצמו את חיוכיהם המנומסים של ידידיו הוותיקים, חיוכים שסביר להניח לא יאירו את עיניהם, ואת לחיצת ידיהם הרפה וסיבוב כתפיהם החינני, שעה שימשיכו לעיסוקיהם רבי החשיבות.

והוא מה יש לו?

מה יישאר לו אחרי שיחזרו יוזבר ושאלו מבבל? מה יש בידיו עכשיו לבד מניהול אחוזה שקטה ורחוקה עד מאד מהווי החיים הכוזרי?

הוא לא נולד לשקט. לא נולד לשלווה כפרית מנומנמת. ושנתיים ארוכות של הגליה בגיאט הרחוקה לימדו אותו היטב את התובנות הללו.

הן לא חדשות לו המחשבות. לא מפתיעות אותו כלל. גם בגיאט חלם כל הזמן על היום בו ישוב למעמדו הראשון. אבל העיתוי כן מפתיע אותו. צובט את ליבו בכאב חסר שם.

אמת. הוא ידע שהוויתור יהיה קשה. ידע כי הדברים שהשאיר מאחוריו יחסרו לו, יכאיבו לו לעיתים עד מאד. אבל תמיד חשב כי יצליח איכשהו להתגבר על הכאב הזה, להמשיך הלאה בחייו, ולרכוש לו ידידים חדשים, עוצמה וכוח.

היום הוא יודע כי היה אופטימי. חשב בתמימות או בסכלות שהחיים בזרימתם המהירה ישכיחו את העבר המצולק, והזמן החולף יחליק את המהמורות שבדרך.

מולו, מתחילים נערי השירות להוביל את הסוסים המבריקים מזיעה לכוון העגלה. והוא מתיישר, מתנתק מקורות העץ הלחות המקפואות את גבו, ופונה לכוון דלת הפונדק כדי לקרוא לאלרון ולשאר מלוויהם.

אולי אלו המחשבות, אולי האשמה נעוצה דווקא בערפל הקריר השורר הבוקר, כך או כך מוצא שלוואן את עצמו מתנגש בחוזקה בגבר, מונדרי על פי מראה פניו, שמנסה בדיוק לחצות את החצר בכוון ההפוך.

“סליחה”, הוא ממהר להתנצל, ומשפשף בכאב את כתפו. “אולי אני עדיין עייף”.

“זה בסדר”, מרגיע הגבר, מתעלם מידו החבולה, ומבטאו הרך מתנגן קצת באוזניו של שלוואן. “כולנו רק התעוררנו”.

הוא אדיב ונעים, וקל לראות שהמכה החזקה כמעט אינה מסיבה לו כאב. ולפיכך מרשה לעצמו שלוואן למתוח עוד קצת את שפתיו בחיוך ולשאול: “בדרך לאיננה? אם תמתין קצת אוכל אולי לקצר לך את הדרך”.

המונדרי מחייך. "אני אתו", הוא אומר, מצביע על גבר דל זקן שעסוק בקשירת שק מספוא לצווארו של סוס אפור בפינתה המרוחקת של החצר.

"בעגלה שלנו יש מספיק מקום גם לשניים", שלוואן לא נראה מוטרד מן התוספת. "תשאל אותו".

המונדרי מהדק מעט את שפתיו. "זה הסוס שלו", הוא מציין, ומותח מעט את כתפיו.

"אה", שלוואן נבוך, נבוך מאד. נכון שמרבית הסייסים שפגש בימי חייו ישתייכו לאומה המונדרית, אבל לשייך כל אדם מבניה למעמד הזה – לא היה מעשה ראוי במיוחד.

המונדרי לא נראה כמתרגש, אולי רגיל למחוות מן הסוג הזה. באדישות הוא מכניס שתי אצבעות לפיו ושורק שריקה אחת ארוכה. "קנו", הוא צועק, "מסתדר שם?"

קנו? לאט סוקר שלוואן את הגבר המזוקן המרים את אגודלו, מתרומם מכריעתו, ופוסע לכיוונם. זרועו המדולדלת המצטרפת לשמו ולמוצאם של הגברים גורמים לו לעצור על מקומו, ולמוחו העייף להגיע במהירות למסקנה המפתיעה.

המונדרי שם לב היטב למבטיו הארוכים. "אמציה בן אירן", הוא אומר בחיוך מבין, ומושיט את ידו לעברו של שלוואן. "קנו" מציג את עצמו חברו השותק המצטרף אליהם.

"שלוואן", מחזיר הנסיך לשעבר בחיוך של אדם הצופה תגובה בלתי נעימה מראש. "שלוואן דיאלידאן".

אבל המונדרי ממשיך להחזיק בידו, ורק שריר קטן שנע בלחיו מעיד על ההפתעה שמסבה לו אמירתו של שלוואן. "לכבוד הוא לי לפגוש בך, שלוואן", הוא משחרר את ידו לבסוף, ושוב מותח אותו החיוך את שפתיו.

גם קנז מושיט את ידו הבריאה ללחיצה ושלואן נענה לה בתחושה מוזרה במקצת. ברור לו כי בדיוק כמו שהוא מבין ויודע את זהותם של שני הגברים, כך מכירים המונדרים בזהותו שלו. ומשהו במוזרותו של המפגש בין בנו של האיש שהאשם בחטיפתם של נסיכיה של כוזר, לבין אלו שהחזירו אותם לארמונו של אביהם – משיב את השלווה האבודה לליבו.

”טוב“, הוא מושך בכתפיו. ”אם יש לכם כלי תחבורה ראוי, לא נותר לי אלא לברך אתכם בברכת הדרך“.

”המברך יתברך“, מחזיר קנז, וגם הוא כמו אמציה מרים את ידו במחוות פרידה.

שותק עומד שלואן, וכשתחושה בלתי מוגדרת מפעמת בין צלעותיו הוא מביט אחר הגברים המתרחקים. ואז דוחק בו צבע השמים המבהיר, והוא ממהר להיכנס אל האכסניה החמימה שריח של מאפה קלוי כבר החל מתפשט בה, ולחפש את אלרון.

פרק 7

כל אותו היום ירד הגשם. פעמים בזעף, פעמים בטפטופים עדינים, ופעמים אף הרעיש כמעט כאילו היו הטיפות אבני חצץ קטנות ולא מטר של מים. מפעם לפעם קרעו גם ברקים משוננים את הרקיע, שוברים את הצבע האפור ששלט בו בהבזקי אור קטנים ובורקים.

בכמה שעות בודדות הפכה האדמה, הסדוקה מחודשי קיץ ארוכים, לעשירה, צמיגית וכהה. מאטה את צעדיהם של האנשים הממהרים לרוץ עליה, ומשקיעה את נעליהם המאובקות בבוץ.

"מזל גדול היה לנו שהגענו לפני שהתחיל הגשם", אליצור, סגנו של אולה, מחמם את ידיו מעל כוס משקה הצמחים שחלט לעצמו. "הפלוגה שמאבטחת את איינה בטח מתעכבת בדרך".

"נו" מהמהם אולה, מתקרב לפתחו של האוהל. "אם היינו מתרגשים מכמה טיפות של מים, האויבים שלנו היו מחסלים אותנו עוד לפני שהיינו מספיקים לומר שמע ישראל. אף אחד שם לא עשוי מסוכר".

”זה לא נחמד אף פעם להיראות דומים יותר לגושי אדמה מאשר לבני אדם”, מוחה אליצור, ”אל תכחיש שאתה לא שמח לשהות תחת יריעת בד נחמדה במקום לבלות עם הסוסים תחת כיפת השמים”.

משועשע נושף אולה על אצבעותיו. ”לדהור בגשם יכול להיות נחמד”, הוא מציין, ואז לנוכח הבעתו של אליצור מרים את ידיו בכניעה. ”בסדר. אני שמח שהגענו בזמן”.

”וניצלנו מגורל רטוב ובוזי שכזה”, מוסיף אליצור, לוקח לגימה מהמשקה החם. ”קיבלתם כבר תדרוך, אתה ואבירים?”

”לא”. אולה נאנח, מזיז את אחת מיריעות הפתח כדי להציץ החוצה. גל קריר של אוויר חודר פנימה, נקי וצלול, חריף כמעט. ”הפסיק הגשם”, הוא מעדכן, מחזיר את פניו לעברו של סגנו. ”וגם התבהר קצת”.

”למה הם הביאו אותנו לכאן בהתראה כזאת קצרה, זה מה שמטריד אותי”, בזעף מתרומם אליצור ממקומו, יוצא אחרי אולה מהאולה. ”עברו כבר יותר משבוע מאז שהגענו”.

”יש תוכנית”, מציין אולה בשלווה ומשפשף את קצות אצבעותיו הקרות. ”המלך עדיין לא אישר אותה”.

אליצור מעווה את פניו וממלמל משהו.

”לא שמעתי”, מעדכן אולה, בוחן את גחליה הבווערים עדיין של המדורה שהדליקו לפני שהניס אותם הגשם. ”הם רוצים לשמור על הסודיות בינתיים, את זה בטח לא צריך להסביר לך”.

אליצור שותק, מהנהן בראשו פעם אחת. ”אז זה יכול להיות כל דבר”.

”כל דבר”, מאשר אולה ומתיישב על אבן, קרוב לגחלים. ”אם פקודת הגיוס כללה נוהל יציאה לקרב, לכאורה אנחנו יכולים גם למצוא את עצמינו בימים הקרובים מתהלכים באדמותיו הבודיות של הנבל מאלקן”.

אליצור שותק, בוחן אותו כשעיניו מכווצות. הרוח, קרה ועוקצנית, מעיפה סביבם עלים צהובים ורטובים בסחרור איטי.

”מה?“, שואל אולה ומקרב את אצבעותיו אל מעגל החום של המדורה.

”כלום“, מושך אליצור בכתפיו. ”רק שאתה לא נראה לחוץ מהעובדה שהשארית מאחוריך גט חתום”.

מהורהר מכווץ אולה את שפתיו. ”אולי עוד לא ממש התרגלתי לרעיון“, הוא בוחר לבסוף בכנות.

”ועד שתתרגל אליו תתחיל לפחד מהעובדה שאתה כל כך מורגל בו“, נעליו של אליצור בועטות אבנים משוננות וקטנות לתוך שלולית אפורה. ”אבל את הפעם הראשונה בה יצאתי לקרב אחרי שנישאתי – אני זוכר מצוין”.

אולה לא עונה, באיטיות הוא משפיל את עיניו אל רגבי האדמה הרטובים שליד נעליו, ומול עיניו מרחף מראה פניה של אונמר כשסיפר לה על גיוסו.

שתיקה שוררת ביניהם למשך מספר רגעים.

”ברהם“, מפר אליצור לבסוף את הדממה. ואולה מרים את ראשו, מבחין גם הוא בדמות המתקרבת. ”כנראה מתחילים את התדרוך”.

~ ~ ~

אנשים לא באמת שוכחים. הרבה שנים, היתקלויות, ולילות חסרי שינה לקחו לאולה כדי להגיע למסקנה המלהיבה הזאת.

אמת. הם לא ממש זוכרים כל פרט, והם לבטח אינם טורחים לחרוט בזיכרונם כל מאורע שולי. אבל משום מה נראה כי דווקא הדברים שהיה מעדיף למחות מזיכרונם של הבריות, יישארו חיים וברורים במוחם גם לאחר זמן ארוך. וגם אם ישתדל לנקות היטב את לוח הצפחה מלא השכבות הזוה המכונה חיים, אם יעביר את אצבעותיו עליו יגלה כי הפכו מאובקת על אף כל המאמצים.

שלוש שנים תמימות עברו מאז עזב את ביתו של שר המלחמה במטרה לא לשוב לשם לעולם. שלושה ראשי שנה עברו מן היום בו תלש דודו מעל חזהו את אותות הדרגה שלו, קרא לו בוגד, והוא מצידו הבטיח ללכת רחוק ככל שיוכל. הרבה יין נשפך מאז במסדרונות הגבוהים, ומים רבים יותר זרמו בפלגיו של המניאר, אבל האנשים, בסקרנות אנושית וטבעית המשיכו בוחנים את יחסיו עם שר המלחמה בשבע עיניים.

בכל פעם בה היה נפגש אולה עם אביו המאמץ, אם בבגדי טקס רשמיים ואם במדי צבא, יכול היה להרגיש את עיניהם של הסובבים אותו מביטות בתנועותיו בזהירות. את אוזניהם הכרויות למילותיו בדקדקנות דאוגה, ואת חרדתם שמא יתגבר עליו מזגו, והאכזבה אותה לבטח חש כשגילה כי לא הוא יירש את הכסף והתואר – תופיע על פניו.

בסטיאן, כך שם לב מזמן, הבחין בכך גם הוא. ובפעמיים הבודדות בהן נפגשו מאז נישואיו של אולה, הקפיד לנהוג בו בכבוד יוצא דופן. כבוד שרק הביך את הקצין הצעיר והגביר את מצוקתו.

אולי לכן הופכות פניו אטומות כשהוא מקשיב לדבריו של מפקד הכיתה הצעיר המדווח לו כי בסטיאן מקאן הגיע לאוהל הפיקוד המרכזי וכך גם שלישי האישי של המלך.

בשתיקה הוא מתרומם ממקומו, מודה לחייל בניע ראש. "חכה לי כאן", הוא אומר, מכונן את מילותיו לכיוונו של אליצור, ופונה בצעד כבד אל אוהל הפיקוד.

האוהל לא עמוס. רק בסטיאן מקאן, ניאר – שלישו הצבאי של המלך, ואבירם, מפקדו של הגדוד השני עומדים שם, ונראה שהם ממתינים רק לו.

“שלום אבי”, הוא אומר מיד בכניסתו לאוהל ומסיט את היריעה הכבדה הצידה בחזרה. זהו משפט פתיחה מקובל, הגיוני ביותר. אבל משום מה, נשמעות שתי ההברות האחרונות מגוחכות עד מאד לאוזניו.

בסטיאן מניע את ראשו לעברו בתנועה שאמורה לסמל ברכת שלום, אבל קרירותה של התנועה, והעדרה של ברכת השלום הצפויה – גורמים לתנועה הזאת להפוך מוזרה למדי.

הוא כבר היה בכזאת סיטואציה. פירש לא נכון את תנועותיו של דודו, את מילותיו, ואין לו כל כוונה לחזור על הטעות הזאת שנית. אולי בסטיאן עייף, אולי זאת האחריות הלוחצת על כתפיו, ואולי בכלל הוא מעדיף לא להציג את רגשותיו ליד זרים.

הכול יכול להיות, נכון. אבל משום מה מרגיש אולה כאילו טיפות גשם קרות, מאלו שחבטו היום באדמה בכוח, מטפטפות על עורפו, זולגות לאורך עמוד השדרה שלו, וגורמות לו לצמרמורת.

בשלווה מזויפת, שהושחזה היטב בשנות מלחמה ארוכות, הוא מתקדם לכוון השולחן ותופס את מקומו על ידו.

ניאר, שלישו של המלך, לבוש בגינדור צעקני למדי למחנה אימונים מאובק שכזה מכחכח בגרונו ומתיישר: “נכבדי”, הוא פותח וקולו דווקא ענייני, “תודה על הגעתכם המהירה בהתראה כה קצרה”.

זאת תודה מגוחכת למדי, בהתחשב בעובדה שאף אחד לא ממש שואל חיילים קרביים לדעתם האישית טרם גיוסם לקרב, ורק הנימוס הבסיסי גורם למפקדיהם של שני הגדודים לנענע בראשם בחזרה.

”האימונים יחלו מחר”, ידו של השליש מרחפת מעל גלילי הקלף הסגורים המונחים על השולחן, ”ומכיוון שהשמירה על הסודיות חשובה במיוחד, אני חפץ שיעשו בשקט ככל וניתן”. הוא עוצר לרגע, שואף נשימה אחת ארוכה. ”אבירם יישאר איתי לאחר שנסיים את התדרוך הכללי כדי לעבור על המפות”.

”אבירם?” שואל אולה, ומעיף מבט לכוונו של המפקד המבוגר ממנו בשנתיים ספורות בלבד.

עיניו של ניאר פוזלות לכוונו של בסטיאן מקאן, אבל זה האחרון מתעלם מהמבט המצפה ובוחר למקד את מבטו בנקודה בלתי ידועה על קיר הבד הנגדי.

האווהל שקט, רק רחש נקישות עדינות נשמע על הבד. גשם כנראה, החל שוב יורד.

”אבירם נבחר לפקד על המשימה”, עונה ניאר לבסוף ומתופף על השולחן באצבעו. ”הפלוגה בפיקודך תשמש מאספת”.

פתאום נעשה האווהל חם מאד. חם ומחניק. כמעט כאילו לא נושבות בחוץ רוחות סתיו קרות, וטיפות מים קרות ניתזות על העוברים והשבים מלמעלה. לאט, מאד לאט, מפנה אולה את פניו אל האיש אותו כינה במשך שתיים עשרה שנים ארוכות אבא, ומנסה בכל כוחו למצוא על פניו רמז כלשהו לסיבה שגרמה לו לאפשר לניאר להפיק ולארגן את טקס ההשפלה הפומבי הזה, אבל פניו של בסטיאן אטומות.

אולה בולע. מודע היטב לשלושת זוגות העיניים הנעוצות בו.

אנשים רבים חושבים כי ניסיון קרבי שימושי מאד נגד שודדים תאבי בצע או חיילים נושאי נשק העוברים ממקום למקום בשעת מלחמה. אבל לאמיתו של דבר ניסיונות שוד אינם מתרחשים בתדירות כה גבוהה, וגם הכפרים אינם מלאים בימים כתיקונים בחיילים חסרי עידון. לעומת זאת, רגעים בהם נדרשת לאדם שליטה עצמית גבוהה – ישנם לאינספור. ויתרון שעות האימונים הקשות שצבר בעברו

הוא זה שמסייע עכשיו לאולה לבלוע את הטעם המר שבפיו, להניע את ראשו מעט מימנה ולומר בקול יציב: "אסייע להם ככל שיידרש".

"אתם תשמשו רק כגיבוי". חשוב לניאר להבהיר את העובדות. "הכוח שיבצע את המשימה בפועל יורכב מחיילים מובחרים מגדודו של אבירם".

אבירם, מפקדו של הגדוד השני, מניע את ראשו מעלה ומטה באיטיות.

הוא מופתע, לוחש קול לעגני בראשו של אולה. מופתע ממש. בדיוק כמוך. הכול הרי יודעים שניסיונו הצבאי נמוך משל אולה. הכול גם מודעים לעובדה שאין טבעי יותר מלתת לקצין, המכיר את האזור ככף ידו, את ניהולה של המשימה הסודית הזאת. והעובדה שכלל הנוכחים בחדר מודעים היטב לפרטי המידע הללו רק מגבירה את תחושת ההשפלה שבליבו.

השליש ממשיך לנאום עוד כמה דקות. דן במזג האוויר ההפכפך, בכמות החיילים הנדרשת כדי לבצע את הפעולה מאידך ולהסוותה מהצד השני, ובלוח האימונים הצפוף הנדרש מהם. אבל לא קשה לשים לב שאין כמעט מידע בדיבורו.

היכן תתרחש המשימה? מה תפקידו של כוח הגיבוי? ובעיקר מהי המשימה בשלה יסתכנו גברים צעירים במעברה של אחת מנקודות הגבול הקשות שבאזור?

בשתיקה הוא מאזין לנאומו הקצר של ניאר, פניו חתומות ומוחו עמוס כל כך עד שהוא מרגיש לחץ מוכר ההולך ונבנה מאחורי רקותיו. "מה מטרת התוכנית?", הוא שואל לבסוף, וקולו מעשי מאד.

בסטיאן והשליש מחליפים מבטים. "כרגע סוכם שלא לגלות את פרטיה המדויקים עד לזמן הסמוך יותר לביצועה". אצבעו של השליש מרחפת על הפתילים הקושרים את גלילי הקלף. "בהמשך תקבלו מידע ברור יותר", הוא מעביר את ידו על עיניו ומשפשף את אפו: "סיימנו כאן. אבירם תואיל להישאר מעט?"

זהו רמז ברור, בוטה כמעט. ואולה, עיניו צרות, בוחר שלא להגיב.

בשתיקה הוא מתרומם ממקומו, ולאחר שהוא מהנהן בראשו אל הנוכחים באוהל הוא יוצא החוצה. אל האוויר הקר וטיפות הגשם השקופות המרקדות.

אז הוא ממודר. כמה יפה ונחמד, כמה בהיר ונעים. והוא עוד חשב שיאלץ להתמודד עם ריכוליהם של הבריות, חסרי הבסיס והקשר, על יחסיו המורכבים עם דודו.

הריכולים.

כתפיו מתכווצות קצת. והוא משפיל את פניו נגד הרוח המתגברת, בוהה ולא רואה את הענפים והעלים שהיא מסחררת סביבו.

הרבה חומר למחשבה השאירה לו השיחה האחרונה. מהעברת תפקידו הטבעי לאבירים, יחסו המנוכר של בסטיאן, ועד לפרטיה הסודיים של התוכנית. אבל משום מה הוא מוצא עצמו מתמקד במחשבה על דיבוריהם של חייליו, ועל מבטי הרחמים של אליצור כשישמע איך העביר דודו את תפקידו הטבעי לפחות דרגה ממנו.

ולא. לא יהיה לו צורך בשכל חד במיוחד או בכישורים יוצאי דופן כדי להבין מי ביצע את ההעברה הזאת.

הגשם מתגבר, הופך מרעיש יותר וצפוף ומרטיב את שיערו וכתפיו. לכאורה זהו הזמן המתאים ביותר לרוץ אל האוהל הקרוב ולתפוס מחסה, אבל למרות ההיגיון שברעיון מתעלם אולה ממנו, וכשכתפיו רפויות ומוחו ריק ממחשבות הוא רק פוסע אל מאחוריו של האוהל, מתיישב על אבן גבשושית ולחה, ומאפשר למטר הדק להרטיב את פניו בעיגולים זוהרים.

פרק 8

לא הרבה עובדות אפשר לקבוע בחיים כנראה. לא הרבה בכלל. ככל שיעבור הזמן, יביא אתו אבק דרכים וקמטים, יהפכו החיים להיות מוחלטים פחות ופחות. טוב ורע יתערבבו ויצבעו אותם באלפי גרסאות של אפור. מרככים דעות קדומות, מעדנים קביעות מוצקות על העולם, ומקבלים את השונה במן השלמה שלוהה.

לא הרבה עובדות אפשר לקבוע, אבל עובדה אחת בסיסית למד איסור להכיר עם הזמן: ככל שתתבגר, ובאופן בלתי נמנע – יביאו איתן השנים החולפות יותר מוות לחייהך. בתחילה רק תעבור לידו בהליכה נחפזת, ושניכם תשתדלו שלא להיפגש עם העיניים. אבל אחר כך החיים ימשיכו קצת, הזמן החולף יאלץ אותך להכיר בנוכחותו, להישיר אליו מבט, אם באדישות, אם בהשלמה, ואם מחוסר ברירה.

אולי לכן הפתיע אותו מיכאל בתגובתו למוות שבגבול. כמעט כאילו פער השנים ביניהם אינו משחק יותר הבלדל, ומצטמצם למשמעותו המספרית בלבד. הנסיך מיכאל שעזב את כוזה, והגבר הצעיר שהכתיב באמצעו של הלילה איגרת חיזוק לחיילים בגבולות ולעם – לא היו אותם אנשים. ועל אף שאין הגיוני יותר משינוי משמעותי שכזה במהלכם של שנים קריטיות כל כך בעיצובו של האדם, עדיין

מפתיעה אותו ההתבגרות המהירה, וממלאת אותו תוכנות חדשות על חייו של אחיו בניכר.

לכאורה, הוא יכול לראות בכך ברכה. איגרות רבות הוחלפו בימים הראשונים לאחר התקיפה בין רבה של ראטון לחכמי הישיבה המלכותית, נושאות שאלות קשות ורגישות הנוגעות לזיהוין של הגופות. והעובדה כי מיכאל ניהל את הסוגייה המורכבת הזאת כמעט לבדו, מקלה עליו ומכאיבה משום מה בו זמנית.

לבדו הוא יושב בחדרו, בוהה בשמיים המחווירים, ובכדור האש הכתמתם המתחיל את מסעו אל מעבר לראשי ההרים, והאוירה הכבדה שמשרה הנוף הולמת את השקט העצוב שבין רקותיו.

אחר צהרים אחד, קטן ושגרת, זה כל מה שהיה נחוץ בכדי להפר באחת את השקט המוזר שנכפה משני צדדיו של הגבול בשלוש השנים האחרונות, ולהחזיר את כוור אחורה אל אותם ימי מלחמה אפלים.

מחוץ לחדר השינה שלו, על השולחן שבחדר עבודתו, מונחת התוכנית אותה הציע דיליאבר, כתובה בדיו שחורה בכתב ידו של שר המלחמה שלו.

הסודיות הייתה יותר ממוחלטת. למעט מושל מחוז המרכז, בסטיאן, השליש הצבאי ומפקדה של חוליית החיילים שתבחר להוציא את המשימה אל הפועל – לא היה אמור איש לדעת על התוכנית.

לכאורה היה זה הצעד הנכון. המעשה הנפשע דרש גמול, והביטחון האישי של תושבי הכפרים הפרושים לאורך הגבול חייב הרתעה חד משמעית. אבל רשימת שמות החיילים המזוהים שהביאה יונת הדואר מאותה השריפה בגבול, עומדת עדיין מול עיניו ומכבידה על נשימתו.

כי אחרי כל ההתייעצויות והשאלות של חברי מועצת המלחמה, אחרי החקירות והדרישות של הקצינים הבכירים ומפקדי הגייסות – תהיה זאת ידו שלו שתחתום

על הצו הלוקח גברים מביתם אולי לבלי שוב. תהיה זאת הוראתו שתצית את השלהבת לאורה ישחיו הנערים את החרכות, ויהיה זה ליבו ומצפונו שיזכרו את הטעויות, הכישלונות, והאנשים שלא ישובו.

והאחריות הזאת, הכבדה כל כך, כמעט ומועכת אותו תחת משקלה.

היא לא חדשה לו, ההרגשה. מאז הפך למלך, שלח בחתימתו לחזית נערים וגברים רבים, חלקם בוגרים ממנו בעשור. ועל אף שהמציאות כפתה עליהם מלחמה, מכריחה אותם להיאבק, להרוג ולהיהרג – לא גרעו הנסיבות מאומה מתחושת האשמה הכבדה, הלוחצת.

בחוז מתחיל השחר לעלות בפסים של כחול עמוק ומבהיר הנמרחים על הרקיע באיטיות עצלה. הוא שותק. משעין את ראשו על מסעד הספה הרכה, וסורק את האופק השלו שמולו, את השמים הכהים, ואת אותה ציפור בודדת שעפה בחוץ הלך ושוב, ומפרה את הדממה בציוציה הקטנים.

רחש נשמע מחדר עבודתו, מבשר על בואו של ברול, אחיו של נאיתן ומחליפו, למשמרת הבוקר שלו, והוא עוצם את עיניו לרגע אחד ארוך.

יוסף דיאלירדאן לא ייכנע אף פעם. לא עכשיו, לא מחר, וגם לא בעוד כמה עשורים כשיהיה הוא עצמו כבר סב לנכדים. ואם העובדה הזאת ברורה כשמש העולה כעת אל מול חלונו, כך גם ברור המשך קיומה של המלחמה הזאת במשך השנים הבאות.

אבל מה יקרה אם יצליחו?

מה יהא עתידה של כוזר ביום בו יפציע הבוקר על מצודת דיארל, וקבוצת חיילים נבחרת תצליח לחדור אל חומותיה המגוננות של המצודה ולהביא למותו של יוסף?

הארץ תרעד. כל בר דעת ואסטרטג מתחיל יאמר זאת. גם בסטיאן ואלרנן סברו כך באותו דיון ארוך בו הציגו לו את התוכנית, מעלים לראשונה את אפשרות סיומה של המלחמה במחיר חייה של פותחה.

הצבא אמנם ערוך מאז אותה שריפה בגבול, דרוך ומוכן בכוננותו הגבוהה ביותר למלחמה שכנראה תבוא. על אף שכרגע אין כמעט אחד בצמרת הפיקוד שידוע מתי תגיע עת פקודה.

הממלכה תבער, על זה אין לו כל ספק. השאלה היא רק כמה זמן ייקח לה לבערה לגווע, ומה יוכלו הם לעשות בזמן הזה כי להקטין אותה ככל הניתן.

הוא לוחץ על רקותיו בכוח, מנסה להקל באמצעות מגען של אצבעותיו בלבד על הכאב שהחל פושט בהן. התוכנית – תוכנית טובה. טובה מאד. וגם אישור ראוי וצריך להינתן. עליו להפריד, למתוח קו עבה, בין הרגשות, נכונים וצודקים ככל שיהיו, לבין העובדות הפשוטות, הקרות.

שבע שנים מבוססת כוזר בבוץ הרטוב הזה המכונה מלחמה. שבע שנים שסחטו ממנה את כוחה וחיותה, והפכו אותה מהממלכה הפורחת שהייתה, לצל חיזור העסוק מרבית ימיו בהישרדות.

ויוסף?

האיש הנדיב, הרחום, גומל החסדים. החש בסבלו של כל צרוע. אותו האחד שהכניס את כוזר לסחרור האימתני ביותר שידעה מאז היוסדה.

הנחש הבהוק. האינטליגנטי. הארסי.

יוסף דיאלידאן הנו מורד במלכות, במלוא משמעותו של הביטוי הזה. ואותה מלכות היא זו שמעניקה לו את הכוח להורות על הריגתו של האיש אף ללא בית דין שיתכנס בעינינו.

אבל חוץ מאדם היה יוסף גם רעיון.

סמל ודמות לעולם אותו רקם בסבלנות. תבנית וצורה לחיים אותם אהבו ואימצו כמעט מחצית מתושביה של כוזר.

מה יהא על הרעיון ביום בו ימות יוסף?

מה יהיה גורלו של החזון אותו הפריח מלכה של כוזר החדשה מן היום הראשון בו טבלו ידיו בפירוריה המשכרים של אבקת השליטה? וכמה ממלכי הפנכה בהם דאג להקיף את עצמו, יעזו לאחר מותו של מנהיגם, להרים בחזרה את נס המרד ולנופף כל הדרך חזרה אל השלטון בצדקת דרכו?

הוא נאנח, ומרים את ידיו לכסות על עיניו מהאור שהחל צובע את החדר בקווים קלושים. האנשים לא ירצו לחזור. לכל הפחות חלק גדול מהם. וגם אם ירצו, המוח האנושי הרי מופלא מאד בכל הנוגע ליצירת תירוצים חדשים.

ומה יותר הולם מאותו התירוץ על כשירותו ועברו המפוקפק של האיש העומד בראשותה של הממלכה?

הרי גם עכשיו מנופפים בו האנשים בעוז, משתמשים בו בכל עת בה מתעורר ויכוח פוליטי על זהותם ורעיונותיהם של המלכים משני צידי הגבול. והעיתים הללו אינן נדירות כל כך.

בחוץ מתגברים מעט רחשיו של נאיתן המתכונן לצאת ומעביר לברול הוראות אחרונות. עוד מעט יתחיל היום החדש, רענן ומלא חיים, ואיסתרק מוצא עצמו עייף עד בחילה עוד בטרם החל.

לאט הוא מושך את גופו מהבד הרך, ובשקט חוצה את הפסיעות המפרידות בינו לבין המרפסת המשקיפה אל גני הארמון.

קר בחוץ. קור ראשוני וצעיר של בוקר. אבל למרות שמעקה האבן עוד לח מטיפות נוצצות של טל, הוא מוצא עצמו משעיין את ראשו על גליל השיש המגולף.

התירוצים אינם חדשים לו, גם לא תוכנם ורמזיהם על אופיו ומעשיו של הנסיך השב מן הפלאט.

אבל ההכרות עמם אינה מספקת לו נחמה.

אם ימות יוסף, אם תחזור השליטה על שני חלקיה של כוזר לידיו של בית הביואר מה ימנע מהאנשים להשתמש באותם התירוצים, להבעיר את הממלכה בשנית, ולדרוש כי את המלוכה יקבל אדם אחר, כזה שאין פקפוק בכשירותו וביושרו, לעמוד בראשותה של הממלכה כולה?

ואם אכן יטענו האנשים את אותן טענות, מה ייתן לו את הכוח לסרב לדרישתם, להחזיק את השלטון בכוח, ולהורות על המשכה של המלחמה הזאת, רק כדי להמשיך להחזיק בכתר?

דמותו של מיכאל ממלאת את תודעתו, מרחפת באפלולית השקטה שבין עיניו העצומות.

מיכאל טוב למלוכה.

מעטים יבחרו לפקפק בכך. כשם שלא רבים יוכלו להכחיש כי מיכאל, הנסיך שעשה את מיטב שנותיו בבבל, אהוב כמעט על כל חלקיו של העם הכוזרי. גם מצידו השני של הגבול.

הוא ממצמץ, מרים את ראשו ממעקה האבן, ונועץ את עיניו בערפל הקריר שמולו.

מיכאל אינו רוצה למלוך. גם זאת עובדה ברורה.

הוא, לעומת זאת, והוא די בטוח שאיסתרק של הערסל הזנוח באותו מאהל היה מופתע מכך מאד – רוצה למלוך. במלוא מובנה של המילה למלוך. אוהב את התפקיד הזה על כל קשייו.

מה יותר פשוט מהסקת המסקנות המתבקשת?

אבל החיים, מורכבים בהרבה מאז שכב עקוד למרגלותיו של מנהיג שבטי הפלאט, לימדו אותו להבחין בחצאי אמיתות גם אם ליבו שלו ניסה לטשטש בכל מאודו את העובדות.

הבוקר עולה על אתליל, צובע בקווי אור רכים את בתי האבן הכחלחלה שלה, מנענע ברוח קרירה את השיחים שבגני הארמון, ומפיח חיים בדגלי התכלת שעל הצריחים שבחומות.

אולי לנצח יזכור את איסתרק את אותו הבוקר. את קרירותן של מרצפות השיש תחת כפות רגליו, ואת חוזקם של צבעי הכחול והכתום בשמים.

אולי כי הייתה זאת הפעם הראשונה בה הבין, כי ביום בו יחדל יוסף לנשום, ביום בו ישחרר אותו האיש את כוזר משלטונו, יהא הוא עצמו החומה המונעת את אושרה.

פרק 9

פונדק הדרכים השני בו הם מתארחים מפואר עוד פחות מקודמו, ובפינות רבות בתקרת הטרקלין שלו אפשר למצוא כתמי עובש ירקרקים וגדולים.

לא שזה כל כך נורא, בהתחשב בעובדה שאת חודשי הבריחה שלו העביר שלוואן במקומות גרועים הרבה יותר. אבל משום מה האווירה חסרת העידון, וריחו של חדר האוכל הטחוב, גורמים למצב רוחו הלא מזהיר כלל להפוך לעגום עוד יותר.

לא לרונן, וזה כמובן אינו מפתיע כלל, לא מפריעים כלל העיטורים הירוקים שעל הקירות. בנחת הוא מזמזם לעצמו שירים ישנים, ובעליזות לא פחותה הוא מרשה לעצמו גם לזייף קצת במקומות בהם לא זכר את הלחן המדויק.

ואת שלוואן זה מרגיז. מרגיז מאד.

“אולי די?” הוא זועף כשהוא מסיים לברך לאחר ארוחת הערב החפוזת שלהם. “מה בעולמינו המוזר מסב לך כל כך הרבה אושר, עד שאתה לא פוסק מלהחריש את אוזני כבר כמה ימים?”

”מה בעולמינו המוזר?“, חוזר אלרון אחרי דבריו של שלוואן ואת מילותיו מנקד תימהון עז ומזויף מאד, ”לא הספקת לחזות בסתיו היפה שבחוץ או שעוד לא הצלחת למלא את ריאותיך באוויר הקריר, העשיר כל כך בעונה הזאת?“

”תכף אשליך עליך משהו“, מבטיח שלוואן וסוקר במבט עגום את השולחן הריק. ”אין לי זמן לחזות ביופיו של העולם. יש לי כרגע חובות למלא.“

”חובות“, מהמהם אלרון וממלמל משהו לא ברור מתחת לשפמו הבהיר. ”מחר בבוקר אפקח אני על הסבלים. עכשיו בוא.“

”לאן?“ שואל שלוואן, ומתבונן בעייפות אחר אלרון שמתרומם מכיסאו כמעט כאילו לא החסיר מעולם שעות שינה.

אבל אלרון לא עונה. כשידיי שלובות הוא עומד וממתין לנסיך לשעבר, וניצוץ עליו בעיניו מגלה לשלוואן כי הוא אינו מתכוון לספק רמזים על יעדס המדובר.

”בסדר“, הוא מעקם את אפו ומתרומם בעקבות הנורדי. ”רק ברחמים אלרון, בוא נסיים עם זה מהר, יש לי רצון להספיק לישון קצת הלילה.“

אלרון לא טורח להגיב. בשלווה הוא ממהר לצאת מטרקלין הסעודה, וחוצה את המבואה הקטנה המפרידה בינם לבין גרם המדרגות המוביל אל הקומה השנייה. אבל במקום לטפס ולעלות אל הכוון המשוער בו נמצאים חדריהם הוא בוחר לפנות דווקא אל הכוון ההפוך.

”המרתף?“, כשרגלו השמאלית מונחת על המדרגה הראשונה עוצר שלוואן ומרים את מבטו אל אלרון. ”מה איבדת שם?“

”אתה שואל יותר מידי שאלות“, מיידע אותו אלרון בסבלנות. ”אתה מוכן בטובך להזיז את עצמותיך האציליות ולהצטרף אלי?“

שלוואן לא עונה. רק מעקם את שפתו השמאלית קצת יותר ומוריד בדרמטיות לא נצרכת את רגלו אל המדרגה הבאה.

המרתף ממוקם שתי קומות שלמות תחת הטרקלין. ומכיוון שהפונדק כולו בנוי על צלע הר, קרועים חלונות קטנים ומקושטים בקירות המסדרון, מכניסים פנימה אוויר לילה קריר בשפע. אור לעומת זאת יש שם בקושי, צללים ארוכים המפוזרים על פני החדרון הצר מלפידים הנעוצים היטב בקירות, ומאירים את האבנים הכהות באור עמום וזעיר.

"כאן", אומר אלרון, נוטל בידו האחת את אחד הלפידים ממקומו, ומכניס אותו לעששית הממתינה למטרה זו בדיוק על מרף אבן סמוך. בידו השנייה הוא מחזיק מפתח חלוד אתו הוא פותח דלת עץ כבדה בקצהו של המסדרון.

ריח עשיר ומסחרר מציף לרגע את חושיו של שלוואן. מערבב את נשימתו בטפיחות חמות.

"איך זה בעיניך נסיכי העגמומי?", נשען אלרון בכתפו על הדלת ופותח אותה מעט יותר.

"יין?", מנחש שלוואן וקצהו של חיוך מותח את שפתיו. "בשביל יין הבאת אותי לכאן?"

"לא סתם יין", מעדכן אלרון. "בעל הפונדק החביב שלנו מארח כאן סוחר יין נכבדים, מלווים בסחורה משובחת היישר מסטביטק, בדרך למכירה ביריד".

"ולמה הם נתנו לך רשות לרדת לכאן?", שואל שלוואן בחשדנות ומרחח עוד קצת את האוויר הכבד.

"שאלה טובה", מחמיא אלרון. "שאלה מצוינת. הבה נסתפק בעובדה כי סייעתי לאחד מהם לשכנע את בעל הפונדק להשכיר להם מספיק חדרים לקבוצה הגדולה

המלווה אותם, וכאות תודה על נדיבותי האצילית העניקו לי את הרשות להתכבד מהמיטב העשיר שיש בחביות שלהם”.

”נדיבות אצילית”, מהמהם שלוואן ופוסע קדימה אל תוך המרתף. ”נחמד”.

”נכון?”, מסתובב ארון וחיוך עליז, נערי כמעט, מאיר את עיניו. ”נראה לי אנסה את יין התפוחים שלהם, שמעתי שהוא מיוחד”.

”רעיון”, מסכים שלוואן, סוקר את ערמות החביות הממלאות את המרתף מהרצפה עד לתקרה, ולרגע אחד ארוך הוא מתלבט מה לומר. ”תודה”, הוא בוחר לבסוף בפשטות.

אלרון לא עונה. או שאולי הוא רק מעמיד פנים שאינו שומע. בשתיקה הוא מעמיד את העששית על אחת החביות וממלא שני גביעי חרס מהערמה שעומדת שם בנוזל ענברי ובהיר.

”לחייך”, הוא אומר ומושיט את הכוס המלאה לשלוואן. ”תשתה לאט”, הוא ממליץ ומשיק את הגביע שלו לשפתו של האחד שתקע בידו של שלוואן.

היין עשיר. מלא וחזק. והארומטיות העצית שלו ממלאת את פיו של שלוואן בחמימות נעימה. הוא לוקח לגימה נוספת, ונכנס בעוד שתי פסיעות קטנות עמוק יותר אל המרתף.

קולות גרירה נשמעים פתאום מבחוץ, מלווים בדיבור שקט ומהיר. מעל כוסו מלכסן אליו ארון מבט תמה. ”לא אמורים להיות כאן אנשים”, הוא אומר, מכווץ את עיניו, ומתקרב בפסיעה אחת לכוון הפתח.

גם שנים אחר כך לא יכול שלוואן להיזכר מי מהם קפץ ראשון למשמע הצווחה, אבל את העובדה כי הפיל ראשון את כוסו הוא זוכר היטב.

”זוז“, מתנשף אלרון, מושך את העששית בידו האחת וכמעט מפיל אותו אל הרצפה הזרועה בשברי חרס ריחניים. ברק מתכתי חולף מעליהם, מנצנץ לאורה של העששית, ונופל על הרצפה בצליל חבטה עמום.

מוזר איך האינסטינקטים שלנו עובדים. מהירים וחסרי כל התלבטות כמעט כאילו התאמנו כל חיינו עבור רגע אחד. עכשיו זה לבטח לא הזמן המתאים לעסוק בזה, אבל כשהוא משתופף מאחורי חבית גדולה וידו השמאלית אוחת בחזקה את חרבו, מבטיח שלוואן לעצמו להקדיש לעניין מעט יותר מחשבה אם יצליח לצאת בשלום מן המרתף החשוך הזה.

לימינו, ברכו צמודה אל רצפתו הקרה של המרתף, וידו גם היא לופתת את חרבו ממתין גם אלרון ונשימתו שטחית ומהירה.

ואז נשמעת עוד פעם הצעקה, חדה ומעוותת קצת, ומיד אחריה קללה עסיסית.

”תשתיק אותו פריסם“, משתעל מישהו בצרידות קרוב לפתח. ”תכף הוא יביא עלינו את כל הפונדק, עד שהצלחנו להכניס אותם בשקט“.

”יש שם עוד דלת בקומה הזאת“, לוחש אלרון, ומכבה את הנר בנשיפה ארוכה תוך כדי שהוא מנסה לצמצם את גופו לגודל המשוער של גרעין תפוח. ”אני חושב שהיא מחברת בין קומת המרתף לאורות“.

שלוואן לא שואל מאיפה לאלרון הידע הנרחב אודות דרכי הכניסה של הפונדק, גם כי על אלרון אין מה לתמוה, וגם כי ברגע זו כל שאיפתו היא להצליח ליישר את רגליו המכווצות בלי להתגלות.

יש עוד רחשים חנוקים בחלל המרתף, צעקה עמומה הנשמעת מפיו של אדם שפיו חסום על ידי סמרטוט או כף יד, ורעש של דחיפה וגרירה של לפחות שלוש זוגות רגליים, ואז נסגרת דלת המרתף בנקישה ומיד אחר כך נשמע צליל מפתח המסתובב בחורו וקולות צעדים מתרחקים.

מישהו מהאנשים הנדחפים שואף ונושף בכבודות: "זוז מהרגל שלי, אתה".

"אולי יש כאן יציאה אחרת", מציע אדם אחר וקולו רגוע כאילו טייל לאור שמש זורחת, "או שאתה רוצה לנסות לפרק את הצירים, אמציה?"

אמציה? אפו של שלוואן מתקמט. ולמרות שהשם אמציה הוא שם נפוץ למדי, קולו של הדובר מוכר לו מעט כדי להיות מקרי.

"אין לי אור", מציינ בשלווה גבר נוסף שגם קולו מוכר מעט. "והצוהר הקטן שיש כאן למעלה לא ממש יספיק".

גם קולו של הדובר הזה מוכר לשלוואן, ומבטאו הרך גורם לו להיעמד באחת על רגליו ולומר: "הייתי שמח להציע לכם את העששית שלנו. רק שכיבינו אותה בזמן שניסינו להבין מי דוחף אתכם אל המרתף, ולהתחמק מהסכין שהושלכה לכאן".

דממה מוזרה משתררת לרגע בחושך שסביבם, עבה ומוחשית מאד.

"מי אתם?" שואל לבסוף גבר גבוה במיוחד ורחב כתפיים, וגם באור המועט יכול שלוואן להבין היטב בתווי פניו הזרים. לצדו, אפלוליות כמו כתמים כהים, מתנשאות עוד שתי דמויות מטושטשות.

עכשיו מתרומם גם אלרון: "אני גם אשמח לשאול את אותה שאלה, שלוואן", הוא מוסיף בשלווה מעושה מאד, וידו מונחת עדיין על ניצב חרבו.

זהו מעמד מוזר ששלוואן לחלוטין לא מבין עדיין את פשרו, אבל למרות החרדה המכווצת עדיין את ליבו, מעלה המחזה חיוך על פניו. "תכירו", הוא מחווה בתנועת יד רחבה לעברם של המונדרים. "על אף שהחושך, אני מודה, יקשה עליכם קצת את המשימה. אלרון – אלו הם קנו ואמציה, ידידיו של מלך כוזר".

גבתו של אלרון מתרוממת מעלה באחת, ומכיוון שהוא בין אנשי החצר הטובים שפגש שלוואן מעודו, הוא יודע היטב כי התנועה הקטנה מעידה על כך שהוא

מופתע מאד. "ובכן", מתעשת אלרון ומגייס את נימוסיו המושלמים לעזרתו, "על אף הנסיבות המוזרות, אני חייב לציין שאני שמח לפגוש בכם".

המונדרים מחייכים בנימוס, או כך לפחות משער שלוואן, את מראה פניהם הוא מצליח בקושי לראות.

"טוב", משתעל הזר. "משמח לראות שכולכם מכירים אחד את השני, ומאושרים מאד. עכשיו אם תוכלו להיות קצת יותר יעילים זה יהיה נחמד".

"מה קרה לכם?", שואל שלוואן ומנסה להתקדם בזהירות מעבר לשורת החביות. "חשבתי שאתם בדרך לאיינה".

"שאלה טובה", מהמהם הזר למרות שברור לכלל הנוכחים בחדר כי שלוואן לא התכוון לפנות אליו. "שאלה מצוינת. אולי אפשר לסכם את זה בכך שלאנשים הנחמדים שזרקו אותנו למרתף התחשק להשתיק אותי בדרך חד צדדית למדי, והם", הוא מחווה בסנטרו לכיוונם של המונדרים. "ניסו להתערב לטובתי".

עיניו של שלוואן מתכווצות. אבל למרות שיש לו כמה וכמה קושיות על הסיפור, פרט אחד תמוה קופץ לעיניו מיד. "למה", הוא מתחיל ומתקשה במקצת לנסח את שאלתו. "למה הם הכניסו אתכם לכאן?"

"למה הם הסתפקו רק בלדחוף אותנו למרתף ולא ניסו להרוג גם אותנו?" משלים קנז את השאלה המקוטעת. "אני אנחש כי הסיבה היא שהם התקשו במקצת לחשוב על דרך בה יצליחו להסתיר שלושה גופות באורווה. היא לא גדולה".

"או שהם לא רצו לפגוע בנו", מציע אמציה ובקולו יש יותר מרמז דק. "הם כוזרים אחרי הכול, קנז".

עיניו של אלרון נודדות רגע לכיוונו של הענק השחור, וקצהו השמאלי של שפתו נמתח מעט כלפי מעלה: "אז אנחנו כלואים כאן שתי קומות מתחת לאדמה בלי

שמישהו יוכל לשמוע אותנו, למעט כמה אנשים נחמדים שתכננו לעשות שימוש מסוים מאד בכלי הנשק שלהם הלילה?"

שפתיו של הגבר הזר נמתחות לחיוך משועשע, חושפות שיניים צהורות ובורקות. "סיכום נפלא", הוא מחמיא.

זה מוזר, אבל מכל החששות והמחשבות שאמורים למלא את מוחו, עולה בשלוואן משום מה רצונו הפשוט להספיק לישון הערב קצת יותר, לפני שיצטרך להשכים קום כדי לפקח על המשרתים. "למישהו יש רעיון מה עושים עכשיו?", הוא שואל לבסוף בעייפות, עוקף את ערמת החביות.

הדממה שעונה לו עמוקה מדי.

פרק 10

המרתף היה גדול וטחוב, וקירותיו קרים כאילו נבנו מאבני קרח גדולות ומסותתות. גם אפלולית שרתה בו, מנוקדת בכתמי אור ירח חיוור שהציץ מהחלון הצר הצמוד לתקרתו, וצייר צללים גדולים ומעוותים על הקירות.

הזר, לא נראה כמתרגש למדי מהקור. בשלווה הוא מתיישב על המרצפות המאובקות, ובנחת הוא פורס את תכולתו של שקו. ותכולתו כך התברר – גדולה למדי. נר ואבני מצית. כרעי עוף מבושלים למחצה. סמרטוטים ובקבוק שיכר גדול. אפילו תמצית סידאר הייתה לו שם, כפי שהעיד הריח.

“אתה”, הוא אומר, מצביע לכוונו של שלוואן, וקולו הצרוד מפר את השקט המוזר שהשתרר עליהם. “בוא תעזור לי עם הנרות האלו, נראה כמה נזק הם עשו, הנבלים”.

בימים כתיקונם, היה שלוואן מושך בכתפיו ובתנועת מרפק ואצבע שולח את אלווין לסייע לברנש. אבל בשנה האחרונה, הפכו הימים למתקונים פחות ומלאים במשימות יומיומיות ופשוטות הרבה יותר. ואין בו כל פלא על כך שהוא מצליח

להדליק את שני הנרות בניסיון הראשון, ולהצמיד אותם עם מעט שעווה למדף
אבן בולט שהוא מוצא על אחד הקירות.

כתם האור הצהבהב והרועד לא מחמיא למרתף במיוחד. לאורם החיוור של הנרות
נראה המקום מבולגן ומאובק, וערמת חביות העץ האדמדם שבמרכזו – נראית
מוזרה למדי.

“אני צריך משהו חד”, מציין אמציה מהורהר. “אם אנחנו רוצים להצליח לפתוח
את הדלת הזאת מתישהו”.

“יש כאן מים”, אומר קנז לאחר שהוא בודק מה מכילות החביות הקרובות אליו,
בניסיון לחפש כלי כלשהו שיענה על הדרישות הללו. “וגם עצים להסקה”, הוא
מוסיף לאחר שתיקה של רגע, ומושיט לכוונו של אמציה מקל עץ משונן ודק
ששלף מערמת הקרשים.

“מים?” ארון בוחר לעצמו חבית עץ רחבה במיוחד ומתיישב עליה. “מי האידיוט
שמאחסן מים בחביות?”

“נחתום אולי?” מציע אמציה, בוחן את דלת העץ לאורו של נר נוסף שהדליק
מהאש שהצית שלוואן. “בתור בעל אכסנייה הוא כנראה משתמש בהם הרבה, זה
בוודאי נוח יותר”.

הזר לא מתעניין כל כך בסיבות להימצאותו של הנוזל השקוף והחשוב הזה
במרתף, “תביא קצת מזה”, הוא מצווה, ושולף קערת חרס קטנה מתוך קרביו של
תרמילו. קנז נועץ בו את עיניו לרגע אחד ארוך ואחר כך נוטל את הקערה מידו
המושטת של האיש, ממלא אותה במים ומעביר לשלוואן.

“יופי”, מחמיא האיש, ידי עוסקות בניקוי פצע מכוער ומדמם מעל רקתו בהצלחה
חלקית בלבד. באור הנרות העמום יכול כעת שלוואן להבחין בפניו המקושטות
בכתמים כהים, וברם המטפסף ממצחו וצובע את פניו. לאט הוא מעביר את מבטו

אל אמציה העסוק בניסיון לפרוץ את הדלת ואל קנז המסייע לו, ואחר כך כשהוא משתדל להתעלם ממבטו המשועשע והמבין מידי של אלרון, הוא מתיישב למול הזר ונוטל סמרטוט מהערמה שלצידו: "זה יהיה מהר יותר, אם תניח לי לטפל בפצעים", הוא מציע.

האיש שותק, סוקר אותו במבט איטי לרגע ארוך, ואחר כך נאנח אנחה קולנית ונשען על הקיר. "בסדר", הוא מסכים, מניח לשלוואן לנקות את הפצעים העמוקים שחרטה כנראה סכין חדה בפניו. שלוואן עובד מהר ובשקט, מספיג את הסמרטוט בקצרת החרס המלאה במים נקיים, שהופכים, בכל הטבלת הברד פעם נוספת, לעכורים קצת יותר.

"אתה יכול לטובב את הראש?", הוא מבקש. "שאמרח את הסידאר גם על החתכים שבעורף?", הענק מציית, מפנה את פניו לכוון הקיר. אולי זה ריחו החרוף של הסידאר, אולי זהו דווקא העקצוץ שהוא מעלה באפו, כך או כך, מראה החתכים המדממים מזכיר לשלוואן כי היה כבר פעם במעמד זהה, במקום דומה למרתף הזה עד מאד.

"מצוין", הוא מחמיא, בחיקוי מדויק למדי לחיתוך דיבורו של הנסיך שלוואן, ידידו של המתחזה מהכלא באלקן. "הפצעים יחלימו בקרוב ממש. אולי אפילו ישאירו צלקות נחמדות".

"צלקות משמחות את ליבו של מי שלא נלחם בקרב רציני מעולם", זועף האיש, ונאנח שוב כשהוא מנסה לשנות את תנוחתו של גופו החבול. "אני, לעומת זאת, כבר הפסקתי לספור אותן".

הצהרתו לא מפתיעה אותם. הצלקות המעטרות את פניו בתוספת העובדה כי זרים משונים ניסו פחות או יותר להרוג אותו לפני כמה דקות, מלמדות אותם דבר מה על אופיו. אבל העובדה כי הוא אינו כוזרי בולטת למדי גם לאורו החיוור של

הירח. הם שותקים כולם. רק אלרון מיטיב את תנוחתו על החבית, וכשהוא משעין את סנטרו המחוודר על כף ידו מעיר: "אתה לא נראה כשייך לצד מסוים במלחמה".

הזר נושף באפו, משועשע בעליל. ומאפו הסתום, נשמעת הנחירה כמו תרועת חצוצרה. "אני עובד לבד", הוא מסכים, ונוטל כרע עוף מהערמה שפרושה על שקו. "יש לי רק שני סוגים של לקוחות: הסוג שמשלם, והסוג שעבר להריח את הרקפות מצדם ההפוך".

"כך, מרצונם החופשי?", אלרון, בניגוד גמור לשאר יושבי החדר האפל, נראה כנהנה עד מאד מהכיוון אליו מתפתחת השיחה.

הזר מושך בכתפיו ונושך בבשר העוף. "אני נוטה להניח כי הלקוחות שלי לא מחבבים עד כדי כך את ריח הפרחים שיטרחו לבדוק זאת בעצמם".

על יד הדלת מחליפים אמציה וקנז מבטים, ושלואן מושך את גלימתו ומתעטף בה טוב יותר. אלרון, לעומתם, מחייך חיוך רחב, כאילו הסב לו הרמז רק נחת. "אולי הם כל כך אוהבים את הריח שהם נשארים שם?", הוא מציע, "הרי אף אחד עוד לא חזר ממעבה אדמה, כדי לגלות לאוזנינו איך נראה העולם מצדו ההפוך".

סנטרו של הגבר המוזר רועד כשהוא צוחק, מקפץ מעלה ומטה. "אתה, יש לך דם בוורידים שלך", הוא מגחך, ומוחה את שפמו השמנוני משאריות שומן העוף.

"יש לו", מסכים שלואן ממקומו שעל יד הדלת ושולח לעברו של אלרון מבט נזוף.

"יש לו גם שכל", מוסיף אלרון, וממקום מושבו הגבוה נראה ראשו הלבנבן כצלליתו העקמומית של הירח. "את מי ידידנו הנחמדים רצו שתהרוג?"

שקט משתרר במרתף לרגע, עבה ומוחשי. אמציה מפסיק את מאמציו לנתק את צירי הדלת, ואפילו קנז מהדק את שפתיו. הענק לעומת זאת, נראה רגוע.

"ומה יועיל לך, אם אומר לך את שמו?", הוא שואל בנחת, מסדר את הפריטים בשקו, באיטיות מחושבת.

"לנו יועיל", מתערב קנו. "מי שלח אותך?"

"אחננו רוצים לדעת אם הגנו על האדם הנכון", מבאר אמציה, ואצבעות ידיו חוזרות להתעסק עם ציר הדלת העקום. "שלפנו את החרבות שלנו בשבילך, אדוני".

"אתם שייכים לכוזר הישנה, נכון?", הענק לא ממתין לתשובה. "אז הוא כוזרי, כמוכם. בכיר. בצד של המלך איסתרק".

"אה", אומר שלוואן, כאילו מסבירה לו תשובתו המעורפלת של האיש, את העניין כולו. "והם – אנשיו של יוסף דיאלידאן".

"כנראה", מושך האיש בכתפיו. "לא הספקתי בסערת הקרב לשאול לנאמנותם, אבל נראה לי שאפשר להבין אותה לבד מהחבטות הנדיבות שהם טרחו להעניק לי".

"ולמה בחרת לא להרוג את האדם שבשבילו נשלחת?", קולו של אלרון זהיר עכשיו. "אני אניח שבחרת לך לקוחות מהסוג שמשלם".

שביב חייוך סודק את פניו הפצועות של הזר, מעקם מעט את תווי פניו הרחבים. "אתה באמת סקרן", הוא מתפעל. "אבל אני לא רואה סיבה למה אטרח לספק את סקרנותך".

"את סקרנותי – לא". מסכים אלרון, ומחווה בסנטרו לעברם של המונדרים. "אבל הם הצילו את חיך, לא?"

לרגע ארוך משתק הזר, בוחן חתך ארוך שמדמם עדיין על זרועו, משפשף את עיניו בעייפות ואז נאנח מעט: "נו, בסדר", הוא רוטן. "אני בכל מקרה לא תכננתי לבצע את זה".

”לבצע את מה?” שואל שלוואן וקולו איטי.

”להרוג את בנו של מקאן”, מחייך הזר ומטלטל את ראשו כאילו סובל מסחרחורת.
”האקסידטור אולה טרסדיאן. מכירים את האיש?”

דממה מוזרה נופלת על המרתף לאחר הכרזתו של האיש. שקט צמוק וחונק עד מאד.

”הוא בנו המאומץ”, אלווין הראשון שמעז להפר את השקט, וקולו יבש ומתכתי במקצת.

”ווליבו יכאב לא פחות מאשר אם ימות בנו ילידו”, מוסיף שכיר החרב וקולו יבש.
”על כל פנים יכאב במידה רבה. אבל כל זה אינו מענייני יותר, משום שאני החלטתי כבר שלא אבצע את הרצח הזה”.

”אממ”, קולו של אלווין נשמע מהורהר. ”אין לי כל כוונה לפגוע ברגשותיך זר שאיני יודע את שמו, אבל סלח לי אם אני מתקשה להאמין כי מצפונך המפותח הוא זה שמונע ממך לעשות את המעשה הזה”.

הזר צוחק. ”לא”, הוא מסכים ונראה מוחמא למדי. ”אבל למרות שיש לי מוניטין לכבד, ואין לי קשר מיוחד לארץ הזאת - אני לא מתכנן להיות זה ששולח את כוזר פעם נוספת למלחמה”.

עיניו של קנז מצטמצמות קצת, למרות האור המועט מצליח שלוואן להבחין בכך, ואז הוא מוחה מפניו את הבעה התמיהה, ומתקרב מעט יותר על מעגל האור שיוצר הנר. ”למה אתה מתכוון כשאתה אומר 'פעם נוספת'?” הוא שואל בשלווה.

שוב פעם שותק האיש ארוכות, ועל פי מראה פניו השמוטות נראה כי הוא נרדם, ושלוואן לא יכול לתהות האם פציעותיו חמורות יותר ממה שהיה נראה לעין.

”המלך רעואל הוכש על ידי נחש”, הוא פותח לבסוף, וקולו האיטי מספר לשלוואן שחשדותיו ככל הנראה נכונים. ”מישהו הרי היה צריך לכלוא נחש ארסי, לשמור אותו עד לרגע הנכון, ולהחביא אותו היטב בין הכרים של הכיסא המלכותי, נכון?” כתם האור החיזור רועד מעט על הרצפה כאילו יצאו הנרות במחול. שוב מחניק השקט את המרתף.

”וזה היית אתה?” ספק שואל, ספק קובע אלרון, היחיד מבני החבורה שמצליח למצוא את קולו שוב.

”הו, לא”, שוב מצחקק האיש. ”אני רק סיפקתי את הנחש לאיש שביצע את כל זה, קלידיאס ברוכו קראו לו”.

קלידיאס ברוכו?

לרגע מרגיש שלוואן כי הוא קופא, וראשו הופך כואב כאילו תפס מישהו את מוחו ומעך אותו בין כפות ידיו. ”קלידיאס ברוכו?” הוא חוזר בחולשה. ”אתה בטוח?”

האיש מושך בכתפיו. ”אם אמרתי את שמו, אז כנראה שכן. אבל אם הייתי יודע את מי הוא רוצה להרוג לא הייתי נותן לו”, הוא משנה את תנוחתו בהתנשפות של כאב, וידיו מגששות אחר בקבוק השיכר שעל הרצפה. ”בכל מקרה הוא היה רק השליח. מי שהזמין את הרצח היה יוסף דיאלידאן”.

יוסף דיאלידאן. כמה פשוט.

ואף על פי ששלוואן חשד כבר לפני שנים במעורבותו של אביו במותו של המלך רעואל, ולמרות שבשנה האחרונות שוכנע בכך כמעט לחלוטין עת גילה כי אביו תכנן לרצחו נפש – הידיעה כי אביו מולידו הזמין אי אז, שנים לפני שהייתה לו זכות כלשהי לדרוש את המלוכה, רצח מתוכנן ומוקפד שכזה – גורמת לידידו להפוך חלשות ולאצבעותיו לנוע במין רטט מוזר.

הוא מכווץ את אגרופיו, מנסה להסתיר את הרעד המוזר שאוחז בהן. "הוא שלח אותך גם עכשיו?", הוא שואל בצרידות.

שוב מתנשם הזר, לוגם לגימה ארוכה מבקבוק השיכר שבידו. "לא", הוא משיב, וקולו מהורהר. "ממש לא. לאבו מטריאס שלח אותי, ואני די משוכנע שהוא לא שיתף את מלכה של כוזר החדשה בתוכניותיו".

"למה?", שואל אלרון ומעיף מבט מהיר לעברו של שלוואן. "כוונתי, הוא שר הצבא של כוזר החדשה, מה האינטרס שלו ברצח הזה?"

שוב מושך הזר בכתפיו. "אינ לי מושג", הוא מצהיר. "אולי הוא שכנע את עצמו שיש לו סיבות חשובות. אני על כל פנים חושב שמדובר ברצון פשוט להשיב את כבודו בעיניו של יוסף דיאלידאן, יש שמועות שהוא רוצה להחליף אותו".

עכשיו תורו של שלוואן להעיף מבט לעברו של אלרון, אבל זה האחרון רק מושך בכתפיו.

"אבל אני כבר החלטתי", ממשיך הענק, מעווה את פניו בבחילה ומניח את כרע העוף הלעוס למחצה על השק. "אני לא עושה עוד שירותים כאלו. תעשו מה שאתם רוצים עם הארץ הזאת, אני את הראש שלי רוצה מחובר לכתפיים טוב".

"בחור נבון", מחמיא אלרון, משפשף את אפו בהבעה מהורהרת. "אל תדחוף ידיים לקדירה שלא תזכה לטעום ממנה".

"בדיוק", מחייך הענק, מציג שורת שיניים לבנות וישרות בוהקות באפילה. "בכל מקרה התבשיל שבקדירה שלכם מקדיח כבר הרבה זמן".

"כוזר תשרוד", מציין שלוואן בשקט, והוא עצמו אינו יודע למה הוא טורח לומר זאת.

”טוב”, מושך האיש בכתפיו ופורש ידיים מלוכלכות ונוצצות. ”מכיוון שאני אוהב להניח לאנשים לחשוב לבד, אני אעניק לכם גם עכשיו את הכבוד הזה”.

”כוזר שרדה הרבה יותר מזה”, מציין אלרון וקולו יבש, ומחווה בכתפו לכוונם של המונדרים. ”ואם גם הם היו לוקים באופטימיות המזהירה בה חוננת, כנראה שהיו משאירים אותך להיאבק בעליזות עם ידידך נושאי החרבות”.

מבעד לחושך נראות עיניו של מיודעם האלמוני כשני לפידים זוהרים. ”טוב”, הוא משתמש שוב במילה החביבה עליו ופורש את ידיו במחוות התנצלות, ”אתם לא משאירים לי ברירה”.

”כן”, מהנהן אלרון בהזדהות, ”זה לא שאתה יכול לקום וללכת”.

”פיזרתם ככוזר שועלים נושאי לפידים, נורדי, אתה באמת חושב שאת השריפות שהם יצרו אפשר יהיה לכבות רק ממימיו של המניאר?”

אלרון שותק, אבל ניצוץ עצבני חולף בעיניו הבהירות.

האיש מגחך שוב. ”אל תדאג”, הוא מרגיע, מוחה את כפות ידיו הגדולות בכד חסר הצורה של סלו. ”אני לא אוהב להשתמש במקצוע שלי ללא תשלום”.

”אפשר לכבות”. שלוואן מזדקף, ולו רק כדי להסיט את תשומת ליבו של האיש מאלרון. ”כוזר משופעת נהרות ואגמים”.

”היא גם מלאה ביערות ועצים”, פוסק שכיר החרב. ”זרקתם נר דולק לערמה מתפצצת מיובש, לא צריך הרבה יותר כדי להעלות חורשה בלהבות”. הוא מוחה את אפו בשרוולו באופן רועש למדי. ”אני אף פעם לא חיבבתי את דיאלידאן, עוד מהימים בהם היה שולח אלי את הברנשים השמנוניים שלו. אבל בא תסביר לי אתה, על מה בדיוק אתם נלחמים פה? רציחות פוליטיות היו גם היו בסולטנות סלז'ואר ובבל, והן שורדות יפה מאד בינתיים. את המסורת הזאת דיאלידאן לא המציא”.

"אנחנו נלחמים על דעות", אומר שלוואן לאט, ומשעין כתף אחת על הקיר. "אנחנו נאבקים על ערכים". הוא נושם עמוקות וממקד את מבטו בנקודה נעלמת באפילה שמעל ראשו של האיש, "המלוכה אינה יכולה להיות שייכת לרוצחי נושאים, לאיש שעלה לשלטון על גופותיהם של חפים מפשע". משמאלו, הוא יכול לחוש היטב בעיניו הנעוצות של אלרון, גם אמציה מבזיק אליו מבט מהיר מתחת לכובעו. "וכוזר אינה בבל או סולטנות כלשהי, תהיינה רוממות ככל שתהיינה".

"כן?", שוב מבזיק הזר לעברו חיוך זוהר, "אתה בטוח? רוב תושביה של הממלכה הזאת הם כוזרים בני דת משה ורובם מקיימים את מצוות האל שלכם. ואם תנסה לכתוב את ערכיה של כוזר הישנה בטור אחד, ולידו את ערכיה של כוזר החדשה תמצא שרוב הערכים זהים".

הוא משכיל קצת יותר משכיר חרב מצוי, ושולט בפרטים היטב, ושלוואן מרגיש היטב את צינתו של המרתף.

"ומי אמר לך שלא בדקו זאת?", הוא שואל, משפשף את עיניו בעייפות.

"אז בדקו", נכנע הענק מהר, "הילדים שלך בכל מקרה, יאלצו לחפש צידוקים באבק הארכיונים".

השתיקה במרתף הקר מעמיקה. "זה לוקח זמן", קולו של האיש אבהי. "זמן וניסיון, הרבה ניסיון. כדי להבין שבני אדם לא מחפשים באמת סיבות כדי להילחם אחד בשני. אני נראה לי כבר אמרתי את זה למישהו פעם".

"הילדים שלי לא יאלצו לחפש צידוקים בארכיון", שלוואן מותש. וכרגע הוא מייחל כמעט לכל דבר שיוציא אותו מהמרתף המוזר הזה. "בין השאר, כי אני אשתדל לחנך אותם עם הערכים הללו מגיל ינקות".

"הילדים שלך", אצבעו הארוכה של הזר מנופפת לכיוונו של שלוואן. "כבר לא זכרו על מה הם נלחמים, הם ילמדו לשנוא את אחיהם מעבר לגבול רק כי אבא שלהם האכיל אותם בדייסה מעורבבת בשנאה לאותם אנשים". הוא מושך בכתפיו. "תגיד מה שתגיד, אבל גם אם יאיר לכם המזל פנים, יום יבוא ותאלצו לפתוח כתבים מאובקים כדי להיזכר על מה בכלל התחילה המלחמה הזאת".

שוב שוררת שתיקה במרתף, כבדה ואפלה, רק רחשיו של המנעול המתפרק באיטיות בידיו של אמציה נשמעים במשך דקות ארוכות.

שכיר החרב משעיין את ראשו על האבנים הקרות ונאנח מעט, אחר כך מעביר את ידו על עיניו.

"צריך להודיע לאולה", אומר פתאום אלרון ושומט את רגליו אל הרצפה. "אם האנשים שכנראה שלח מטריאס, הבינו שאתה לא מתכנן לבצע את הרצח, הם בוודאי ישלחו מישהו אחר לעשות את זה".

"כן", מסכים האיש בקול חלש ומוחה את מצחו ביד שרועדת פתאום, "הדלת רק ממתינה שתפתח אותה", אבל מה שאמור היה להיות תשובה צינית יוצא דומה יותר ללחישה צרודה.

"אתה בסדר?", שואל שלוואן, "אתה מרגיש טוב?"

זה מוזר אבל על אף שהאיש הודה כרגע באוזניהם שהוא שכיר חרב להשכרה, ושהוא היה אחד מהאנשים שגרמו בעקיפין למותו של המלך רעואל, כל מה שמרגיש שלוואן כעת כלפיו הינו חמלה.

הזר לא עונה, רק משעיין את גופו עוד קצת על הקיר עד שהוא כמעט עובר למצב שכיבה.

עיניו של קנז מורמות מעט מהמנעול שבידיו של אמציה, "קח", הוא אומר, ומושיט את הנר שבידו לשלוואן, "תחזיק את זה בעבורו".

בשתי פסיעות מהירות מגיע קנז אל האישי וכורע לצידו. לרגע אחד ארוך ממששות אצבעותיו את שורש כף ידו של הזר, ואצבעות ידו האחרת חשות את מגע העור של מצחו.

"הוא מזיע", הוא אומר, מפנה את עיניו לכוונה של החבורה השקטה. "וקר. וגם הדופק שלו מהיר", שוב ממששת ידו את מצחו של הזר לרגע ארוך, ואז בתנועה אחת חדה הוא מושך את חולצתו של האישי.

דם. הרבה דם. זה הדבר הראשון שמצליח לראות שלוואן. דם בגוון אדום ומזעזע שרק צבעה הכהה של החולצה הצליח להסתיר, צובע בארגמן מכריק את צד בטנו של שכיר החרב.

על יד הדלת נושכות שיניו של אמציה את שפתיו.

"פגיעה פנימית", קולו של קנז איטי, "סכין שהצליחה כנראה לחדור עמוק".

על מדף האבן העקום שמול פניו של שלוואן, זולגות טיפות שעווה גדולות וכבדות, וגם קצה הנר שבידיו מתחיל לבעור.

"הוא דיבר איתנו", הוא מוחה, מרגיש את בטנו מתכווצת בבחילה, "הוא היה אמור להרגיש כאב לא?"

"לא בטוח", מנער אמציה את ידו הכואבת. "הגוף לא תמיד מרגיש בשעת מתח את מה שקרה לו".

הגבר, זה שעד לפני רגע התבדח איתם על ריחן הנעים של הרקפות, רועד כעת על הרצפה ופניו חיוורות כצבעו של סיד טרי באור נרות. "אני אמות כנראה", הוא מתאמץ ללחוש, נשימותיו מהירות ושטוחות. "זאת הייתה דקירה חדה ויעילה".

הם שותקים. בין היתר משום שהוא צודק, אבל גם כי אין להם מושג מה אומרים לשכיר חרב גוי שכנראה הולך לגסוס בדקות הקרובות.

טיפה לזהטת מטפטפת על ידו של שלוואן, צורבת את עורו באדום בהיר, והוא ממחר לשמוט את הבדל הקטן מידי וּלמעוך אותו תחת נעלו.

“אנחנו נגיע אל אולה”, מבטיח אלרון פתאום וידו מחפשת את ידו הקרה של האיש. “אני יודע שהכוונות שלך היו לטובתך בלבד, אבל משהו טוב יכול לצאת מהן עדיין”.

קצה של חיוך מעוות לרגע את שפתו של האיש, מהיר ורועד. “זאת מחמאה יפה”, הוא לוחש בקול צרוד. “מחמאה יפה מאד, נורדי”.

חיוך מאיר לרגע את עיניו של אלרון, שלוואן יכול ממש לראות את הרגע בו נדלק ניצוץ קטן בעיניו, ואז גוועת הלהבה הרועדת שעל הקיר, והמרתף שוקע כולו בעלטה גמורה.

פרק 11

איינה אוהבת את ימי היריד. רחובותיה המנומנמים מתמלאים לפתע בהמון אדם, וכיסייהם של בעלי האכסניות שלה הופכים כבדים מתמיד מאירות הסוחרים הרבים המגיעים לעיר.

תמיד היו הימים הללו המיוחדים ביותר בשנה עבור העיר הקטנה, שרק מיקומה המרכזי הפך אותה למתאימה ביותר עבור מפגשם השנתי של הסוחרים, והשבועיים בהם נמלא השוק בריחות, צבעים, וטעמים מילאו אותה בברק וצבע שהספיקו תמיד לשנה שלמה. והטקס הצבאי המפואר המתקיים השנה באיינה, שבוע בלבד לפני פתיחתו של היריד, רק מגביר את ההתרגשות הרגילה הנלווית לימים הללו.

כרכרות ססגוניות הרתומות לסוסים אציליים, מגיעות מידי כמה רגעים לפתחה המקושט של העיר, מביאות את נכבדיה של אתיל ומפקדיו הבכירים של הצבא אל מקום הטקס. ונערים קטנים ומרוגשים רודפים אחריהן, מלווים אותן בנשימה קצרה עד לקצה העיקול של הדרך הראשית.

ארמון המושל שבימים רגילים מכיל בתוכו פינות מאובקות רבות, עובר ניקוי ומירוק יסודי כמעט כאילו עונת האביב הגיעה ועימה חג הפסח, לא סתיו קריר וערפילי. וברחובות הנקיים מסתובבים בני משפחתם הנרגשים של הטירונים, כאלו שעשו את דרכם מרחוק כדי להיפגש עם הבנים הצעירים, והקיבוץ הזה של אנשים זרים מהקצוות המרוחקים ביותר של הארץ, מביא אתו מפגשים מרגשים במיוחד בין בני משפחה נשכחים.

בין הסמטאות הרחבות והדרכים הראשיות מסתובבים בני העיר, אלו שכתפיהם מתוחות מידי בימים כתיקונם ועיניהם עייפות וטרודות. עכשיו זוהרות העיניים באור רך, וגם השרירים שבגבם זקופים יותר, שעה שהם מראים לקהל האורחים הגדול את הדרך הקצרה ביותר עד הפונדק הסמוך, דרך שמקושטת בפרחים בשלל צבעים בוהקים, ובדגלי התכלת של הממלכה.

מחוץ לעיר, קרוב לנהר הדיסטאף השוצף, עמלים בעלי המלאכה להתקין את הבמה המכובדת עליה יתקיים הטקס, ולהכין את מקום מושבם של האצילים והנכבדים ובראשם בני משפחת המלוכה.

רוח קרירה מעיפה עליהם על במת האלון הכבדה שהערב כבר עוטף אותה בצללים, ואור כתמתם שוטף את מושבי האבן ההדורים, הפרושים לכל אורכם של היציעים תחת שמים סגולים.

יש ציפורים קטנות קרוב לאיינה, כאלו שאוהבות לעוף מעל מקורות מים זוהרים כמו הנהר הזורם על יד העיר. והמעוף השלו שלהן, יחד עם צילה של השמש האדומה על חומותיה של איינה, הינו המראה היפה ביותר שראה איסתרק מזה זמן רב.

“עיר יפה”, אומר מיכאל בשקט, מביט גם הוא מחלון הכרכרה. “היינו אמורים לעבור בה במהלך המסע הראשון שלי לבבל, לא?”

ראשו של איסתרק נע מעט ימינה, "אולי", הוא מסכים לאט, "יכול בהחלט להיות", ואז מחזיר את מבטו אל החלון כששוטף אותו פתאום גל הזיכרונות.

כמעט תשע שנים עברו מאז אותו מסע, תשע שנים ארוכות בהן השתתף כמלך באין ספור מסעות ונסיעות ברחבי הממלכה, מבקר כמעט ברוב הערים הגדולות שתחת שלטונה של כוזר האמיתית, ובכל אופן רק עכשיו עולה בדעתו עובדה מוזרה אחת.

"זאת הייתה הפעם האחרונה שלי", הוא אומר פתאום, מפנה את מבטו בחזרה לכיוונו של אחיו.

חיוך עצוב עולה על פניו של מיכאל, "כיורש עצר?" הוא שואל, ומניע מעט את תלתליו השחורים, "זאת הייתה פעם אחרונה להרבה דברים".

לאט מניע איסתרק את ראשו, בוהה בנהר הבהיר הנוצץ לפרקים בינות לגלימותיהם השחורות של שומרי הראש.

שקט שורר בכרכרה, חם ורגוע, כמעט כאילו יש כוח קסום ומוזר כלשהו, לציוציהן של הציפורים על העוברים תחת מעופן.

יש משהו יפה בזיכרונות. באופן בו מסתכלים עליהם האנשים ממרחקם של השנים, ברוך אותו מעלים הפנים המטושטשות מאותם ימים על עיניהם, ובברק השקוף שמוסיפים הגעגועים על האישונים.

ויש משהו מוזר קצת בזיכרונות. איך למרות כל הזמן החולף, או שאולי דווקא בגללו, מוצאים בהם בני האדם נחמה.

יש הילה מיוחדת להילה לעצים או שאולי מישהו החליט לשחק בתאורה של הכוכבים, אחרת לא ברור למה הענפים השבורים שעל האדמה נדמים לו פתאום

כמו מקלות זוהרים. יש ירח, דקיק וחיוור, בשמים השחורים התלויים על מחנה האימונים, והוא מאיר את הדרך בה הוא פוסע באור קלוש ועמום.

השבילים בוציים. מלאים בשלוליות קטנות שעדיין לא יבשו, ובשכבות עבות של עלים המרשרשות היטב תחת נעליו הכבדות של אולה.

למה קרא לו אבירם בשעה כזאת?

צמד החיילים הפשוטים מתהלך במרחק של שלושה צעדים לפניו, הלפידים שבידיהם מאירים בכתם אור חלש ומטושטש גזעי עצים וענפים שבורים, ובכל מקרה אין זה מכבודו שישאל אותם מדוע היה דחוף כל כך למפקדו של הגדוד השני לזמן אותו קרוב לשעת חצות. ואולה רק דוחף את ידיו הקרות עמוק יותר אל אדרת החמה שהוא לובש.

אחד מהחיילים מסיט את יריעת האוהל הכבדה, בעוד חברו נעמד לצידו ומצדיע. בצעד עיף נכנס אולה אל חללו של האוהל, ועל אף שהוא מתאמץ למסוך בקולו ידידות, לא נשמע קולו חברי למדי בשעה שהוא משתופף תחת הפתח ואומר: "קראת לי, אבירם?"

"כן", דמות גבוהה למדי ורזה מתרוממת מבין הצללים אותם יצרו שתי מנורות שמן כבדות ומעלות עשן. "אנחנו יוצאים עכשיו".

עכשיו? לפני שלושה ימים ידע סגנו של בסטיאן אותו ואת אבירם בזמנה של הפעולה, וקבע אותה לתחילתו של השבוע הבא. מה קרה בשלו הוקדם המועד המתוכנן בכמעט שבוע תמים?

כשגבותיו מכווצות מביט אולה במפקדו של הגדוד השני, מחפש על פניו רמז לכך שהוא מתברח, ולאחר שהוא לא מצליח למצוא הוכחות מפלילות כלשהן, הוא נאלץ לקבל את הדברים במשמעותם הפשוטה.

"הוראה של מי?" הוא שואל לבסוף, ומתקרב פסיעה נוספת למרכזו של האוהל.

”שר המלחמה, בהוראת המלך”, עונה אבירם, והוא מספיק מנומס כדי להסיט את עיניו לנקודה רחוקה בשעה שהוא עושה זאת. ”הם רוצים שנצא תוך שעה”.

אולה מהנהן בראשו פעם אחת, מהנהן פעם שנייה, ואז בולע את גאוותו ושואל: ”מה המטרה?”

שוב בורחות עיניו של אבירם ממבטו של אולה, כך שהפעם הן מסתכלות בעיון על החול התחוח שעל האדמה.

”הבנתי”, אומר אולה וקולו יבש. ”דרכי הגעה?”

”יש שתי עגלות שאמורות לקחת אותנו משער המחנה עד הגבול, ולמרות שהוא סגור הרמטית ושמור מאד בעקבות הטקס הצבאי באיינה, מפקד המשמר קיבל פירוט מדוקדק של הלוחיות האישיות שלנו כדי לתת לנו לעבור”.

”שער המחנה”, חוזר אולה כמאשר. ובשעה שהוא עושה זאת הופך קולו למעשי קצת יותר, וגם העייפות כמו הפגיעה נדחקת לפינה רחוקה. ”הוראות מיוחדות?”

”ביגוד כהה. צבעי הסוואה”, יש איזושהי הקלה בקולו של אבירם למשמע תגובתו של אולה, ומשום מה יש בכך משהו מנחם מעט, ”ניפגש ביציאה בעוד מחצית השעה מעכשיו”.

בשתיקה מרים את אולה את ידו בתנועה העממית המסמלת אישור, ואחר כך מרים את יריעת הברד ויוצא אל הזקיפים הממתינים.

אין למען האמת הרבה הפתעה כאן. אין אפילו הפתעה בכלל. אם בסטיאן החליט להעביר ממנו את הפיקוד, הגיוני שגם את המטרה ומועד הפעולה, ישאיר נסתרים מעיניו עד הרגע האחרון. ובכל זאת חורכת השיחה האחרונה את ליבו בכוויה ארוכה וצורבת.

לאט הוא מרפה את כתפיו, ומשחרר נשימה ארוכה אחת שהחזיק כל זמן השיחה עם אבירם.

אלו הן העובדות, זוהי המציאות, ואיתה יש להתמודד. ועכשיו די לרחמים העצמיים, יש לו עוד להכין חבורה של אנשים עייפים ליציאה.

מלכתחילה דרש בסטיאן ממנו ומאבירם לבחור עשרה חיילים מצטיינים מכל גדוד, ולצוות אותם יחד לתוכנית אימונים תחת פיקודם האישי. ומכיוון שבהתחלה הייתה התוכנית סודית גם מעיניו של אבירם, העדיפו שני המפקדים לאמן את שני הצוותים יחד, כדי לאפשר ללוחמים להכיר את דרכי הפעולה של חבריהם מהגדוד המקביל טוב יותר.

גם מקום השינה של הצוות המאוחד נקבע על פי אופייה הלא ברור של הפעולה, ועכשיו מסייע לו במיוחד מיקומם של האוהלים הקרובים מצד אחד אל שערו של המחנה ורחוקים מספיק, מהצד השני, ממקום מגוריהם של שאר החיילים.

הוא נוטל לפיד אחד מידיו של אחד הזקיפים, ומשחרר אותו ואת חברו לדרכם. ואז מגשש את דרכו בעצמו בעקבות כתם האור, עד לאוהל המפקדים הרחב בו נס כעת בשלווה סגנו.

אליצור לא אוהב את השינוי בתוכניות. לא אוהב בכלל. בשתיקה הוא נוטל את ידיו, ובזעף קושר את רצועות העור של נעליו הכבדות.

“עשרים רגעים ליציאה”, אומר אולה ומעביר יד על עיניו העייפות, “יש לנו עגלות שממתינות כבר על יד השער”.

ראשו של אליצור מתרומם. "אתה עדיין לא יודע מה היעד?" הוא שואל, וידיו מסתבכות בקשירתה של הרצועה.

באנחה מעביר אולה את הלפיד לידו השנייה. "אם הייתי יודע, נדמה לי שהייתי טורח לציין זאת".

שקט שורר ביניהם לרגע. ידיו של אליצור מושכות בכוח את החוטים, ומעיניו של אולה לא נעלמות שיניו הנושכות את שפתיו.

"יהיה בסדר", הוא אומר, משתדל להעניק לקולו גוון רגוע, ומושיט לאליצור את הלפיד הבווער. "עכשיו לך תעיר כבר את השאר. מאוחר מידי".

פעם, לא כל כך מזמן, כשיצא גדודו של אולה לקרב או למשימה סודית מיוחדת, היה בסטיאן משתדל להיפרד ממנו רגע לפני היציאה.

נכון, לא תמיד נכח מפקדו העליון של צבא כוזר בזמן שיצאו החיילים, ובכלל לא בטוח שאפשר היה לקרוא למבט החטוף שהחליף אתו בסטיאן בזמן התדרוך האחרון או לטפיחת השכם שהעניק לו ברגעים נדירים יותר – פרידה. ובכל אופן חיממה המחווה את ליבו של אולה, מעניקה לו ביטחון וכוח מוזר במקצת.

עכשיו, לא המתין אף אחד לחבורה הדוממת שהגיעה אל רחבת השער החשוכה. החיילים, כהים ושותקים, החלו עולים על העגלות הפשוטות. וקרוב יותר לסוסים ניצב אבירם, מתדרך בקול נמוך את העגלונים, ומוודא איתם את נכונותו וכשירותו של המסלול המתוכנן.

באנחה שקטה מסתובב אולה, נתקל כמעט פנים מול פנים באליצור, שבדיוק עשה את דרכו אל העגלה.

"סליחה", הוא מתנצל ומתרחק פסיעה אחת אחורנית, "כולם עלו?"

”כן”, נעליו של אליצור חופרות גומות קטנות בקרקע הרטובה. ”ישנו פחות משעתיים”, הוא מזכיר, ויש לחץ עמום בקולו.

”נו?”, בנחת משלב אולה את ידיו, כממתין להמשכו של המשפט.

שפתיו של אליצור מתעקמות מעט, אבל הוא רק שותק, מקבל את הנזיפה המרומזת ללא תגובה.

”נגיע, נבצע ונחזור”, רק שפתיו של אולה מחייכות, אבל עיניו נותרות רציניות. ”אולי אפילו נספיק להתפלל שחרית בניץ החמה”.

”אולי”, מסכים אליצור, ”אולי גם נספיק לפגוש את שר הצבא, או שהוא מעדיף לדבר עדיין רק עם אבירם?”

אולה שותק. הדממה המקיפה אותם, חשוכה וכבדה, מופרת רק ברחשיה של הרוח וקולותיהם של הסוסים.

בהתחשב במעמדו של אליצור, השאלה הזאת בוטה במיוחד. אבל אם יתעלם רגע מסדר המעמדות הנוכחי, טיב היחסים ביניהם בהחלט יכול לאפשר שאלה מן הסוג הזה. אבל הוא רק זוקף את כתפיו, בוחר להתעלם מהעקיצה. ”תעלה לעגלה”, הוא ממליץ, קולו יבש.

לרגע אחד ארוך מביט בו אליצור, נראה כמתלבט האם לומר משהו נוסף ונסוג למול מבטו הקפוא, לבסוף הוא רק מהנהן בראשו פעם אחת ומסתובב.

בשתיקה מסתובב אולה גם הוא, מפנה את פניו לכיונם של הסוסים, הרוח הקרה פורעת מעט את שערו ועוקצת את לחייו.

דמותו הגבוהה של אבירם מתקרבת לכיוונו, מוארת בקושי באור העששיות התלויות על העגלות. ”מה הוא רצה?”, הוא שואל, מחווה בסנטרו על גבו המתרחק של אליצור.

אולה מושך בכתפיו. "אפשר לצאת", הוא אומר במקום לענות. "כולם נמצאים".

"שאל משהו על התוכנית?", חוזר אבירם על שאלתו, ידיו מורחות ביסודיות את צבע ההסוואה על פניו.

קצה של חיוך מעקם את פיו של אולה. "הוא יודע מה תפקידה של החולייה שלנו, אם לזה אתה מתכוון".

אבל אבירם לא עונה, רק שואף נשימה עמוקה אחת באיטיות ונראה לא מרוצה במיוחד. "נצא", הוא אומר לבסוף, ומרים רגל אחת אל מדרגת העץ של העגלה. "אין לנו הרבה זמן".

פרק 12

אף פעם לא חשבה אונמר על נשות החיילים. אולי לא יהיה זה מדויק לומר אף פעם, שכן המלחמה הממושכת בשנים האחרונות, הביאה למצב בו כמעט כל אדם בכוזר הכיר ידיד או קרוב משפחה שנלחם בקרב אחד לפחות. אבל בהחלט לא יצא לה מעולם לחשוב עליהן במלוא מובנה של המילה לחשוב.

אבל עכשיו, זה כמעט כל מה שהיא עושה בימים האחרונים. חושבת, מהרהרת, מעלה השערות ורעיונות. רוקמת תאוריות ובונה אינספור תרחישים, וכמעט בכולם חוזר אולה הביתה, בלוויה אחת גדולה ומפוארת מאד.

בלילות, כשהרוח נקשה בחלונות הטירה והרעידה את ענפיהם של העצים בחצר, ניסתה לשכנע את עצמה שלא קר בכלל בחוץ עכשיו. שהרוח לבטח אינה מקפיאה כל כך בעונה הזו של השנה, ושהבוץ, הסמיך והכבד שמילא את גינת הצמחים הקטנה שלה בשלושת הימים האחרונים – אינו גרוע כל כך כמו שהיא מדמיינת לעצמה.

למפרע היא מבינה כיום את גיסתה. מצליחה להזדהות פתאום עם תחושתה של אישה צעירה, הנושאת מידי פעם את הידיעה כי קיים סיכוי לא קטן בכלל שתתעורר בוקר אחד לרקיע תכול ונפלא, ותגלה כי הפכה בלילה לאלמנה.

לאט היא פוסעת בשביליה של הגינה, נזהרת מהבוץ שלא הספיק עדיין להתייבש לגמרי, ובוחנת בעיניים עייפות עלעלים קטנים וירוקים שמבצבצים בין האבנים הקטנות מפעם לפעם.

הבוקר הזה עוד רענן, מלא בקרני שמש רכות, דשא רטוב שריחו מעורב בריח אדמה, ושקט. שקט עמוק ורענן. והוא כל כך שליו השקט הזה, עד שאפילו קולותיהן של הציפורים לא מצליחים להפר את קסמו.

בזהירות היא מרימה את שובל שמלתה, ומתיישבת על ספסל העץ המשקיף בזווית הטובה ביותר אל גינת הצמחים שלה, מניחה לרוח הבוקר לרענן את פניה העייפות.

ועל אף הגשם הכבד שירד כל השבוע, והדאגה החונקת אותה בערפל סמיך מאז עזב אולה את הבית – היא מרשה לעצמה לרגע לדמיין את אותו עתיד מאושר ומלא בקסם חדש, שיפציע עליה אם ירצה הבורא בקיץ הקרוב.

מישהו רץ בקצה השביל, מנופף בידיו. מישהי, אם היא מצליחה לזהות נכון – פיבי, נערת המטבח.

“הוד מעלתה”, בת השירות מתנשפת, אוחזת במותנה. “מאני, אני חושבת שהיא הולכת למות או משהו”, היא צעירה וקטנה, ועיניה הכהות פעורות באימה. ואונמר מתרוממת ממקומה במהירות.

“לאט, פיבי”, היא אומרת, לוחצת את כתפה של הנערה המרעידה, “תנשמי לאט ועמוק. ואז תספרי לי איפה בדיוק נמצאת מאני, ומה קרה לה”.

אבל הילדה, כך נראה, מתקשה לעמוד במשימה. "היא בבקתה של דיאר הזקן, זאת הישנה שאף אחד לא נכנס אליה", היא בולעת אוויר ומתנשפת, "היא באה לגן כדי לטייל עם הבן שלה, הוא ברח לשם".

עיניה של אונמר מתכווצות וידה האחת משפשפת את מצחה.

משפחתו של אליצור, סגנו של אולה, עברה לפני כמה חודשים לגור בכפר שתחת הטירה, ומכיוון שחצר האחוזה הכילה פינות חמד נאות למדי ובין כתליה אפשר היה למצוא תמיד אוזן קשבת – אהבה מאני לעלות לכאן בשעות בוקר נעימות כמו אלו, ולטייל בגן השקט עם ילדה הקטן. מה יכול לקרות בטיול נעים שכזה, שיצדיק בכי רועש כמו זה הבוקע מפיה של נערת השירות העומדת לפניה?

פיבי היא נערה נמוכה וקטנה למדי, וגם על פי דיבורה היא נראית אחוזת היסטריה של ממש. ואונמר מתלבטת לרגע, ואז מתכופפת מעט, וכשהיא מניחה את שתי ידיה על כתפיה של הנערה, שואלת בקול הרגוע ביותר שהיא מצליחה להפיק: "מה קרה למאני, פיבי?"

"היא נכנסה לבקתה עם זרח, והיה שם כבר מישהו לפניה, ראיתי אותו יוצא משם. אחר כך -- הוא ---" קולה של פיבי רועד, "פצע אותה עם הסכין שלו".

לשנייה אחת ארוכה בוהה בה אונמר, מנסה לעכל את מילותיה הקטועות בבכי היסטרי. הבקתה הישנה של דיאר, הייתה כינויה של בקתת הגנן הקודם של הטירה, שעזב את תפקידו לפני כשלושה חודשים. ומכיוון שמחליפו החדש של הגנן הזקן העדיף להתגורר עם משפחתו בכפר – עמדה הבקתה ריקה בחודשים האחרונים כשרק האבק טורח לבקר בה, ולעטר את כליו הנטושים של הגנן.

ואם פיבי, שהיא נערה הגיונית למדי, לא לוקה בדימיון עשיר מידי – נראה כי מסתובב כרגע בתוך שטחי הטירה, אלמוני שניסה לפצוע, ואולי אף לרצוח אישה הנמצאת לבדה עם ילד קטן.

“ראית לאיפה הוא ברח, פיבי?” היא שואלת, מביטה עמוק אל תוך עיניה של הנערה, ומנסה בכל כוחה לגרום לקולה להישמע שלו.

“לכיוון השדות”, רועדות שפתיה של נערת השירות, “הוא לא שם לב שהסתכלתי”.

מה היא אמורה לעשות עכשיו? אם האלמוני ההוא מסתובב חופשי, אולי מסוכן יהיה לשלוח את פיבי לטירה להזעיק עזרה. מן הצד השני, אם צודקת פיבי בתיאור שלה, מאני אולי מדממת כרגע את חייה אל הרצפה.

בכוח לוחצות ידיה של אונמר על פניה, מנסות לשחזר איזו שלוה אבודה שהייתה שם עד לא מזמן. מה היה עושה אולה במקומה לו היה שם? ואיך בכלל מקבלים החלטות כמו אלו בכמה שניות?

היא מתיישרת, ונושמת נשימה עמוקה אחת ארוכה.

בנות הלוויה אינן כאן, זאת עובדה אחת. היא העדיפה לטייל בשקט הנעים הזה לבדה. ומכיוון שגם המשרתות המלוות נפנו להן לשעה קלה של חופש – אין פה אפילו נפש חיה אחת שתוכל לרוץ לכפר ולהזעיק את הרופא. ולמען האמת, גם אם הייתה כאן ברייה כזאת, על פי תיאורה של פיבי לא נראה שהזמן יספיק. לעומת זאת, אם אפשר לסמוך על ראייתה של הנערה – התוקף כנראה, הספיק לברוח בינתיים אל השדות הריקים.

במהירות רוכנת אונמר שוב, מגבשת את המחשבות הסוערות שבמוחה לכדי החלטה אחת ברורה: “רוצי לטירה וחפשי את הגבירה רנה, פיבי, ספרי לה את מה שאמרת לי, ובקשי ממנה לבוא לבקתה של דיאר הזקן ולהביא איתה את הרופא, בסדר?”

הילדה בוהה בה, ריסייה הרטובים מרפרפים על עיניה, וסנטרה הקטן נע מעלה ומטה. אבל היא לא נעה עדיין.

”רוצי“, דוחקת בה אונמר. ”רוצי מהר, פיבי“ והילדה כאילו הצמיחה כנפיים, מתנתקת סוף סוף ממקומה ומתחילה לרוץ.

הבקתה לא רחוקה כל כך, אפשר לראות אותה מקצה השביל, חלונותיה המאובקים זוהרים באורה של השמש, מחזירים ניצוצות קלושים לעיניה.

היא רצה עכשיו בעצמה, משתדלת לא למעוד על שובל שמלתה הארוך. ועל אף שאסתל לו הייתה נוכחת בריצתה של חניכתה, הייתה סופקת כפיים למול מפגן חסר נימוס שכזה, נוטה אונמר להאמין כי גם היא הייתה מאשרת חריגה כזאת עכשיו.

הבקתה, הצבועה בצבעים עליזים ומרגיעים, נראית נטושה כמעט כמו בכל הימים האחרונים בהם חלפה אונמר על פניה.

”מאני“, היא קוראת, נכנסת לחללה האפלולי של המבואה. ”את פה מאני?“

זאת שאלה חסרת היגיון, שכן ברור לאונמר לחלוטין כי מאני נוכחת בבקתה. אבל החושך האפלולי שבבקתה גורם לה לרצות לשמוע קול כלשהו, אפילו יהא זה קולה שלה.

ראשון היא רואה את זרח. הפעוט שחור השיער והעין עומד מולה, עיניו הגדולות מביטות בה בסקרנות, ואגודלו נעוץ בפיו בשלווה חסרת דאגות.

”איפה אימא?“ שואלת אונמר ונשימתה קצרה, ”איפה אימא, חמודי?“

זרח בן השנה לא יודע עדיין לדבר, ולכן הוא רק מביט בה כשמבט שקט בעיניו התינוקיות, ואונמר עוקפת את גופו של הפעוט ונכנסת אל החדר הפנימי.

כפנים היא מוצאת את מאני. פניה חיוורות, והיא רועדת, ספק יושבת, ספק שוכבת על הרצפה.

דם, כהה ומבריק, צובע את אמת ידה באדום מטפטף ומרטיב את שמלתה, יוצר שלולית גדולה ורטובה על הרצפה.

“מאני”, בשלוש פסיעות מהירות עושה אונמר את הדרך המפרידה בין הפתח לאישה החיוורת שבפנים. הדם עדיין זורם, חד ומהיר, והאינסטינקט יותר מההגיון הוא זה שגורם לאונמר להסיר כפפת משי אחת מידיה, להניח על הפצע המדמם הפעור בזרועה של מאני, וללחוץ עליו בחוזקה.

“הרבה זמן”, לוחשת האישה הנעימה שאהבה לפטפט איתה בשעות הצהריים של שבתות קיץ ארוכות, “הרבה זמן לקח לה, לפיבי”.

“אני פה”, מותחת אונמר את שפתיה בחיך שמנסה להיות מרגיע, “אני פה, מאני, ועוד מעט תגיע לכאן עזרה”.

“הוד נסיכותך”, עיניה של מאני מרפרפות לכיוון פניה של אונמר, אבל אז מתעוותות שפתיה והיא לוחשת: “איפה זרח?”

“במבואה”, אומרת אונמר, מלטפת את הפנים החיוורות שמולה. “זרח מתוק, בוא לכאן”.

יש שקט מבחון, עמוק וללא רחשים. אולי יצא הילד אל הגינה שבחוץ? אולי ברח אל השביל המקיף את חומת הטירה? בחוסר אונים מגבירה אונמר את הלחץ של ידה על זרועה של מאני, ומכווצת את פניה בהתנצלות למול עווית הכאב החולפת על פניה.

כמה זמן לוקח לנערה צעירה וקלת רגליים בדרך כלל לרוץ אל הטירה, להיכנס דרך שער המשרתים, ולטפס במדרגות אל הטרקלין בו יושבת הגבירה? וכמה זמן לוקח לרנה ליידע את השומרים בתקיפה, לשלוח לקרוא לרופא, ולצאת בעצמה לכאן?

היא לא יודעת כמה זמן חלף מאז נפצעה מאני עד לזמן בו מצאה אותה פיבי, אבל על פי פניה החיוורות וכמות הדם, היא יכולה לשער שהוא לא היה מועט. היא מגבירה שוב את הלחץ על ידה של רעייתו של אליצור, ומלטפת קלות את פניה של האישה, הן חיוורות ומזיעות, וליבה מדלג על פעימה כשהיא מבינה שמצבה הפך גרוע יותר בדקות האחרונות.

רגע, שניים, עיניה של אונמר חולפות על הרצפה המוכתמת בדם, על שמלתה של מאני, ועל עיניה שהחלו נעצמות.

“לא עכשיו”, היא אומרת בקול שמנסה להיות עליוז, “יהיה לך המון זמן לישון אחר כך מאני”, לאט היא שולחת את ידה האחרת, ומנענעת קלות את ידה השנייה של האישה במטרה להשאירה בהכרה. “רוצה שאספר לך—”

אבל התחושה הרטובה בכף ידה מונעת ממנה להמשיך לדבר, מאחורי זרועה של מאני היא מגלה מקור זרם נוסף, ופתאום מקבל החיבורן שעל פניה של מאני משמעות חדשה.

יש לה רק שתי ידיים, ומוח אחד. ובזווית הזאת קשה עד מאוד ללחוץ על שני הפצעים במקביל כדי למנוע את המשך יציאתו של הדם, אבל אונמר מעולם לא הייתה מהטיפוסים הנכנעים.

“זרח”, היא מנסה שוב, מפנה את פניה אל פתח החדר, תוך כדי שכפות ידיה מוסיפות ללחוץ על הבר העדין שהפך בינתיים אדום.

ובן השנה ומחצה, כאילו המתין שם כל הזמן הזה בשלווה חסרת דאגות, מופיע פתאום בפתח כשמבט תמה בעיניו הגדולות.

“חולצה”, אומרת אונמר לאט, ומגלה במפתיע שקולה רועד במקצת. “אונמר רוצה את החולצה של זרח, אפשר?”

זרח פעוט ממושמע למדי, ואם בדרך כלל התכונה הזאת הופכת אותו לילדון מתוק מאד, עכשיו היא מצילה אותה ממש.

הפעוט מתקרב כמעט עד אליה, והיא נזכרת בפעם בה התלוננה באוזני דודתה על העדרה של יד שלישית כדי לחסום ריח רע מאפה, מחליפה את היד הלוחצת על הכפפה המוכתמת בברכה האחת ומושיטה את השנייה כדי לקלף את סריג הבד מגופו של הפעוט.

פעם לפני בערך שנתיים, כשלימדה אותה רנה על האצות הסגולות המתאימות מאד לאובדן דם, הסבירה לה גם את השיטה העממית לעצירה מהירה של שטפי דם חיצוניים, ולמרות שהלימוד היה תאורטי לחלוטין נכונה אונמר לשחזר את התנועות השכוחות.

בידיים לא יציבות היא יוצרת לולאה משרווליה של החולצה, מסובבת אותה על זרועה של מאני, קצת רחוק מדם השותת, משחילה את קצה הבד הנותר ומושכת.

התנועה חזקה כל כך עד שמאני פוקחת את עיניה ומתנשפת בכאב.

“סליחה”, מתנשפת אונמר, מהדקת עוד קצת את הקשר החזק ומסובבת סביבו את שאריות הבד.

כמה רגעים חולפים. זרם הדם חדל עכשיו, והיא משחררת את רגלה מהפצע השותת שביד השנייה ומחזירה את ידיה הלוחצות.

“יהיה בסדר”, היא לוחשת, מגלה פתאום שמהו שקוף מטשטש את ראייתה ומפריע לה לראות.

היא ממצמצת, מנסה למחות את הקרום המציק מעיניה ומפנה את מבטה אל הפעוט השקט שלצידה: “יהיה בסדר עכשיו, נכון זרח?”

רנה מגיעה כמה דקות ארוכות אחר כך ואיתה כמה משרתות בהולות, אב הבית של הטירה ושני שומרים. ואונמר מאפשרת לה להחליף את ידיה שהפכו פתאום כבדות במיוחד.

יש רעש של דיבורים חזק מאד סביבה. קולות בהולים, שאלות בדבר מצבה של הדלת, והשגות על כיוונו המשוער של התוקף הנמלט.

אבל מוחה של אונמר לא קולט דבר מכל אלו. לאט היא מתרוממת ממרצפות האבן המאובקות ומנסה להתרחק אחורה אל החדר החיצוני, אבל התנועה העדינה נקטעת במשיכה חלשה של שובל שמלתה.

בהפתעה מסתובבת אונמר, נפגשת בעיניו השחורות של זרח שתימהון פרוש עליהן, ובידו הקטנה המושטת לכיוונה של אסופת האנשים הקיפה את אימו.

כאב חולף בגרונה של אונמר והיא מתיישבת באחת, משווה את פניה לגובה עיניו של הקטן וידה, זאת שאינה עטויה כפפה, מושטת קדימה כדי ללטף את סנטרו.

“אמא תהיה בסדר”, היא לוחשת, וליבה יוצא אל הפעוט הרך הזה, שאולי אינו יודע מה בדיוק קרה אבל מרגיש בליבו התינוקי שמהו אינו כשורה. “בוא זרח, רוצה לראות איתי פרחים בחוץ?”

זרח מסכים משום מה, למרות שעניו עדיין דבוקות אל הכיוון בו נמצאת אימו. ואונמר מתעלמת מחרדתן של המשרתות, מרימה בעצמה את הפעוט, ומשעינה את ראשו על כתפה.

“אני צריכה שמלה אחרת”, היא אומרת למשרתת משמאלה, ידה מחליקה על האריג המוכתם שהיה עד לפני כמה שעות שמלה מגוהצת ונקייה למשעי. “וצריך לדאוג לאנשים שיבואו לקחת את מאני אל הטירה, ולקרוא לרופא הכפר”.

רנה מסתובבת, מפנה את פניה לכוונה של אחייניתה. "הרופא לא כאן", היא אומרת, והקמטים העדינים שעל מצחה מתוחים. "נדמה לי ששמעתי שנסע לאחיו לחגיגות היריד".

בשתיקה מסובבת אונמר תלתל עדין אחד משערו הרך של זרח על אצבעה, ומהדקת את הילד עוד קצת אל גופה. "היא איבדה הרבה דם?", היא שואלת בשקט כל כך עד שקולה כמעט ולא נשמע, מביטה מעבר לכתפה של דודתה באב הבית ובמשרתות המקיפות את מאני.

רנה מהדקת את שפתיה. "פעלת נכון, הכי טוב שאפשר", היא אומרת, "אבל עכשיו תורו שלו".

אונמר בולעת, מעיפה מבט בראש הקטן המונח על כתפה, "אני חושבת שהוא צריך לאכול ולישון", היא אומרת, מנסה להתעלם בכוח ממשמעות מילותיה של רנה, "אני אקח אותו עכשיו איתי".

"הצלחת לעצור את הדם ולהזעיק עזרה", ידה של רנה נוגעת במרפקה בעדינות, מסובבת אותה חזרה לכיוונה, "כל הכבוד לך, ילדה".

בשתיקה בוהה אונמר ברנה, כאילו הייתה פתאום דודתה איש אחד אחר הרודף אחריה בחצר חשוכה ומבקש ממנה לחזור אל העגלה.

בת כמה הייתה באותו לילה חסר ירח?

היא כמעט יכולה להריח את הגשם, להרגיש את השלוליות המרטיבות את רגליה, את מגעה הלוחץ של הבובה הגדולה על ידיה, ולראות את עיניו הפקוחות של שכיר החרב המת שעל הרצפה.

גם רובן אמר לה את המשפט הזה, פעם. כשרצה ברגליה הדקיקות על מדרגות השיש הענקיות, חובקת אל ליבה את חותמה הגדול של כוזר.

”כשתבריא, נדע אם מגיע לי כבוד”, היא לוחשת, ואז רועדת קצת ידה, והיא ממהרת להסתובב ולצאת מהחדר הפנימי.

המבוא ישן וחסר חן כצפוי, אבל דלת העץ הסגורה שבקצהו השני מפתיעה את אונמר, משום מה חשבה תמיד כי הבקתה מכילה רק חדר אחד בלבד.

המשרתות כבר יצאו, ממהרות להביא לה שמלה אחרת במקום זאת שהוכתמה, ובינתיים מכיוון שמבט חטוף על כתפה מגלה לה כי הפעוט נרדם, היא מעדיפה לחכות להן בפינה שקטה יותר מרעש הדיבורים הבוקע מהחדר הפנימי.

היא דוחפת את ידית העץ כלפי מטה ומשעינה את כתפה על לוח העץ. זה מוזר, אבל למרות הזמן הארוך בו עמדה הבקתה ריקה הצירים אינם חורקים כצפוי, כמעט כאילו מישוהו שימן אותם ממש לא מזמן.

החדר נראה כמו מחסן קטן, או שאולי נכון יותר לכנותו כוך אפלולי שרק צוהר קטן קרוב לתקרתו מציל אותו מחשכה תמידית.

אין שם הרבה חפצים. רק קירות ריקים וחשופים, שולחן אחד ארוך וצר, ומדף עץ שעליו יש כמה נרות ומשהו גבשושי מכוסה במפה.

היא אדם סקרני בדרך כלל, סקרני מאד. אבל במעשיה עכשיו אין שום פליאה או התרגשות, לבד מהצורך להעסיק את מוחה בדבר מה אחר מהאישה שדיממה דקות ספורות לפני כן תחת ידה, והיא מתקרבת אל מדף העץ ומושכת את הברד המחוספס מטה.

תיבה. תיבת עץ ישנה ונטולת הדר, מאותו הסוג המשמש אנשים לשמור מכתבים כדי שלא יצברו אבק.

האם הייתה התיבה בבעלותו של הגנן הזקן, שרק שכח לקחת אותה אתו כשעזב להזדקן בבייתה של ביתו?

היא מושכת בכתפיה, בכל מקרה גם אם שכח בוודאי יתייחס מן האבדה, ומלבד זאת אי אפשר לשכוח שהבקתה על כל חפציה הייתה תמיד בבעלותם כאדוני הטירה.

היא מסירה את מכסה העץ המקולף, מגלה בפנים איגרת מגולגלת ולא גדולה בכלל.

רגע, שניים, שלושה. האור שבחדר עמום, גם הכתב אינו ברור, אבל לבסוף מתרגלות עיניה של אונמר לצורות הדיו השחורות והיא מצליחה לקרוא בשטף, מזהה בין המילים פעם אחר פעם את שמו של בעלה, שמות מפקדים בכירים נוספים בגדוד השלישי, ומשפטים קצרים המפרטים את יציאתו של כותב המכתב לפעולה כלשהי סודית המתוכננת בזמן הקרוב.

איגרת פשטנית, כתובה בדיו שבורה. וכשם שברורה מאד השמש הזורחת דרך החלון הצר שבחדר הזה, כך ברורה לאונמר העובדה כי זוהי אינה איגרת צבאית בשום צורה שהיא.

יש חתימה בתחתית המכתב, מישהו שקורא לעצמו "ראש לבני ראובן", וידיה של אונמר הופכות פתאום חלשות ומזיעות.

פעם סיפר לה אולה, שכשהיה בתחילת שירותו הצבאי, המציאו לעצמם החיילים החדשים שמות קוד סודיים לכל מקרה חירום שלא יבוא.

זה היה מצחיק ומוזר בו זמנית, לגלות כי האיש הרציני לו נישאה החליט לכנות את עצמו אי אז בכינוי רב הרושם "המצביא", ואחד מחייליו, זה שהפך עם הזמן להיות סגנו ואיש סודו, ניכס לעצמו את הכינוי הקשור לשמו, המופיע לראשונה בפרשת במדבר כנשיא שבט ראובן.

יש רגעים מוזרים כאלו בחיים, מסתבר. רגעים בהם הופך הזמן לאיטי, כמעט כאילו משך אותו אי מי, מרח אותו ומתח אותו כאילו היה חוט בד ארוך ומפותל. ופתאום מרגישה אונמר כאילו נגמר האוויר שבחדר הקטן.

אליצור. זה שאשתו דיממה לפני כמה דקות בזרועותיה, זה שיצא עם אולה למשימותיו כולן, אותו האחד ששימש כסגנו כמעט חמש שנים ארוכות, ועשה עכשיו שימוש ציני באותו כינוי ישן, מעביר דרכו מידע מסווג לאויב נעלם.

זהו מקום מחבוא מושלם, אם תחשוב על כך לעומק. הבקתה ריקה כבר הרבה זמן ונעולה, אף אחד גם לא טורח להיכנס כדי לנקות אותה, ואליצור הרי מסתובב תמיד בחופשיות באזור הגנים.

מה יותר מתאים ממנה, לשמש כמקום סודי להשאיר בו כתבים נעלמים עבור בן כפר כלשהו או משרת זוט, כדי שיעביר את תוכנם הלאה אל תוך שטחיו של יוסף דיאלידאן?

פתאום ברור לה מהיכן יכלה מאני להיכנס פנימה, על אף שמאז שעזב הגנן הזקן לא ראתה אונמר אף פעם את דלת הבקתה פתוחה.

היא מציצה על הפעוט הישן בשלווה על זרועה, על שערו הרך הפרוש על כתפה, ומחזירה את מבטה אל הקלף המפליל.

האם ידעה מאני על בגידתו של בעלה? האם עלתה לכאן רק כדי להציץ במכתב? או שאולי, כמו שסביר יותר להניח, לא שיתף אליצור את אשתו בתוכניותיו, ורק שכח להחביא את המפתח במקום בטוח?

היא בולעת, נושכת את קצה לשונה, ומהדקת את אחיזתה בקלף הדומם לרגע אחד ארוך.

אליצור נמצא עם אולה, עכשיו ממש. ובוודאי כבר הספיק בדרכים סודיות אחרות, להעביר פרטי מידע נוספים וחשובים על התוכנית המדוברת מאז הגיעו למחנה, אולי אפילו הספיקו כבר הוא ואולה לצאת יחד אל אותה הפעולה הסודית.

ולאולה, מפקדו האישי הנותן בו אמון מלא, אין ולו ידיעה קטנה ביותר על בגידתו.

היא מתנשפת, וידה מתעוותת על הקלף הדק.

אם יצאו כבר אולה ואליצור אל שטח האויב, אם עזבו כבר את שטחיה המגוננים של כוזר האמיתית – כנראה שאולה אינו עתיד עוד לחזור. אבל אם הוא אינו עתיד לחזור, ואיתו יחד נמצא בוגד העושה את דרכו יחד עם קבוצה חיילים אל אדמות דיאלידאן – מישו חייב לדעת על כך בדחיפות.

תמיד הייתה אונמר טיפוס הגיוני וגם עכשיו מקבל מוחה את המצב בפשטות מוזרה. וכאילו התכסה ליבה בקיר אבנים אטום המונע ממנה להרגיש את הכאב החובט בצלעותיה, עושות רגליה כמו מאליהן את הדרך הקצרה אל הדלת, ומשם אל המבואה הריקה ועד לחדר הפנימי, בו לפי הקולות עדיין שוהה דודתה.

“רנה”, היא לוחשת, מגלה שקולה הפך צרוד ומעוות בדקות האחרונות. תוכלי לבוא רגע?”

רנה, חושבת כנראה שעייפה מלחכות למשרתות כשפעוט בידיה, ממהרת על המבואה כשידיה מושטות.

“תקראי”, לוחשת אונמר מרימה את הקלף המקומט שבידיה, ולמרות שכתפה כואבת ומתוחה כבר היא לא מעבירה את הפעוט הישן לידיה של דודתה.

בשתיקה סוקרת אותה רנה, עיניה מוצרות בהבעת תמיהה קלושה. וכשאונמר ממשיכה לשתוק, היא נוטלת את הקלף מידיה, ומקרכת אותו אל עיניה.

רנה קוראת זריזה בדרך כלל, אבל עכשיו, למרות שהמכתב לא ארוך במיוחד, נותרות עיניה צמודות לקלף למשך דקה ארוכה.

“לסגן של אולה קוראים אליצור”, גרונה של אונמר מחוספס ויבש, “הוא כינה את עצמו פעם—”

“ראש לבני ראובן?”, סוף סוף מרימה רנה את עיניה מהאיגרת. ולמרות שאונמר יודעת שדודתה מחוננת בסבלות של ברזל, ובשלווה בה ניחנו ככל הנראה מצביאים – נראית הבעתה הרגועה מוזרה עד מאד לאונמר.

“אני צריכה ללכת עכשיו”, לוחשת אונמר, “הוד מלכותו והנסיך מיכאל נמצאים עכשיו באיינה. מישוהו צריך ליידע אותם בכל זה, גם אם—”, סדק קטן מרעיד פתאום את קולה, “לאולה כבר לא בטוח שאפשר לעזור”.

בשתיקה מסובבת רנה את חוטי הכסף העדינים הקלועים על פרק כף ידה. “את לא חייבת לעשות זאת בעצמך”, היא אומרת לבסוף, כאילו ביקשה עדיין לגונן על אחייניתה.

“כן?”, שפתייה של אונמר מתעקמות מעט, “אם אליצור בגד, על מי עוד אני יכולה לסמוך?”

שוב שותקת רנה, ומבטה חולף על רשת קורים מורכבת שבנו עכבישים על מסגרת החלון המאובקת. “מאני צריכה השגחה צמודה”, היא נאנחת, “ואם הרופא איננו בכפר בוודאי שאני צריכה להישאר, אני אבקש מטיארה ללוות אותך בכרכרה המהירה ביותר”.

ראשה של אונמר נע מעט מעלה ומטה באיטיות, “אני אשלח לקרוא לה”, היא מסכימה, אבל לא נעה עדיין.

”אונמר?”

לרגע מתלבטת אונמר, כאילו ביקשה לומר דבר מה ואז התחרטה, ואז רועדת שפתה התחתונה קצת: ”אפשר לקרוא לילד על שם אביו אם הוא נפטר בגיל צעיר?” היא שואלת, וזוקפת את כתפיה כאילו ביקשה להגן על עצמה מהתשובה.

לרגע אחד ארוך רק בוהה בה רנה, זיק מופתע ונרגש חולף בעיניה, ואז מתכווצות פניה באחת: ”אוי, מותק”, היא לוחשת וקולה רך ועמום קצת. ”מה את חושבת שאת עושה?”

אבל אונמר רק מושכת בכתפיה, וזוקפת עוד קצת את סנטרה. ”אני משתדלת להיות בן אדם הגיוני בדרך כלל”, היא אומרת, מתעלמת מדקירות כאב קטנות שחולפות בראשה.

”היגיון זה דבר חשוב”, מסכימה רנה לאט, ”אפילו מבורך. אבל אף אחד לא ביקש ממך, יקרה, לקבור את המתים בעודם בחיים.”

עיניה של אונמר גדלות קצת, ופיה נפתח כאילו ביקשה למחות על המשפט האחרון. אבל רנה רק מניפה את ידה, עוצרת את המשפט בתחילתו.

”אני יודעת”, היא לוחשת רכות. ”אף אחד לא מבטיח לנו שדבר כזה לא קרה כבר, אף אחד לא מתחייב לנו לסוף טוב. אבל כל עוד לא פגשנו את המציאות עם העיניים, מי זה הסכים לנו לוותר ככה על הסיכוי?”

פרק 13

הגבול המפריד בין שתי הממלכות השתנה מאוד מאז תקיפת המוצב.

ואם פעם היה קו המעבר בין מצודת דיארל והכפרים המקיפים אותה לבין איינה, לא יותר משטח מפורז וריקני אותו ביקרו מידי פעם קבוצות חיילים מנומנמות – עכשיו ניצבה שם גדר אבנים וחול, מהסוג אותה מקימים האנשים בחיפזון ופלוגת חיילים שלמה הוקדשה לאבטח את כל אזור קו התפר המישורי, ממנו בימים של ראות טובה אפשר היה לראות את צריחה האימתניים של מצודת דיארל.

ואם בימים כתיקונם הפכה השמירה באזור לקפדנית והדוקה, בימים בהם מתארחים בעיירה הסמוכה אזרחיה הנכבדים ביותר של המדינה – על אחת כמה וכמה. ומעבר באזור המפורז מתאפשר באמצעות אישורים חתומים בלבד על ידי שר צבא כוזר בעצמו.

שעתיים של נסיעה מהירה והעגלות נעצרות רחוק מעט מביתני השמירה המפורזים על הקו. ולמרות שהחושך, כבד וסמיך, מופר רק באורם החיוור של הלפידים שבידי השומרים – מעדיף אבירם לדבר עם מפקד המשמר הרחק מהעגלות.

בשתיקה ניצב אולה לצידו של אבירם, מאזין לחילופי הדברים ושומע איך מעדכן אבירם את מפקד המשמר הצעיר במספרי הלוחות האישיים של החיילים ומיידע אותו על חזרתם הצפויה סמוך לעלות השחר. העדכון ארוך מהמצופה שכן המפקד הצעיר מתעקש להשוות את הרשימה שבידו של אבירם לרשימה ששלח האביר מקאן באמצעות רץ מהיר בצהרי אותו היום, והצללים הגדולים שיוצרים הנרות מאטים עד מאד את המשימה.

אם זה לא היה מתסכל זה יכול היה להיות מצחיק. איך הוא אוסף את הפרטים בשקדנות איטית ומגלה אט אט את התוכנית עליה היה אמור לפקד מלכתחילה. אבל למרות שהשתלשלות האירועים אינה נחמדה במיוחד – הוא חייב להודות כי להאזנה הפסיבית מהצד תועלת גדולה ששכח לשים את ליבו אליה ממוזמן.

הנה עכשיו הוא פנוי לשים לב לאבירם, שמשום מה עושה את דרכו אל מחוץ לעגלות הממתינות ומתקרב אל מעגל האור שיוצרים הלפידים מעלי העשן, וממתין רחוק מהם מעט וקרוב לצללים החשוכים שיוצרות העגלות.

אבירם מבחין במבט החטוף שלו ומניע גם הוא את ראשו לכוון הדמות. "מי זה?", הוא שואל וקולו מתוח מאד.

"אליצור", אומר אולה, ומעביר יד קרה על ניצב חרבו. "אולי הוא רוצה לברר למה אנחנו מתעכבים", הוא מצייע ברמז שקוף ובהיר מאד.

אבל אבירם לא נראה כנרמז. בזעף הוא מוחה את מצחו ביד אחת, ומביט עדיין אל צלליתו הממתינה של הדריאטור. "טוב", הוא אומר וקולו איטי מאד, "לא ככה תכנתי את זה. אבל אם הוא כבר בחר לצאת אלינו – זה יקל על המצב מאד".

"המצב?", שואל אולה ובקולו על אף מאמצי נמסכת תחושת התסכול המתערבלת בבטנו.

אבירם לא עונה. כשידיו שלובות בחוזקה על חזהו הוא ממתין עד שיסיים מפקד המשמר לעבור על הרשימה הצפופה, וכשזה גולל סוף כל סוף את הקלף שבידו הוא מסמן לאולה בידו ופונה לכוון צליתו הממתנה של אבירם.

על ניצב חרבו נקמצת ידו של אולה לאגרוף, אבל הוא רק משחרר נשיפה איטית משפתיו ומתקדם בדממה אחר מפקדו של הגדוד השני.

אליצור מבחין בהם כבר מרחוק, אבל למרות החושך יכול אולה להבחין היטב במבט הלחוף שעל פניו.

"יש בעיות?", שואל האיש המשמש כסגנו בשקט כשהם נפגשים תחת עץ מלא עלים ריחניים וגדולים.

"לא", אומר אולה וקולו חד, בעוד אבירם מותח את שפתיו לחיוך יבשושי ומתיז באותו הזמן: "כן".

עיניו של אליצור מדלגות אל פניו הזועפות של אולה וחוזרות בחזרה אל אלו הנוקשות של אבירם. "מה קרה?", הוא שואל לבסוף.

"לא כאן", מצביע אבירם על העגלות המלאות בשאר החיילים וממתנות בדממה. "זה לא לאוזניים שלהם".

אליצור מביט בהם לרגע אחד ארוך ולרגע מוזר אחד נראה לאולה כאילו הוא רוצה להרים את רגליו ולנוס משם, אבל אז הוא מהנהן בראשו ומתחיל לצעוד.

חדר הפיקוד של משמר הגבול ישן ומלא אבק כיאה למבנה צבאי המתוחזק בתנאי שדה, ולמרות שנרות שמן ניצבים על השולחן וגם על שניים מהקירות – חשך המקום באופן מטיל אימה במקצת.

”מה קרה?“, חוזר שוב פעם אליצור על שאלתו ולאור הנרות העמום נדמים פניו לאולה כחיוורים במיוחד. ”אנחנו לא ממהרים?“

”ממהרים. בוודאי“, מסכים אבירם וסוגר אחריו את הדלת בנקישה עמומה. ”אבל לא יכולתי להתאפק מלהראות לך משהו“.

המשהו הינו גליל קלף אחד ארוך וצר שנשלף מכיס פנימי שתפור על המדים, ואבירם ניצוץ מוזר בעיניו מושיט אותו בטקסיות לכיוונו של אליצור.

אליצור לא נע. ואף אחת מידידיו לא מושטת קדימה כדי לקחת את הקלף. הוא רק שואף נשימה אחת עמוקה וקולנית ועיניו בורחות לכיוונו של אולה.

עכשיו תורו של אולה לדלג בין הפרצופים. והברק המוזר שבעיניו של אבירם, כמו האימה השקטה השוכנת באלו של אליצור, גורמים לו לפסוע פסיעה אחת קדימה ולשלב את ידיו על חזהו: ”מה זה המשחק הזה, אבירם?“, הוא שואל וקולו קרח יבש ונוצץ.

”הוא יסביר“, מניע אבירם את סנטרו לאט לכונו של אליצור, ”ועל אף שעייפות בשעה כזאת הגיונית מאד – אני אנחש שהוא עדיין לא שכח איך מדברים“.

בשתיקה מפנה אולה את מבטו אל סגנו שוב, מחפש בעיניו הסברים למחזה המוזר שלעיניו, אבל אליצור ממשיך לשתוק ורק עיניו ממצמצות במהירות גבוהה מהרגיל.

יש כמה רגעים של שתיקה טעונה בחדר, רק לחשוש הנרות נשמע, ותחושת בחילה עמומה מטפסת לגרונו של אולה. באחת הוא מושך את גליל הקלף מידידיו של אבירם, ובתנועה חדה לא פחות מיישר את קיפוליו ומקרב אותו לאורו של הנר.

יש רגעים כאלו בחיים מסתבר, רגעים קטנים ופשוטים בהם כל מיני תמיהות קטנות ובלתי מוסברות שנדחפו עמוק פנימה צפות כמו בועות שמן, מטפסות בשקט על פני המים העכורים, ומקבלות פתאום הסבר כולל בחדות מדהימה.

הוא שואף אוויר דרך שפתיים חשוקות והטקסט היבש שעל הקלף מתערבל מול עיניו לעיסה חסרת משמעות.

“לכל מען דבעי הריני להודיע בזאת על מעצרו של הדריאטור אליצור בן אמציה בחשד לקיום קשר עם האויב. החשוד ייעצר עד לביורר העניין על כל המשתמע מכך. על החתום, בסטיאן מקאן, שר צבא כוזר האמיתית”.

לאט הוא מרים את עיניו מחתימתו המסתלסלת של דודו, ידו מתכווצת על הקלף לרגע אחד קצר. “מי ערב למידע?” הוא שואל וקולו צרוד.

“מקור בכיר באלקן”, אומר אבירם קצרות ומעיף עוד מבט לעברו של אליצור הקפוא. “המפקד העליון אמר שתדע על מי מדובר”.

תדע על מי מדובר. גרונו של אולה כואב, דוקר כאילו עשרות קוצים קטנים צמחו בו פתאום. מנשה קפחבר הפך בכיר מאד בשנה האחרונה. בכיר מספיק בכדי לאמת מידע שכזה. ואם יבחר לסמוך על דודו שתמיד היה זהיר מאד וקפדן במידע המגיע מציידו השני של הגבול – אין דרך לשנות את האמת שמולו.

הוא בולע שוב, מגלגל את הקלף הדק בחזרה, ומרים את מבטו אל שני הגברים השותקים.

עכשיו ברור למדי למה בחר בסטיאן למדר אותו מכל ידיעה בעלת משמעות. סוכן כפול המופעל בלא ידיעתו הנו דבר בעל ערך שלא מוותרים עליו כל כך מהר גם בזמני שלום. ועל אף שהמניע הגיוני למדי – הצורה בה בחר לעשות זאת בסטיאן מכאיבה לו הרבה יותר משהוא מוכן להודות.

“למה” הוא אומר, מפנה את פניו לאליצור וקולו שקט מאד. ואין סימן שאלה חבוי מאחורי שתי ההברות הללו. כמעט כאילו אין כוח כבר למילים חוץ מלצאת החוצה ולעמוד ביניהם כמו חומה רעועה ודוממת.

יש שקט בחדר, מהסוג שאפשר למצוא בבתי קברות בלילות לו היו האנשים מספיק טיפשים כדי לחפש אותו שם. ועיניו של אליצור מושפלות עכשיו אל העפר התחוח ופניו צהובות מאד ושקטות.

לרגע אחד קצרצר מגניב אליו אליצור מבט, ועיניו חיוורות וחלולות כל כך עד שאולה מרגיש פתאום כאילו זרק אותו אי מי לאגם שמימיו קפואים כקרח.

הוא אפילו לא מנסה להגן על עצמו.

המחשבה עוקצת את מוחו של אולה, כמעט מכאיבה לו פיזית. והעובדה הזאת, החותכת, צורבת את ליבו בפס שחור וחרוך.

כמה רגעים של דממה חנוקה כזאת חולפים הוא לא יודע. כמו טיפות איטיות הזולגות בשעון מים שבור. אבל בסוף פוסעת רגלו פסיעה אחת אחורה וקול זר שאינו דומה כמעט בכלל לקולו אומר: "אני מניח שתכננת להכניס אותו למעצר כאן, אבירם. כדאי שתעשה את זה מהר כי הלילה לא ימתין לנו לנצח".

ואז הוא פוסע שני צעדים נוספים אחורה, נתקל כמעט בכוח בדלת העץ הכהה, פותח אותה ונמלט החוצה כשריאותיו בוערות.

בחוץ ממתנינים שלושה חיילים של משמר הגבול, פניהם קפואות וחרבותיהן אחוזות בחוזקה בימינם. והוא עוקף אותם וכמעט מתחכך בכתפו של הראשון הקרוב.

האוויר בחוץ קריר. גם הרוח רכה וחרשית, ומראם של הכוכבים נותר יפה כשהיה לפני שנכנס לחדרון האפלולי הקטן. אבל על אף שהוא מנסה לטלטל את ראשו פעמיים, לשאוף ולנשוף אוויר בקצב איטי ולהזכיר לעצמו שהוא במשימה כרגע – נשאר מראה עיניו הריקות של אליצור צרוב במחשבתו כאילו היה כוויה.

הלוואי היה לו את הזמן לחזור לשם שוב ולטלטל את כתפיו של אליצור. הלוואי היה יכול לצעוק באוזניו עד שיואיל לומר לו למה בחר לעשות זאת. הלוואי היה

יכול עכשיו לחזור אל הבסיס לשאול את בסטיאן למה לא סמך מספיק על שליטתו העצמית כדי לגלות לו מראש על בגידתו של סגנו.

אבל הוא לא יכול. ולא רק בגלל הזמן דוחק.

הרוח שורקת סביבו, כמעט הודפת אותו חזרה לכוון הביתן. אבל אולה יודע מספיק בשביל לחזור פנימה וגם אבירם מופיע פתאום לידו ובפניו יותר מרמז ברור של אשמה.

“עזוב”, מבקש אולה וקולו מחוספס. “כשנחזור לכוזר יהיה מספיק זמן גם לכתוב את כל זה על קלף עבור הארכיון. מה שנדרש עכשיו הוא לחשוב איך לספר לחיילים למה הסגן שלי מזה חמש שנים ארוכות לא מצטרף למשימה בפעם הראשונה”.

ואולי דווקא בגלל שפתאום חודרת משמעותן של המילים האחרונות למוחו הוא בוחר להסתובב ולהפנות את פניו אל הרוח הקרה, הרחק ממבט עיניו החוקר של מפקדו של הגדוד השני.

יש תועלת כלשהי ברוח חזקה ועוצמתית ישירות לפניו, כזאת שעוצרת את הנשימה לרגע אחד ארוך – מסתבר שהיא גם טובה למדי בלייבש את הצריכה שבעיניים.

“אתה בסדר?” מתעקש אבירם להתקדם אחריו ומעיף מבט חטוף אחד לכיוונו.

לרגע בוהה בו אולה, מביט ולא רואה את הפנים שמולו, ואז מתחדדת התמונה שמולו והופכת למציאות והוא מושך בכתפיו. “עכשיו זה לא הזמן”, הוא אומר וקולו יבש. “בפצועים מטפלים רק אחרי שנסוגים מהקו הראשון בקרב”.

הסיבה נמצאת לבסוף, בדמות מקרה חירום משפחתי דחוף, והחוק המונע מחיילים בעלי בני משפחה מדרגה ראשונה על סף מוות לצאת לקרב. וחייליו של אולה מקבלים בדממה מבינה את העדרו של אליצור מהעגלה בשל מותה המתקרב והפתאומי של אימו.

אבירם מתדרך אותם לבסוף בעצמו. ובקול שקט למדי על רקע דממת הלילה ונשיפותיהם של הצרצרים מיידע אותם כי עליהם לעשות תוך פחות משעתיים את הדרך המפרידה בין הגבול למצודת דיארל.

החיילים מתארגנים לירידה בשתיקה. מהדקים את חגורות כלי הנשק ובודקים את תקינותו של הציוד. הירח למזלם, חיוור ודקיק, מאיר להם את הדרך ללא כל צורך בשימוש בלפידים ומסתיר אותם מעיניהם של צופים רחוקים אם ישנם בדיוק במידה.

בזהירות הם חוצים את השטח המפורז, המלא בחולדות מוזרות וצמחייה מפוחמת, ומתקדמים עמוק פנימה אל תוך שטחיה של כוזר האחרת.

אין חיילים אחרי השטח המפורז. בהתחשב בכך שמצודת דיארל המתנשאת על צריחיה ומגדלי השמירה שלה מהווה מבצר ביטחון מספק החולש על האזור מלמעלה. וקיומם המשוער של צופים על מגדלי השמירה מחייב אותם לעשות את הדרך הקצרה בזחילה שקטה וחרישית מאד בשדות מלאי הקוצים היבשים על אף החשכה.

הדרך המהירה ביותר להגיע למצודה היא הליכה בקו ישר למדי מנקודת חצית הגבול. אבל המסלול עליו מורה אבירם עוקף את השטח העצום מימין ומכוון לעברו של היער החשוך הצמוד לכפרים וגאיט וציאן.

זה מוזר אבל על אף שחסרה לו עדיין הידיעה על מטרתה של הפעולה ולמה בדיוק מעדיף אבירם מסלול עוקף שכזה, המאריך את הדרך עד מאד – הוא מוצא את עצמו אדיש במיוחד לעובדות הללו, כאילו השאיר בביתן העץ החשוך לא רק את סגנו, אלא גם סקרנות בריאה וטבעית.

קרוב לעצים יכולים החיילים להתיישר מעט, מוסתרים בין צלליהם הכבדים של הענפים עמוסי העלים, אבל החשכה בתוך היער עצמו כבדה כל כך עד שאבירם לאחר התייעצות קצרה עם אולה מורה לחיילים להדליק מספר לפידים.

יש דממה ביער. שקט מוזר מהסוג שיש בטבע רק בחושך. מלא רחשים קטנים, לחישות רכות של בעלי החיים השולטים בשעות האפלה, וקריאות ינשופים רחוקות.

בשתיקה מתפרסים החיילים בין העצים, נותנים מנוחה קצרה לגופם הכואב מהזחילה החשוכה. ואבירם, לפיד קטן אחוז בידו הימנית, מתקדם באיטיות ליד קו העצים הפנימי יותר כשגופו רכון אל האדמה.

“אמור להיות כאן פתח של מנהרה”, הוא אומר בשקט, לאחר שהוא מוודא שרק אולה עומד לצידו. “היו כאן סיירים שלנו לפני כשבועיים”.

“מנהרה?” כשעיניו מתעגלות קצת מביט אולה בקצין המבוגר יותר וקולו נעשה נמוך כשהוא קובע: “מובילה היישר אל מצודת דיארל”.

“כן”, אומר הקצין, ונוטל לפיד נוסף מאלו התקועים בחגורתו. “מגיעה עד לחדרים בהם אמור להתארח במהלך הטקס יוסף דיאלידאן בכבודו ובעצמו, ליתר דיוק לחדרי המלחה האישית שלו. ויש לנו את הוכחת הסיירים שהיא אכן מגיעה עד לשם”.

שפתיו של אולה מתעקמות קצת ופס קטן וישר נמתח על מצחו. "להרוג את יוסף", הוא אומר לבסוף ובקולו יש גוון לא ברור. "נחמד. אבל בשביל זה אפשר היה לצאת עם מספר חיילים קטן הרבה יותר".

אבירם נאנח. "התוכנית היא להביא אותו חי" הוא אומר בשקט כל כך עד שאולה צריך להתרכז בשפתיו כדי להבין את משמעות ההברות שהוא מפיך. "הוד מלכותו רוצה להביא אותו למשפט פומבי כדי להוכיח לעם את מעורבותו באירועים שבאו על כוזר".

אולה שותק לרגע ארוך וידו מונחת על מצחו בריכוז. "ולהרוג אותו אם ישתבשו הדברים בדרך. יש לך דיארט¹ כאן, נכון?"

"כן".

"ויש שמירה חיצונית בלבד על החדרים".

הלפיד שבידו של אבירם נדלק בלחישה חרישית. "נכון לשבוע זה, ועל פי המקור שלנו – מערכת החדרים של יוסף מוגנת על ידי עשרה שומרים חיצונים, בתוך החדרים פנימה נמצא בדרך כלל רק עבדו האישי של המלך, לעיתים רחוקות משרת נוסף".

"אז נשאר כאן עשרה לשמור על הפתח, וניכנס עם עשרה פנימה. אם המנהרה אכן מגיעה עד לחדרים הפנימיים נאלץ להיאבק לכל היותר מול עבד מזדקן".

קצה חיוך מכווץ לרגע את עיניו של אבירם. "אולי זה לא הזמן", הוא מושך את כתפיו. "אבל אני חושב שמגיעה לך התנצלות כלשהי".

"כלשהי", מסכים אולה וגם שפתיו נמתחות, אבל החיוך רק מרפרף על פניו ולא נוגע בעיניו.

¹ דיארט - סם הרדמה.

עיניו של אבירם סוקרות אותו לרגע אחד ארוך יותר מהרצוי, ואולה ממחר לדחוק ממחשבתו את פניו הריקות של אליצור ולקחת את לפיד אחד מידי.

“הסיירים היו אמורים להשאיר סימן, שיח תלוש על המיקום שלה”. אצבעותיו של אבירם ממששות את העפר הכהה במאמץ, ואולה מגביה את הלפיד שבידו, מרחיב בכך את מעגל האור שיוצר המקל הזוהר. בידו השנייה הוא נוטל את הלפיד שבידיו של אבירם ומבקש מעשרה חיילים נוספים לעמוד סביבם כדי להסתיר את האור שיוצרים אבוקות האש שבידיו.

זה לוקח הרבה יותר מעשר דקות, שני לפידים נוספים שמתכלים במהירות, וזיעה שקופה ונוצצת על מצחו של אבירם. אבל לבסוף נמצא השיח ותחתיו הפתח, קבור תחת ערמת חול שאינה מסגירה דבר.

אבירם מתיישר, מוחה את מצחו ביד מוכתמת עפר דביק ונעמד. “עשרה בחוץ על הפתח עד שנחזור. עשרה נכנסים איתי ועם אולה”.

החיילים סביבם מהנהנים.

“החיילים מהפלוגה שלי נשארים”, מבהיר אולה בשקט למעגל הגברים השותקים. “וכיוון שאליצור איננו כאן – דן מקבל פיקוד עד שאחזור”, זה מוזר אבל אפילו צבע קולו אינו משתנה כשהוא מזכיר את שמו של סגנו, רק צביטת קור קטנה וקפואה עמוק בתוך בטנו מזכירה לו את קיומן של המחשבות אותן מנסה בכל הכוח מוחו לדחוק.

אחר כך מקשיב להם רק הירח. כסוף, בהיר ורחוק מבין עלוות העצים הסמיכה. ואבירם, קולו נמוך, מתדרך את החיילים שסביבו, שעניניהם נוצצות מתוך פניהם הצבועות, ומסביר להם לראשונה את מטרתה של המשימה.

הם שותקים אבל כתפיהם נזקפות. והשרירים הכואבים שבגבם נמתחים פתאום למול גודל האחריות והמשימה. ועל אף שהסתר, חרמשי ודקיק בורח גם הוא להסתתר מאחורי ענן אפור – הם ממשיכים לעמוד שם עדיין ואורות האש הקטנים מאירים את פניהם בצבע מסתורי ואדמדם.

אבירם מרים ראשון את מכסה המנהרה, והחיילים נעמדים בטור עורפי ונבלעים אחריו אט אט פנימה. ולבסוף מכניס אולה גם הוא את גופו אל הבור הפעור, מאציל מבט פרידה אחד אחרון לדרך ואז נסגר הפתח על ידי אחד מחייליו שבחוזן והמנהרה שוקעת באפלה גמורה.

פרק 14

בסוף, כמו כל דבר טוב או נורא – מסתיימת גם ההליכה החשוכה, ואיתה יחד מתכלים כמעט כל הלפידים שהביאו בחגורותיהם. ולאחר שאבירם נאבק דקות ארוכות עם המנגנון המאובק של האבנים, מטפסים החיילים בראשותו אל חדר חשוך ולא גדול בכלל.

זהו חדר המלתחה האישית של הוד מלכותו. אם לשפוט על פי ריח הסבון העדין וערמה רכה של סדיני משי בה נתקל אבירם. והגילוי הזה גורם למפקדו בפועל של הכוח לשחרר לחלל האוויר נשימה אחת של הקלה, גדולה ומודגשת. ואולה המחזיר את אבן המנגנון למקומה, יכול רק להצטרף אליו בנשיפת הקלה משלו.

במלחמה הפרטים הקטנים הם החשובים. שלא לומר קריטיים בהרבה מן הפעמים. והעובדה כי קבוצת הסיירים ציינה את סיום המנהרה בנקודה הזאת בדיוק – מרגיעה אותם קצת באמינות המקורות עליהם מסתמכת התוכנית הזאת, ומאשרת להם צעד נוסף במשימה המורכבת.

יש שקט בחדר הציוד הקטן, עמוק ושליי. וחשוך שם והאוויר מלא ריח פרחים עדין.

וזה כל כך מוזר למען האמת. איך הם נמצאים עמוק פנימה, בתוך מערכת החדרים המשמשת כעת את מלכה של כוזר החדשה, ורק חדר אחד מפריד בינם לבינו, ודקות ספורות בינו של האיש הזה לבין גורלו החדש.

על פי המפה שבידיו של אבירם נמצא חדר השינה הפרטי של המלך בקצהו של המסדרון אליו מוליכה הדלת המוזהבת שמימין. ולאחר שהם מפקידים שני חיילים נוספים כדי לאבטח את דרך המילוט שלהם, וחייל נוסף להשגיח על הדלת לכל מקרה חירום שלא יבוא – פונה שאר הקבוצה אל המסדרון השקט, ומשם בדממה חרישית מהלכות נעליהם הכבדות על שטיח רך הרקום בתכלת וזהב עד לדלתות ההבנה הכבדות שבקצהו של המסדרון הקצר.

בשקט מסתדרים החיילים לצדי הדלתות הכבדות ובדממה מחליקים אותן בעדינות על השיש הבוהק, ואולה ואבירם, חרבותיהן שלופות בידיהן, נצמדים אל הפתח הנפער ומביטים פנימה.

שבריר שנייה אחת. זה כל מה שצריך כדי לרסק תוכניות באבק אפרפר אל האדמה. שבריר אחד קצר ולא יותר מזה.

אולם השינה הגדול אמור להיות חשוך בשעות שכאלו, אבל במקום אפילה דמומה וכבדה – מסתנוורות עיניהן של הקצינים ממנורות כסף בורקות שבקצותיהן נרות לבנים דולקים.

במקום אפלה חונקת – מואר החדר, וחניתות גבוהות ומשוננות מחזירות ניצוצות זוהרים לעיניהן הבוהות. ומולם, על מיטת אפיריון מפוארת, לבוש בבגדי שרד

רשמיים - מסב מלכה של כוזר החדשה. יש חיוך זוהר על פניו, וערנות בריאה, ועשרה חיילים גבוהים מקיפים אותו בקשת אחת גדולה.

“ברוכים הבאים”, הוא שולח לעברם חיוך מבריק, ופורש את ידיו במחוות ברכה. “חייכנו הרבה זמן אומנם לבואכם, אבל ההמתנה, כך נראה, הייתה משתלמת”.

אולה שותק, ומוחו שוקל במהירות את האפשרויות השונות שלפניו. החיילים שהותיר מאחוריו על יד פתח היציאה תודרכו לעזוב עם יעברו יותר מעשרה רגעים והם לא יחזרו, אבל אם לשפוט על פי מסדר הכבוד שהכין להם יוסף - החיילים שהותירו בחדר המלתחה כבולים כבר היטב.

יש קולות מאבק מאחוריו, ורעש התנשפות שקטה, ואז אומר קול חביב ישירות אל תוך אוזנו: “אל תסתובבו אחורה”, משהו חד ודוקר נצמד אל עורפו ומישהו אחר מתנשף: “כנסו פנימה או שאהרוג אותם עכשיו”.

אין לו הרבה ברירות. גם לא לאבירים שלצידו. ואולה, גופו כבד מאד פתאום, מתחיל לצעוד פנימה, כשהפגיון הזר עדיין צמוד בחוזקה לגרונו. ואז מתרחקת המתכת הקרירה ומישהו מאחוריו סוגר את הדלתות הגדולות בחריקה איטית.

“פעם שנייה בשבי תוך שלוש שנים, האקסידטור לבית מקאן”, קורא יוסף וחיוך מתפעל מעקם מעט את תווי פניו הנאים. “כישרון נדיר שכזה לא זכיתי הרבה זמן לראות”.

אולה שותק. ועקיצותיו של יוסף מרחפות סביב אוזניו בדממה המוזרה שבחדר. סביבם עומדים חיילי הפיאן לבושים במדים אפורים, וחנייתיהם הקצרות מכוונות לעברם, דוקרות את חזהו של אולה בלחיצות כואבות על אף שאינן נוגעות כלל במדיו.

”נקמה”, מהנהן המלך יוסף וקולו עדין. ”חרישית כמו הים ועוצמתית לא פחות מגליו הגבוהים. ליבי על חלליו המסכנים של אותו המוצב. אבל דרך אחרת כדי לגרום לכם לפעול לא הייתה קיימת”.

הוא שותק, ופניו נעווים בהבעה מיוסרת. ואבירם לצדו של אולה, שולח בו מבט המום תחת ריסי מושפלים.

לאט, מאד לאט, מנסה אולה לבלוע את הרוק המצטבר בפיו אבל גרונו היבש שורף כאילו אש בוערת בתוכו כתוצאה מהפעולה הפשוטה הזאת.

תקיפת אותו המוצב לא ארעה סתם כך ביום בהיר.

היא לא הייתה רצון פשוט להפגנת כוח עוינת של האויב. גחמה רצחנית ופראית של פלוגת חיילים זועמת. האיש האצילי הישוב מולם, חוטים כסופים שזורים בזקנו, תכנן אותה בדיוקנות אופיינית, מתחילתה ועד סופה רק כדי שיוכל להשיג תגובת נגד מתאימה מהצד הנגדי שמולו. וסביר להניח שעשה זאת לאחר בירור קפדני והבנה שגם המלך איסטרק וגם שר הצבא שלו – יעדיפו מאד לבחור בפעולה שקטה ולא במלחמה כוללת.

”ועכשיו תשאלו בטח לשם מה”, לאט מתרומם יוסף ממקומו וגלימתו, תכלת משיית, מתנופפת אחריו בעדינות. ”לשם מה לרקום תוכנית מסובכת שכזאת, להתקיף את אותו המוצב ולדחוף אתכם עד לקצה הצוק ממנו תאלצו לתקוף בחזרה. ולשם מה לטרוח כל כך אם התוצאה הסופית תהיה קבוצת שבויים אחת קטנה?”

הם שותקים. עקביהם חופרים את רצפת השיש הבוהקת ועיניהם מביטות קפואות קדימה.

שפתיו של יוסף, חתוכות ונאות, מתכווצות לעיגול מהורהר וקטן בזמן שהוא ממתין. ”זה לא מורכב כל כך”, הוא אומר לבסוף רכות ומתקרב פסיעה נוספת אל

הקצינים הדוממים. "לא מורכב בכלל אם תנסו להיזכר רגע בטקס הצבאי המרשים המתקיים מחר באיינה היפה ומכניסת האורחים שלכם. ופשוט אפילו יותר אם תוסיפו לכך את העובדה שבגבול המסוגר שלכם צריכה לעבור בשנית עד הבוקר קבוצת חיילים מדויקת ובכירה עד מאד".

זמזום מוזר מרעיד פתאום את אוזניו של אולה, על אף שברור לו שאין בחדר לא דבורים ולא מעופפים מרבי רגליים אחרים. ובחילה פתאומית מציפה את גרונו במחנק עז כל כך, עד שלרגע אחד נורא הוא חושש שיקרוס על המרצפות הבוהקות המסתחררות תחת רגליו.

"החיילים שלי", הוא פולט לבסוף וקולו מחוספס וצרוד מאד על רקע השקט העמוק שבחדר. "מה איתם?"

"אתה מתכוון לקבוצה הנחמדה שהותרתם סמוך לפתחה של המנהרה הנלבבת דרכה הגעתם?", שואל יוסף ואצבעו המורה מלטפת את סנטרו בהבעת הקשבה מהורהרת, "קבוצת חיילים משלי המתינה תחת הסוואה לא רחוק משם כל אותו הזמן. הם רק חיכו שתיכנסו פנימה אל המנהרה כדי להביא אותם לכאן בכבוד רב דרך הפתח הראשי".

למילים כבוד רב יכולה להיות גם משמעות אחרת, איומה למדי, ואולה לא מוצא בתוכו את הכוח לחזור על שאלתו בשנית.

"כרגע הם חיים", עונה יוסף לבסוף לשאלה המרחפת בינות החניתות וסלילי העשן שיוצרות מנורות השמן, "על אף שאין בי את היכולת להתחייב על העובדה הזאת למשך הזמן הקרוב".

שוב מתמלא החדר בשקט העמוק, הצורם, ורק קול נשימותיהם של הנוכחים בו ממלא אותו ברחשים המעידים כי אנשים חיים ממלאים את כתליו ולא פסלים דוממים.

לאט, מסמן יוסף בקצה זרתו לשומרים חתומי הפנים העומדים על ידם, ואלו ממהרים להצמיד את כלי נשקם לגופם במחוות כבוד עתיקה ולפתוח את לוחות העץ הכבדים בחריקה חרישית.

מדים, זה מה שרואות עיניו של אולה ברגע הראשון. מדים קמוטים מעט ומלוכלכים, זהים עד אחרון התפרים למדים שהוא לובש כעת בעצמו, לבושים על אנשים זרים.

"חיילי ההוסטרס הנאמנים", פוסע יוסף צעד אחד קדימה ומחווה בתנועה רחבה אל עבר הנכנסים. "בטוחני שיצא לכם להיתקל בגבורתם במהלך אחד או יותר מן הקרבות שהתרחשו בשנים האחרונות".

אולה ואבירים שותקים. וגם החיילים המזויפים אינם עונים ורק נקישתם של מגפי העור הגבוהות על רצפת השיש נשמע כשהם מתקרבים פנימה וחוצים את סף הדלת.

"לוחיות הזיהוי?" שואל יוסף, ומפנה את עיניו אל איש גבוה העומד בראש הקבוצה, שגובהו ורוחב כתפיו מזכירים לאולה את עצמו בחדות מוזרה.

"אצלנו, הוד מלכותך", מסמן האיש שחור הבלורית על שורות החיילים הסדורות שמאחוריו, והם, באחידות מסנוורת עיניים שולפים מפתח חולצתם שרשרות זיהוי דקות, מוכרות עד מאד, ועליהן לוחיות מתכת זעירות ושחוקות.

"רעיון גאוני, הלא כך?", מסתובב מלכה של כוזר החדשה לעברם וחיוך מלא חן פרוש על פניו הנאות. "אתם נשאים כאן. הם ממשיכים במקומכם הביתה. ובטח שלא יקשה עליהם לעשות זאת כשעל צווארם אמצעי זיהוי מקוריים ומדויקים במיוחד".

הבחילה בגרונו של אולה, זאת שנדחקה קודם על ידו במאמץ, מטפסת שוב במעלה וושטו והוא נאבק לשלוט על נשימותיו השטוחות.

רעיון גאוני. אכן כך. והם החכמים שהלכו כל הדרך, זהירים ואחראים עד לבלבול, עד שלא נותר להם מספיק זמן לחשוב על האפקט הבומרנג ההפוך שיש לגורמי הזהירות הללו.

כמה זמן חולפות המחשבות במוחו? הוא לא יודע, גם לא יכול לנחש. אבל כנראה מספיק זמן עבור מלכה של כוזר החדשה כדי לחצות את הפסיעות המפרידות בינו לבין הקצינים ולעמוד קרוב מאד מולם.

“את הלוחית שלך, הקצין אולה”, אומר יוסף ורכות משיית בקולו השקט, וידו הפרושה מושטת קדימה וקעורה מעט.

עיניו של אולה שקטות מאד ושקופות בתאורה העמומה שבחדר. אין צורך לשאול מה יקרה אם יסרב לפקודתו של יוסף, כמו שאין צורך לציין שהוא מוקף כרגע חומת חיילים שותקת, וחייהם של פקודיו הממתינים ככל הנראה בחדר אחר במצודה הענקית הזאת, נתונים להחלטתו של האיש המחייך הניצב מולו.

זה מוזר, אבל ידו לא רועדת כשהיא נשלחת אל פתח צווארונו, וגם אצבעותיו אינן רוטטות כשהן מנתקות את החוט הדק ממקומו הקבוע בחמשת השנים האחרונות ומחליקות את לולאות הברזל הנשפכות לידו הממתינה של יוסף. רק ליבו פועם, דופק באוזניו כאילו טיפס ועלה אל ראשו.

אחר כך זזים הדברים במהירות כמו עצים מטושטשים החולפים על יד עגלה נוסעת, וגם לוחית הזיהוי של אבירם נלקחת ממנו. ומהר יותר משצפה אולה – עוזבת קבוצת החיילים את החדר כשעל צווארו של כל אחד מן החיילים תלויה פיסת חיים שאולה אחרת.

לא נותר הרבה מה לשאול. לא נותרה לו גם סיבה לעשות זאת. אבל למרות שהמציאות חדה וצורבת צובטת את מעיו בפעימות קרות וכואבות, מאפשר מוחו לעצמו שאלה אחת אחרונה.

“אליצור”, הוא אומר ומשתדל מאד לא להתיז את ההברות הללו בכוח. מספיק ליוסף המצב בו הביא אותם, אין צורך לתת לו גם את העונג שבחיסול שליטתם העצמית. “לא הייתה לו דרך להעביר לך את הפרטים על התוכנית, דודי ידע כבר לפני כחודש תמים שהוא משתף פעולה עם האויב”.

“הו”. מהמם יוסף וקצה מושחו של חיוך מותח מעט את קצהו הימני של פיו. “ציפיתי שתזכיר את סגנך, הקצין אולה”.

בדממה נאבק אולה בדחף לקמוץ את ידיו הצמודות לצידי גופו לאגרופים.

“בסטיאן אדם חכם”, מחייך יוסף. ועיניו, בהירות ויפות, נעוצות עדיין בפניו של הקצין עטור הדרגות. “אדם חכם מאד יש לציין. אבל גם הדגים המתוחכמים ביותר נופלים לבסוף לרשתו של דייג סבלני מספיק”.

הוא מדבר בחידות, סתומות וחתומות במקצת, אבל לצידו של אולה מתכווצות פניו של אבירם באחת. “השתמשת באליצור כהטעיה”, הוא מתנשף, וקול צרוד ומחוספס, וגם פניו חיוורות למדי לאורן של מנורות השמן הגדולות.

“כן”, מסכים יוסף ושביב חיוך חולף בעיניו, והוא מהנהן בראשו פעם אחת ומשפשף את אפו ביד עטורה יהלום מנצנץ. “פיתיון, אם נרצה להיצמד למשל הנחמד שהזכרתי”.

לצידו, מתכווצות שפתיו של אבירם שוב, אבל הוא אינו אומר כלום. רק מביט קדימה ושריר אחד בלחיו השמאלית רוטט מעט.

יש בוגד אחר. הדבר ברור לאולה כעת כשם שברור לו מעמדו. בוגד שנמצא עמוק-עמוק במעלה ההיררכיה. והוא אינו נוכח כאן איתם וגם לא עצור כעת בביתן העץ החשוך של משמר הגבול. בוגד שידע על התוכנית הסודית הזאת מהרגע הראשון שתוכננה וטרח ליידע את יוסף בכל אחד משלביה, עד לפרטיה הקטנים ביותר.

והתחכום הזה מצידו של יוסף, להותיר את המנהרה כגילוי סודי שלהם ולאפשר לסיירים להגיע עד לחדריו כמעט ללא הפרעה - גאוני מאד בפשטות שלו עד שהוא חש שראשו מסתחרר.

“דבר מה נוסף שתרצה לדעת, אולה?”, ידו של יוסף נוגעת בעדינות בשרוולו המאובק של הקציץ שמולו, “או שתוכל לאפשר לחיילים שלי ללוות אתכם לתא הממתין לכם בסבלנות?”

אסור לו לשאול את השאלה הזאת, הוא יודע זאת היטב. אין שום סיבה שייתן לאדם הזה שמולו לחזות בחולשתו. אבל פס הכווייה החרוך שנצרב הלילה בליבו, מזכיר לו את קיומו בחדות וכופת את ההיגיון הקר שבמוחו לפינה חשוכה ונסתרת. “אליצור”, הוא פולט לבסוף וקולו זר ומוזר גם לאוזניו. “הוא באמת יצר עם אנשיך קשר כדי להעביר להם מידע סודי?”

לאט נעה ידו של יוסף על זרועו של אולה, מעיפה גרגרי אבק תועים מהבד הגס המרכיב את המדים, ואז נשמטות אצבעותיו והוא נע אחורה. “אוכל לשקר לך, אולה”, הוא משיב וקולו רך, ולרגע אחד מוזר מדמה אולה לראות ניצוץ חברי בעיניים היפות שמולו. “אוכל לשקר ולו רק בגלל שאני זוכר אותך לטובה מהשנים בהם חיינו כולנו באתיל. השאלה היחידה היא האם אתה מעדיף את השקר על פני המציאות.”

סמוך לעלות השחר, בשעה שצבעי הכחול הכהים עוד שלטו ברקיע, וכוכבים נוצצים זרחו עדיין על רקע השמים הכהים – הגיעה קבוצת חיילים אחת אל גבול כוזר הישנה.

עייפה הייתה, מדיהם של אנשיה מלוכלכים ומאובקים, ופניהם מרוחים עדיין בצבעי ההסוואה כהים.

משמרת רעננה התחילה את יומה אז בגבול, וקצין אחד, מבוגר ואחראי, טרח על אף השעה המוקדמת לצאת ולבדוק בעצמו את שמות החיילים התשושים שזה מקרוב באו. ועל אף שצבע השמים הכהה לא אפשר לו להבחין בפניהם של החיילים, התעקש עדיין לזהותם באמצעות הקלף, מלא השמות והמספרים, שהותיר מפקד המשמרת הקודם בידו.

בשקט עמד שם ביניהם, רוח קרירה חבטה אז בגבו הזקוף שהתכופף מעט עם השנים, ובידו היציבה השווה לוחית אחר לוחית ושם אחר שם אל הקלף שבתחתיתו בלטה בשחור חתימתו של שר המלחמה.

ולבסוף לאחר שנסתיימה רשימת השמות, גלל אותה כשחיוך על שפתיו, וליווה את הקבוצה עד לעגלות הרחוקות שהמתינו כל אותו הלילה לאמיצים שבחיילים, להחזירם לבסיסם, עמוק אל תוך שטחיה של כוזר האמיתית.

סמוך לזריחתה של השמש הגיעו החיילים אל צוק ביאר. אנשים לא נכחו שם בשעה מוקדמת שכזאת, על ראש הצוק. ורק ציפורים קטנות ריחפו בין צבעי הכתום המרוחים בשמים לענני בוקר קלים כנוצה, ומילאו את אוויר הבוקר הרענן בקולות רעננים. ומכיוון שרק ציפורים היו, וכל שיכלו לעשות היה להמשיך לציין מלמעלה – המשיכו בשלווה את שירת הבוקר שלהן גם כשבני האדם שתחתיהן דרדרו את העגלות הריקות בקול רעש מחליא אל התהום הפעורה הממתינה.

פרק 15

תמיד חשבה אונמר שהיא וטור שונות. שונות מאד. הן בחזות החיצונית והן באופי. ועל אף שאפשר להבין כי בנות לאימהות אחרות יחלקו במובן מסוים הרבה פחות תכונות אופי זהות – עדיין הפתיע השוני את אונמר בכל פעם מחדש.

טור היא אישה נחושה, מה שאמנם אפשר לומר גם עליה. חכמה, הגיונית יחסית, ורצינית מאד בכל הנוגע להומור השחור של אחותה הקטנה. היא גם אימהית מאד, נוחה ורכה. אבל על כך מוכנה אונמר לסלוח לה, לכל הפחות עד שיהיה לה ילד משלה שיהפוך אותה לאמא ויאפשר לה לבדוק באופן אישי האם אחותה מפריזה לעיתים בתגובותיה.

טור גם מעריכה דמעות. או במילים פחות נאצלות וגבוהות – נוהגת לבכות בחופשיות כל אימת שתחפוץ בכך והמעמד יאפשר לה לעשות זאת.

אונמר לעומת זאת, לא ממש אוהבת לבכות. מתעבת דמעות במילים ברורות יותר. וזה לבד יוצר לה בעיה גדולה במיוחד – אותו נוזל שקוף ומטושטש כידוע, לא נוהג לבקש רשות כניסה לפני בואו.

היא ממצמצת, מעבירה את המבט במהירות אל הדלת הכרכרה ומשתדלת עד מאד להמשיך לנעוץ מבט מתעניין בקישוט הכסוף המייפה אותה. עיטור גדול, מורכב למדי, ומשעמם עד מאד.

אולי בכלל מוטב שתתמקד עכשיו במחשבות על המפגש עם בני משפחה שלא ראתה מאז הסתיימו חגיגות הנישואין שלהם? אולי כדאי שתנסה לחשב כמה זמן עבר מאז ראתה בפעם האחרונה את איסטרק ומיכאל?

אבל השינוי הרצוי בזרם המחשבות שלה אינו נראה כמביא תועלת. רק המחשבה על איסטרק גורמת לידיה הקפוצות להיקמץ עוד קצת, ולשפתייה להלביץ. היא כועסת.

כמה פשוט ככה כואב.

כשהיא נושכת את שפתה התחתונה מזדקפת אונמר במושבה, והתנועה הפתאומית גורמת לסוכנת הבית המבוגרת להעיף בה מבט דואג.

היא מותחת את שפתיה מעט – פעולה שאמורה לדמות חיוך מרגיע ויוצאת דומה יותר להעוויה לא מוצלחת, ומקווה שטיארה תסתפק בחיוך העלוב הזה ולא תוסיף לחקור.

זה מוזר למען האמת, מוזר ומפתיע כאחד. איך במקום לפחד כעת עד אובדן עשתונות או להזיע מבהלה – מעדיף מוחה להתעסק בכעס על אדם אחר.

כעס על אדם אחד בשל פעולותיו של אדם אחר.

טיפשי להאשים את איסטרק במותו של אחיו הצעיר. אפילו במוחה נשמעת המחשבה אכזרית. אבל הלב, כצפוי, אינו מתחשב במיוחד בהיגיון.

יקוואל לא רצה למות, היא די בטוחה בכך גם בלי לשאול לדעתו הספציפית על הנושא. ועל אף שאין בידיה הוכחות לכך היא רוצה להאמין שלא היה חובר

מרצונו לחבורת אנשים שאימה באופן ישיר על המשך קיומה של משפחתו הקרובה.

הוא רצה לחיות. גם זאת עובדה הגיונית, נראה לה. רצה כנראה לצאת לעולם הגדול ולנסות לחפש את גורלו וחיוו במו ידיו. ואם להיות הוגנים – בארמון באמת לא היה לו סיכוי.

מהצד השני, גם לא הוגן להאשים אדם שעוד לא הגיע לגיל שלושים בכישלון חינוכו של נער בן שבע עשרה. לא הוגן בכלל בייחוד אם האדם הזה הינו בעל משפחה בעצמו ומולך על ממלכה קרועה בשאר יומו העמוס.

היא מתנשפת מעט ומנסה להתמקד בהאזנה לרעש התקתוק של פרסות הסוסים. אבל הקצב המונוטוני אינו מצליח להאט את מהירותן של המחשבות בראשה.

הרבה אנשים יגידו שזה כעס טיפשי, אולה גם חשב ככה למען האמת. ואם תהיה כנה מספיק עם עצמה – תודה גם היא שאין הרבה היגיון בזעם השקט הממלא אותה מאז סיפר לה בעלה על מותו הטראגי של אחיה הצעיר.

יקוואל הרי בחר מרצונו החופשי לעזוב את הארמון. לא?

אבל כעס הוא לא תמיד דבר הגיוני. בדרך כלל לא. בייחוד כשנזכרים בהצבעה הקולקטיבית אותה ערך המלך על הצעתו שלא לחפש אחר יקוואל. החלטה שנודעה לשאר אחיו ואחיותיו רק לאחר קבלתה הסופית.

האם אבא, מנחתו עדן, היה מחליט אחרת?

הדמעות שנדחו על ידה קודם בתקיפות גודשות את עיניה של אונמר פתאום. והיא עוצמת את עיניה ומשעינה את ראשה על האריג האדום המרפד את מושב הכרכרה.

הרבה זמן לא חשבה על אביה. הרבה מאד זמן שלא זכרה את הילדה הקטנה ההיא שגיששה את דרכה בחושך אליו רק כדי לחפש נחמה. המון זמן שהניחה לגעגוע השורף לזלוג בשקט, בהיחבא, להעלם אט אט בתוך שטף החיים הגואה.

היא בולעת וגרונה כואב כשהיא עושה זאת.

בכלל לא בטוח שאביה לא היה מקבל את אותה ההחלטה שקיבל איסתרק, בייחוד כשאותו האב ידע תמיד לשים את טובתה של הממלכה על פני טובתו האישית שלו.

היא ממצמצת, מנסה לסלק בנחישות את השכבה השקופה המטשטשת עדיין את ראייתה.

השאלה היפותטית בכל מקרה. לו היה אביה עוד בחיים, לו היה נשאר למלוך על הארץ הקרועה הזאת וזוכה ולראות את ילדיו הקטנים גדלים - די ברור לה כי יקוואל לא היה בורח מהארמון. ומכיוון שכך, גם די ברור לה כי לא היה מת כשהוא לבוש במדי שודד, ונקבר כשבלווייתו אין אפילו מניין.

הכרכרה מתקרבת עכשיו אל שער העיר המרכזי של איינה, ואל הזקיפים הממתנינים בפתחו, וריח חם ופריך של לחם קלוי מתפזר בחללה הדחוס של הכרכרה ומאוור את הנשימה.

בהתחשב בכך שנכבדיה השמורים ביותר של הממלכה מבקרים בעיר - הדוקה השמירה על שער העגלות מעבר למקובל בימים כתיקונם, וגם תור הכניסה ארוך מן הרגיל.

לפניהם, במרחק קצר מהסוסים הדוממים, ממתינה עגלה פשוטה למראה, מהסוג הגס בו משתמשים בדרך כלל פועלים ומשרתים, ומנהיגה - גבר גבוה ושחור

שיער, מתעכב מעט כשהוא מציג בפני השומרים את אישורי המעבר שלו ושל חבריו לנסיעה, והעיכוב השלו הזה מורט את עצביה של אונמר באיטיות מענה.

באנחה היא מרימה את ראשה על השמים הבהירים שמעליה, מנסה להתנחם במראהו הנקי של הרקיע. מולה, על ראשיהם של מגדלי השמירה, מתנופפים ברוח הבוקר הקלילה דגליה של משפחת המלוכה וצבעם התכול, הזוהר בשמש, צורב את עיניה.

אולי זאת העובדה שיקוואל תמיד דמה לה קצת יותר משאר האחים, אולי זה הפחד לגורלו של אולה שצובט את מעיה במלקחיים קרות, אולי זה בכלל הגעגוע אל החיים שהיו ואינם ששורף עדיין את ליבה - אבל אונמר פוחדת עד מאד לפגוש כעת את אחיה הבכור.

אולה לא רצה לספר לאיסתרק על מותו של יקוואל. ועל אף שהיא לא הסכימה באופן גורף עם החלטתו היא חשבה שיהיה הוגן יותר לאפשר לו לגלות למלך את הבשורות בעצמו.

אבל מה שנראה היה פשוט וברור בטרקלין הסעודה לצידו של אולה – נראה קשה עד מאד קרוב כל כך אל ההזדמנות לגילוי האמת.

איך תצליח לפגוש את איסתרק, להישיר אליו מבט, ובד בבד להמשיך להסתיר ממנו את מותו של אחיו הקטן?

ידה מתעוותת קצת על נרתיק הבד הקטן המכיל את מכתבו המפליל של אליצור. לא נראה שיש לה כרגע ברירה אחרת מלבד להיפגש עם אחיה בעצמה. ומה שצריך לעשות – עושים. גם אם כל החושים מתמרדים במחאה אל מול ההחלטה.

בשלווה מזויפת בעליל היא מיטיבה את הרדיד שעל כתפיה ורוכנת קדימה כדי להביט דרך חלון הכרכרה.

איינה עיר יפה למדי. הדרך הראשית משער העיר נקייה ומוצפת דגלי בד ססגוניים, ואור בוקר בהיר וקורן מאיר ברכות את פניהם של העוברים ושבים. גם כיכר גדולה ומטופחת ניצבת בצומת הדרכים שאחת מפניותיה מובילה אל ארמון המושל, ומושבי האבן שלצידה ממורקים וחלקים.

ואין אריות בכיכר. אפילו לא חיות אחרות. רק כתמים אדומים וכתומים של סתיו מעטרים את האבנים החלקות שמרצפות אותה, ועץ אחד בודד עומד במרכזה וענפיו ריקים וערומים מעלים.

מוזר איך הפרטים הקטנים משפיעים עלינו לפעמים באופן המשמעותי ביותר. ועל אף שהעדרו של נאיתן מהמסע לאיינה בשל מחלת המעיים הפתאומית שלו אינו אמור להשפיע באופן ישיר על סדר היום של הוד מלכותו, וברול, אחיו ומחליפו, מקצועי ויעיל לא פחות ממנו - משפיעה היעדרותו של העבד על מצב רוחו של איסתרק באופן שלא ציפה לו.

סביר להניח שהאשמה לכל זה היא בכלל במוחו, ובחופשיות בה הוא יוצר את ההקשר בין הפעם האחרונה בה נעדר נאיתן ממסע אליו הצטרף איסתרק, לבין התוצאות העגומות מאד של אותה הנסיעה. ועל אף שאיסתרק יודע היטב שאין כל קשר ממשי בין פרטי המידע הללו הוא אינו מצליח לסלק את התחושה המציקה שהתנחלה בליבו מאז עזבה השירה המלכותית את שעריה המגוננים של אתיל.

מחלונותיו הבוהקים של חדר הדיונים ניתן לראות את שמי הבוקר התכולים של איינה, מוכתמים קלות בלבן רך ומטושטש. ורק השוני הזה, בין מזג האוויר האפרורי והקורר ששלט לפני כמעט שבע שנים תמימות באזור ניקרת באטר, לבין התכלת הקורנת שבחוץ – גורם למצב רוחו להשתפר, ולמוחו להתמקד בדיון הסוער שנערך סביב השולחן על אף שעת הבוקר המוקדמת. דיון אשר נוגע בפרטיו הקטנים ביותר של הטקס הצבאי המפואר שיערך בשעות אחר הצהריים

המאזרחות יותר, אם ירצה הבורא. ובפירוט תפקידיהם ומיקומיהם של השרים המשתתפים, הנואמים הנכבדים, ושאר חברי הפמליה המלכותית.

דיונים מעין אלו הינם תהליך מתיש, ארוך ומלא בהחלטות קטנות ומרגיזות. ואיסתרק אינו מופתע לחוש את עצמו עייף למדי בסיומה של הוועידה הארוכה, ומראהו של מיכאל הממתין בפתחו המקושת של אולם הדיונים גורם לו לבלוע אנחה קטנה ובלתי נשמעת.

מאז הגיעו לאיינה עסוק אחיו בהעברתם של פסקי דין חשובים העוסקים בנפגעי התקיפה בגבול, מבית הדין המרכזי באתיל לידיהם של רבני הערים הסמוכות. מה כבר יכול להשתבש במלאכה רגישה שכזאת שיצריך את התערבותו באופן אישי?

“אבקש את סליחתכם נכבדי”, בזריזות חוצה מיכאל את השטח הקצר המפריד בינו לבין הפמליה המלכותית. הוא נראה נסער קצת, לא באופן בולט אומנם, אבל מספיק נראה לעיניו החדות של איסתרק. “הגבירה טרסדיאן מבקשת להיפגש עם המלך בדחיפות”.

אונמר? ראטון? לא רחוקה מאד מאיינה. אבל למיטב ידיעתו של איסתרק אמורה אחותו לשהות כעת בביתה יחד עם הגבירה רנה ולהנות ממפגש עליז. לא לשוטט בדרכים.

אבל מבט עיניו של מיכאל מספר לו דברים אחרים. “מיד”, הוא אומר. ועקצוץ קריר חולף בעמוד השדרה שלו כשהוא מתרומם ממקומו על מנת לצאת מחדר הדיונים.

אונמר מחכה להם בטרקלין קבלת הפנים הסמוך המעוטר בוילונות קטיפה כבדים, וצבעם הכהה של הבדים הופך את האווירה בחדר לאפלה וקודרת במקצת.

”מה קרה?” שואל איסתרק מיד בכניסתו לחדר, ועל אף שזאת הפעם הראשונה בה נפגשים בני המשפחה המלכותיים מאז נישואיה של אונמר, הוא מדלג על ברכות שלום מנומסות.

אבל אונמר אינה עונה, לאט היא קדה. סוקרת את המלך, את הפמליה המצומצמת שמאחוריו ואת ארבעת שומרי הראש אטומי המבט. ”אם יטה לי הוד מלכותו חסד, אשמח לשוחח עמו ועם הנסיך מיכאל בפרטיות”.

שריר נע בהפתעה בלחיו של איסתרק אבל הוא אינו אומר כלום, רק מתווה בידו לעברו של ראש הפמליה המלכותית שממהר לאסוף את אנשי המלך ושומרי הראש.

אבל גם כשהחדר מתרוקן לא ממהרת אונמר לפתוח את פיה. בעצבנות, שאינה תואמת כלל את גילה ואופייה, היא פוסעת הלוך וחוזר על ראשיהם של הסוסים הרקומים על השטיח היקר, וממוללת בידיה חבילת בד קטנה הקשורה בחוט פשתן אפרפר.

”אונמר?” קולו של איסתרק מתרכז קצת כשהוא פונה אל אחותו. ”מה אירע?” הוא חוזר על שאלתו, ומתיישב על הכיסא היחיד שנמצא בחדר. בקצהו השני של הטרקלין הקטן נשען מיכאל על האח הכבויה כשהוא שותק. ונראה לאיסתרק שגם הוא אינו יודע יותר ממנו על הסיבה הדחופה בשלה עשתה אונמר את דרכה עד לכאן.

אונמר נושמת עמוקות ומלטפת קלות את שמלתה. ”הנושא הוא אולה”, היא אומרת לבסוף וקולה על אף שניסתה למסוך בו יציבות נשמע רעוע. ”או יותר נכון המקום אליו שלח אותו הוד מלכותו. יש לי סיבה טובה להניח כי הוא ואנשיו נמצאים עכשיו במצב של סכנה מיידית”.

”סכנה?” עיניו של איסתרק מצטמצמות מעט וגופו נוטה עכשיו קדימה בריכוז. ”למה את מתכוונת כשאת משתמשת במילה הזאת?”

פסיעותיה של אונמר מאטות באחת. "סכנה זו מילה בה משתמשים האנשים לתאר—" היא מתחילה, ובקולה יש ציניות דקה ומושחזת.

גבתו השמאלית של איסטרק מתרוממת מעט.

שוב פעם משתתקת אונמר, ונושמת עמוקות בפעם השלישית בניסיון נואש לסדר את מחשבותיה.

"הבעיה היא אליצור", היא פותחת. וכשהיא עושה זאת היא מצליחה סוף כל סוף להשתלט על קולה. "רנה ואני טיפלנו ברעייתו מאני, היא נפצעה בתחום האחוזה", היא עוצרת לרגע ושואפת אוויר שוב. "מצאתי בבקתת הגנן שלנו מכתב המראה כי סגנו של אולה עמד בתקופה האחרונה בקשר הדוק עם גורמים זרים, ככל הנראה עם שליחיה של המחתרת הדיאלידאנית הפועלת בתחומיה של כוזר האמיתית".

שפתיו של איסטרק מתכווצות קצת כאילו רצה לומר דבר מה ואז נסוג בחזרה. "יש לך את המכתב כאן?", הוא שואל לבסוף וקולו רגוע.

ידה הימנית של אונמר נעה מעט בתנועה קצרת רוח, אבל היא אינה אומרת דבר. רק מושכת מעט את החוט הקושר את החבילה שבידיה ומושיטה את הצרור לאיסטרק.

"תודה", ידו של המלך מרפרפת מעט על הברד הדק שעל הקלף אבל הוא לא פותח את קישורי החבילה. "מה עוד את יודעת על כוונותיו של הדריאטור אליצור, הנסיכה אונמר?"

"עוד?", עיניה של אונמר גדלות מעט. "ההתכתבות החסויה אינה מספיקה? הוא בוגד ועומד כנראה בקשר עם שליחיו של יוסף גם עכשיו, ולאולה שנמצא יחד אתו כמעט בכל שעות היממה אין ולו מושג קלוש".

בתנועה עייפה שולח איסתרק את ידו לשפשף את עורפו. "הידיעה על בגידתו של אליצור נודעה כבר לפני כחודש תמים לאביר מקאן". הוא אומר לבסוף באיטיות ומישיר את מבטו לעיניה של אחרתו.

עיניה של אונמר מתרחבות בהפתעה, וצבען התכול הופך בולט על רקע פניה החיוורות. "האביר מקאן ידע על הבגידה ובכל זאת החליט הוד מלכותו לשלוח את אולה למשימה מסוכנת לציידו של בוגד?" הצרימה בקולה בולטת עכשיו אפילו לאוזניה.

"האם יצא לך לשמוע על המושג סוכן כפול, הגבירה טרסדיאן?", שואל איסתרק בשלווה. "מקומו הגבוה של אליצור בשרשרת הפיקוד, והעובדה כי הבולשת הנגדית בכוזר החדשה נראית כנותנת אמון רב בדבריו - גרמו לאביר מקאן לחשוב כי אולי עלינו להפוך את המצב לטובתנו, ולהשתמש אנחנו בו כדי להעביר לאויב מידע מטעה. בכל אופן כל תנועותיו של אליצור מפוקחות היטב על ידי סוכני מערך הריגול הנגדי שלנו מן הרגע בו נודעה בגידתו".

פניה של אונמר מתעוותות כאילו בלעה משהו מר במיוחד. "ידעת על זה?" היא שואלת תוך כדי שהיא מניחה את ידיה על מותניה ומסתובבת לכיוונו של מיכאל.

מיכאל השוען עדיין על האח הכבויה מרים את ידיו בתנועה שלילה זעירה. "לא", הוא משיב, ועל אף שקולו רגוע ושקול כתמיד, יכולות אוזניה הרגישות של אונמר לשים לב לתמיהה הדקה המרחפת אי שם ומוסתרת היטב. "אבל היי בטוחה אונמר ששלמו של אולה עמד בראש מעייניו של האביר מקאן בטרם אישר את יציאתו לפעולה מכל סוג שהוא".

"וודאי", מסכימה אונמר, "בכוונותיו של האביר מקאן מעולם לא פקפקתי".

שקט משתרר בחדר. וההדגשה הקלה שנלוותה אל תחילתו של המשפט גורמת לדממה להעמיק עוד יותר, כמעט כאילו יש לו לשקט צבע, כהה וכבד כגוון הארגמן של הווילונות.

עיניו של מיכאל מתרוצצות לצדדים במהירות, מדלגות בין סנטרה הזקוף של אחותו הצעירה לבין פניו של איסתרק שהפכו פתאום נוקשות כאילו חוצבו משיש.

“האם תואילי להסביר את מילותייך בפירוט רב יותר הגבירה אונמר?” שואל המלך בצינה ומתרומם על רגליו.

בשלווה, שרק לעיניה בולטת בשבריריותה, מושכת אונמר בכתפיה. “רק ציינתי כי סמכתי ואמשיך לסמוך על כנות כוונותיו של שר המלחמה בנוגע לשלומה של משפחתו הקרובה”.

גבותיו של איסתרק מתרוממות מעט ונמתחות, אבל הוא רק משלב את ידיו בדממה, ושפתיו מתהדקות לקו צר וארוך כשהוא ממתין להמשך דבריה של אחותו.

אנשים יכולים לעשות דברים מוזרים פתאום. מעשים העומדים בניגוד מוחלט להיגיון הבריא והפשוט שליווה אותם עד לאותה נקודה ממנה אין חזור. החלטות שרגעים בודדים אחר כך לא ברור להם איך הסכימו לקחת. והפעם הזאת, הדבר ברור לאונמר, בהחלט הולכת להיות מן הפעמים הללו.

פתאום, כאילו הייתה שליטתה העצמית קרח דק המצפה נהר גועש בשלהי חורף – נעלמים גם כל תירוצי ההיגיון הפשוטים שליוו את החלטתה שלא לספר לאיסתרק מאומה על אותו הסוד, והיא לא מופתעת כלל לגלות כי ידיה הפכו לחות במקצת ורועדות.

“יקוואל”, היא אומרת על אף שכל שריר בגופה זועק לה לעצור, וקולה חותך את השקט המוזר שסביב כאילו היה סכין. “או שאולי הספיק הוד מלכותו למחות את זכרו של האח הרביעי במשפחה מליבו?”

“אונמר”. באחת מתנתק מיכאל ממקומו שעל יד האח ומתקרב למרכזו של הטרקלין. “אני לא חושב שזהו הזמן המתאים לדיונים מעין אלו”.

אבל אונמר מתעלמת ממנו, וכשברק מוזר מופיע בקצות עיניה היא פוסעת צעד נוסף לעברו של איסטרק. "אם זכרוני אינו מטעה אותי", היא ממשכה, ולקולה עדיין יש את אותו הברק מוזר כמקודם, "האביר מקאן היה היחיד שלא הסכים עם החלטתו הגורפת של הוד מלכותו שלא לחפש אחר הנסיך הנעלם, והתנגד להנחה הרווחת כי טוב יהיה לממלכה אם יניחו ליקוואל לבנות את חייו לבדו מחוץ לגבולות הארמון".

"ולמה את חושבת כי ההחלטה הזאת אינה נכונה?", שואל מיכאל ומעיף מבט מהיר לעברו של אחיו. הוא חיוור במקצת, או שאולי זאת רק התאורה העמומה שבחדר. "אף אחד לא בחר במקומו של יקוואל, אונמר. הבחירות והתוצאות היו שלו בלבד. וכמו שכבר הזכרת, יכול בהחלט להיות שהמעבר לחיים אזרחיים מחוץ לגבולות הקריה המלכותית הביא לחייו רק טוב".

"כמה משכנע". לשונה של אונמר מלחלחת את שפתיה. "כמה בהיר ורהוט. הלואי רק ויכולתי לומר שאתה צודק".

היא לא מדברת מרגש. הדבר ברור כעת לאיסטרק כשם שברור לו מעמדו. "יש ברשותך מידע שאינו ידוע לנו?" הוא שואל וקולו שקט מאד.

פתאום, ללא כל קשר למעמד, חולף במוחה של אונמר זכרונו של איסטרק הצעיר, האח הבכור, זה שסקר מתרשם אי אז לפני שנים את סולם הגנבים שהמציאה. "הוא—" היא מתחילה לומר וקולה בוגד בה פתאום. ובעוד חלק אחד ממנה משתוקק כל כך לשחרר את העול הכבד הזה מליבה, חציה השני רוצה פתאום לשוב ולהחביא את הסוד תחת שכבות עבות של הסתרה כאילו לא ארע מעולם.

לרגע היא רק רוצה לברוח, לרוץ מכאן את כל הדרך לאתיל הרחוקה, ולהחביא את פניה בכרית הרכה שבחדר ילדותה. למה הייתה צריכה לומר את זה?

"הוא--", היא חוזרת שוב ונתקעת, חשה היטב בגוש מציק המטפס בגרונה. באילו מילים כדאי לה לאחות להשתמש כדי לספר לאחיה על מותו של אח קטן אחר?

“הוא?” מעודד אותה מיכאל בעדינות.

אין דרך לחזור מפליטת פה. אף פעם לא הרגישה אונמר את העובדה הזאת בצורה ברורה כל כך כמו עכשיו. אין באמת דרך לשנות את המציאות לאחר שאפשרת למילים לשטוף החוצה ולעצב את העולם אותו הכרת מחדש. אפשר רק אולי לנסות להמעיט את הנזק. אפשר רק לקוות שהוא לא יהיה רב מידי.

היא נושמת עמוקות, פותחת את פיה בכוונה לנסות להשלים את המשפט שהחלה. אבל איסטרק, כך נראה, אינו צריך יותר את הסבריה המקוטעים.

לאט, או שאולי רק לה נדמה כי הזמן זו בצורה איטית ומעוותת, הוא מרים את ידו אל הצווארון הרקום של חולצתו ומושך בו כאילו ניסה להרחיב את נתיבי אוויר אל גופו. ועיניו, בתוך האישונים הדומים כל כך לאלו של יקוואל רואה אונמר בבירור את הרגע בו נופל הכיסוי ברעש על הרצפה, שואלות אותה את השאלה אותה לא העז עדיין לנסח במילים.

“לא”, היא עונה, מגלה כי במקום קול יוצאת מפיה נשיפה קלושה וחסרת משמעות ורק תנועת הסנטר הקטנה שלה מצליחה לגלות מה התכוונה לומר.

משמאלה היא יכולה להרגיש את מבטו התמה של מיכאל, כמעט יכולה לשמוע את גלגלי מוחו עובדים כשהוא מנסה לפענח את מה שעוד לא העזו שפתייה לבטא. אבל מולה היא רק מצליחה לראות את הרגע בו מכה ההבנה באיסטרק, זה שכונה פעם הוד נסיכותו, ובאותם ימים רחוקים לימד אותם, אחיו הקטנים, איך לקלוע אבני חצץ בצליפה מדויקת אל האגם.

“הוד מלכותך?” היא לוחשת וקולה מחוספס כאילו לא פגש גרונה מים במשך שעות ארוכות. אבל איסטרק רק מתרומם ממקומו, מפנה את פניו אל החלון היחיד הקרוע בקיר.

הרבה זמן דמיינה אונמר את הרגע הזה. ניסחה במוחה את המילים המדויקות בהן תספר לאחיה כי קשיחותו הבלתי מתפשרת והחלטתו הנוקשה הן שגרמו לאחיהם הצעיר לסיים את מסעו בעולם עוד לפני שהגיע לגיל עשרים. אבל עכשיו כל מה שהיא רק יכולה לעשות הוא לבהות בגבו של איסתרק ולייחל כי מעולם לא פתחה את פיה.

חסרת אונים היא מפנה את מבטה לכיוונו של אחיה השני, מתנגשת באפור המבריק שבעיניו. "מה קרה לו?" שואל מיכאל וקולו צרוד. "מה את יודעת, אונמר?"

"הוא נפצע אנושות", היא לוחשת, מתייסרת מן הצורך לומר זאת בקול, ומודעת היטב לכך שכל אחת ממילותיה מגיעה לאוזניו של אחיה הבכור. "בקרסה הגדולה שהתקיימה בשנה שעברה על יד אחוזת בנטיליאן, נפגע קשות בהתרסקות של ההר ולא שרד. אולה מצא אותו".

זה משפט קצר שאינו מפרט הרבה. אבל דווקא העדרן של המילים העיקריות ממנו הופכות אותו לברור וצועק יותר, ואונמר מבחינה היטב ברטט קטן וכמעט בלתי מורגש החולף בגבו של איסתרק.

דממה שוררת בטרקלין הגדול, מועכת אותם תחת משקלה הכבד, כמעט כאילו שאבו המילים את האוויר כולו מהחדר.

יש שאלות רבות שכנראה עוד צריכות להישאל. תמיהות לא מעטות שצריכות ברור. בעיקר איך התגלגלו הנסיכות שהובילו את בנו של רעואל להילחם כתף אל כתף לצד אויביה של משפחתו. אבל משום מה נדמה לה לאונמר שכל זה אינו באמת משנה עכשיו.

ולמה שישנה אם בסופו של יום כל שנותר להם לעשות הוא לעמוד בדממה החונקת הזאת, ולהביט זה בעיניו של זה חסרי אונים מול החידלון הקר שבמוות?

”דין שמועה רחוקה”, מפר מיכאל את השקט פתאום, וקולו מעובה כאילו ניסה להדוף בכוח דמעות. ”הוד מלכותך?”

אבל הוד מלכותו מביט עדיין בחלון. כמעט כאילו נפרשו לפניו נופיה הפראיים היפים ביותר של כוזר ולא רק חצרו האחורית והמאובקת של ארמון המושל.

מיכאל ממצמץ, מעביר את ידו על עיניו במהירות. ”אנחנו צריכים לעשות מעשה שניכרת בו האבלות”, הוא אומר בשקט. ”אפשר פשוט לשבת על הארץ”.

איסתרק מסתובב. עיניו, בזאת יכולה אונמר להבחין בברור, יבשות כאילו לא פגשו רטיבות תקופה ארוכה מאד. ”כן”, הוא מהנהן בראשו פעם אחת ופניו חתומות. ”נעשה זאת עכשיו”.

אין אנשים נוספים בחדר הגדול. לא משרתים עמלניים ולא פמליה מצומצמת, לא שומרי ראש וגם לא אנשי לשכה. רק שלושה אחים יש שם בטרקלין המאובק הזה, שווילונות כבדים מסתירים ממנו את יופייה של השמש הזורחת.

וכיוון שכך, כיוון שאין אף אחד בחדר שיכול להבין או להושיט יד, חולצים שלושת האחים המלכותיים את נעליהם בעצמם, פורשים צעיף רקום על הרצפה הבוהקת, ומתיישבים עליו כאילו קפא הזמן לדקה אחת ארוכה לנצח.

פרק 16

חמים מעט על הצוק למרות הרוח, חום יבש ומעיק של שעת בוקר, כזה השורר רק אחרי שעברו לפחות ארבע שעות תמימות מאז זרחה השמש. ובסטיאן מודע לעובדה הזאת לצערו היטב.

בשלווה, צורבת השמש את עורם של הקצינים שעל יד תל האבנים המאובק, ובדממה היא צופה במשלחת החיפוש מדווחת לשר המלחמה על העגלות המרוסקות שנגלו להם בתחתיתו של הצוק.

“אי אפשר להבחין בפרטים מלמעלה”, אומר מפקדה של החולייה וקולו חורק בשעה שהוא עושה זאת, “אבל נראה כי העגלות דורדרו בכוח למטה, המפקד”.

האנשים מסביב שותקים בדממה מזועזעת. משפילים את ראשם מטה בחרדה משתקת כשהם מנסים להיזכר בידוע להם על האנשים שנשלחו אל הפעולה הזאת.

ולמרות השמש הזוהרת כל כך בשעה זו, לא מתקשה אף אחד מן הקצינים העומדים סביב להבחין בניצוץ המהיר החולף בעיניו של שר המלחמה ובשפתיו המתהדקות בתנועת בליעה אחת מהירה.

דממה יבשה, קרועה, שוררת על הצוק. ולרגע אחד ארוך, על אף שהנוכחים כולם מיומנים מספיק מתוקף תפקידם להתמודד עם בשורות מעין אלו – עומדת הקבוצה הקטנה כולה ללא ניע, כאילו הייתה גוש קרח בליבו של נהר שקוף וקפוא מאד.

גם בסטיאן שותק, פניו חתומות כאילו חוצבו משיש, ורק ידו יציבה ודוממת, לוחצת בכוח על ניצב חרבו. "שלחו קבוצה למטה, לבדוק האם יש ניצולים", הוא אומר לבסוף, מילותיו שקטות ויבשות ברוח הבוקר, ואחר כך הוא מפנה את גבו אליהם ומתרחק משם.

שעתים שלמות לוקח למשלחת החילוץ להגיע למטה. שעתיים שלמות בהן הקיפו החיילים את הצוק, מחפשים דרך הגיונית להשתלשל אל תחתיתו. ולבסוף כשהגיעו אל האדמה מלאת ההריסות, נשימותיהם כבדות ושפתיהם קפוצות מחשש המחזה שהם עומדים לראות – נוכחו לדעת כי מלבד פיסות עץ שבורות וחדות, גלגלים עקומים וגופות סוסים מרוטשות - לא היה במקום דבר נוסף. בטח שלא גופותיהם של יותר מעשרים חיילים.

בתחילה היה המחזה חסר היגיון. ומפקדה של החוליה, כשקולו צרוד למדי – הורה לחייליו להתפזר ולחפש סביב, אולי נזרקו החיילים מהעגלה למרחקים גדולים יותר כשהידרדרו מטה.

אבל הממצאים, ברורים ונעדרי כל סממן השייך לגופה אנושית לא הותירו מקום לטעות. העגלות הצבאיות, מחוברות לסוסים זהים לסוסים איתם יצאה קבוצת החיילים בלילה – היו ככל הנראה ריקות לחלוטין כשדורדרו מראש הצוק.

פעולת הסחת דעת. ככה קראו לפעולות מהסוג הזה בשפה הצבאית. ובסטיאן, אמון היטב בשימוש בסוגיה השונים של האסטרטגיה הזאת, יודע להעריך אחת טובה גם כשהיא מנחילה לו תבוסה.

בשקט, כששיניו נושכות את לשונו מאחורי שפתיו החתומות, הוא מאזין לדיווחו של מפקד חוליית החילוץ המאובק, ושמש הבוקר מסנוורת את עיניו בשעה שהוא עושה זאת.

די ברור כרגע שזאת הייתה פעולה הונאה מתוחכמת למדי. והחיילים, בכוח מונע בסטיאן מעצמו לשייך להם במוחו פנים ושמות - הוחלפו בדרך כלשהי עוד מצידו השני של הגבול. וברור גם לכל בר דעת כי לכניסתם החשאית לכוזר הייתה מטרה חשובה וחשאית מספיק כדי להשקיע את המאמץ הגדול הנדרש בהונאה שכזאת.

ואם נזכרים כי רק כשעתיים אחרי שחלפו החיילים בגבול הגיע הרץ למחנה, מיידע אותם בדיווחו הקצר והפשטני כי קבוצת החיילים אינה מתעכבת כפי ששיערו, אלא עברה את הגבול כשהלילה עוד שלט בשמים. ומצרפים למאזן את השעה הארוכה בה עקבו אחר סימני העגלות מן הגבול עד לראשו של הצוק הזה, ואת הזמן בו חפשה משלחת החילוץ סימני חיים בתחתיתו – מתקבלת העובדה הפשוטה, הקרה, שאינה ניתנת לשינוי.

קבוצת אנשים זרה, חמושה, ובעלת מטרות בלתי ידועות - שוהה כעת בכוזר עוד מלפני זריחתה השמש, זה למעלה מחמש שעות תמימות.

לרגע אחד ארוך נושם בסטיאן עמוקות את אוויר הבוקר, מאפשר לו לצרוב את ריאותיו.

צריך לשלוח רצים לערים הקרובות וליידע אותם על הקבוצה החופשית המסתובבת. צריך להקים משמרות חיפוש ולשלוח חוליות לצמתים מרכזיים. גם ליצור קשר עם המחתרת כדאי מאד, אולי יהיה בידי חלק מחבריה מידע מה קרה בשעות הלילה הריקות בהן הוחלפו החיילים.

רגע אחד ארוך הוא עוד עומד על מקומו בדממה, מניח לרוח הבוקר הקרירה לצנן מעט את ראשו הלוהט ממשחבות. ואז מתמוססות לאבק כל שאר השכבות המרכיבות את אישיותו, והוא פוסע קדימה קרוב יותר לקבוצת המפקדים

הממתנינה להחלטתו ומיידע אותם כשקולו יבש על רצף הפעולות הבאות הנדרשות.

אבל על אף שהמשימות הללו חשובות עד מאד, ולמרות שתפקידה של חולית החיפוש לא הסתיים עדיין – יודע בסטיאן שהוא נצרך כרגע הרבה יותר במקום אחר, חשוב לא פחות.

בניע ראש הוא מסמן לסגנו להתקרב אליו, מעביר לו את סמכויות הפיקוד העליונות בשטח כמו הוראות חיפוש ואיתור נוספות. ואז הוא מסתובב, מחפש במבטו את שלישו ומורה לו להתכונן לנסיעה לאינה.

כמו שנראות העובדות כרגע, עליו להגיע למלך מהר ככל וניתן. ליידע אותו בתוצאותיה של הפעולה בה תלו תקוות כה רבות, לספר לו על החולייה הסודית המסתובבת בשטח כוזר חופשיה לחלוטין, ובעיקר לומר לו כי את ההחלטות החשובות מכאן ואילך יהיה עליהם לקבל בסודיות מוחלטת וכמעט בלתי אפשרית. שכן מסקנה אחת ברורה עולה כבר מאירועי הבוקר החמים הזה, יבשה וחדה עד מאד: בלעדיה של בגידה פנימית לא יכול היה יוסף לתכנן חדירה מורכבת שכזאת, התלויה בוודאות במשימה אותה ניסו הם לבצע, ולהוציא אותה לפועל בתזמון מדויק כל כך.

לאיטו עולה בסטיאן על העגלה הצבאית הפשוטה, משתדל עד מאד להתעלם ממבטו המבין מידי של שלישו, ובדממה הוא נשען על הבר הגס המרפד את מושב העץ הנוקשה.

נסיעה היא זמן מת בדרך כלל, כזה בו אמורות המחשבות לנדוד למקומות רחוקים ולהעלות במוחו של הנוסע רעיונות חדשים ומצוינים לבעיותיו. ובסטיאן הוא אחד המכיר היטב בתועלת הגלומה בשעות החופשיות הללו.

אבל עכשיו מוצא עצמו שר המלחמה ממקד את מבטו בכוח בנוף היבש והקוצני החולף מבעד לחלון העגלה, נאבק בדממה בנתיב בו מתעקשות מחשבותיו לצעוד.

שכן הוא יודע, וברור לו היטב, שאין דרך חזור אם ירשה למוחו לצעוד אל המקום הנסתר ההוא, ולתהות מה עלה בגורלו של הבן אותו שלח למשימתו האחרונה בלא להיפרד ממנו אפילו לשלום.

הגרסה שנמסרה מן הארמון באלקן בימים שאחרי הגעתו של מנשה קפחבר לאלקן – הייתה עמומה למדי. בהודעה הרשמית נטען כי לאחר שנוכח האביר קפחבר בכבודגנותה של ממשלת כוזר הישנה ובנקמנותו של איסתרק קטינא שרצח בסתר את משפחתו כולה – החליט לחבור אל הצד הצודק ולהטות כתף לטובתו של הוד מלכותו המלך יוסף, ששמר אמונים לכישוריו ויכולותיו עוד מן הימים בהם שימש קפחבר כראש ממשלתו.

מחוץ לארמון, יכלו האנשים בוודאי להאמין לגרסה היבשה הזאת. וכי למה להם לתהות מעבר לטרדות היום על מטרותיו של אדם שנפגע באופן אישי מפעולותיהם של חברי הממשלה שמעבר לגבול?

להם בוודאי לא הפריע הופעתו של שחקן חדש-ישן בין חבריה של הממשלה. והם גם לא טרחו ולעקוב אחר פעולותיו בעיניים מצומצמות בפעמים בהן הזדמן להם להיפגש עם האיש ששימש עד לפני כשנתיים כראש ממשלת כוזר הישנה.

השאר, לעומת זאת, היו חכמים קצת יותר.

ועל אף שיוסף דיאלידאן עצמו קיבל אותו בחדר הראיונות הפרטי שלו באותו היום בו הגיע לאלקן, וקידם אותו לתפקידו הפנוי של שר החקלאות מיד לאחר שהתמקם בעיר – ידע מנשה כי האיש אינו בוטח בו אפילו לא לרגע.

הוא רק משתמש בו. זה הכול. מנצל את העובדה הפשוטה כי מעברו של מנשה לכוזר החדשה העלה את קרנו של יוסף והחליש את מעמדה של הממלכה השכנה. וכך בעוד הוא מצמיד לו צמד עוקבים חרישיים מהבולשת הנגדית, וסגן פיקח

ונאמן מספיק כדי שיוכל לנהל את משרד החקלאות בעצמו - הפך מנשה קפחבר לשר בכיר בממשלתו של יוסף הממודר לאמיתו של דבר מכל עניין שיש בו חשיבות.

לעיתים, בישיבות ממשלה ארוכות מאד, שעה שקולו הקטיפתי של המלך ניגן בדממה השקטה את נאומיו מלאי הברק, היה תוהה מנשה לעצמו עד כמה היה טון דיבורו של אותו האיש שליו בשעה שנתן את ההוראה לרצוח בדם קר את אשתו וילדיו שלו, והאם גם אז היו עיניו יפות ובהירות כל כך.

אבל אחר כך סייע לו הזמן. אותו ידיד וותיק מהעבר הרחוק, אותו אויב נושן מהשנים האחרונות. והימים החולפים, יציבים וחסרי שינוי כמו השמים האפרוריים של אלקן – החלו משנים את מעמדו של מנשה בעיר.

זה לא שיוסף שהחל פתאום לתת בו אמון מלא, האיש היה חכם מספיק כדי להמשיך לחשוד בו גם לאחר הצלחותיו המוכחות, אבל המעקב למשל – רפה מאד. ורק לעיתים נדירות הרגיש כאילו אנשים נסתרים בוחנים את פעולותיו בעיניים חושדות.

גם האנשים שסביב החלו להבחין בתועלת הגלומה באדם שכזה, שאינו שייך לכאן וגם לא לכאן. שאין לו משפחה לאבד או חיים יפים לחוס עליהם במיוחד, ועדיין עושה את עבודתו חסרת הזוהר באותה הנחישות עמה הגיע לעיר לראשונה.

“אתה מבין מה זה ייאוש, הא?” אמר לו מטריאס פעם, על קצהו של גרם המדרגות היורד מאולם המועצה. גיחך לעצמו במרירות ואחר כך נעלם כלעומת שבא בסיבוב השיש הבוהק.

מנשה לא ידע מה גרם לשר צבא כוזר החדשה לחוש כך באותו הרגע. גם לא היה לו מושג האם חזר עכשיו האיש מפגישה עם מלכה של כוזר החדשה. אבל לא היה לו ספק כי מעמדו המדודר של מטריאס, שהיה כך עוד בימים בהם החליף הוא

חבילות עם זרים באתיל הרחוקה - התדרדר בחודשים האחרונים לשפל חדש וחסר תקדים, גם ביחסיו מלאי המהמורות של מטריאס עם המלך.

באלגנטיות זוהרת וחסרת רחמים, מידר יוסף את שר הצבא שלו מרוב התפקידים שיש בהם משמעות אמיתית. והתחכום העוקצני בו העביר המלך את תפקידיו הבכירים של מטריאס לפחותי דרגה ממנו, מותיר אותו בתפקידיו הרשמיים כחותמת שעווה מפוארת – גרם למטריאס המתוסכל לחפש לעצמו ללא הרף מוצא מן הכלא חסר החומות שהוכנס אליו בלא רצונו. ולא פלא היה שמבין כל חברי הממשלה הנאמנים ניסה לגשש עד כמה באמת חזקה נאמנותו של האביר קפחבר, והאם יוכל למצוא בעזרתו דרך לשוב אל מעמדו הראשון.

אבל מנשה לא היה טיפש. ומאבק של כמעט חיים שלמים בזירה הפוליטית סייע לו להקשיב באדיבות לשר הצבא השמנוני, להנהן בהזדהות כשחלק עמו האיש את תסכולו, ולהיזהר שבעתיים לצידו – שמא ינסה השר הערמומי להגישו כמנחת פיוס למלך.

זאת הייתה מערכת יחסים מוזרה למדי, וחשאית יחסית אל מול מערכות היחסים האחרות שניהל קפחבר עם שאר חברי הממשלה, אבל למרות זאת ואולי דווקא בשל כך - סייעה העובדה הזאת לתפקידו של מנשה כסוכן כפול להתחיל סוף כל סוף לקבל משמעות.

בתחילה, היו אלו רק פרטים קטנים וחסרי חשיבות, שאלמלא שיחותיו עם שר המלחמה – לא היו נודעים למנשה לעולם. ולמרות שעדיין היה קיים הסיכוי כי מטריאס עצמו הינו לא יותר מאשר פיתיון מוסתר היטב מאת יוסף דיאלידאן – החל מנשה לעשות שימוש זהיר וקפדני מאד בפרטים הללו.

והפעם האחרונה בה שיתף אותו מטריאס במידע שכזה בלי משים – הייתה כך נראה, משתלמת מאד.

אליצור, סגנו של אולה טרסדיאן, היה מסוג הבוגדים שמיקומם הבכיר יכול היה לגרום למפלתה של כיתת חיילים שלמה בקרב. ועל אף שמחמת אותה הזהירות שנקט מנשה ומחמת תפקידו הבכיר של אליצור - החליט בסטיאן מקאן שלא לחשוף את הבוגד לבינתיים – היה המידע יקר ערך באופן שגרם לכתפיו הכואבות של מנשה להתרפות קצת מידי פעם, ולצבעם היפה של השמים לחדור מידי פעם אל ערפל האדישות שכיסה בימים כתיקונם את ליבו.

אולי לכן הוא יושב עכשיו מול מטריאס, כתפיו שמוטות, עיניו שקועות ולשונו יבשה כל כך עד שהוא חושש שלא יוכל לפתוח את פיו לעולם. איך הגיעו החיילים עד למצודה ומי חשף כך את תוכניתם אם אליצור נוטרל מכל מידע משמעותי כבר מזמן?

“מנשה?”, אומר מטריאס לאט, וידו מקפצת על ניצב חרבו בתנועה עצבנית.

“כן”, אומר מנשה לאט, משתלט במאמץ על מיתרי קולו. “אז אולה וחייליו נמצאים עכשיו במצודה? מי הגאון שהצליח לגלות איך תכננו לחדור פנימה?”

שפתיו של מטריאס מתעקמות בהבעת חוסר ידע וכתפיו נמשכות מעט אחורה. “מידע פנימי”, הוא פוסק לבסוף, ואז מוסיף במרירות: “אנשי הבולשת הנגדית עושים עבודה טובה כנראה”.

“כן”, מסכים מנשה ומתאמץ מאד להסתיר את החיורון שהחל ממלא את פניו על ידי ריקונו של גביע היין העומד על שולחנו. “אז מה אתה עושה כאן?”, הוא שואל, מתאמץ למסוך ידידות בקולו. “הוד מלכותו בוודאי נזקק כעת לתוכנית המשך כעת כשקבוצת החיילים בידו”.

בזעף שולח מטריאס את ידו אל גביע הברדלח שלו ומוחה את שפתו בחוסר נימוס. “כן”, הוא מסכים וקולו מריר, “היית מצפה שכך יהיה, לא?”

מנשה שותק. אבל בזמן שפיו חסר מעש, ממשיך מוחו לעבוד במרץ. אם מטריאס מודר מתוכנית תפיסתם של החיילים עד עכשיו, סביר להניח שיוסף ישמור גם את המשך תכנוניו לעצמו. ובכל אופן די ברור לו ששר הצבא לא הגיע ללשכתו רק כדי לתנות באוזניו את תסכולו.

"הוד מלכותו פירט לי את תוכניתו העתידית", פולט מטריאס לבסוף כשמנשה עדיין לא אומר כלום, וההצהרה מפתיעה מעט את מנשה. "אבל היא כל כך לא הגיונית שאני חושש ששוב פעם הוא בוחר להסתיר ממני את החלקים החשובים שלה".

"אממ", פולט מנשה את תגובתו הסדורה למשפט האחרון, ואצבעותיו סוגרות בכוח על הקלף עליו כתב בטרם נכנס מטריאס. "מה לא הגיוני בה?" הוא שואל לבסוף בנחת.

אבל מטריאס לא עונה, באחת הוא מתרומם מכיסאו וחובט בשולחן בכף ידו האחת חזק כל כך עד שהנוצה המונחת על המכתב יוצרת עליו קו מקוטע לשברים חדים מאד. "הכול", הוא זועם, "הכול לא הגיוני בה, עד שנראה לי ועוד רגע אאבד את שפיותי".

מאז החל מטריאס לשתף את קפחבר בהתנהגותו של יוסף אליו למד מנשה שמוטב לו המתין בשקט עד אשר יירגע שר המלחמה מהתפרצות הזעם שלו, ורק לאחר מכן לנסות לחזור לדבר עמו. ומלבד זאת, לזעם הבלתי נשלט היה כמעט תמיד יתרון רציני בדמות מידע חדש ומעניין מספיק כדי לסבול את ההתפרצות הזאת בדממה.

וגם עכשיו הוא ממתין בלא לומר כלום, שולח מידי פעם מבטים קצרים אל האיש המתהלך עכשיו בלשכתו בצעדים גדולים ומרוקן כוס אחר כוס של משקה אליקטום חריף אל גרונו תוך כדי דיבור מהיר.

וזאת הסיבה שהוא גם ממשיך להקשיב לו כשארשת פניו חתומה על אף הגילוי החדש והמבעית על הכנסתה של קבוצת חיילים מזויפת אל שטחיה של כוזר הישנה. אבל המשפט האחרון אותו מתיז מטריאס גורם לו להזדקף באחת במקומו וכששיעול מוזר ויבש מרעיד את כתפיו הוא מתרומם, משווה את קומתו עם זו של שר הצבא.

“התקפה על כוזר הישנה?”, הוא שואל ובקולו יותר ממנה אחת של תדהמה, “עכשיו? כשחצי מצבא כוזר האחרת נמצא באיינה הקטנה בשביל הטקס הצבאי?”

מטריאס מתנשם, מוחה את מצחו המיוזע ביד אחת ומוזג לעצמו שוב פעם מהנוזל השקוף. “תאר לעצמך”, הוא אומר וצחוק קרקרי נפלט ממנו בשעה שהוא עושה זאת. “לקחת חבורת חיילים מובחרת ולחצות את הגבול זה עוד דבר הגיוני – בטח אם יש לנו את יתרון ההפתעה לצידנו. אבל להגיע עד איינה רק כדי ליפול כפרי בשל לידיהם של המוני אנשי הצבא שמסתובבים שם חסרי מעש לקראת הטקס? ועוד יחד עם המלך עצמו? למה רק אני חושב שזאת תוכנית התאבדות מרשימה?” מנשה בולע. “מה המטרה של התוכנית, אם כך?”, הוא שואל בצרידות. “ומה הקשר שלה לקבוצת החיילים המזויפת?”

מטריאס מנענע את ראשו ימינה ושמאלה, וידיו נאחזות בחוזקה במשענת הכיסא הגבוהה. “לא יודע”, הוא אומר לבסוף וקולו עגום, “זה מה שניסיתי להבין כל הלילה.”

עיניו של מנשה פוזלות אל החלון שליד שולחן עבודתו. בחוץ שוטפת השמש באור בהיר וקורן את אבני מגדל השמירה האדירות שמול חלונו. “מתי יצאה הקבוצה הזוהר אל הגבול?”

עיניו של מטריאס מצטמצמות בהבעת ריכוז. “כשעתיים לפני עלות השחר”, הוא אומר לבסוף, “אולי אפילו פחות.”

דממה שוררת בחדר הקטן, חרישית ומוזרה. ואפילו קול צעדיהם של השומרים במסדרונות לא נשמע בשקט הזה.

“ולמה באת אלי?”, שואל מנשה לבסוף וקולו כבד ואיטי.

מטריאס לא עונה. לרגע אחד ארוך הוא רק בוהה בפיסת תכלת מוכתמת לבן המציצה מהחלון, ואז מסיט את מבטו אל הדלת הכבדה, רוכן קדימה וכשקולו נמוך כמעט עד כדי לחישה אומר: “כי אתה מכיר אותו, מנשה”.

עינו הימנית של מנשה קפחבר קופצת. “לא יותר טוב ממך, לאבו ידידי”.

מטריאס צוחק, צחוק גדול וחסר חן. “אני בסך הכול היכרות לצורך הגשמת מטרות”, הוא עונה ויש חיוך מלגלג על פניו, “ידיד שאפשר להשתמש בו כדי להעלות על כס השלטון. אתה לעומת זאת, הכרת אותו כשווה דרגה כבר שנים רבות קודם לכן”.

הבליטה הקטנה בגרונו של מנשה נעה מעט כשהוא מתאמץ לבלוע את הפחד שבגרונו. זאת יכולה להיות הזדמנות של פעם בחיים בדיוק כמו שזאת יכולה להיות מלכודת מוות, אין אפשרות להציג זאת בדרך אחרת.

“לא הייתי כאן עד לפני שנה”, הוא אומר לבסוף, מסתיר את אצבעותיו הלחות מאחורי גבו. “אינני בטוח שאני מבין יותר ממך כיצד פועלת מחשבתו של הוד מלכותו”.

“הוא השתנה”, לואט מטריאס בשקט, “השתנה מאד בשנתיים האחרונות. בערך בתקופה שהתחיל כל הסיפור ההוא עם מהללאל. ואז הוא גם גירש את שלוואן לגיאט, הרחיק את פאר ממנו, ושלח את אוהד לרבוץ במטבחים. ואני כבר אז התחלתי לחשוד שיש כאן משהו מוזר”.

עכשיו צונח מטריאס בחזרה אל הכיסא. “אבל אז הוא גם התחיל לפקפק בכל פעולה שעשיתי ולמדד אותי מהתפקידים הטבעיים שלי – כך שבטח לא הייתה לי

את האפשרות לתהות בעצמי על פשר מעשיו של הוד מלכותו, תמוהים ככל ויהיו. אבל זה?" הוא מתנשף בחוזקה ומנענע את ראשו ימינה ושמאלה. "הוא מסתיר משהו, מנשה. וכולנו הולכים לסבול מכך – אם לא נגלה מהו".

בשקט עושות רגליו של מנשה את דרכן אל כסאו וגופו שוקע באיטיות מוזרה בריפוד הרך. האם יוסף דיאלידאן באמת השתנה בשנתיים האחרונות?

הרי כבר בימים ההם, כשעוד יכול היה להסתובב במסדרונות הקריה המלכותית של אתיל כשכבודו אינו רמוס תחת רגליו – נפוצו השמועות על כך שיוסף מתחיל להזדקן. כבר אז טענו אנשיו של האציל מרצאבך שמלכה של כוזר החדשה הופך אט אט לפרנואיד מפוחד המעביר את ימיו בחרדה מהתנקשות מתוכננת, בין כזאת הבאה משליחיה של הממלכה הישנה, ובין כזאת שתצא מסביבתו הקרובה שלו.

אבל למען האמת, דווקא מנשה שהכיר את יוסף עוד מהשנים בהם ניהל המלך ברכיה את סדר היום בכוזר – התקשה במקצת להאמין להן.

אמת, החששות היו רציניים כולם, גם ההתנהגות המוזרה שבאה בעקבותיהן הייתה הגיונית למדי לאדם הסובל מהן. אבל כשחיבר את העובדות התמוהות כולן יחד עם האיש המתוחכם שהכיר מאז היה נער – הצליח יותר להאמין בקיומה של סיבה אחרת, גדולה ומסתורית הרבה יותר מתחושת פראנאדיות.

לרגע אחד ארוך הוא שוקל זאת. מעביר במחשבתו את הסיכונים והמלכודות הקיימים בשיחה מעין זו, ובמקביל את ההשלכות הגורליות כולן הנובעות מתכנוניו הלא ידועים של יוסף. ועל אף שהוא יודע שהוא מסתכן, ולמרות שברור לו שבזה הרגע הוא בוחר לחצות את הגשר אל הגדה ממנה אולי אין דרך חזרה – הוא חש היטב בתוך ליבו כי זרם החול שזרזף באיטיות חסרת רחמים מאז הגיע לאלקן על ראשו – נגמר בדיוק עכשיו, מותר אחריו את שעון הזמן שלו וחסר כל משמעות.

אולי אם היה מגיע לנקודה כזאת שנתיים קודם לכן – היה חושב לפעול אחרת, אולי אם היו לו חיים יפים לוותר עליהם היה מחייך כעת בחן ומראה למטריאס באדיבות את הדרך החוצה.

אבל אין לו למען האמת חיים כאלו. לא ילדים. לא אישה. גם לא ידידים. ועל אף שמנשה יודע היטב מהו טעמו של ייאוש עוד מימיו הרחוקים בשבי הקווארי, הוא מופתע עדיין לגלות עד כמה חזק הוא הרגש האדיש הזה כדי להעניק לאדם העומד על ראשו של צוק את הדחיפה האחרונה הנחוצה לו.

באחת הוא מתרומם, הורף את כיסאו בחריקה מודגשת אחורה, וקולו יבש ומעשי עד מאד כשהוא שואל: "איפה מסתובב אוהד בימים האלו?"

עוד כשהיה מנשה צעיר לימד אותו אביו על התועלת הגלומה בידיהם של אנשי השירות והתחזוקה הרבים המסתובבים תמיד בארמונו של כל בן אצולה. ועל אף השנים הרבות שעברו מאז, ולמרות שהספיק לצבור תובנות רבות וחכמות יותר בהמשך הדרך, לא שכח מנשה את העובדה הפשוטה הזאת מעולם.

אם ברצונך לדעת עד כמה חכם האדם שמולך, אם אתה תוהה עד כמה מחושב הוא בהתנהלותו בזירה המדינית המורכבת – בדוק כיצד הוא מתייחס למקורות מידע שוליים. שים לב כיצד הוא מנהל את בחירותיו על סמך ידיעות אותן מחזיקים הפשוטים שבמכריו. ושועלים פוליטיים אמיתיים, זאת למד מנשה מזמן, שמרו מכל משמר על מקורות המידע הללו.

אבל הבוקר ארוך ועמוס, וכמעט שבע שעות תמימות מאז זרחה השמש מתבזבזות בחיפושיו של משרתו האישי של מנשה אחר אוהד, משרתו לשעבר של המלך יוסף, על אף שמקומו הרשמי אמור להיות במטבח יחד עם שאר שרתי הסעודה.

אבל לבסוף נמצא האיש, שמכיוון שיומו היה פנוי למדי רכב באותו הבוקר עד לכפר הסמוך כדי לבקר את אחותו ומשפחתה. והמשרת, גאה על הצלחתו במשימה, מצליח לשכנעו לחזור למצודה כדי להיפגש עם דמות בכירה המעוניינת לראותו בדחיפות.

המטבח אומנם, הוא לא מקום טוב למפגשים מעין אלו, בטח לא בשעות הבוקר העמוסות. מצד שני הרבה פחות עיניים סקרניות ישימו לב אליהם בהמולה השוררת המקום החם הזה, בוודאי לעומת המסדרונות בקומות הגבוהות יותר, העמוסים עכשיו לרגל טקס חניכת הצוערים, בקצינים ומפקדים בכירים עד מאד. ומנשה, בסיועו של אחראי התנור המבוגר המכיר אותו עוד מהימים בהם עבד הוא עצמו בארמונו שלו, מצליח לארגן להם פינה שקטה וחשוכה מאחורי הסככה בה מייבשים המשרתים את הכלים.

כששפתיו קפוצות, הוא ממתין עד שמתיישב המשרת לשעבר על כיסא המטבח הפשוט. וכשידיו שלובות לו בחוזקה על חזהו הוא מבקש ממנו לספר לו בפירוט רב ככל האפשר, מדוע העביר אותו המלך ממשרתו ושילח אותו לחיי בטלה משמימים על יד התנורים כשנה וחצי קודם לכן.

אוהד שותק וחיוך קטן ותמים מרים מעט את שפתיו, אבל טיפות זיעה קטנות מופיעות על מצחו בשעה שהוא זאת, נוצצות במיוחד לאורם הצהבהב של הלפידים שהדליק המשרת קודם לכן.

זה דורש זמן, הרבה יותר זמן משצפה מנשה, אבל למרות שהוא משתדל להיות משכנע ככל האפשר הוא לא מצליח להוציא מהאיש אפור השיער את הסיבה בשלה הפך בין לילה מהאדם הקרוב ביותר למלך – למשרת נמוך דרגה המבלה את יומו על יד הסירים.

לבסוף מסייע לו דווקא מנהגו העממי של מטריאס, ובשעה שאוהד מתרומם ממקומו במטרה לעזוב את השיחה חסרת התועלת – מזנק לכיוונו מפקד ההוסטרס

לשעבר, מצמיד אותו אל הקיר באבחת סכין מהירה, ומברר בחיוך מתוק מה שלומו של בנו הקטן, זה שהחל לאחרונה ממש לעבוד בצוות הארכיון של משרד המלחמה.

שפתיו של מנשה מתעוותות מעט וידו נשלחת לעצור את מטריאס, אבל הפעולה כך נראית – משפיעה מאד על המשרת המבוגר. עיניו מתרחבות קצת ואז מתחילה שפתו העליונה לרעוד, והזיעה שניקדה קודם רק את מצחו מרטיבה כעת גם את עצמות לחייו בזוהר מוזר.

מטריאס מחייך, כאילו ציפה לתגובה כזאת בדיוק, וגבתו השמאלית מתרוממת מעט בתנועה רבת משמעות. "בחירה קשה, אוהד יקירי?" הוא שואל וקולו רך.

עשרה רגעים אחר כך הם חוזרים אל החדר הזמני המשמש את קפחבר בביקור הבכירים במצודה. ועל אף שמנשה רוצה מאד לשבור את הדממה ההמומה שנפלה עליהם מאז הסכים אוהד לפתוח סוף כל סוף את פיו, הוא לא מוצא בתוכו את הכוח לחתוך את השקט המכושף ששורר ביניהם.

"מה עושים עכשיו?" שלא במפתיע, מטריאס הוא הראשון להעז לדבר.

זאת שאלה טובה. שאלה טובה מאד. אבל אף שברור למנשה כי הזמן הדוחק דורש מהם לנקוט בפעולה מיידית – הוא אינו מסוגל לזוז ממקומו.

אין לו כל קושי להסיק את המסקנה העולה מדבריו של אוהד, אין לו כל קושי בכלל, אולי אפשר לומר אפילו שהיא ברורה לו מידי.

עכשיו למפרע, מתבהרים לו כל פרטי המידע הקטנים, המוזרים. פתאום מתחברות כל נקודות הצבע לציור אחד גדול ובולט. ועל אף שברור לו כי למטריאס אינטרסים שונים לחלוטין ממנו – הוא די בטוח שכרגע מתאחדים רצונותיהם והופכים למשותפים בצורה אחידה מידי.

”הפלוגה בראשותו של המלך יצאה לפני כשעה”, הוא אומר בשפתיים יבשות, “ומכיוון שמדובר בחיילי הוסטרים אני די בטוח שאתה יודע טוב יותר ממני עד כמה הם מהירים ומיומנים”.

מטריאס מהנהן בשפתיים קפוצות וניצוץ מהיר חולף בעיניו. “אפשר עדיין לצאת אחריהם”, הוא אומר וידו אוחזת בניצב חרבו בחוזקה. “ועל אף שאפשר לומר בוודאות גדולה יותר שאני אינני בוטח בכך מאשר לומר שאני מאמין לך – אני נוטה כעת עד מאד להעדיף יותר את האופציה השנייה”.

לרגע אחד ארוך שותק מנשה קפחבר ורק קצהו של פיו מתעוות מעט כלפי מעלה. “אולי אפשר לומר את המשפט הזה גם עלי”, הוא אומר לבסוף וחיוכו מתרחב מעט יותר. “או שוודאי אפשר לומר אותו”.

פרק 17

כשהיה אולה בתחילת שירותו הצבאי, ראה חייל הלום קרב בפעם הראשונה.

הוא היה אז מגויס טרי, לבוש במדים שהפיצו עדיין את ריחה של המתפרה, ומלא בתום שהעריך מאד עד הצבא.

יום קיץ היה אז, חם ויבש. קוצים קטנים צמחו שם ברחבת האימונים, חייל אחד צעק בשער על עגלון אדום לחיים ועצבני שניסה בדיוק להיכנס, וקצינים עסוקים שכתפיהם צבועות אדום עברו וחזרו על פניו כאילו מישהו רודף אחריהם.

הוא לא יודע למה הבחין בו, בחייל עם המדים המקומטים שישב על אבן גבשושית קרוב למחסן הציוד. הוא כן זוכר שידע בבירור ברגע שהסתכל עליו שהוא לא בסדר, שמשהו לא טוב קרה לו.

הוא זוכר ששאל אותו אם הוא צריך עזרה, אם אפשר לקרוא למישהו, להביא לו סיוע. זוכר גם איך הרים ההוא את ראשו, נעץ בו עיניים ריקות לרגע אחד ארוך ואז חזר לבהות בעלים הכמושים שריסק ביסודיות תחת נעלו בשעה האחרונה. אחר כך

הגיע קצין מבוגר ואמר לו שיעזוב אותו, שאין מה לנסות, הוא ככה מאז אתמול. יצאו עשרה, חזרו חמישה. בכמה רגעים של היתקלות מדממת בגבול.

הוא גם זוכר איך התיישר, הביט בקצין בעיניים שעדיין לא הצמידו חרב לגרונו של אדם במטרה להרוג, ולחש: "אבל אי אפשר להשאיר אותו ככה, צריך לעשות משהו". והוא, הקצין שכנראה הספיק להילחם במלחמת עשר השנים, רק עיווה את פניו במה שאמור היה להיות חיוך עצוב, טפח על כתפו ואמר בשקט: "יש הרבה דברים בעולם שצריך לעשות לגבם משהו ילד, את רובם אנחנו לא יכולים לשנות". והלך משם.

והוא רק נשאר שם, תוהה האם יגיע אי פעם לכזה מצב. האם יבוא רגע בו ירגיש כאילו החיים נושרים ממנו, עוזבים אותו אט אט, ומשאירים אותו כל כך לבדו אל מול המציאות, עד שכל ויישאר לו לעשות הוא לברוח ממנה אל הנחמה המתוקה שבניתוק.

אבל אחר כך עבר הזמן, הרבה זמן. אנשים טובים מתו בידי, אנשים שהיו יכולים להיות ידידיו הטובים מתו מחרבו מהצד השני. החיים באו מידי פעם לבקר אותו. בחיכום חסר השיניים ובמבטם הצרוב משמש קילפו ממנו עוד כמה הגנות, בונים במקומן חומות אבן אטומות, והוא למד שהשאלה האמיתית היא לא האם אלא מתי.

ולמד לחכות לה בשקט, לנפילה.

קצת מוזר לחשוב על נפילה כרגע של שיא, למרות שזאת בדיוק מה שהיא. הרי לכאורה היא אמורה להיות עוצמתית, כאילו מישהו דרדר אותך מראשו של הר גבוה או זרק אותך מצוק אל הגלים הממתינים מטה, ואתה צעקת את נשמתך לאורך המדרון.

אבל זה לא ככה, לא תמיד ככה. יותר כמו הרגשת עייפות פנימית בעיניים פקוחות כל הדרך למטה, כשאתה רק תוהה למה לקח לך כל כך הרבה זמן להתנפץ אל הסלעים.

הוא יושב שם, בחדר הקטן והפשוט הזה, ראשו בין ידי וברכיו תומכות בראשו. וכל הכאב שחוהה אי פעם בחייו מתנקז כאילו עבר דרך פתחו הצר של קנקן ומאיים לחנוק אותו בדרכו החוצה.

ובמקום שמחשבותיו יתמקדו בחיילים שהותיר מאחור או בפעולות חסרות הפשר שביצע יוסף מאז נפלו כמו פתיים במלכודת המתוכננת מידי שרקם – מתעקש מוחו בעקשנות ראויה לציון, לעמת אותו עם כל תחושה ממנה השתדל להתעלם מהרגע בו הגיעה איגרת הגיוס אל המצודה.

מצד שני, אם חושבים על כך לעומק, זה גם די הגיוני. מה יש באפשרותו לעשות כעת כדי למנוע את חדירתה של קבוצת זרים חמושים אל תוככי כוזר, מלבד להמשיך לבהות באבנים האפורות הכבדות שמולו המשתלבות אלו עם אלו ביסודיות מחליאה?

וכיוון שהתשובה על כך היא כלום אחד גדול ומתמשך, וכיוון שהוא זוכר טוב מידי את הרגע בו חתמה ידו על הקלף שישחרר את אונמר לחיים אחרים אם לא יחזור, ואת מבטה שהשתדל עד מאד להיות אדיש כשסיפר לה על כך – הוא משתוקק עד מאד למצוא כעת דרך כלשהי להשתיק את המחשבות שרצות בראשו או לפחות לקבור אותן אי שם עמוק בתוך ליבו.

אבל אין דרך כזאת למען האמת. לפחות לא אחת שהוא מכיר. אז הוא רק יושב שם, בוהה כשעיניו ריקות אל תוך המרחב החשוך שיוצרות ידיו התומכות, ומשתדל עד מאד להזכיר לעצמו שאת ענייני החיים והמוות מנהל בורא עולם ולא בריותיו החכמות והערמומיות. גם אם בגידה, מסתבר, היא חלק אינטגרלי בחייהן.

הוא מתנשף ומרים את ראשו קדימה, מתעלם ממבטו המבין מידי של אבירם, ולוחץ בחוזקה על רקותיו בניסיון לחסום בעזרת ידיו את הצלילים והזיכרונות שנושאת איתה הדממה המאובקת שבתא הזה.

זה לא עוזר כמובן.

הוא לא רוצה לחשוב על אליצור, לא רוצה בכלל. אבל מוחו, נאמן וחסר רחמים, מתעקש להציג מולו את פניו הקפואות של מי שהיה ידידו הקרוב במשך יותר ממחצית העשור, ובשקט השורר בתא אין אפילו מקום לנסות להסיח את הדעת.

נצנוצים של זיכרונות מציפים את ראייתו, קטעים קצרים ומעורפלים שכאילו קמו לתחייה. ידו של אליצור טופחת על שכמו בחוזקה לאחר שהוענקה לו דרגת אקסידטור, מגען המחוספס של התחבושות שהביא לו לאחר שהולקה והתעקש לחזור מהשבי רכוב על סוס. אליצור רוקד אתו בחתונתו, קורץ לו בחיוך קטן באמצעה של ישיבת פיקוד משמימה.

הוא נושם עמוקות, מנסה לשאוף את האוויר החנוק שבחללו של החדר הקטן הזה והפעולה מכאיבה לו פיזית.

למה אנשים בוגדים?

למה הם לוקחים את ערמת הזיכרונות שיצרו עם האנשים שאהבו, מקמטים אותה לגוש קטן וזורקים אותו מבלי להביט לאחור? למה הם מתנהגים כאילו שכחו פתאום חיים שלמים? למה הם מוכנים ללחוץ את ידם של האנשים הסומכים עליהם בעוד ידם השנייה מסובבת את הסכין אותה תקעו בליבם עמוק עוד קצת?

הלוואי היה יכול לצעוק עכשיו, לחבוט באגרופיו את ליבו על הקירות המקולפים הללו. הלוואי היה יכול לבכות, להרטיב את עיניו בגוש שמועך אותו מבפנים, הלוואי היה מצליח להתגבר על ההרגל לנשוך את השפה עד זוב דם ולשתוק.

אבל עיניו יבשות, שורפות כאילו צרבו אותן חול ואבק כמעט יומיים תמימים. וגם הכתלים, אחרי הכול, אטומים עד מאד לרעש.

“זאת לא אשמתך”, אומר פתאום אבירם, כאילו ידע איכשהו לשער מה עובר בראשו.

אולה עוצם את עיניו. “זה לא משנה הרבה”, הוא אומר, וקולו צרוד ומחוספס מהשתיקה הארוכה.

“הרבה – לא”, מסכים אבירם. “אבל גם מעט זה משהו, ובכל מקרה המידע על הפעולה לא יכול היה להגיע מאליצור, בהתחשב בכך שדודך מידר אותך מהסיבה הזאת בדיוק”.

אולה שותק, מתאמץ לבלוע את הכאב הצורב החולף בגרונו למשמע אזכורו של בסטיאן. “הוא בחר”, הוא לוחש לבסוף. “ומה משנה העובדה שהמידע אותו שמע לא היה משמעותי, הוא העביר אותו הלאה בידיעה מלאה שהוא בוגד”.

אבירם שותק, משעין את ראשו על הקיר המקולף וסוקר אותו מהזווית הזאת לרגע אחד ארוך. “מלחמה היא דבר אכזרי”, הוא אומר לבסוף ונאנח.

“כן?”, שואל אולה וסרקזם נוטף אירוניה צובע את קולו. “לא ידעתי”.

“היא אכזרית”, ממשיך אבירם באותו טון דיבור, “כי היא לא רק לוקחת אנשים וטומנת אותם לנצח באדמה, היא גם משאירה חלק מהם להתהלך עליה כשלא נותר להם כוח להמשיך לעמוד”.

אולה שותק, קיר האבנים הקר צורב את צלקות המלקות שעל גבו.

וועידת הפקת הלקחים הארוכה שנערכה לאחר הפסקת האש הייתה מלאות בעובדות יבשות, מספרים רשמיים ומסקנות מנוסחות. ועל אף שבשל פציעתו

נעדר אולה מרוב רובם של הדיונים - את מספר האבדות הגבוה שספג הגדוד השני במהלכה של המלחמה הוא זוכר היטב.

כמה חיילים איבד האיש היושב מולו בקרבות? עם כמה מהם נאלץ לומר ווידוי כשידו האחת אוחת את ידם בעוד השנייה נשענת על האדמה הדביקה מדם לתמיכה? כמה לילות שכב במיטתו כשהוא ערני לחלוטין וחיפש מצבורי כוכבים ברקיע השחור, כאלו הדומים לאלו שראה בעיניהם של אנשיו המתים?

הוא מתנשף ומשנה את תנוחתו על מרצפות האבן המחוספסות.

אין איש ממנו לא תגבה המלחמה מחירים. אם תתרחש בין אומות אויבות משחר ההיסטוריה, ועל אחת כמה וכמה בין אלו המתאבלים באותה השפה על המתים. ומי זה שיוכל להביט אחורה אל השנים הללו, ולהצהיר גם אם בריא גופו ושלם – כי הוא עצמו נותר כשהיה, מאז העז בפעם הראשונה להרים את חרבו על אדם שכונה עד אותו מפגש על המנייאר בן ברית.

ומה משנה אם צדקו או לא, ומה זה מוסיף אם ביקשו להילחם בשמו של הטוב, ואיך זה מועיל אם בסופו של יום כששוקעת השמש על שדות כוזר, היא פוגשת ברחובותיה כולם אנשים שחרבותיהם טבולות בדמם השפוף של אחים.

”וככה זה נהיה שגרה”, אומר פתאום אבירם ומיישר לאט את רגליו על מרצפות האבן המוכתמות, ”ואם התמזל מזלך ואתה חוזר הביתה עם דופק ונשימה שגם עליהם אתה אמור להודות - השמש זורחת בדיוק כמו שהיא זרחה לפני שהלכת, אפילו שהמון אנשים כבר לא נהנים מהקרניים שלה. ואתה רק מסתובב שם בין כל האנשים העליזים האלו ותוהה לעצמך איך בכלל אפשר לשמוח בניצחונות כשמפסידים כל כך הרבה בדרך אליהם”. הוא משתתק, עוצם את עיניו לרגע ומשפשף אותן באגרוף קמוץ. ”הייתם חברים, לא?”

השאלה פוגעת באולה כמו אגרוף מכוון היישר לסרעפת, מכווצת את ריאותיו ומקשה עליו לנשום. ”כן”, הוא עונה במאמץ, ”ככה חשבתי לפחות”.

”אז למה נראה לך הוא בגד?”

הוא רוצה לענות שהוא לא יודע, רוצה לומר שזה לא משנה כרגע. אבל זה משנה כל כך שכאב חסר שם שורף וצורב את קרביו מאז עזבו את הביתן האפלולי ההוא בגבול. ”אני רוצה להאמין שהייתה לו סיבה טובה”, הוא לוחש לבסוף, ”על אף שאני מתקשה מאד לחשוב על אחת כזאת”.

”בקרוב על אליפאר פגשתי את אחד הפקודים שלי”, אומר אבירם אחרי שתיקה ארוכה ועיניו ממשיכות לבהות באבנים המוכתמות שמאחורי גבו של אולה. ”הייתי המפקד הישיר שלו בשנים שלפני הכול. אימנתי אותו מהרגע הראשון בו גויס, נאבקתי כדי שיצליח לשרוד את תקופת הצוערות, וליוויתי את השירות הצבאי שלו עד שהגיע לדרגת קצונה. ומה אתה חושב עשינו כשנתקלנו אחד בשני בשדה קרב כשהפעם אנחנו נלחמים אחד מול השני?”

”ברחתם?”, שואל אולה וקולו עייף.

לאט מניע אבירם את סנטרו פעם אחת ואז מעביר את ידו אל עיניו. ”אז גם אתה פגשת אנשים מפעם בקרב”, הוא אומר וחיוך עצוב מכווץ את עיניו. ”הסתכלנו אחד על השני לרגע אחד ואז ברחנו כל אחד לכיוון אחר, שלא יבוא הרגע שיכריח אותנו להרוג אחד את השני כדי לשרוד”. ידו ממשיכה לכוון שער, פורעת אותו בעייפות כלשהי. ”לפעמים רציתי לעצור את כולם. להרים את היד ולצעוק שהגיע הזמן לנוח, כאילו כולנו רק נמצאים שם בתרגיל אימונים אחד ארוך”.

”תרגיל”, לוחש אולה ואצבעותיו שורטות את האבן החמימה שתחת ידו, ”מי חשב שנתגעגע לקרבות מדממים עם חבורת קווארים או ברברים”.

אבירם שותק, רק זווית שפתיו עולה מעט שוב. ”כל מה שרציתי לומר הוא שאין הרבה סיבות שיכולות להוות מניע איכותי מספיק בשביל לבגוד באופן אישי במפקד הישיר שלך”, הוא ממשיך וקולו שקט. ”אבל אם הייתם נפגשים בשדה

קרב אחד מול השני – אני בספק גדול אם מישהו מכם היה מעז לקרב את חרבו אל צווארו של השני”.

שוב משעין אולה את ראשו על הקיר. “מה אתה מתכוון לומר במשפט הארוך הזה, אבירים?” הוא שואל ובקולו עייפות שלא תרפא גם שנת שינה.

מפקדו של הגדוד השני מושך בכתפיו. “שאכפת לו ממך, עדיין”, הוא אומר וקולו רך. “שכנראה הייתה לו בכל אופן סיבה גדולה מספיק בשביל להגיע למצב בו נאלץ להפנות אליך את גבו ולבגוד בכל מה שהאמין בשנים האחרונות”.

ידיו של אולה מתרוממות, מסתירות לרגע אחד ארוך את פניו ביניהן, ואז הן מחליקות מטה באיטיות ונופלות בחזרה לצידי גופו. “מחשבה מעניינת”, הוא מסכם לבסוף וקולו יבש. “יש לך רעיון מה מתכנן דיאלידאן לעשות עם החבורה המזויפת ששלח במקומנו?”

חיוך קטן מעקם שוב את תווי פניו הישרים של אבירים. אבל למרות ההתחמקות הברורה הוא מחליט לכבד את רצונו של אולה ורוכן קדימה במטרה להשיב. אבל בדיוק ברגע בו הוא פותח את פיו נפתחת הדלת, זאת שהייתה נעולה לחלוטין בשעות הארוכות האחרונות, ופרץ אור בהיר שוטף את התא, נובע כנראה מחלון כלשהו הקרוע במסדרון ממנו הגיעו.

עוד בתקופת שלטונו של רעואל היו מדיהם הייצוגיים של חיילי ההוסטרס היפים ביותר מבין תלבושותיהם של חיילי שאר היחידות, אבל בתקופת שלטונו של יוסף הפכו חליפותיהם הרשמיות של יחידת הרוכבים המובחרת ליצירות אומנות של ממש. ושני חיילי ההוסטרס שנכנסים פנימה, ידיהם מונחות על חרבותיהם ברישול מכוון, נראים לאולה דומים יותר לרצי המלך מאשר לחיילים הנלחמים בשדה קרב.

“הוד מלכותו המלך יוסף הרביעי מבקש לקרוא אליו את הקצין המתקרא אולה טרסדיאן”, אומר הבהיר שביניהם וקולו קוצני ויבש מאד. “עכשיו”.

זאת לא קריאה שגרתית לחקירה, אולה זוכר טוב מספיק את השבי האחרון שלו כדי לקבוע את העובדה הזאת בוודאות. וגם עיניו של אבירם מרצדות בתמיהה בין פניהם הקפואות של צמד החיילים.

בנקודת הזמן הנוכחית יכול יוסף לעשות אתו כל מה שירצה. העובדה הזאת ברורה למדי לאולה. ומכיוון שמדובר באחד האנשים המתוחכמים והערמומיים שידעה כוזר מעודה – הוא מניח כי קריאה מנומסת שכזו אמורה לעורר בליבו רק פחד. אבל משום מה הוא מגלה כי ליבו מלא יותר ברגש חסר הצבע הזה המכונה בפי הבריות אדישות.

אולי אלו הגילויים החדשים, אולי זהו דווקא כאב הבגידה שחוה רק לפני כמה שעות וחספס את ליבו. כך או כך הוא לא מתקשה להתרומם על רגליו, לעשות את הדרך הקצרה המפרידה בינו לבין הפתח, ולהושיט את ידיו קדימה כשפניו חתומות.

בחוץ נופל אור יום בוהק על האבנים הגדולות מהן בנוי אגף הכליאה במצודה, וגם משב עדין של רוח מצליח להיכנס פנימה דרך הפתחים הצרים הקבועים במעלה הכתלים. לאיטן מטיילות קרני שמש רכות על האבנים המקומטות, משחקות באור וצל בזמן שחיילים מובילים ביניהן אנשים שידיהם קשורות.

זה מוזר, אבל מה שלא הצליחו לעשות השעות האחרונות על תהפוכותיהן הרבות, מה שלא השפיעו מבט עיניו הקפוא של אליצור ודיבוריו השקטים של אבירם – מצליחה לעשות לבדה קרן שמש זוהרת אחת, הפוגעת בפניו ומטשטשת את הדרך מעיניו לרגע אחד ארוך.

פרק 18

החלון בטרקלין האורחים הקטן משקיף על רחבת כניסת הפועלים העמוסה שמאחורי ארמונו של המושל.

זה לא נוף יפה במיוחד למען האמת, לא נוף יפה בכלל. עגלות שאבק דרכים אפרפר מכסה אותן רתומות לסוסים שעורם הכהה בוהק. סבלים מנופפים בידיהם אחד לשני, נחפזים עם חבילות תחת שמש חזקה מספיק בשביל לצרוב את עורפם באדום מתקלף.

נוף רגיל, פשוט וחסר כל תחכום. אבל לרגע אחד מוזר מזכיר המעמד הנמצא שלוש קומות תחתיו לאיסטרק טקס מפואר אחר, כזה שהתקיים כמעט שלוש שנים קודם לכן באתיל – טקס עול מצוות.

לא את חלק הנאומים בכמת הנכבדים, גם לא את הרגעים המסוייטים שהגיעו לאחר שפרצה השריפה ביציעים. סתם חלק שולי, ריקני וחסר כל משמעות מהרגעים בהם המתינו המתמודדים לתורם מאחורי במת הקרבות המפוארת.

גם אז היה זה יום בהיר, חם ויבש. והמסכה, לבנה וחונקת, הסתירה ממנו ומיקוואל את פניו של האחר, גורמת למתח השורף שליפף את שריריהם להפוך לסמיך ומוחשי כמעט.

יקוואל פחד. הוא ידע זאת. כשם שידע שהוא עצמו אינו בטוח לחלוטין שהלה, בדיבוריה לילה קודם לכן, אינה צודקת. וכיוון שידע זאת, וראה את מעגלי התכלת הבהוקת שהציצו מחורי המסכה של אחיו, חיוורים וגדולים מהרגיל – הרשה לעצמו להניח את ידו על הכתף המזיעה, ללחוץ מעט את זרועו של יקוואל ולהפטיר: "יהיה טוב, אח".

ויקוואל, למרות שנרתע מעט מהמגע, רק המשיך לבהות בצמד המתחרים המרוכזים שעל הבמה לרגע אחד ארוך, ובשעה שהחל הקהל לצעוק בהתלהבות למראהו של מהלך מבריק במיוחד שאל וקולו שקט מאד: "איך אתה יכול להיות בטוח?"

והוא, ידו עדיין מונחת על כתפו של יקוואל, רק אמר בשלווה: "כי אתה טוב מספיק". ואחר כך הלך משם כי אלו היו עדיין תחרויות הנוער.

הוא שואף את האוויר החם שבחדר. הזיכרונות, חדים ומטושטשים בו זמנית, מקשים עליו למלא את ריאותיו לחלוטין. ואז הוא משחרר את האוויר האצור משפתיו באיטיות ועוצם את עיניו כשהוא עושה זאת.

בגידתו של אשר וחשיפתו של מהלאל לא השאירו הרבה זיכרונות מהימים שאחרי המרוצים, ובכל אופן נשאר זיכרון השיחה ההיא חי במוחו כאילו קרה רק אתמול.

הוא האמין במה שאמר אז. ולא רק מן השפה ולחוץ. כמתחרה יקוואל טוב. טוב מאד אפילו.

הוא שואף אוויר שוב, וידו רועדת קצת על מסגרת האבן של החלון כשמשמעותה של המחשבה חודרת למוחו. היה טוב. היה טוב מספיק.

כשברח יקוואל מן הארמון והמועצה העליונה התכנסה כדי להחליט בעניינו, חשב כי הדבר הנכון ביותר לעשות הוא לאפשר לו ללכת. שכנע את עצמו כל אותה התקופה, מן הרגע בו נמצא מכתבו הארוך של יקוואל ועד לאחרונה ממש – כי עשה את הדבר הנכון כשהסכים לשחרר את אחיו לנפשו ולתת לו לבנות את חייו לבדו. ובהתחשב בכך שיקוואל שאף תמיד לעצמאות אמיתית, נקייה מדעותיהם והשגותיהם של אנשי הארמון, לא מן הנמנע כי אם הייתה ההחלטה מוצגת לפניו – היה בוחר בה בעצמו ללא היסוס.

הכול נכון. הכול גם ברור ומלא היגיון. אבל הדממה שבטרקלין עמוקה וכבדה מספיק בשביל שירשה לעצמו להתעלם מצליליה הגועים של אמת מודחקת.

הוא מעלה את כפות ידיו לתמוך ברקותיו, וכיוון ששלוש קומות הן לא מרחק גדול מאד לעין מנוסה מספיק הוא מתרחק מעט הצידה מן החלון הפתוח, ומעביר את מבטו לקיר האבן המכוסה גם הוא בוילון קטיפה ארגמני.

האם להחלטתו לאפשר לאחיו לעזוב את הארמון בחופשיות הצטרפו שיקולים אחרים מלבד הדאגה לשלומה של הממלכה וטובתו של יקוואל?

הוא בולע שוב, מנסה להעביר ממוחו את דמותו של אחיו, אותו זיכרון שאינו חד כבר כל כך ומטושטש בחלקו לעיתים קרובות.

הלה התכחשה תמיד לדמיון בינו לבין יקוואל, וטענה בצדק שאי אפשר לטעון כי אלו הדומים חיצונית אחד לשני, ידמו גם בכוחות נפשם ותכונותיהם. אבל הלה לא הכירה אותו באותם ימים רחוקים. ומכיוון שכך לא יכלה לדעת עד כמה דמה גיסה הצעיר לבעלה, יותר משדמו לו כל אחיו גם יחד.

וגם אם יכול היה איסתרק להבין את מחשבתה, וגם אם הסכים איתה לפעמים, היה תוהה לעצמו ברגעים ריקים וקטנים של שקט, עד כמה השפיע הדמיון ההוא ותחושת הכישלון הצורבת שחלפה במוחו בכל פעם בה ראה את יקוואל על החלטתו הגורפת שלא לחפש אחר אחיו.

הטרקלין הקטן שקט מאד עכשיו, בניגוד מובהק לרעשים העמומים המגיעים מן החלון הסגור. אונמר כבר עזבה ככל הנראה, מותרה אותם מוקפים בקטיפה אדומה מנוקדת זהב עמום.

הוא יכול להרגיש את נוכחותו של מיכאל בחדר, את נשימותיו השקטות, האיטיות, ועל אף שהוא יודע שאחיו ממתין לתגובתו מזה זמן ארוך – הוא אינו מוצא בתוכו את הכוח להסתובב ולהביט בו.

מיכאל לא יאשים אותו במותו של יקוואל, העובדה הזאת ברורה לאיסתרק כשם שברורות וזוהרות קרניה של השמש הקופחת שבחוץ. אבל משום מה אין באמת דבר מנחם בעובדה הזאת. להפך. ושתיקתו הארוכה של אחיו רק מגבירה את לחצו של הגוש הכבד המועך את ליבו.

לא יהיה הוגן אם יאשים את עצמו במותו של יקוואל, כשם שלא היה הוגן אם היה לוקח את האחריות על מותם של החיילים בשרפה בגבול לבדו. אבל הוא אינו יכול גם שלא להאשים את עצמו במותו של אחיו, ממש כשם שעד היום, יותר משישה חודשים מאז אותו המאורע, הוא אינו יכול שלא לחוש אשם בקבלתה של אותה החלטה שגויה שעלתה לכוזר בדמם השפוף של ארבעים צעירים.

הוא בולע, וגרונו כואב כאילו נחרך בכוויה חמה וצורבת.

כמה מן ההחלטות שקיבל בשנים האחרונות נראו ככה? כמה מהן היו ישרות מספיק, נכונות וצודקות ככל האפשר לדעתו, בזמן שטבלו עמוק ובשקט באבק הטשטוש האנוכי ההוא המתחבא בקיומו האנושי של כל אדם?

הוא עוצם את עיניו שוב. אבל בין עיניו מרחפת, עמוסת דיו שחור ושבור, איגרת שמות ההרוגים מן הגבול.

ארבעים אנשים. ארבעים עולמות. חיים שלמים שהסתיימו בעבור אותה החלטה שגויה אחת כדי שכוזר האחת תמשיך לשרוד.

כוזר.

זה מפתה, הוא יודע. כמעט בלתי ניתן לשליטה, לאפשר לעצמו להמשיך את קו המחשבה הזוה. לתת לסיבה, לתירוץ – לנחם אותו. לאפשר למותם של האנשים כולם, בין מטעות בין מרצון, בין שאינם קשורים למלחמה ובין אלו שידעו מלכתחילה שלא יחזרו – להיות תוצאה ישירה של הסיבה הזאת בלבד.

אבל הוא לא יכול לעשות זאת. ולא רק בגלל שדמותו של יקוואל מרחפת כל הזמן הזה בתודעתו.

כי ישנה עוד סיבה אחרי הכול. והיא שקטה, חמקמקה, ושקופה עד מאד.

לא רק בשביל כוזר מתחוללת המלחמה מזה למעלה משבע שנים, לא רק בשל האמת בה האמין בכל ליבו עת חזר מהפלאט מחרפים האנשים את נפשם בשדה הקרב, ולא רק בשל הסיפוק, השמחה והכבוד העצמי הם מוכנים לסבול כל שיבוא עליהם בגבורה – אלא גם בשביל שיוכל הוא עצמו להמשיך ולמלוך על הארץ הזאת.

רק אתמול אישר לבסטיאן להוציא את התוכנית ללקיחתו של יוסף בשבי לפועל. רק אתמול חתם על הקלף שאולי יביא את יוסף לדין פומבי על מעשיו כולם. אבל האישור הראשוני לא ניתן בליל אמש, התוכנית כולה התקבלה על ידו כבר לפני חודשים ארוכים, באותו לילה ארוך וחסר שינה באתיל.

לו יצליחו אולה, אבירם ואנשיהם, לו יודה יוסף על מעשיו בפני הדיינים – יוכל אולי להאמין כי האנשים יחפצו לחזור מרצונם החופשי אל כוזר האמיתית

הישנה. אבל לו תיכשל התוכנית ולו כמעט, ואותו האיש רק יחדל מלנשום על פני הארץ הזאת כשמעשיו כולם מכוסים עדיין ערפל כבד – לא יעלם פתאום מחול השדים המדמם הזה מן העולם.

ומה ישנה אם הם צודקים, ומה יוסיף אם יוסף כבר לא יהיה חלק מן המשוואה המורכבת הזאת – אם מלחמת אחים תמשיך לשרוף את אדמותיה המדוממות של כוזר?

החדר שקט עדיין, טובל בדממה עמוקה שרק מדגישה את הקולות האחרים שסביב. קול נקישות נעליהם של שומרי הראש המגנים על הדלת, רעש טפטוף טיפות מרוחק, וסוס צוהל אחד שלוש קימות תחתיהם.

הוא מנסה למקד את מוחו בחזרה בתוכניות היום שלו, מנסה לשכנע את עצמו שלא זה הזמן והמקום לתובנות שכאלו, אבל המחשבה, חדה וברורה, לא נעלמת לאף מקום.

הוא רוצה להתעלם ממנה. משתוקק עד שכמעט אינו יכול לשאת זאת – לשכוח אותה כאילו לא הייתה מעולם. אבל הוא יודע היטב שאין לו באמת דרך לעשות זאת.

הוא יכול אמנם לשוב אל חדר הדיונים ולשמוע פעם נוספת מפיו של זבדיאל על המצב המדרדר בכפרים הסמוכים לגבול ועל כנופיות הרחוב שהחלו פושטות בהן. הוא יכול גם לתת לטקס, לקריאות ההמונים הנרגשות, ולמצעדים הצבאים המהודרים להשכיח אותה מליבו. אפשר לנסות לכל הפחות.

אבל הוא יודע היטב שזהו רק עניין של זמן. היא הרי תחזור לבקר אותו מהר מאד, אולי בזמן שיישא נאום ארוך ומלא מוטיבציה בכדי לשכנע את הצוערים החדשים למה עליהם למות בקיץ הקרוב בעד המלחמה הזאת.

ומכיוון שכך, ועל אף שיש באמתחתו שנים ארוכות ומלאות בתרגול, הוא לא מצליח להכריח את עצמו לנתק את מבטו מקיר הקטיפה הכבד ולהסתובב אל אחיו הממתין עדיין.

“איסתרק”.

הוא עוצם את עיניו. הרבה זמן לא קרא לו כך מיכאל, משתמש בשמו הפרטי ללא שום כינוי או הקדמה מנומסת אחרת.

יש שקט עדיין מאחוריו. מיכאל, כך לפחות נראה, ממתין עדיין לתגובתו ללא תזוזה.

לאט הוא מסתובב אל אחיו, ולראשונה מאז אותו הרגע בו סיפרה להם אונמר את הבשורה, מעז להביט ישירות אל תוך עיניו.

הן שקטות, פניו של מיכאל. ישרות כאילו נחצבו בסלע שטוחה וחלקה, ומעגלי האפור שבעיניו נראים בתאורה הזאת שקופים ודומים יותר לתכלת. רק שפתיו המכווצות ולסתו הנעולה יכולים לספק לו רמזים על המתחולל בליבו.

כמה זמן הם מביטים זה בעיניו של זה?

רגע, שניים, אולי שלושה. הוא לא בטוח כמה זמן עובר, למען האמת הוא לא בטוח שהזמן עובר בכלל.

אין לו מה לומר למיכאל. העובדה הזאת ברורה לפחות כמו השמש הזוהרת שבחוף, והחדות הדוקרת שלה חותכת את נשימתו בקטיעות כואבות.

הם ניצבים זה מול זה, תנועות גופם משקפות כמעט במדויק אחד את השני, ורק הבזק כואב החולף פתאום במוחו בדמותו של אביו משחרר אותו מהתנועה הקפואה בה הוא עומד, וגורם לו להסיט את מבטו אל הרצפה לשבריר שנייה אחד קצר.

לרגע אחד קטן הוא רק עומד שם, ראשו מושפל אל ליבו ואלף סוסים דוהרים במוחו ומחרישים את אוזניו ברעש פרסותיהם הדורסות, ואז הוא מתיישר, סוקר את מיכאל לשנייה אחת ארוכה ולפני שיספיק מוחו לעצור אותו פולט: "אנחנו צריכים לשוחח. ועדיף מאד שנעשה זאת במקום בו נהיה בטוחים כי לא יוכלו להאזין לנו".

גבותיו של מיכאל מתרוממות מעט, לרגע אחד גדלות עיניו במבט המשלב בתוכו הרבה יותר מהפתעה, אבל אז הוא מתעשת, מהנהן בראשו פעמיים ואומר: "אפשר לצאת לרכב".

לרכב?

זאת הצעה מוזרה כל כך, מפתיעה ולא קשורה בעליל שהתמיהה העמוקה והאמיתית נחנקת עמוק בגרונו של איסתרק ורק לגלוג נסתר ניצב לעמוד מאחורי קולו כשהוא מזכיר: "יש חבורה גדולה של אנשים שממתינים לנו עדיין בחדר הדיונים ועוד קבוצה לא גדולה וסקרנית מאד מאחורי הדלתות כאן".

"הדיונים יוכלו להתקדם גם בלעדיו", מושך מיכאל בכתפיו ומעיף מבט מהיר על קירות הטרקלין. "וסודיות כמו זו שיעניק לנו הטבע ורעש הפרסות יהיה קשה לקבל במקום אחר".

איסתרק ממשיך להביט בו, עיניו מצומצמות.

זאת סיטואציה מוזרה, ללא ספק. והוא לא יודע מה מוזר בה יותר, העובדה כי הפעם האחרונה בה השתתף ברכיבה חופשית בחברתו של מיכאל הייתה לפני כשש שנים לפחות, זה שאחיו הרציני הוא זה שמציע לו את האפשרות הזאת בשלווה או ששניהם יחד מתעלמים במופגן מהדקות האחרונות.

"והפמליה?", הוא שואל, ידיו שלובות בחוזקה על חזהו ולא ברור לו מפני מה הוא ממשיך בדו שיח הזה ולא מניא את מיכאל מהרעיון.

חצי חיוך עולה על פניו של אחיו, מאיר לרגע את עיניו ומעקם מעט את תווי פניו החתומים: "על אף שהמומחיות הזאת תמיד הייתה שייכת לך – גם אני זוכר עדיין איך מזיזים אותה כשצריכים".

חם בכר הדשא שמאחורי ארמון המושל, חום נעים יותר ממה שחשב איסתרק כשצפה באנשים העמלים מן החלון. אבל על אף שמזג האוויר בהיר, הדשא רך וגם הסוסים רגועים מאד – דופק ליבו כאילו הדהיר את סוסו במרוץ מכשולים כמו זה שהציג אז ליקוואל תחת שמש קופחת של קיץ.

מיכאל גם הוא שותק, סוסו האפור מטופף בקלילות לצד סוסו של המלך. ואיסתרק אינו יכול שלא לשים לב כי על אף תקופת הזמן הארוכה בה שהה אחיו הרחק מכוזר – נשתמרו הכישורים הגופניים שרכש לפני שעזב לבבל היטב.

כמה אמות מהם, במרחק המאפשר שיחה שקטה ופרטית לחלוטין, רוכבים בדממה שלושה חיילי משמר חתומי מבט ושחורי מגינים.

"אונמר לא התכוונה לספר על---יקוואל", מיכאל מפר את השקט פתאום וקולו נקטע בשאיפת אוויר מאומצת כשהוא מכריח את עצמו להגות את שמו של אחיו הצעיר. "היא ביקשה ממני להתנצל בשמה על הדרך בה דיברה".

לרגע אחד שותק איסתרק, ממשיך להביט בשיחים הגבוהים המקיפים את הגן השלו, ואז מניע את ראשו ומפטיר בשקט: "אפשר להבין אותה".

לצידו, מתכווצות מעט פניו של מיכאל בשאלה.

"היא מפחדת", אומר איסתרק בפשטות. "זה טבעי, הגיוני ומוכך. והיא אפילו אינה יודעת עד כמה מסתכן עכשיו אולה במקום בו הוא נמצא".

שוב שותק מיכאל, ופיקת גרונו נעה מעט כשהוא בולע. "הם יצליחו בעזרתו יתברך", הוא אומר לבסוף.

"או שלא", מציע איסתרק וקולו שטוח, נושם נשימה עמוקה אחת ומוסיף: "ואז תתווסף חבורת גברים לרשימת השמות התלויה במשרד המלחמה, ובין הסיבות למותם לבד מדאגה למולדת ומלחמה על הטוב יהיה אפשר להוסיף: מוות עבור המשך מלכותו של גבר צעיר אחד בן עשרים ושבע".

כתפיו של מיכאל נמתחות מעט אחורה וראשו מופנה אל אחיו באחת. "זאת אמירה חריפה מאד", הוא מציין וקולו חד.

חיוך קטן סודק את מסכת השיש הקפואה שעל פניו של איסתרק, "אם סיימת לאכול את הבשר שבצלחת זו לא סיבה להתחיל לאכול את הבשר של הזרוע שלך?", הוא שואל וחיוכו מתרחב.

גבותיו של מיכאל מתרוממות וראשו נע מעלה ומטה, "כן", הוא אומר כנוכח במשהו רחוק, "זה משל מצוין שמתאים גם עכשיו".

"הוא היה מצוין אם לא היה בשר כלשהו בצלחת. אבל אני כבר הרבה זמן חושב על זה מיכאל, מאז התקיפה בגבול, למען האמת".

מיכאל שותק. "אתה לא רצית להיות מלך", הוא אומר וקולו חרישי מאד, "ואנחנו לא ביקשנו לעצמנו את המלחמה הזאת".

איסתרק בולע ושריר אחד, קרוב לעינו הימנית, רוטט מעט. "זה תירוץ יפה", הוא אומר וקולו כמעט קרוב ללחישה. "תירוץ חכם מאד. אפשר גם לומר שהאמנתי בו בכל ליבי בשש השנים האחרונות".

לשונו של מיכאל מלחלחת את שפתיו היבשות. "מה השתנה עכשיו?" הוא שואל, וידו האחת חולפת על ניצב חרבו המעוטר.

אבל איסתרק לא עונה, רק ידיו מניעות בעדינות את המושכות, מכריחות את סוסו לצעוד מעט מהר יותר. במשך דקה אחת, ארוכה מידי, הם רק רוכבים זה לצד זה בשתיקה מוזרה.

רוח נושבת בכר הדשא, מהירה ושקטה, מרפרפת בין ריצודי הטבע הקטנים שסביבם ומבדרת את בדי המשי הדקיקים שעל כתפיהם ברחש קליל.

"פעם לא חפצתי במלוכה", הוא פותח לבסוף, ומבט עיניו מופנה עדיין אל חומת השיחים העבה המקיפה את הגן. "אבל זה היה זמן ארוך לפני שמלחמת אחים קרעה את כוור. ויחד עם המים שזרמו במניאר והחורפים שכיסו את רכסי הגריגה בשלג – הצליחה גם העובדה הזאת להתעצב מחדש".

מזווית עינו הוא מבחין בראשו של מיכאל המסתובב לעברו.

"כוח", הוא מבאר בשקט ומלחלח את שפתיו היבשות. "שליטה וכבוד. אי אפשר להשתמש בהם מן הצד האחד ולהיות בטוחים שנשאת כמו שהיית לפי שטבלת את ידך בהם מן הצד השני. וזה לא משנה כמה משכנע יהיה הקול שאומר לך שאתה עושה איתם את הטוב ביותר האפשרי".

לצידו שותק מיכאל רגע ארוך, רק רעש הניעור הנשמע בעת מניע סוסו את זנבו נשמע.

"עם כוח מגיעה אחריות", אומר בשקט אחיו וקולו איטי, "והחלטות שצריך לקבל. ונקיפות מצפון על אותן ההחלטות".

"כן", מסכים איסתרק, ואיגרת השמות מן הגבול מבזיקה שוב אל מול עיניו. "גם זה נכון בוודאי. אבל אי אפשר לשכוח את העובדה הפשוטה בגינן של אותן עובדות נכונות: עם כוח מגיע כוח. לפני הכול".

מיכאל שותק, ואגודלו נעה במעגלים קטנים על רעמת השיער של סוסו. "ומה השתנה עכשיו?" הוא שואל לבסוף.

“לא הרבה”, עיניו של איסטרק ממוקדות עדיין בפרחים הסגלגלים הזעירים המעטרים את השיחים. “רק משהו חדש שהבנתי פתאום בנוגע לאמירתו של רבי נטרונאי, מנוחתו עדן”.

לאט, מאד לאט, עוצר מיכאל את סוסו, ממתין שגם איסטרק יעשה זאת כמוהו. ולאחר שסוסו הצחור של אחיו הבכור ניצב לצד סוסו בדממה – הוא מרים אליו עיניים רכות שזיק נוצץ מרצד בהן.

“על הצורך לכאוב את קיומה של המלחמה הזאת?” הוא שואל וקולו חרישי, בהתאמה מושלמת לטון דיבורו השקט של אחיו.

איסטרק בולע שוב. “לא”, הוא אומר, מכריח את עיניו להביט הרחק מאלו הרכות של אחיו. “על הגילוי כי אכאב הרבה יותר את ההחלטה לפרוש”.

דממה מקיפה אותם, עמוקה כמו טבעת ספוגית ורכה. מעליהם עפות ציפורים עליוזות בתוך חיבוקם התכול של השמים, פעילות מאד בניגוד מוחלט לצמד הרוכבים העומד תחתיהן ללא נוע.

פניו של מיכאל קפואות, גם אישוניו מקובעים בחוזקה בפניו של איסטרק, רק עיניו ממצמצות מידי פעם כאילו היו החלקים היחידים בגופו בהן נותר חיים. “האם יואיל הוד מלכותו לחזור על דבריו בשנית?”, הוא מבקש לבסוף וקולו צרוד ומעוות.

אבל איסטרק ממשיך לשתוק. ורק פיקת גרונו נעה מעט.

לרגע אחד ארוך הם רק מביטים זה בעיניו של זה, סוסיהם דוממים כאילו פוסלו מאבן. ואז משחרר מיכאל נשיפת צחוק אחת קצרה ורועדת, וראשו מטלטל ימינה ושמאלה כאילו נשכחו פתאום ממוחו כל גינוני הנימוס שלמד אי פעם. “מה אתה מבקש, איסטרק?”, הוא חוזר, ונשימתו מקוטעת כאילו סיים עכשיו שלושה ימי דהירה מפרכים, לא רכיבה מתונה על כר דשא רך.

עכשיו רועדת מעט כף ידו של איסתרק, והתנועה הקטנה גורמת למושכות להתהדק בחוזקה סביב אצבעותיו ולראשו הלבנבן של סוסו להתרומם פתאום. "זה לא ברור?", הוא שואל, קולו זר לאוזניו.

אבל מיכאל רק ממשיך להביט בו, ועל אף שהוא פותח את פיו וסוגר אותו מספר פעמים, שום קול לא נשמע מכיוונו.

לרגע אחד שותק איסתרק, ואז נמתחות מעט שפתיו וידו מורמת לכוון פניו, מרפרפת על עיניו לרגע אחד ארוך. "למלוך במקומי, מיכאל", הוא אומר לבסוף, ומילותיו שקטות וברורות מאד בדממת הבוקר המקיפה את אזור הרכיבה. "אם לא יצלח הניסיון האחרון שנשלח על ידי האביר מקאן להעמיד את יוסף לדין פומבי על מעשיו, ולנסות ולהשיב בכך את השלווה והשקט לכוור".

ידו של מיכאל קופאת על צווארו האפור של סוסו, גם עיניו נראות פתאום חסרות תנועה. לרגע ארוך אחד נדמה לאיסתרק כאילו שכח אחיו לחלוטין את יכולתו לדבר.

"ולמה שתבקש זאת דווקא עכשיו?" הוא שואל לבסוף והצרידות שבקולו בולטת מאד.

אבל איסתרק לא עונה מיד.

"כי אולי כן תיכשל התוכנית", הוא לוחש אחרי רגע ארוך של שתיקה, מתעלם מהכאב הצובט את מעיו בפראות. "וכיוון שאם אכן תיכשל, תחזור שוב הממלכה לסחרור הקרבות של השנים האחרונות, ובעוצמה רבה אפילו יותר אם ייהרג יוסף במהלכו של הכישלון הזה. ואני איני בטוח שיש לי את הזכות להמשיך להנהיג את העם למלחמת הדמים הזאת, בזמן שאני יודע היטב שאפילו בשביל סיומה של המלחמה אתקשה עד מאד לוותר על הכתר".

יש דממה עמוקה ביניהם. עמוקה מידי. ואפילו שקולותיו של הטבע, רעננים ומלאי חיים, ממלאים את האוויר ברחשים קטנים כל הזמן – צורם השקט את אוזניו של איסתרק כאילו היה צעקה.

הוא מחזיק את עיניו ישרות קדימה, מביט בפניו הבהירות המתעוותות של מיכאל כשהוא נאבק לחבר מחדש את חלקיה של המציאות המוכרת לו לכדי תצרף אחד יציב. ואז מכיוון שהוא אינו יכול לסבול יותר את השקט – הוא מניע את שוקיו מעט ומדהיר את סוסו קדימה, אל המקום בו נקרע הדשא בפיסות אדמה ריקות וחשופות, הרחק משתיקתו ההמומה של אחיו.

יש שמש זוהרת בכר הדשא הזה הבוקר. קרניים רכות ומסנוורות שזורחות בקו ישר מולו וגורמות לעיניו למצמץ, ולעורו הלבן של סוסו לנצוץ.

האם הצעד שהוא שוקל הגיוני בכלל או שזהו שיגעון מוחלט וחסר כל אחיזה במציאות? האם הוא לא טועה כאשר הוא מאפשר לעצמו לקבל החלטה שכזאת, בזמן שהמחשבות כולן יכולות בכלל לנבוע מהשפעתה של הבשורה הקשה ששמע רק כעת מפיה של אונמר?

זאת שאלה טובה. שאלה טובה מאד אפילו. ואיסתרק מוצא עצמו נאבק בכוח ברצון הפשוט להאמין לה. אבל החיים כמלך המוקף תמיד באנשים הטוענים לשני דברים בעת ובעונה אחת, הצליחו ללמד אותו לא מעט איך נראית אמת ללא מלבושים, חשופה מן הסיבות והתירוצים שעיתרו אותה בני האדם.

איך ניסח זאת קנז באותו אחר צהרים ארוך ומלא בריחו הרענן של הגשם?
"האפשרות השנייה כואבת מאד".

וזה אכן כואב. כואב כל כך עד שהוא שוכח לרגע לנשום. ומכיוון שהוא יודע היטב מה יכול לעשות זמן להחלטות, הוא מסתובב בחזרה ומפנה את סוסו לעברו של מיכאל שסוסו האפרפר קפוא עדיין במרכזה של רחבת הדשא המנומרת ירוק וחום.

אבל מיכאל עדיין שותק. מביט בו כשעיניו קפואות.

מולו נעות שפתיו של אחיו ללא קול בזמן שהוא נאבק בדממה במילותיו של אחיו הבכור, ואז הוא מטה את ראשו מעט הצידה ואומר בצרידות: "הבטחתי לך נאמנות פעם, לא שכחתי".

אחת מזוויות פיו של איסתרק נמתחת מעלה בתנועה המסמלת חיוך, אבל ראשו מתנוועע לצדדים בתנועת שלילה. "לא לי", הוא מזכיר בשקט, "לכוזר הבטחתי".

שוב פעם מקיפה אותם הדממה, חובטת באוזניהם בכוח, ומשתקת לרגע אחד ארוך גם את קולות הציוצים של הציפורים שצילן המרוח מכסה את הדשא מפעם לפעם.

"ואם זה יהיה רק זמני?", שואל פתאום מיכאל, מפר את רגעי השקט המתמוססים סביבם באיטיות. "עד שיירגע העולם והארץ תשקוט שוב?"

לרגע אחד ארוך לא מגיב איסתרק ורק קול הנשימות של שניהם נשמע בברור בדממת הבוקר הצלולה שסביבם. "כך אתה אומר עכשיו", הוא מחייך ובוולע את רוקו בכאב. "לפני שהרגשת כמה נעים הוא מגעו של הכתר על הראש".

מיכאל מסובב אליו את ראשו בחדות.

"קנו אמר לי פעם משהו כזה", מסביר איסתרק בצרידות, "ואז עוד חשבתי שזה חסר עידון מצידו ולא נכון בכלל".

רגע הוא שותק ואז מוסיף: "ובכל מקרה אי אפשר לערער את יציבותו של השלטון בצורה כזאת".

ידו האוחזת במושכות של מיכאל נלחצת חזק מידי סביב רצועות העור. "אני צריך זמן", הוא אומר, מטלטל את ראשו כאילו ביקש לנער טיפות קפואות של מים

משערו. "אני צריך זמן כדי לחשוב על כל ההשלכות העשויות לנבוע מהחלטה שכזאת".

אבל איסתרק לא עונה, במקום זאת הוא מושך את ידו הימנית אחורה, מכוון את סוסו בחדות אל כיוונה של התקהלות קטנה הנגרמת משלושה קצינים בכירים המתווכחים בקולות רמים מידי עם שניים משומרי ראשו.

"קצינים מן הגדוד השני", לוחש מיכאל, מבחין גם הוא בצבע מדיהם של האנשים המתקרבים. "בסטיאן לא היה אמור להגיע הנה בעצמו כדי לעדכן אותנו בהתרחשויות?"

הוא היה אמור. כן. איסתרק זוכר היטב את הסיכומים מן הדיון האחרון שקיים עם בסטיאן ואבירם רק לפני יממה אחת. אבל בעוד הם מתקרבים אל ההתקהלות הקטנה, נענית גם השאלה הזאת מאליה.

שניים מן הקצינים נעים מעט לצדדים, מאפשרים לאדם השלישי שניצב מאחוריהם לפסוע קדימה.

הרבה קרני שמש פוגעות אלכסונית בכר הדשא הרך, מסנוורות את העיניים ומחזירות ניצוצות זהובים משריוניהם של אנשי הצבא אל תוך עיניו של המלך. וכיוון שכך, רק אחרי שמתקרבות הקבוצות מספיק זו אל זו מצליח איסתרק להבחין בפניו של שר הצבא המתקרב ברור מספיק.

ואין לו צורך בהיכרותו המוקדמת עם שר המלחמה, גם לא ביכולתו המושחתת לקרוא את פניהם של אנשיו בדיוק מספיק. הוא רק מביט עמוק אל תוך עיניו הקפואות של שר הצבא שלו, ואז לרגע אחד ארוך הוא מרשה לעצמו להתמקד בנשימתו האיטית והשקטה בלא לומר כלום. שכן הוא יודע ומבין היטב, כי בזה הרגע הפכה בקשתו ממיכאל מן הספק המעורפל שהייתה, למציאות ברורה וקיימת עד מאד.

פרק 19

רק אחרי שעזב את המרתף הטחוב והחשוך, מבין שלוואן כמה חנוק היה האוויר בפנים ועד כמה צונן ונקי הוא הלילה.

מחוץ לבית הארחה הקטן יש שמים שחורים, וערפל קריר ולח שמחביא בתוכו גושי בתים כהים ונמוכים. אבל מעליהם מבליחים כוכבים זעירים מפעם לפעם, מנקדים את המרחב האפל בניצוצות כסופים.

אפילו ירח יש בשמים הלילה. מלא, צהבהב וגבשושי. אבל למרות שהתאורה המעטה מאפשרת להם להתקדם בשדות החשוכים בעזרת שני לפידים דקיקים בלבד, מצליח שלוואן בקושי רב שלא למעוד כשהוא עושה את הדרך בריכוז בעקבות אמציה ואלרון, בעוד החבילה הכבדה נשענת על כתפו ותחושה מוזרה מאד מפעמת בין צלעותיו.

תחושה שרק מתעצמת כשהוא מסב את פניו אחורה ומבחיץ בקנז ובענף העלים שהוא גורר בעקבותיו, והוא תוהה לעצמו האם אלו הן המחשבות המלוות רוצחים כשהם עושים את דרכם לקבור את קורבנם.

שעתיים ארוכות חלפו מאז פסקו נשימותיו של שכיר החרב, ואמציה הצליח לפרק את הצירים באופן סופי. וכמעט שעה ארוכה ומתישה עברה עליהם בחברתה של גופה חמה למחצה ועליה סימני אלימות ברורים, בטרם העלה קנז את הרעיון להעביר את שכיר החרב המת העטוף בגלימתו של אלרון, דרך היציאה הישירה אל האורווה השוכנת בקומת המרתף, ומשם בשקט ככל האפשר אל שדות הקוצים החשוכים. ולמרות שהמציאות, חדה וברורה למדי – לא הותירה להם ברירות רבות, גורמת התהלכה החרישית לשלוואן לחוש כאילו היה פושע נקלה ומסוכן עד מאד.

וכיוון שעל אף השינוי הגדול שחל במעמדו הוא אינו טוב למדי בעבודת כפיים, ואתי חפירה אינם כלים בהם הוא משתמש באופן תדיר – הוא מעדיף להותיר לשאר הגברים את מלאכת הקבורה, ולהשגיח בעיניים מאומצות ובעזרת לפיד דקיק ומעלה עשן על סביבתם החשוכה.

בעונה הזו כבר קרירה הרוח למדי בלילות, מצננת את הנשימה וחובטת בפנים לעיתים. ועוקצנותה החדה גורמת לו לנשוף על אצבעותיו הקרות ולידו להתהדק בחוזקה סביב הנר המרעיד.

הגילוי עליו שמעו משכיר החרב מחייב אותם ליידע גורם צבאי בכיר במתרחש ללא דיחוי. אבל בעוד אם היו אזרחים רגילים, היו יכולים לחכות עד שיגיעו לאיינה בטרם ימלאו את חובתם החוקית, מהווה שאלת נאמנותו למלך איסתרק והמבחן הסמוי בו הושם תמיד, גורם משפיע מספיק כדי שיעזוב הכול וידהר עד ראטון להזהיר את אולה מפני תוכניתו של מטריאס.

אבל מהצד השני, גם אם יחפוץ בכך מאד, הוא יודע היטב כי אינו יכול לרכב מהר ככל האפשר עד ארמונו של מושל ראטון, כשעגלות כבדות ומלאות סחורה מלוות אותו ומאטות את צעדיהם של הסוסים.

לרגע אחד ארוך הוא מתלבט, הוגה בשאלה עמוקות בעוד עיניו נעוצות בחשכה הערפילית, ומשנהו מחליט כי יחסיו הארוכים עם אלרון מאפשרים לו לבקש ממנו ללא גינונים ונימוסים מיותרים, להמשיך עם הסחורות והמשרתים לאיינה מאוחר יותר ולהמתין שם עד להגעתו ליריד.

למרבה הפתעתו, אלרון לא מתנגד לרעיון.

ועל אף שהוא תוהה לעצמו האם תגובתו של העבד לשעבר נובעת מהעדפתו כתמיד להותיר בידיו את הבחירה בדרך הפעולה, או יותר מרצונו שלא להכניס את ראשו לצרה הזאת, מתעקש קול קטן בירכתי מוחו לתהות האם ייתכן כי על אף עצמאותו וחיוו החדשים של העבד הוויקינגי – הוא רגיל עדיין לציית להוראות ולרעיונות אותם מעלה מי שהיה אדונו ללא פקפוק והבעת סירוב.

זאת מחשבה מעניינת, לכל הפחות שאלה טובה להגות בה יום אחד כשישב לבדו במרפסת מלאת שמש זוהרת ויתענג על אשכול ענבים טרי – אבל כיוון שכרגע מטרידים את מנוחתו דברים חשובים בהרבה, הוא בוחר להתעלם ממנה ולקבל בתודה את הצעת הליווי של קנז ואמציה, ולהצטרף אליהם בדרכם אל אזור הגבול.

השמיים שמעליהם משנים את גונם לכחול עמוק כשהם עושים את דרכם חזרה אל האורווה השקטה, וצבעם מתחלף לתכול אפרפר וחיוור כשהם עוזבים את הכפר הקטן והישנוני.

עד עכשיו לא סיפקו קנז ואמציה הסבר לסיבת מסעם לאזור הזה, ועל אף שהוא סקרן למדי לדעת למה עשו רועי צאן את דרכם קרוב כל כך לגבול כוזר החדשה – הוא שמח מספיק על הליווי הלא צפוי אותו קיבל בשביל לשמור את שאלותיו לעצמו, ולא להפריע ברעש דיבוריהם לבוקר הבהיר והנאה הזורח עליהם.

אם בשל קרבתה של ראטון לגבול, ואולי בשל ריחוקה של אחוזת בנטיליאן מנתיבי המסחר המרכזיים – ריקה הדרך בה הם עוברים ושקטה למדי. אבל למרות זאת ואולי דווקא בשל כך, היא יפה ונאה ושלווה עד מאד.

מולם צובעים מטעי דובדבנים את גדתו השנייה של נהר הדיסטאף בגווני סתיו, מתמשכים לכל אורך האופק עד למפגש עם חומותיה של איינה. ולמרות שעונת הקטיפה הסתיימה זה מכבר – מקשטים עליהם של העצים הדלילים את האדמה בצבעים של כתום וסגול אדמדם.

"יום אחד, כשתסתיים המלחמה", מתפייט שלוואן, "אזמין אתכם לבוא עימי לגיאט. עד כמה שיפה פה – עצי הדובדבנים שלי נאים מאלו הגדלים כאן עשרות מונים".

ממקומו על גב הסוסה החומה שלו, מבריק אליו אמציה חיוך. "נשמע רעיון מצויין", הוא מחווה את דעתו, בעוד קנז, הרוכב לשמאלו, מטה את ראשו מעט אליו ושואל: "כשתסתיים?"

שלוואן מרים גבה. "בעזרת הבורא. כולנו מקווים שזה אכן יקרה יום אחד, לא?" קנז מושך בכתפיו, "כן", הוא מסכים, "הגיוני שזה אכן כך. אבל לי נראה שהאנשים התרגלו למצב, וכעת הם מרוצים דיים ממנו בשביל לעשות משהו כדי לשנותו".

"התרגלו למצב של מלחמה?"

"לכל דבר מתרגלים בסוף", סוסו של אמציה מאט קצת כשהוא מדבר, "גם לדברים המוזרים ביותר, מסתבר".

זה נכון למען האמת. שלוואן יודע זאת על בשרו. מי חשב אי פעם שיסכים לכלכל את ידיו בעבודת אלכימיה שחורה, לחצות את הגבול כשרק תכשיטיה של אשתו צוררים בעגלתו או לנהל אחוזה רחוקה כמו טירת בנטיליאן?

על השביל עליו הם רוכבים נטועה שורת עצים התוחמת את יער ביאן ואת הגבול העובר בו, יוצרת צל קריר ואפל מעט על הדרך החמה. וסוסיהם מטופפים רגע אחד ארוך על האדמה מלאת כתמי השמש לפני שהוא פותח את פיו ומציין: "גם אם רבים יתייאשו מסיומה של המלחמה, אני בטוח שיש עדיין לא מעט אנשים בארץ הזאת שיהיו מוכנים לעשות הרבה כדי להחזיר את כוזר לאותו אחר צהרים שליו לפני הירצחו הבק".

"כן?" שואל קנז ויש שמץ של חיוך בקולו, "או שאם יבואו וייקחו מהם את אשר צברו כל ימי חייהם, ישליכו אותם לרחוב כשרק בגדים לעורם והם יחפים – הם יחליטו פתאום שחיי מלחמה אינם כאלו גרועים, כל עוד יש לך אח בוערת וכוס חמין להרוות בו את נפשך כשתחזור משדה הקרב?"

שפתיו של שלוואן מתעקמות מעט.

"החיים חזקים", מושך קנז בכתפו, מחווה בסנטרו קדימה אל הקוצים הצומחים פרא ופזורים לאורכו של הנהר, "הם לא שואלים אותך האם תרצה כך או אחרת. הם מציבים עובדה, קובעים מציאות בשטח – ואתה רק לומד להתרגל אליה עד שתשכח שפעם חלמת בכלל על משהו אחר".

שלוואן שותק, ואצבעות ידיו מנווטות את סוסו קרוב יותר אל הנהר הזוהר לאורה הרך של השמש.

"אתה תספיק לשמוח וגם להיעצב, להתרגש ולהתאבל גם יחד. אפילו להשיא את ילדך הרכים. ומי יודע, אולי תזכה לראות את הדור הבא נולד. וכל זה?", לאיטה מטיילת זרועו הבריאה של קנז על הנוף שסביב. מהיער המוצל שלימינם, לגושי השיחים הכהים הצומחים בצד הדרך, ועד לקו המים הפתלתל שלרגלי הסוסים.

”הכול יישאר אותו הדבר. ללא הבדל, ללא שינוי של ממש. רק קברים חדשים יחפרו מאחורי הכרמים בהם תגדל אתה גפנים שופעות, ונערים צעירים ישכחו את תמימותם בשדה הקרב בזמן בו תעשה מהן יין עשיר וארגמני. על יד שדות הגבול ימשיכו להתמלא בתי מעצר בנערים ששלחו ידם אל הפשע, בזמן שהשדות שדושנו בדמם של האבות שלא חזרו הביתה יצמיחו שוב יכול”, הוא עוצר לרגע ושואף עמוקות, ”והילדים שלך? הם כבר יהיו הרכה פחות טובים מהאדם שהיית כשהתחילה המלחמה הזאת, אבל הם עדיין ילחמו באחיהם כאילו היו טובים מהם לאין שיעור”.

שלוואן שותק, מעדיף למקד את עיניו בשביל העפר מנוקד החצץ החולף תחתיו במהירות.

הסוסים מספיקים לעבור מהלך של טראד שלם לפני שהוא מפר את השקט שוב: ”לפי דבריך”, הוא אומר ומשתדל עד מאד להעניק לקולו גוון ענייני, ”לא ירחק היום בו נהיה חלשים כל כך, עד שכל שיישאר לאויבנו יהיה לבוא בשערינו ולגאול אותנו מייסורינו”.

”כן”, מסכים קנו וצליל מוזר בקולו, ”גם ירושלים כבר חרבה לפני שנכנסו אליה הרומאים”.

לאיטו מפנה שלוואן את פניו מן הדרך, מחפש את עיניו של המונדרי הרוכב לצידו. הן שקטות, חלקות מאד, וצבען דומה יותר לדבש זהוב לאורה המסנוור של השמש. אבל למרות התאורה והזווית בה הוא רוכב – הוא מצליח לראות בברור את העצב השוכן בהן.

יפיפיה היא הדרך לראטון, מוצפת אור שמש רך, צבעי פסטל עדינים ותכלת קורנת, אבל משום מה מבחין כעת שלוואן רק בקרירותו האפלולית והמסתורית של היער.

”טוב“, הוא מושך בכתפיו לאחר שהשקט נעשה עמוק מידי, ומותח את שפתיו בניסיון לחייך, ”כמו שנראה, אנחנו כאן עד הסוף, יהא אשר יהא“.

אבל קנז ואמציה עדיין שותקים. ולמרות שבמהלך השעות הקצרות בהן פגש שלוואן את המונדרים, הספיק ללמוד על צורת השיח שלהם ולהתרגל לשתיקותיהם התכופות – נשמעת הדממה כעת לאוזניו רועמת ושונה עד מאד.

”כך?“ הוא שואל, וצליל קולו חלש משהתכוון. ”יש סיכוי שתבחרו לעבור את הגבול יום אחד?“

”אנחנו?“ שואל קנז ומעביר את עיניו לכוונו של אמציה, ”לא, לפחות לא בני השבט שלנו. אבל לא כל השבטים נאמנים כמונו למלך ולכוזר. ומלבד זאת, תמיד הייתה הנדידה אפשרות קיימת“, הוא עוצר לרגע, ואז מוסיף: ”פעם אפילו, סיפרתי עליה בעצמי לאדם המולך היום על כוזר“.

עיניו של שלוואן נמשכות לכיוונו של אמציה, מחפשות בהן רמז לדבריו של קנז – אבל אמציה עסוק מאד בבחינת יונה חומה ומוכתמת לבן המעופפת מעל הנהר.

”אף פעם לא העניקו השבטים המונדרים נאמנות לצד מסוים במלחמה“ הוא מציין וקולו צרוד, ”לכל הפחות, לא באופן רשמי“.

”נכון“, מסכים קנז וקולו שליו.

”נו?“

קנז שותק, אבל בעיניו מרקדים זהרורים זעירים, נוצצים. ”יש מלחמה בעולם, חבר“, הוא אומר, מושך כתף אחת לאט. ”ובמלחמה, אתה לא צריך לבחור לך צד כדי להסתכן. כל שעליך לעשות כדי להיפגע, הוא להישאר מספיק זמן בשדה הקרב הבוער“.

הוא שותק, שפתו האחת מחפה על השנייה לרגע קצר לפני שהוא ממשיך. "כוזר השתנתה. השתנתה מאד במהלך השנים האחרונות. ועל אף שרוב עמנו בוחר להעניק את ליבו ולעיתים גם חרבו לכוזר האחת, חלק לא קטן ממנו אינו רוצה לגדל את ילדיו במציאות אליה הובילו השנים האחרונות".

צליל מוזר מהדהד בתוך מוחו של שלוואן, מחריש את אוזניו כאילו הפך מוחו לכלי מתכת שחבט בו נפח.

הוא השאיר מאחוריו הרבה כדי להגיע לכאן. השליך אל התהום שנים צעירות, עליזות, מלאות ביכרונות שלנצח יהיו יפים יותר במוחו מהרבה דברים שיחווה כנראה במהלך חייו. והנה מתברר שהגיע עד הנה רק כדי לשמוע מאחרים כי הם אולי יבחרו ללכת מכאן, יום אחד.

לרגע הוא רוצה לומר שכל זה אינו נכון, שהאיש העומד מולו אינו יודע על מה הוא מדבר. אבל במשנהו הוא נזכר בערכי ההתעוררות שנהג לארגן באלקן, ובתיאוריו מלאי הצבע של ארון על הרחובות הצפופים והפחות יפים של אתל, ובמקום לפתוח את פיו הוא בוחר לשתוק.

נאה עד מאד הוא נהר הדיסטאף, שליו וקוצף בו זמנית. ועל אף שהמים הזורמים בו אינם נקיים כל כך כמו אלו המציפים את המניאר – נשברות קרני השמש עליו באלפי גוונים זוהרים.

"קשה להילחם ברע בלי לאבד משהו בדרך", קנו מביט קדימה, אל הדרך המתפתלת לאורכו של קו המים העכור. "כדיוק כשם שאי אפשר לטבול במים ועדיין לצאת יבשים. וגם אם המלחמה היא כורח המציאות, אי אפשר להשתמש באותם האמצעים בהם נלחמים נגדך אויבך ולצפות שתישאר טוב ורך לבב כפי שהיית עד אותו היום".

”יש לנו נערים“, לוחש אמציה לצידו כמתנצל, ”יש לנו ילדים רכים שלומדים מוקדם מידי כיצד להחזיק חרב ומעבירים את מיטב שנותיהם בשדה הקרב. לא בלי סיבה בחרו ראשי השבטים מאז ומעולם שלא לקחת חלק בפוליטיקה הכוזרית“.

שלוואן שותק, ורק עיניו ממשיכות להתמקד באבני החצץ הקטנות המנקדות את הדרך הכבושה.

תמיד נודעו המונדרים כלוחמים אמיצים, עשויים ללא חת. קבוצה נחושה ששימרה בעצמאות מעוררת השתאות את האוטונומיה היחסית אותה קיבלו שנים לפני ממלכי כוזר הקדומים, ובד בבד גידלה את ילדיה לשותפות וקרבה עם אחיהם הכוזריים. ועל אף שהרעיון נשמע מוזר הוא יודע היטב שהמחשבה אינה חסרת היגיון וביסוס.

מספר המתגייסים מן השבטים המונדרים עלה משמעותית בשנים האחרונות, כאשר בד בבד עלה גם מספרם של החללים המונדרים. וכיוון שאווירת המלחמה לא נשארה רק במסדרונות הגבוהים של אתיל ואלקן – חלחלה ההשפעה גם אל הכפרים הקטנים והערים הרחוקות, אל הנערים העליזים ואל יושבי הפונדקאות, ורמסה את קו הגבול העדין אותו הקימו המונדרים דורות קודמים קודם לכן בעמל.

ואם כך, רק טבעי הוא שחלקם יחפשו לעצמם חבל אדמה חדש, בו לא יצטרכו לראות את בניהם מאבדים את עדינותם בשדה הקרב, ונופלים על מזבח מלחמה של שלטון בו מעולם לא לקחו חלק.

”בשביל זה עשיתם את הדרך הנה?“ הוא שואל פתאום, מעביר את מבטו בין קנז ואמציה השקטים.

לאט מנענע אמציה בראשו, בעוד קנז, קולו איטי מאד אומר: ”לא. נשלחנו לאזור במטרה אחרת על ידי המלך“.

חוקי הנימוס דורשים ביאור כלשהו למשפט הזה, לכל הפחות הסבר קטן ומכבד. אבל קנז משתתק בעוד אמציה מסב את פניו אל היער שלצידם. ועל אף ששלוואן אינו מצפה מהאנשים שמולו לכבד כללים כגון אלו, מכעיסה אותו הדממה פתאום.

“למה אתם כן בוחרים להישאר כאן?” הוא שואל, עוצר את סוסו בתנועה אחת חדה. “אם טיעוניהם של בני השבטים האחרים לא זרים באוזניכם כלל ואפילו נשמעים הגיוניים?”

לאט מרפרפות אצבעותיו הארוכות של קנז על עיניו, “לא טענו אף פעם שנלך רק להיכן שיחגגו המנצחים”, הוא אומר בשקט, “כשם שלא הבטחנו להילחם רק איפה שנדע שלא נפול. אנחנו נשארים כאן כי אנחנו מאמינים במלחמה הזאת בכל ליבנו, לא כי אנחנו חושבים שיש לכוזר האחת סיכוי”.

שלוואן בולע, וגרונו צורב מאד כשהוא עושה זאת, “כלומר?” הוא שואל, וקולו שקט מאד על רקע הדממה השוררת על השביל.

“כלומר?” חוזר אחריו קנז, “שההיסטוריה אינה סלחנית כל כך למלחמות, וששכיר החרב העגמומי שאירח לנו לחברה במרתף ההוא צדק כנראה במה שאמר”, הוא מושך בכתפיו, “כוזר תיפול יום אחד, זה כל מה שאני יודע. אבל העובדה הזאת, עצובה ככל שתהיה, לא תגרום לי להפנות את גבי אל המלחמה הזאת ולברוח משדה הקרב”.

שלוואן שותק, רק אצבעותיו מתפתלות זו על זו בעווית.

הוא אינו יודע לומר מה בשיחה הזו מסב לו כאב עז כל כך, האם אלו טיעוניהם ההגיוניים של המונדרים, או שאולי אלו דווקא מילותיו של קנז על העתיד הצפוי להם בשנים הבאות, ואולי בכלל עסוק מוחו עדיין בדבריו המלגלגים של שכיר החרב המת על סופה העגום של המלחמה.

אבל למרות שהוא מתאמץ עד מאד להשקיע את ראשו במראהו הבוהק של הרקיע ובנוף הנהדר שסביבו, נאבק קול קטן מירכתי ליבו לומר שאולי הוא דווקא כן יודע את מקורן, ורק בוחר להתעלם מאותה מחשבה שקטה ועקשנית, הטוענת כי שעון החול של כוזר נהפך כבר לפני למעלה משבע שנים בפעם האחרונה.

פרק 20

העובדה כי כישלונה המוחלט של הפעולה יכול היה לנבוע רק בשל מידע פנימי, מחייב את איסתרק לשקול את צעדיו הבאים במידור מוחלט, ולמרות שמועצת המלחמה הנרחבת נותרה בכל מקרה באתיל – אל הדיון אותו מבקש לקיים בסטיאן מוזמנים רק המשנה לשעבר, וזבדיאל מיטארן, נציב ביטחון הפנים.

את פנרס מכיר איסתרק כמעט כשם שהוא מכיר את עצמו, וכיוון שכך הוא לא מופתע למדי לגלות כי למרות הבשורות שבפיו של שר המלחמה, מצליח האיש לשמור על שלוותו הרגילה ועל מבע פניו רגוע למדי.

זבדיאל, לעומתו, נראה כמתקשה במקצת לעשות זאת. ומכיוון שמתוקף תפקידו כנציב ביטחון הפנים, אחראי האיש בפועל על חלוקת מצבת השמירה בטקס עצמו, וגם כך בילה את הימים האחרונים בלילות חסרי שינה ועייניים אדומות – הוא נוטה למדי להבין את מצוקתו.

“לבטל הכול”, הוא מתנשף, ולאיסתרק נראה כי רק בשל נוכחותו בחדר הוא נמנע מלהכות באגרופו על פלטת העץ הכהה של השולחן. “יהיה מה שיהיה. הרי אנחנו

לא הולכים להתעלם מהעובדה הפשוטה, כי למרות משמרות הדרכים הנחמדות שהקמנו כמעט שש שעות תמימות מאז עברה החבורה בגבול, והרצים ששלחנו לערים הסמוכות – לא אמור להיות קשה במיוחד על אנשיו של דיאלידאן להתנהל באזור, ולהגיע עד איינה במהירות”

“האנשים מחכים חודשים ארוכים לחזות בעוצמתה של המלכות”, אומר פנרס לאט, מכוון את מילותיו לעברו של זבדיאל, ואגודלו מצחצחת את עיטור הכסף הרקום על האילפקה שלו. “ויותר מכך, האנשים חפצים לראות את הוד מלכותו. לא העברנו חודשים ארוכים בתכנון העברתו של הטקס עד לכאן רק כדי לבטלו ברגע האחרון”.

איסתרק שותק, מעביר את אצבעות ידו על עיניו השורפות.

גם זבדיאל שותק, אבל שפתיו מתעקמות בהבעת אי שביעות רצון בולטת. ואיסתרק תוהה לעצמו האם גילה מישהו על אוזנו של נציב ביטחון הפנים, כי המטרה העיקרית בשלה הועבר הטקס לאיינה הייתה הפעולה הסודית מעברו השני של הגבול, והצורך שעלה בעקבותיה בהזרמתם של כוחות צבא גדולים לאזור.

מולו מנענע בסטיאן את ראשו לצדדים. “את דעתי כבר אמרתי, הוד מלכותך. יוסף דיאלידאן החליף בין הקבוצות בידיעה ברורה שנגלה על התרמית מהר מאד, וכיוון שעקבותיה של הקבוצה החשודה נעלמו קרוב לנהר – אני נוטה להניח כי הפעולה כולה הינה בכלל הסחת דעת מתוכננת ומתוחכמת לדבר מה אחר”.

ריסיו של איסתרק מרפרפים על עיניו מספר פעמים לפני שהוא מניע מעט את שפתיו ושואל: “ואתה סבור כי אותו מאורע עלום המסתתר תחת עינינו, ואותו ביקש יוסף לכסות דרך אותה הטעיה – מתרחש באתיל?”

כף ידו האחת של בסטיאן נפרשת על השולחן בתנועה מפקפקת, אבל קולו שקול למדי כשהוא אומר: “הוד מלכותו בוודאי זוכר את הידיעות שהגיעו עוד בשבועות שקדמו ליציאתנו לדרך, על תנועת כוחות משמעותית וחשודה למדי בגבול עם

ביזנטיון. לא אתפלא כלל אם אגלה כי יוסף תכנן מראש את ההחלפה כדי לאלץ אותנו לתקוף את המצודה, וכך שבזמן שיעסיק אותנו במלחמה מתישה בגבולות הפנימיים – יכבשו הביזנטיים את אתיל מהדרום, ויאלצו אותנו להיכנע”.

הוא עוצר לרגע, נושם עמוקות ומוסיף: “אם כל הכבוד שאני רוחש לידידי אחראי הנציבות, אני סבור כי הכנסתה של קבוצת החיילים אינה מטרתו העיקרית של יוסף”.

בדממה העמוקה השוררת בחדר נשמעים היטב קולות צעדיהם של חיילי המשמר שבחוף, ובעוד גבותיו של פנרס מתרוממות מעט למשמע התרחיש העגום אותו יוצר שר המלחמה, אומר איסתרק: “יש היגיון בדבריך, האביר מקאן”.

בסטיאן שותק, משפיל את עיניו מעט אל רקמתה העשירה של המפה. אבל למולו, נפרדות שפתיו של פנרס בהבעת מחאה.

עיף מרים איסתרק את ידו, עוצר את תחילתו של המשפט. וקולו שקט מאד כשהוא ממשיך: “וגם בדבריך ישנו צדק, האביר אליקטאן”.

עיניו של בסטיאן מצטמצמות, וקמט אחד ארוך נחרט על מצחו. “איך---?” הוא פותח ומשתתק אל מול ידו של המלך המורמת בשנית.

אולי אם היה מגיע בסטיאן לכר הדשא החמים לפני ששוחח עם מיכאל, היה מרשה איסתרק לעצמו לנהל וויכוח סוער עם האנשים שמולו, אולי אם היה שר המלחמה מקדים את הגעתו לבקשתו מאחיו – היה מאפשר לעצמו להאמין כי הדילמה אכן מורכבת וקשה עד מאד.

אבל העובדה הפשוטה היא כי שר המלחמה הגיע רק לאחר גילוי למיכאל, לא רגע אחד קודם לכן.

כאב חולף בגרונו, מהיר וממשי. הלוואי יגלה כי מיכאל בחר לסרב לבקשתו. הלוואי ימצא כי אחיו החליט לראות במצב העניינים הנוכחי פתח מילוט ויציאה,

וישתמש בעובדת הישארותו של יוסף בחיים על אף כישלונה של התוכנית – תירוץ וסיבה מדוע לא נדרש איסטרק לוותר על הכתר למענו, שהרי מעל פני השטח, לא השתנה באופן משמעותי מצבה של כוזר בלילה החולף.

אבל הוא חכם מידי בשביל לקוות להתגשמותה של המשאלה הזאת, חכם ומנוסה מספיק. ומלבד זאת מתעקש קול קטן בליבו לטעון, כי הוא יודע היטב שאם לא יבחר לעשות זאת עכשיו – לא יעז כנראה לוותר על הכתר שוב לעולם.

לאט הוא מזדקף בכיסאו, משלב את כפות ידיו תחת סנטרו וכשקולו רגוע ושקט מאוד אומר: "הנסיך מיכאל יחזור לאתל, נכבדי. ובניתיים, עד לשובה של הפמליה המלכותית מן הסיור באזור הגבולות – תתכנס מועצת המלחמה בראשותו לרון במהלכו האחרון של יוסף דיאלידאן, ובהשלכות העשויות לנבוע ממנו, כולל אותן אלו שציין האביר מקאן".

הוא עוצר לרגע ואז מוסיף: "ולגבי הטקס, אני מסכים עם גישתו של האביר בלואדאן: אם אעדר כעת מהאירוע – תתעורר עלינו חרושת שמועות גדולה כל כך, שהיא עלולה להזיק לנו יותר מכל פעולה שיחפוץ יוסף לבצע, ומלבד זאת – אם היה מעוניין יוסף להכניס את אנשיו לאיינה, היה יכול לבחור לעצמו בקלות יחסית דרך שקטה ונקייה יותר".

"ומועד", מוסיף פנרס כשפניו חמורות, "מועד בו לא שוהים כוחות צבא גדולים כל כך במקום אחד".

"הנסיך מיכאל?" חוזר בסטיאן לאט, וההבנה שבקולו מכאיבה משום מה לאיסטרק מאד. "זה אכן פיתרון הגיוני למדי, הוד מלכותך".

"פנרס?"

לפעמים מצטער איסטרק שפנרס מכיר אותו טוב כל כך, לעיתים קרובות מאד אפילו. כי אם לא היה האיש היושב מולו כעת גם מחנכו לשעבר, היה אפשר אולי,

להתעלם ממבען המבין מידי של עיניו, ולא להעניק פרשנות עמוקה לצל הדקיק שחולף באישוניו הכהים למשמע שמו של מיכאל.

אבל אי אפשר, לצערנו. ומכיוון שההיסטוריה שלו ושל פנרס לא התחילה אתמול וגם לא שלשום – הוא יודע היטב כי בן דודו אינו תוהה מדוע לא העניק לו עצמו את אותן הסמכויות או ביקש מבסטיאן לשוב אל העיר, אלא מה גרם לו להעביר את תפקיד ממלא מקום המלך, בפשטות שכזאת וברוגע גדול יותר אל מיכאל.

בסטיאן, ישוב לצידו של פנרס, לא נראה כמשגיח כלל בהבעתו המוזרה של עמיתו. ואצבעות ידיו מתקתקות על גשר אפו כשהוא מוסיף בשקט: "ועדיין למרות שדעתי נוטה לכך כי מטרתם של החיילים המזויפים לא הייתה להגיע לאינה, אי אפשר כמובן להתעלם מהאפשרות כי ההטעיה עצמה הינה תרמית משובחת, והקבוצה המזויפת נמצאת בעיר כבר משעות הבוקר המוקדמות".

הוא עוצר לרגע, מושך בכתפיו ואומר: "וכיוון שכך, אני סבור כי את המפגש עם אזרחיה של איינה ומשפחות החיילים, יש לבטל לאלתר למרות ההתראה הקצרה".

איסתרק שותק, וקצה זרתו חולף באיטיות על אבני המשקולת העגולות והמשויפות המונחות על שולחן העבודה בחדר שהוקצה לו.

"אתה מסכים לדעתו של שר המלחמה, האציל זבדיאל מיטארן?"

"בהחלט", באור השמש הבהק המציץ מן החלונות המקושטים הגדולים שבחדר, מנצנצות מעט דרגותיו הארגוניות של נציב ביטחון הפנים. "ולמרות שאת העיר מאבטחת פלוגה שלמה מן הגדוד השני – אני סבור כי הסיכוי לחדירתם של גורמים עוינים לאינה גדול מידי בשביל שנרשה לעצמנו לקחת את הסיכון".

לאט מניע איסתרק את ראשו מטה, ומפנה את פניו בחזרה לעברו של שר הצבא שלו, "מהן המלצותיך הנוספות, האביר מקאן?"

שוב מושך בסטיאן בכתפיו. "ליצור חרושת שמועות אנחנו לבטח לא מעוניינים, אבל אני כן סבור שכדאי לאסור על חיילים שאינם בתפקיד ומשתתפים בטקס – לשאת נשק, ולהחמיר את הבדיקה בכניסה לאירוע. איננו יודעים אם אולי אכן הצליחה הקבוצה המזויפת להשיג לעצמה אישורי מעבר מיוחדים כדי להיכנס פנימה. וכיוון שכך כדאי שנדאג כי היחידים שיוכלו להסתובב חמושים, יהיו החיילים שנבחרו להשתתף באבטחה".

"הם לא ישתמשו בדסקיות, הם בטח לא טיפשים עד כדי כך", מעיר זבדיאל.

"לא, הם לא", מסכים בסטיאן, "אבל, נכבדי – הבה ונפסיק להיתמם, כולנו יודעים שיש מספיק אבירים בכוזר שישמחו לשתף פעולה עם תוכניותיו של יוסף".

זבדיאל שותק.

זאת פעולה הגיונית למדי, איסטרך נוטה להסכים עם דעתו של שר הצבא שלו. "מקובל", הוא אומר ומהנהן בראשו פעם אחת, "הערות נוספות?"

"מה עם החיילים השבויים?", שואל פנרס פתאום וקולו שקט, "או שהעובדה שיוסף עוד לא ביקש תמורה כלשהי על השבי – היא כיוון שהוא מאמין שעוד לא גילינו על התרמית?"

איסטרך שותק לרגע, ומעביר את מבטו אל שר הצבא שמולו.

אולי זהו אור השמש הבהיר, אולי זהו טבעו של בסטיאן, אבל פניו של דוד אחיו אינן משנות אפילו במעט את גונן כשהוא מזדקף על מקומו ומציין ביובש: "כמו שאמרתי עוד קודם, סביר להניח כי מטרתו של יוסף הייתה להסיח את דעתנו בחילוף. וכיוון שכך אני נוטה יותר להניח כי הוא אינו מעוניין, לפחות כרגע, בקימו של משא ומתן".

שוב חונקת את החדר דממה, שקטה וכבדה. רק גרגרי אבק זעירים ממשיכים להתערבל בנחת בפסי האור הבהירים, אותם יוצרות קרני שמש רכות על השולחן הכהה.

“בסדר”, מפר פנרס את השתיקה הכבדה, “גם על כך נאלץ לתת את דעתנו בבוא העת. כרגע – מוטב ונתמקד באתגר אותו מציב לפתחנו הטקס הצבאי שיתקיים היום, בעזרת הבורא”.

זאת הצעה טובה, נכונה ונבונה למדי. אבל איסתרק מעדיף מאד להאמין כי רק בשל כך בסטיאן מקאן הוא הראשון להסכים לדיון הארוך שלפניהם.

לא קלות הן הבעיות המונחות לפתחם, ולא נוחים הם הוויכוחים אותם הם מנהלים, אבל לבסוף מסתיים גם הדיון הזה. הנוכחים על יד השולחן הכבד מתרוממים ממקומם באנחה, בעוד איסתרק, מותש למדי – מגשש באצבעותיו אחר כוס המים המונחת על שולחנו, כשעיניו מרפרפות על לוח הפגישות שהניח לפניו עוד קודם קריאן.

“הוד מלכותך?”

מופתע מרים איסתרק את עיניו מלוח הצפחה המצויר, מוצא עצמו מביט חזרה אל תוך החום הבהיר המקיף את אישוניו של מחנכו לשעבר.

“האביר אליקטאן”, הוא אומר, ולמרות שהוא תוהה מדוע לא בחר פנרס לעזוב יחד עם שר הצבא ונציב ביטחון הפנים, הוא מרשה לשפתיו להתרומם מעלה בחיוך זעיר. “מה בקשתך?”

אבל פנרס שותק, ורק עיניו מוצרות מעט בשעה שהוא פוסע קדימה, קרוב יותר אל שולחנו של המלך.

נעים בחדר הגדול, נעים וחמים. וממרחק כלשהו תחתיים נשמע הד נשיפה קסום
השייך כנראה לקרן יער עתיקה.

“פנרס?”

לאט מושך פנרס בכתפיו, וסומק מוזר מכתים פתאום את לחייו בשעה שהוא עושה
זאת.

“אולי אני רק מדמיין”, הוא פולט לבסוף, “אולי אלו רק מחשבות שווא הנובעות
מן הבשורות שהביא באמתחתו האביר מקאן, אבל אם לא – איני יודע אילו אנשים
עוד נותרו להזכיר לאדם שקיבלתי עלי להיות מחנכו כמעט שני עשורים קודם לכן,
את אותה העובדה הפשוטה”.

החדר שקט, שקט מאד. רק קול נשימותיהם של הנוכחים בו מפר מפעם לפעם את
הדממה העמוקה.

“והיא?”, לאט, שואל זאת איסתרק, לאט ובשקט. ולמרות שהוא משוכנע כי פנרס
אינו מעלה על דעתו מה מסמלת חזרתו של מיכאל במקומו לאתיל, הוא מופתע
לגלות כי שוב פעם הצליח בן דודו להבחין כי דבר מה אינו כיום האתמול, רק דרך
פניו.

שוב שותק פנרס, וראשו נע הצידה כאילו שקל את המילים בדעתו שוב ושוב.

“מיכאל אדם טוב”, הוא אומר לבסוף באיטיות, “איש חכם, נבון מאד ובעל מידות
מיוחדות. אדם שלו היה האלוקים בוחר לשים מעלי – הייתי מודה לו על חסדו
וברכתו בכל יום”, לרגע הוא עוצר, שואף עמוקות וממשיך: “אבל אתה נבחרת
למלוך על כוזר, לא הוא”.

איסתרק שותק, ושריר לא נע בפניו כשהוא ממשיך להביט עמוק אל תוך אישוניו
של האיש שקיבל על עצמו שנים ארוכות לפני, להכינו אל אותה המלוכה.

”לשם מה אתה מציין זאת, פנרס?” הוא שואל לבסוף, מגלה פתאום כי לקולו נוסף גוון יבש וצרוד.

שוב שותק פנרס, וידיו, חיוורות ודקות, מחליקות על שערו השחור ופניו הבהירות. “ללא סיבה מיוחדת”, הוא לוחש, “ללא סיבה שכזאת. אבל אולי גם העובדות שצריכות להיות ברורות מאליהן – זקוקות לפעמים, לאדם שיאמר אותן בקול”.

מגדל השמירה הצפוני של איינה עתיק מאד, מאובק למדי, וסדקים נרחבים מעטרים את החלונות הצרים שבו, ואת חרכי הירי הקבועים בכתליו.

איתם שונא אותו, שונא מאד. והעובדה שכל מה שיש לו לעשות עד השקיעה הינה לצפות בהמוני בעלי המלאכה ונושאי החרבות שעל שפת הנהר, המתכוננים לטקס בהתלהבות – גורמת לו להיאנח מפעם לפעם על גורלו הנורא, ועל חוסר מזלו שגרם לו דווקא היום לקבל את השמירה במקום המבודד ביותר שיכול חייל לשהות בו.

”טיפשים”, הוא רוטן, ונושף בתסכול כשהוא מזהה בין האנשים שעל יד אזור הבמה כמה מחבריו שאינם בתפקיד, ושעל פי תנועות ידיהם החדות, וראשם שנזרק מפעם לפעם לאחור בצחוק – נראים מאושרים מאד. “חסרי כבוד”, הוא מוסיף כשהוא מבחין בבקבוק השיכר העובר ביניהם, ונאנח ארוכות כשהוא לוגם שוב מהמים החמימים שבחמת שלו.

רחש נשמע מהדלת, מבשר לו שככל הנראה שוב הגיעו ציפורים לבקר במגדל, ומכיוון שהוא יודע כבר שהמאבק אבוד מראש, הוא לא טורח להניע את ראשו אפילו מעט אחורה ורק ממשיך לבהות בעייפות כלפי מטה.

חם לו על המגדל הזה. חם מאד, למרות מזג האוויר הנעים ששורר היום בחוץ. ואותו חום יבש ומעיק, גורם לו להביט בקנאה על יריעות הבד הענקיות אותן

מותחים פועלים הניצבים על כמות גבוהות וצרות, ולעקם את אפו כשהוא מבחין במחצלות שהם קושרים מעל יציעי האבן הרחבים.

נכון, גם לו יש קורת גג מעליו, מאובקת ומלאת קורי עכביש. אבל הגובה הרב של המגדל, בתוספת העובדה שנאלץ לסקור הלוך ושוב דרך החלון הצר את סביבתו הרחבה – גורמים לכך שקרני השמש מצליחות רוב הזמן לפגוע בפניו ולהציק לו מאד.

לפחות אם היה מוצב במגדל השמירה הדרומי המשקיף על הדרך הראשית, לפחות היה מצליח לחזות בשיירות הנכבדים המפוארות שמגיעות להשתתף בטקס, אולי אפילו היה מצליח להבחין אילו גזעי סוסים הצליחו להשיג לעצמם הפעם אבירי המחוזות, או לפחות לזהות פרצופים נכבדים בחלונות הכרכרות.

אבל הוא לא שם, לצערו. סתם תקוע כאן, על המגדל המשמים הזה, משקיף על היציעים הריקים לבינתיים, ועל כמות הנכבדים המפוארת שלצידם, המלאה כעת בפעילות עמלנית.

הנהר שקט, זוהר לאורה הרך של השמש ושליו מאד, וגם הגשר העובר מעליו – שומם, אפילו הדרך המתפתלת שבגדתו השנייה, קרוב ליער האפלולי – ריקה ושקטה מאד.

לו היה מגיע למגדל אחד מחבריו עכשיו – היה מוכן איתם להעניק לו כמחצית ממשכורתו החדושת, לו רק היה מסכים להחליף איתו לכמה שעות, ונותן לו לרדת מטה ולהצטרף לחגיגותיהם של האנשים.

אבל אין כאן אדם כזה. רק הוא, כמה יונים מרגיזות, ושמש שמחממת את אבני המגדל האדירות בעקשנות חסרת רחמים.

פרק 21

לפעמים לוקח הרבה זמן לחורף להגיע, לפעמים השמש והרוח משחקות ביניהם על ראשי האנשים ימים ארוכים ומתישים, ולפעמים ביום לא בהיר אחד הוא פשוט מופיע. אפור, סוער וקר, נוקש על החלון כאילו היה כאן תמיד ורק חיכה לתשומת לב.

יש רוח על הבמה, מנענעת בחוזקה את דגלי התכלת הבוהקים שפזורים על העמודים הרבים, ולמרות שרחבת הטקסים מורקה, וגם היציעים עמוסי האדם – רוקנו מסימני השלכת, עדיין מתעופפים להם עלים יבשים באוויר הצלול, חגים במעגלים גדולים מעל ראשי האנשים הנרגשים.

השמים אמנם תכולים, וגם קרני שמש רכות נשברות על כוסות הבדולח שעל שולחן הנכבדים, שהיושבים על ידו לבושים בגלימות קלילות וקיציות עד מאד. אבל הרוח המתקררת משכנעת את איסתרק כי גשם כבד כבר בדרך.

מוזר לפעמים לראות, איך למרות שיודעים האנשים כי עונת המעבר קצרה למדי – הם תמיד מופתעים מאד מהשינוי המהיר במזג האוויר.

למעט פנרס, הלבוש תמיד בפשטות, וברול, הכורע מאחוריו, ושרווליו עבים וארוכים עד קצת אצבעותיו, נראה כי רוב רובם של האנשים האמינו לשמש הזרחת שקפחה רק הבוקר על ראשיהם, ולא טרחו לקחת בחשבון כי בעונה כזאת של השנה – מזג האוויר יכול להשתנות במהירות רבה כל כך, עד שלא לפעמים לא ישימו שהשמים מעוננים עד שיחל לרדת עליהם המטר.

נכון, חלק מהיציעים מוגנים למדי על ידי המתצלות הרבות שנפרשו עליהם מבעוד מועד, אבל חלקם הגדול חשופים עדיין לאור השמש הבהיר, היריעות שעליהם מופשלות כלפי מעלה, והפועלים הממונים עליהם ממתנינים בסבלנות לרגע בו יאלצו להצל ולהחשיך אותם בחזרה.

זה מגוחך, הוא יודע. איך הוא יושב לצד שולחן הנכבדים המפואר הזה, ובמקום שמחשבותיו יעסקו בנופלים אותם מזכיר עכשיו מפקד משמר הגבול בקול עצור, אותם גברים צעירים שהלכו לבלי שוב בשל טעותו – מעדיף מוחו להתעסק בדברים חסרי חשיבות כל כך כמו מזג האוויר המוזר השורר עכשיו באיינה.

מגוחך וגם מחוכם להפליא, אם יוסיף להעמיק בכך, למוח דרכים מופלאות משלו להקל על הנפש הכואבת.

מיכאל כבר עזב שלוש שעות קודם פתיחת הטקס, מלווה בשליש הצבאי ובשיירה מכובדת עד מאד. ומכיוון שזכר אותו מאורע בנקרת באטר היה צרוב בליבם של כמעט כל הנוגעים בדבר – שונו המסלולים שנקבעו מראש לחזרה באופן משמעותי, וגם כמות מלוויו נושאי הנשק של הנסיך הוכפלה.

הם לא דיברו כמעט לפני שעזב, לא מילים בעלות משמעות בכל אופן. אבל מכיוון שלמד להכיר את צורת חשיבתו של אחיו כבר מזמן – הוא יודע כי מיכאל בוחר

שלא לומר כלום, לא מכיוון שלא רצה לשוחח על כך, אלא משום שלא החליט עדיין מה לעשות.

לכאורה זהו דבר טוב. הדרך הארוכה רק תעניק למיכאל את הזמן הדרוש לחשיבה על מילותיו של אחיו הבכור, ותיתן לו את ההזדמנות להרהר בבקשה אותה הביא לפניו במתינות הדרושה לכך. אבל זהו רק לכאורה. שכן איסטרק יודע היטב כי גם הזמן הוא אויב, שקט, דומם מאד ועקשן. והוא כמעט יכול לדמיין איך עוד בטרם יגיע מיכאל לאתיל, יגיע מכתבו שלו לפניו אל הארמון – ויבשר על חזרתו של המצב למה שהיה עד יום האתמול, ועל כך כי המלוכה, אחרי הכול – תישאר בידיו.

זה עצוב, עצוב למדי, לגלות שגם ההחלטה היפה אותה קיבל רק כמה שעות קודם הוא משתוקק עד מאד למחות, ועצוב עוד יותר להבין – שמכיוון שיש בידיו את הכוח וגם את היכולת, דבר כזה אכן יקרה בסופו של דבר. אבל למרות שמוחו מתעקש להמשיך לעסוק במחשבה הזאת, ועל אף שהשקט מלא הכבוד בו מאזינים היושבים ביציעים לנאומו של הקצין – יכול לאפשר חשיבה שקטה שכזאת, הוא מעדיף להפנות את פניו לעברו של הקצין הנואם ברוב רגש, ולנסות להשקיע את מוחו במשפטים אותם הוא משמיע.

חלק הנאומים בטקסים צבאיים כגון אלו קצר בדרך כלל, אבל העובדה כי לרבים מהחיילים הפזורים ביציעים ישנה היכרות אישית עם הנספים – הופכים אותו לארוך, כבד, ורציני עד מאד. ומיד אחרי שמסיים מפקד משמר הגבול את נאומו, עולה שר המלחמה לשאת דברים, ולאחריו מוזמן גם זבדיאל מיטארן אל דוכן הנאומים המעוטר.

ורק לאחר שמסיימים הקצינים הנכבדים כולם את דבריהם, ונציב ביטחון הפנים יורד מהבמה לקול מחיאות כפיהם של היושבים ביציעים – ניתן האות לפתיחתו של הטקס בדמות תרועת חצוצרה צלולה ורמה. והממונה על הטקסים הצבאיים

מתרומם על מקומו, וכשקולו חגיגי מאד, מזמין את הוד מלכותו, המלך איסטרק השלישי, לשאת את דבריו אל הצוערים החדשים המושבעים.

שומרי הראש, ידיהם מונחות על ניצבי חרבותיהם, מתמקמים מצדדיו של המלך ומאחוריו, עבדו של המלך כורע מאחוריו על ברכו, וקצין שכתפו עמוסת דרגות מציב על הדוכן גיליונות קלף מעוטרים.

יש רוח חזקה יותר על הבמה, קרירה וסתווית, ומשב פתאומי גורם לגיליונות הקלף שעל עמוד העץ הקטן לרשרש ולהיחבט אחד בשני בחוזקה. וברול, משמאלו של איסטרק, מתרומם מכריעתו, ולמרות שזהו תפקידו של הקצין האחראי על הנאומים, פוסע קדימה אל הדוכן, מסדר את קצותיו של הגיליון, ומזיז את אבני המשקל המיועדות למרכזו של הקלף המתנופף.

קריר על הבמה, קריר קצת, אבל ידו של ברול נשלחת אל שרוולו הארוך כאילו הפריע לו חום כבד ומציק, ומשהו מעוקל ובעל ידית חומה וכהה עד מאד מופיע פתאום בידי.

זאת תנועה מהירה, מהירה כל כך שאיסטרק לא מספיק אפילו להבחין בסוג החפץ שבידיו של העבד – לפני שהוא מרגיש היטב את מגעו הקר, החד, של פגיון מושחז ודקיק המוצמד בחוזקה אל צווארו.

לשנייה אחת ארוכה חונקת הדממה את הבמה, עמוקה וקפואה כל כך, עד שנראה כאילו עצר לרגע משהו את הזמן בכוח. ואז נשמעת שריקה מעליו, ושלושה חיצים מטושטשים מפלחים את האוויר, פוגעים בדייקנות בשלושת שומרי הראש שסביבו, ומעיפים אותם אל הרצפה הקשה.

בבת אחת מתרוממים האנשים שביציעים, ממלאים את האוויר בקולות וצרחות, ועשרות נושאי הנשק הפזורים ביניהם, מזנקים על רגליהם כשהם שולפים את חרבותיהם במהירות.

“אל תזוז”, מתנשם ברול אל תוך אוזנו, מקיף את צווארו בידו ודוחף אותו קדימה.
“אל תזוז, או שאעשה שימוש בפגיון הזה”.

איסתרק בולע, והתנועה הקטנה של גרונו רק מדגישה היטב את לחץ ידו של ברול.
פעם, לא כל כך מזמן בכלל, הוצרך יורש העצר לשעבר ללמוד את סודות
האסטרטגיה מפיו של קציין בבלי ומריר. ולמרות שהאסטרטג הנכה לא היה אדם
נעים כל כך לשהות במחיצתו, היו עצותיו ומהלכיו הצבאיים מבריקים באופן
מדהים כל כך – עד שאיסתרק זוכר עדיין היטב, את התובנות העוקצניות אותם
השמיע האיש מפעם לפעם, כשהכעיסו אותו החיים קצת יותר מהרגיל.

“אף פעם אל תפתח במלחמה מול אדם שהמצפון שלו אכזרי יותר משלך, גם אם
אתם שווים בכוח”, הוא אמר אז, ונופף לעברו באצבע מצולקת, “למה כמה שהלב
שלך ירצה להיות רע – הלב שלו אפילו לא יתאמץ לעשות את זה. ומכיוון שאנחנו
יוצאים מנקודת הנחה שאתה אדם טוב ביסודך, גם אם תרצה מאד אחרת”, גיחוך
נדיב עלה אז על שפתיו הדקות, “אתה תגיע מהר מאד לאותם קווים אדומים
שהצבת לעצמך כבר בתחילתו של המאבק – ואז ילד, כשיגמרו לך כל האפשרויות
לנצח, אתה תגלה פתאום שהאויב שלך רק התחיל לשחק. ואז באמת תפסיד
בקרב”.

“ומה יקרה אם הוא יפתח במלחמה?”, הוא שאל אז, רגוע ושליו כאדם שלא ראה
מעולם מאבק ראוי לשמו.

האסטרטג צחק, צחוק חיוור ומוזר קצת, “מה יקרה?”, הוא חזר בלעג, “מה שיקרה
הוא שבאמת תהיה אבוד, ילד. ואז, אם רק תואיל – אל תספר לו שלמדת אצל
ישבב הבבלי איך מנצחים בקרב”.

אז לא התייחס איסתרק ברצינות כל כך למשפטיו המרירים של האיש. אבל השנים
שבאו אחר כך, מלאות במאבק תמידי מול יוסף דיאלידאן, לימדו אותו להבין עד

כמה צדק האסטרטג החיוור בדבריו מצד אחד, ועד כמה היו משפטיו חסרי משמעות אל מול המציאות האמיתית איתה התמודד, מן הצד השני.

אולי לכן הוא תוהה עכשיו לעצמו, מה היה אומר אותו בבלי אם היה עדיין חי וניצב כאן איתו, ומשום מה, מתעקש מוחו לטעון שהיה רק מפטיר לעברו: אמרתי לך, נסיכותך, והולך לו מכאן לדרכו בשלווה.

איך טעה ככה בנער? איך האמין לחיוכו העדין, הרגוע? איך נתן את מבטחו בעבד, עד שישן בשלווה בחדרו, בזמן בו שהה האיש הצעיר המצמיד כעת פגיון אל צווארו, מרחק דלת אחת בלבד ממיטתו?

הוא משתדל לנשום לאט, מאד לאט, מודע היטב לדופק הפועם בצווארו במהירות, קרוב עד מאד לחודה הקר של הסכין.

עכשיו למפרע, מובן למה לקה נאיתן יומיים בלבד לפני תחילתו של המסע – במחלת מעיים קשה שלא אפשרה לו להצטרף אל שיירתו של המלך, ועל אף שאיסתרק יודע שאין שום היגיון בכך, מתעקש קול קטן ומלגלג מירכתי מוחו לטעון, כי היה אולי יכול להבין זאת – אם רק היה סומך פחות על העבד בהיר העיניים, מתעלם מאביו טוב הלב שהעניק לו את חינוכו, משושלת העבדים העתיקה ממנה יצא, ומאחיו, שאחרי הכול, היה אולי האדם היחיד בעולם שהכיר אותו באמת, מאז היה נער.

נאיתן.

מתישהו במהלך השנים בהן הפך למלך, הפסיק איסתרק להאמין בטוב ליבם של בני האדם שסביבו. אי שם, בחודשים שבאו לאחר בגידתו של אשר – קיבל בהשלמה כאובה את העובדה, כי תמיד יסתובב בעולם כשהוא יודע היטב כי יום אחד יגלה את חרבו של אדם קרוב, נוסף, מכוונת אל חזהו.

וכיוון שכך, למרות הכול, גם את הסכין שבידו של ברול הוא מגלה כי מוחו מקבל בהשלמה מוזרה כמעט, ורק כאב מוזר וצובט, שורף את ליבו כשהוא הוגה בשאלה – האם היה נאיתן שותף לכל זה בעצמו.

הוא רוצה להניח שלא, משתוקק עד מאד לעשות זאת. להניח שרק את ברול הצליח יוסף לשבות בקסמיו, ונאיתן, רק הורעל והוזז מן הדרך על ידי אחיו הצעיר. שאם לא – אולי באמת יהיה כדאי שיתחיל למנות על כף יד אחת את האנשים בהם הסכים לתת אמון אמיתי, ולא דקרו אותו כשהסב להם לרגע אחד את גבו.

הוא מתנשם שוב, לאט, משתדל עד מאד להתמקד כעת באוויר היוצא מאפו ולא בליבו, הדופק כעת באוזניו, מהיר וחזק.

“אל תזוּו, אנשים, בפקודה”, מכוון שולחן הנכבדים נשמעת ההוראה הזאת, ויש גוון מוזר בקולו של האדם שהוגה אותה, צרוד ומחוספס מעט. אבל אף המרחק והשינוי בקול מצליח איסתרק לזהות את קולו של שר המלחמה שלו.

עשרה מן הפועלים הרבים הפזורים בין אזור היציעים לבמה מתרוממים באחת ממקום מושבם שעל יד הגדרות. הם נראים פשוטים, תווי פניהם כוזריים להפליא, ולגופם ישנו סרבל אפור משופשף וגלימה קצרה וגסה עד מאד. אבל בתוך ידיהם, כאילו היו שם מאז ומעולם – אחוזות בחוזקה חרבות דקיקות ונוצצות.

“אחורה, כולכם”, לגבוה מבין הפועלים המזויפים ישנה בלורית שחורה ומסורקת, החושפת מצח גבוה מידי ופנים פחוסות. “זוּו אחורה, הניחו את הנשק על הרצפה, ושבּו על הבמה”, לרגע הוא עוצר, סוקר את נושאי הנשק הדרוכים שמולו, ואז ממשיך וקולו יבש עד מאד: “אם לא, על כל רגע של עיכוב, הוציא להורג על ידי הקשתים שכאן נכבד אחד נוסף מחבר השרים היושב כאן”.

הוא נושם עמוקות, סוקר את הבמה השקטה ומוסיף: “אם חשקה נפשכם להקריב את חייכם עבור המלך שלכם – מי אני שאמנע מכם את התענוג, רק”, הוא מושך

בכתפיו, "כדאי שתזכרו כי על כל פעולת נגד מצדכם – יעשה גם העבד שימוש בסכין היפה שבידו".

הוא מגחך באיטיות, ומוחה את אפו בגב ידו. "הוא מיומן, קבלו את המילה שלי. אפשר גם למות לאט, מאד לאט, אם רק יודעים לעשות את זה כמו שצריך".

השקט העמוק מכאיב פתאום לאוזניו של איסטרק, מכאיב ודוקר מאד. ובדממה העמוקה הזאת נשמעים היטב צליל פסיעותיו של פועל גבוה למדי ובעל פנים ארוכות, העושה את דרכו לכיוונו של המלך והעבד האוחז בו.

לצידו, שותק גם ברול, ידו האחת לוחצת עדיין בחוזקה על צווארו, ופגיונו, חד ודקיק, נלחץ אל המקום בו פועם העורק המזרים את הדם אל מוחו.

"אני לא נאיתן", הוא לוחש לבסוף קרוב מאד לאוזנו, בעוד הפועל הקרב אליהם שולף את חרבו מנדנה ומעיף אותה אל מחוץ לבמה. "ועל אף שאחי הבכור טיפש מספיק בשביל לשאוף להעביר את ימיו בחליצת נעליך, ובהשחלתם של סרטי בד באילפקות מלכותיות – אני יכול להבטיח לך, כי אני לא אפחד כל כך לעשות בפגיון הזה שימוש".

לאט, מאד לאט, ממלא איסטרק את ריאותיו אוויר טוב, משתדל להתעלם ממילותיו השקטות של העבד

מולו, מחכים חיילי הגדוד השני החיוורים להוראתו של בסטיאן, לצידו ממתנינים אנשי משמר הארמון הפזורים על הבמה – להוראותיו של זבדיאל. אבל שני האישים הקפואים הללו – מביטים עדיין בו, וכאב דוקר את גרונו של איסטרק פתאום, כשהוא מבין עד כמה עמוק הבור אליו נפלו.

זהו טקס צבאי. קפדני ומתוכנן עד מאד. כמות אנשי הצבא שנמצאת באינה כרגע, עולה על הכמות הרגילה המוצבת בימים כתיקונם באתל עצמה. וגם דאגתם של

בסטיאן מקאן וזבדיאל מיטארן מהמחטף שהתרחש קרוב לגבול – מילאה את השטח באנשים סמויים וגלויים כאחד.

אבל ברול קרוב. קרוב מידי. ומה זה משנה אם מאחוריו ישנם אנשי משמר שידיהם דרוכות על חרבותיהם, וקצינים מאומנים האוחזים בחוזקה בנשקם, אם כל שיידרש לברול בשביל להפוך את כוזר האחת לממלכה בלא מלך הינו רגע אחד קטן ובודד בלבד?

הסכין שבירו של ברול קרה, וקצה הדוקרני מגרד מעט את העור העדין שעל צווארו של איסטרק. אבל למרות שהוא לא יכול להניע את ראשו אפילו לא במעט, הוא מצליח להבחין מזווית עינו בבסטיאן מקאן, המתרומם ממקומו שבשולחן הנכבדים.

זאת תנועה קטנה, זעירה למדי. אבל הקיפאון השורר על הבמה מדגיש אותה מספיק בשביל למושך את עיניו של שחור הבלורית.

“אל תזוז”, הוא נושף שוב ממקומו שבתחתית הבמה, מפנה את ראשו אל מפקדה העליון של צבא כוזר. “אל תזוז, אמרתי. אל תנסה אותי, האביר מקאן”.

בסטיאן קופא באמצעה של התנועה, ורגלו האחת מורדת מטה באיטיות. “אני רק רוצה לדבר”, הוא אומר בקול שנשמע שליו מאד, ועל אף שהוא אינו הוגה את המילים בקול חזק במיוחד, הן מהדהדות היטב בשקט השורר. “אי אפשר לעשות זאת מהמרחק הזה”.

מאחורי שפתיו החתומות של איסטרק נושכות שיניו את לשונו באיטיות.

הוא לא יודע אם בסטיאן מנסה לגרום לרגע של הסחת דעת או שהוא באמת מתכוון לשוחח עם מפקדם של הפועלים. אבל גם אם לא, הוא בטוח למדי כי הוא יכול לנסות לתקוף בעצמו מהמרחק הזה. הוא לא צריך יותר מתנועת מרפק חדה ישירות למרכז בטנו של ברול כדי לגרום לאיש להתקפל על הבמה בכאב, והוא

סומך על עצמו שהוא מאומן מספיק בשביל לעשות את הפעולה הזאת בשנייה אחת קצרה. אבל בהתחשב ברמת הלחץ בו שרוי העבד ובחודה של הסכין הצמודה כעת לצווארו, נראה כי גם שבריר שנייה שכזה יכול לגרום למותו המידי כמעט בוודאות.

אולי, אם רק תרפה מעט דריכותו של העבד לרגע קצר, ואיתה גם הלחץ על צווארו – יוכל אולי להרשות לעצמו לקחת את הסיכון.

שבריר שנייה. זה בדיוק הזמן אותו ביקש לעצמו. וזה גם בדיוק הזמן הנדרש כדי לדרדר מצב נתון, מהנורא שהיה לקטסטרופה אמיתית.

רחש נשמע מאחוריו, מהיר ומאומן מספיק בשביל להיות שיין לאדם המשתייך למשמר הארמון. וכמעט מיד אחריו מהדהד מאזור היציעים העליונים רעש הדריכה האופייני כל כך לקשת הכפולה, ושני חיצים נורים קדימה, מהירים ומטושטשים.

בבת אחת דוחף ברול את גופו קדימה, סכיניו הצמודה נגרת על צווארו של איסתרק בלחץ שאינו יכול להיות אלא שריטה ארוכה ומדממת. וידו השנייה נצמדת עוד יותר אל גרונו, תופסת בחוזקה את החיבור בין ראשו לכתפו, ומסובבת אותו בחדות לכיוונו של שולחן הנכבדים.

בניגוד לשאר גופו, עיניו של איסתרק אינן מוגבלות. אבל על אף שסכיניו של ברול מאלצת אותו לשמור את ראשו בתנוחה יציבה למדי, הוא מצליח להבחין היטב בגופו של פנרס המחליק על כיסאו כשזנבו של חץ אפרפר ומחוספס מזדקר מצווארו.

לרגע אחד מסתובב העולם סביבו, סחרור מטושטש ומלא צבע בוהק, ואז נשמעת מאחוריו חבטה עמומה וכבדה, מן הסוג אותה יכולה להשמיע רק גופה הפוגעת בכבדות במשטח קשה, ואיסתרק אינו רוצה לזכור פתאום מי היו השומרים שנבחרו לעמוד מאחורי דלת חדרו באותו הבוקר.

“אמרתי אחורה”, מציין שוב האיש הגבוה, ופוסע עמוק יותר אל תוך רחבת המצעדים, “אני לא אזהיר שוב פעם. יש כאן מספיק אנשים חמושים בשביל לכסות את הבמה הזאת מכל כיוון אפשרי”.

מישהו מבין האנשים היושבים על יד הרחבה צועק בקול, כמה אנשים נוספים לידו מתחילים לדחוף זה את זה בניסיון להימלט אחורה, אדם אחר מדלג על מדרגות היציעים לכיוון היציאה.

שריקה נוספת נשמעת, מעליו חותכים חיצים נוספים את האוויר, רעש צעקות נשמע פתאום מהקהל, מבשר לאיסתרק כי אחדים מהם הצליחו לפגוע ככל כנראה גם באזרחים שניסו לברוח, ואז פוגע חץ נוסף בדיוקנות באחת מכוסות היין שעל שולחן הנכבדים, מנפץ אותה לרסיסים זוהרים, וחולף במרווח הקטן שבין כתפו של האביר דיליאבר לזרועו של שר הטקס.

שוב צועק הקהל, גועש כאילו היו גל רועד ואחיד המתנפץ אל החוף. אבל הפעם, איסתרק יכול להבחין בכך בברור – נשמעת צעקתם רפויה וחלשה יותר, כאילו הבינו פתאום שכל תנועה אותה יעשו יכולה לשפוט אותם למוות מידי ומהיר.

רוח חזקה מעיפה את שוליה של המפה המפוארת שעל שולחן הנכבדים, מקמטת ומסבכת את הגדילים הארוכים.

מולו שמוט גופו של פנרס על כיסאו כשמבט ריק בעיניו הפקוחות, וצווארוננו, חגיגי ולבן, מוכתם באדום ארגמני וכהה כל כך, עד שאצבעותיו של איסתרק הופכות לחות מאד כשהוא נאליץ להצמיד אותן אחת אל השנייה כדי לעצור את הרעד החולף בהן.

אין הרבה אנשים שיכולים לירות בדיוק שכזה ממרחק גדול כל כך, איסתרק יודע זאת טוב מידי. ואם לא החליטה קבוצה גדולה מבין שורותיה של פלוגת הקשתים המלכותית, לצאת ביום בהיר אחד בבגידה מאורגנת – נראה כי מצאו סוף כל סוף תשובה לשאלה, מדוע הוכנסה חבורת החיילים המזויפת אל כוזר.

אין גם הרבה מקומות מהם יכולים קשתים מיומנים לכסות את הבמה ביעילות שכזאת, ועיניו של איסתרק מתרוממות מעלה – אל המחצלות היפות עליהן הביט רק רגעים ספורים קודם לכן.

בראש היציעים, על במות עץ צרות וגבוהות שהוקמו במיוחד לשימוש צוות התחזוקה – ניצבים כעת עשרה פועלים, סרבליים אפורים לגופם, וקשתות כפולות מונחות בידיהם היציבות.

בהתחשב בכך שעד לפני מספר רגעים עסקו אותם האנשים בחיזוק קישורי החבלים, ובדיקת יציבותן של קורות העץ הקבועות ביריעות המצללות על הקהל – לא מפתיע המיקום את איסתרק, אבל הנשק הקטלני, האחוז בידיהם כשהוא דרוך, גורם לנשימתו להיתקע בגרונו.

אולי היו לברול מסייעים נוספים, סביר להניח שהיו לו. אבל גם אם לא – מתוקף מעמדו ותפקידו כעבד המלך, יכול היה המשרת להיכנס ולצאת מאזור הטקס ללא בדיקה וחיפוש, כשעל גופו ובכליו נשק בכמות מספקת עבור הפועלים המזויפים.

ואם חיכה להם הנשק כבר מזמן, מוסתר עמוק בתוך יריעות הבד המגולגלות – כמה כבר קשה היה ליוסף, להשיג עבורם אישורי כניסה מאחד האבירים האחראיים על איסוף הפועלים ואנשי המלאכה לטקס?

הוא כופה על עצמו לנשום לאט, עמוק, בעוד שיניו לוחצות את לשונו שוב פעם חזק יותר, ואל תוך צווארון חולצתו, הוא חש זאת היטב, זולגת רטיבות שאינה יכולה להיות אלא דם.

אם אכן מדובר באותה קבוצת חיילים ששלח יוסף, אם אכן מדובר באותם אנשים שהחליפו במרמה את אולה ואנשיו במעבר הגבול – סביר להניח שחבריה אכן יעילים ומיומנים מספיק, כדי להצליח לכסות במה שכזאת לא אפשרות הימלטות.

מיהו האיש שהעניק להם אישורי מעבר מתאימים כדי להיכנס פנימה, זאת שאלה טובה. שאלה טובה שיאלצו כנראה לשאול את עצמם יום אחד, לו רק יצליחו הוא ושריה הנכבדים של הממשלה היושבים לא הרחק ממנו, לראות את זריחתה של השמש פעם נוספת.

אבל בנקודת הזמן הנוכחית אין לה הרבה חשיבות. לפחות לא בזמן שהוא מוצא עצמו נדחף על ידו של ברול אל מרכז הבמה, כשלמולו מטפסים הפועלים בעלי החרבות אל הבמה, ופוסעים קדימה כשנשקם מוגבה.

הוא מכיר את נהלי האבטחה שלו לא מאתמול. וגם אם שכח אולי, כיצד מתוכנן מערך השמירה על בטחונו בשעת יציאה מן הארמון – תכנונו הקפדני של בסטיאן שעות ספורות קודם לכן מזכיר לו אותם בברור.

וכיוון שכך, הוא גם זוכר היטב כי למשמר הארמון ישנו עוד מעגל אבטחה אחד, נוסף על השריון הכבד שהוא עוטה דרך קבע ועל השומרים המקיפים אותו, ומוכן בדיוק למצב בו יצליח מתנקש כלשהו לחדור את שכבות ההגנה ולהגיע אל המלך. אבל כשהוא מרים את עיניו למעלה הוא מוצא פתאום כי גם מעגל האבטחה הזה חדל מלתפקד.

ארבעת הקשתים האמונים על בטחונו באירועים מן הסוג הזה, ואשר ניצבו עד לפני דקות ספורות בעמדות הגבוהות הבנויות במיוחד לשם כך בראש היציעים – חדלו זה מכבר לנשום, ככל הנראה באותה הצורה ובאותו הזמן בו עשו זאת שומרי הראש המתים שמאחוריו.

ולמרות שהם מאומנים, ועל אף שהם עוטים שריון סביב גופם וידיהם דרוכות תמיד – יכול איסתרק להבין איך שיתק גורם ההפתעה את תגובתם, וגובהם הרב של הפועלים על הבמות - ביטל את מיקומם האסטרטגי.

אין טעם. אין טעם לשפוף לחינם את דמם של השרים היושבים כאן, אין טעם להעניק לברול את ההזדמנות לפצוע אותו באיטיות מייסרת מספיק – רק כדי

להיכנע בסופו של דבר. ונשימתו של איסתרק קצרה מאד כשהוא מעביר את מבטו לכוונו של בסטיאן, ומשפיל את עיניו מטה.

בסטיאן שותק, אבל שפתיו מתעוותות פתאום מעט כאילו בלע משהו מר. לרגע אחד ארוך הוא אינו עושה כלום, רק מביט בו ועצב נורא בעיניו. ואז הוא מרים את ידיו, מסמן לחיילי משמר הארמון האוחזים עדיין בנשקיהם – לנהוג כמוהו.

מולו, פוסעים חלק מהפועלים המזויפים קדימה, מכוונים את חרבותיהם אל חייליו הדוממים. ובעוד חבריהם מכוונים את כלי נשקם אל שולחן הנכבדים, מתקרבים שלושה מהם אליו, מקיפים אותו ואת ברול בטבעת הדוקה וסגורה.

הוא בולע, שואף נשימה עמוקה אחת ששורטת את ריאותיו. וכשהוא משתדל עד מאד להתעלם מהחומה האנושית הניצבת סביבו, מנסה למקד את מוחו בצלילים השוטפים את הבמה באחת.

נקישות החרבות כשהן נופלות על הרצפה עת מתפרקים חיילי משמר הארמון מנשקיהם, צליל החבטה העמום אותו משמיעים מגפיהם של הפועלים כשהם אוספים את הנשק המושלך, וציוצם הבלתי מופרע של הציפורים הממשיכות להתעופף בשמים התכולים שמעליו כאילו לא שמעו מאומה מכל זה.

על הבמה מתקמים הפועלים מחדש, גוררים אותו כך שמימינו שולחן הנכבדים הדוממים ומשמאלו שותק הקהל.

לרגע אחד נשמעים שוב רק קולותיה של הרוח. רעש גלימותיהם של החיילים החובטות אלו באלו, ורעד קצר ומהיר, החולף בדגלי התכלת המתנופפים סביב ברכות.

ואז מכה מנהיגה שחור השיער של החבורה בכף ידו האחת בשנייה, מרים את מבטו אל הקשתים המזויפים וצועק: "עכשיו".

בבת אחת, כאילו התאמנו חודשים ארוכים לצורך כך, מותחים הקשתים שעל הבמות המוגבהות את מיתרי הקשתות האחוזות בידיהם, ומשחררים את החץ המאוזן על כל אחת מהן כלפי מעלה.

אלו לא החיצים הרגילים, האפרפרים, בהם משתמשים בדרך כלל קשתים כדי לפגוע. החיצים המזנקים כעת אל השמים התכולים שמעליו צבועים צבע אדום עז, ארגמני, מהסוג בו משתמשים סיירים כדי לסמן אחד לשני על מיקומם בדרך.

וזהו בדיוק הרגע בו נופלת למוחו ההבנה כי פעולתם של הפועלים המזויפים לא הייתה מעולם המטרה העיקרית.

היא הייתה רק תקדים, הכנה ותשתית – למה שעתיד לבוא עליהם עכשיו.

פרק 22

כל אותו הבוקר מחממת השמש את המגדל, קופחת בעוז על האבנים העתיקות וצורבת את פניו של איתם העייף. אבל לקראת הצהרים מתחילה גם רוח סתיו חרישית לנשב בחוץ, מרעננת את הנשימה בטפיחות קרירות.

לא הרבה זמן אחר כך נפתח גם הטקס שתחתיו בתרועת חצוצרה רמה. ואיתם מרשה לעצמו להתרווח על הכיסא הלא נוח שברשותו, לעקוב בנחת אחר האזרחים והחיילים הנכנסים בשערים הגדולים, ואפילו לחייך מפעם לפעם בזדון למראם של הצוערים העומדים בגב מתוח וידיים נוקשות על רחבת הטקס.

אולי זאת הרוח, אולי זה מראה העננים שהחלו מתקבצים בשמים, אבל עייפות מתוקה פושטת פתאום באיבריו התשושים, והוא מחליט להניח את ראשו על שולחן העץ המחוספס והצר, ולתת לראשו מנוחה קלה וקצרה עד מאד.

כמה זמן חולף הוא לא יודע, אבל מכיוון שהשמש הזורחת מול חלוננו נראית כאילו לא נעה בכלל בזמן שישי – הוא מרשה לעצמו להניח כי לא עברו יותר מכמה דקות מאז הרשה לעצמו להסיר את עיניו מהחלון הצר.

בעיפות הוא משפשף את עיניו האדומות, מתרומם מהכיסא הצר לכיוונו של פתח האבן המקשת, ומתכוונן לבצע בפעם שאין לה כבר מספר את שגרת הסקירה הרגילה שלו.

הוא לא נמנם יותר מכמה שניות, בוודאי לא יותר מכמה דקות. הוא בטוח בכך לחלוטין. וגם אם כן, הוא לא נמנה אף פעם על אותן בריות שעד שהן מתעוררות לחלוטין – מספיקה כבר השמש להגיע אל רום השמיים. אבל המראה שנגלה לעיניו העייפות הזוי כל כך – עד שהוא מתחיל לתהות לעצמו, האם קיימת האפשרות ההגיונית והסבירה, כי הוא עדיין שרוי בחלום.

חיילים. עשרות חיילים. מדיהם אפורים, סוסייהם מבריקים, וקסדותיהם זוהרות לאור השמש – דוהרים לאורכה של הדרך השוממת המובילה אל איינה, חוצים את הדרך המפרידה בין היער האפלולי שמולו לנהר השלו, ומתקדמים במהירות לכוונו של הגשר הראשון המוביל אל העיר.

במהירות מפנה איתם את ראשו מטה, אל היציעים עמוסי האדם והדגלים, ואל הבמה מקושטת הפרחים בה מקיפים פועלים לבושי סרבלים אפורים את הוד מלכותו, איסטרק השלישי.

הוא לא נמנם יותר מכמה דקות, הוא בטוח. הוא אפילו לא ישן עמוק. אבל מי זה שהבטיח שאי אפשר לפתוח מלחמה בדקות ספורות?

מסביב למגדל חובטת הרוח באבנים פתאום, חזקה וקרה, מייבשת את עיניו וגורמת להם לצרוב.

הוא לא בטוח בהרבה דברים. הוא לא בטוח בכלל שהוא צריך להיות כאן, הוא לא חושב שהוא טוב למדי בתפקיד שלו, הוא אפילו לא משוכנע שהוא אינו מדמיין את הסצנה הנוראית שעל הבמה. אבל דבר אחד כן ברור לו לחלוטין למרות הכול: פלוגת החיילים שהחלה מתארגנת עכשיו ליד בסיסו של הגשר העתיק, אינה שייכת לצבא כוזר האמיתית בשום פנים ואופן.

“אלוקים”, הוא ממלמל, וגל בחילה עמום חונק פתאום את גרונו, “אלוקים שבשמיים”.

הגבול קרוב, קרוב מאד. וגם חלק לא קטן ממנו מתפתל בתוך היער העבות. אבל השמירה עליו, וזאת יודע כל חייל המשרת בגזרה הזו – הדוקה מאד. חזקה ממש. איך, למען ה', הצליחו החיילים לפרוץ את חומות ההגנה ולחצות את היער?

זאת שאלה טובה. שאלה טובה מאד אפילו. אבל על אף שלבטח תהיה לה חשיבות יום אחד, הוא יודע היטב כי היא לא משנה כרגע מאומה.

לאט, כשרגליו רועדות, הוא מנתק את ידיו ממסגרת החלון המאובקת, וידו נשלחת אל ניצב חרבו כשהוא פוסע צעד אחד אחורה.

“לאט”, מנגן קול מאחוריו, “קח את הזמן”.

בבת אחת כאילו הפך צווארו של איתם לגוש שיש, קופאים השרירים שבעורפו, וידו שעל ניצב החרב הפשוט מתכווצת.

יונים מרעישות בדרך כלל, וגם עורבים נחשבים יצורים קולניים. רגליהם של בני אנוש, לעומת זאת, יכולות לפסוע כמעט בלי להשמיע קול על מדרגות אבן מחוספסות.

כמה זמן חלף מאז טיפס לכאן הפולש המסתורי, בעוד הוא יושב כאן, בוהה בייאוש מטה באנשים החוגגים, וכועס על קולותיהם המטרידים של הציפורים שהפריעו לשגרת השמירה המשמימה שלו?

”כל כך קל”, מהמהם הזר עכשיו מאחוריו, ומבטאו כוזרי להפליא, ”כל כך פשוט, למען האמת התאכזבתי”.

החרב שעל ירכו כבדה מידי, גדולה מידי. הוא לא יצליח לשלוף אותה מהמיקום הזה בלי לבזוז זמן, גם בעובדה הזאת הוא די בטוח עכשיו.

לאט, מאד לאט, הוא שולח את כף ידו אל הסכין המוסתרת תמיד בשרוולו השמאלי, ואצבעותיו מושכות את הקת הכהה בעדינות ממקום מחבואה.

”התכוננתי”, ממשיך הפולש לקונן, ”באמת שהתכוננתי לקרב, אבל—”

איתם שותק, נושם עמוקות, פעם ועוד אחת ארוכה, ואז שולפת ידו את הסכין והוא מסתובב לאחור בבת אחת, חובט בכל כוחו את המתכת הדקיקה קדימה, דוחף את הסכין בכל כוחו, רק כדי להיתקל במרפק עטופה באריג עבה וגס עד מאד.

”פחות מאכזב”, מציין הגבר שמולו, ידו מושטת קדימה בתנועת בלימה, וניצוץ עליו מהבהב בעיניו החומות. ”אפילו מעניין קצת עכשיו, הייתי אומר”.

אף פעם לא היה איתם בין הלוחמים המצטיינים, מעולם לא. הישגיו בקשת לא היו מן המשופרים, באימונים פנים מול פנים תמיד היה בין הנופלים הראשונים, וגם בחרב התקשה לפעמים לשלוט. אבל למרות שכל אלו יכולות להיות סיבות מצוינות להרים ידיים, הוא לא מוכן להיכנע מהר כל כך. לא כשמתחת לחלון המגדל המאובק הזה, מטפסת לה פלוגת חיילים דיאלידאנית ומצוידת היטב על הגשר המוביל אל איינה.

בבת אחת הוא שולח את רגלו, בועט בבטנו של הזר, ובעוד זה מתנשף בכאב הוא מזנק לכוונו של המוט הארוך האחראי על הפעלת פעמון האזעקה.

אבל הפולש, לא נראה כשייך גם הוא לזן הטיפוסים הנכנעים.

הוא מתנשף שוב, משחרר נהמה כעוסה מפיו, ופגיון קצר מופיע פתאום בשמאלו כשהוא מזנק על איתם בכל כובד משקלו, מרחיק את ידו מהמוט הנכסף, בעוד הסכין שבידו שורטת את רגלו לאורכה.

איתם לא יודע כמה זמן הם נאבקים, הוא לא שם לב כמה מכות הספיק כבר לספוג גופו, אפילו את הכאב העמום הוא כמעט ולא מרגיש. ועל אף שהפולש גבוה ממנו בראש וגם מאומן היטב, הוא נלחם בו בעקשנות חסרת אונים, מנסה להגיע בכל דרך אפשרית אל מוט הנחושת הכבד המפעיל את מנגנון הפעמון.

אבל לבסוף נגמר גם מעט הכוח שמחזיק אותו. ואחרי שחבטה הגונה אחת סוחטת את האוויר מראותיו, הוא מוצא עצמו מוטח אל הרצפה, מביט אל תקרתו המשופעת של המגדל מלמטה, ומגלה להפתעתו, שגם תחת בסיסו של הפעמון העתיק הספיקו עכבישים לבנות רשת קורים מפוארת.

“כל הכבוד, כוזרי”, מהמם הגבר הגבוה, פניו קרובות עד מאד לפניו פתאום, וידו שולפת חבל קצר ומחוספס מכיסו. “באמת כל הכבוד. אני מעריך אנשים שלא מוותרים, מעריך מאד”.

איתם שותק, שריריו נאבקים תחת משקלו של הזר, וגרונו מתפתל כשהוא מתאמץ להתרומם. אבל האיש, כך נראה, חזק ממנו, וגם רגלו החלה מדממת פתאום שוב.

“יופי”, מסכם הפולש אחרי שהוא מסיים לקשור את ידיו ורגליו היטב, “ממש מצוין. אז אנחנו נשב כאן, אני ואתה, נשב ונשתדל גם להנות מהנוף היפיפה שמולנו. החיילים למטה, ילד, הם לא מעניינים אותנו בכלל”.

איתם שותק, ומרירות צורבת את גרונו בכווייה מחוספסת.

הגשר הנמצא מאחורי עיקול הנהר – זנוח ונטוש למדי, וגם אם מאבטחים עשרות רבות של חיילים את הטקס, הוא די בטוח כי רובם עסוקים עכשיו בוויסות הקהל דרך הכניסות הרחבות, ושמירה על הסדר ביצייעים.

יש אמנם עוד מגדלי שמירה על החומה הזאת, מאוישים בחיילים מיומנים לא מעטים. אבל איתם גם זוכר היטב את תיאוריו של מפקדו על העיר היפה והעתיקה, ויודע היטב כי על הגשר הבודד החוצה את הנהר מכוונו של היער – משקיף רק מגדל בודד ויחיד.

בסוף ישימו לב החיילים המאבטחים את הטקס בפלוגה המתקרבת, הוא בטוח. מישוהו מבין השומרים המופקדים על היציעים העליונים בוודאי יבחין בקבוצה החשודה, ויתריע בעצמו על הסכנה. אבל עד שמישהו ישים לב למתרחש יעבור זמן. לא מעט זמן.

הרי כל יתרונו של הגשר גלום במיקומו הנטוש, בעיקול הנהר וחומותיה הארוכות של העיר המסתירות את נקודת החצייה – ולמרות שברגע בו יחלו החיילים לעשות את דרכם לעברם של היציעים המאובטחים יהפכו גלויים לעיני כל – את רגעי ההטעיה הספורים קיבלו כבר במתנה.

וגם כמה דקות ריקות הן יתרון, יתרון גדול מאד, איתם יודע זאת טוב מידי. וגם בסיס הפעמון המאובק שמעליו מזכיר לו את העובדה הכואבת הזאת בחדות.

מים. תכלת זוהרת. שכבה נוצצת, שקופה מאד, ובו זמנית גם חונקת.

פלגים קטנים, נחלים מתפתלים וערוצי נחל רדודים. טשטוש עקבות מוצלח, ומקום מחבוא מנחם כשהעולם נעשה מכאיב מידי – אולה תמיד אהב את המים.

גם הדיסטאף הוא נהר נאה, יפה מידי אולי. יפה מידי – כי אף נהר לא יכול להיות יפה יותר מהמניאר, החבל הכסוף והשלו העוטף את אתיל הרחוקה שבדרום.

אבל גם הנהר הזה שלו, למרות שהוא קרוב כל כך אל הגבול המדמם. גם הנהר הזה מבריק, נוצץ וזוהר. גם הנהר הזה חלק ורגוע מידי, מסתיר תחתיו סערות שבני האדם לא אוהבים לחפש.

אולי יהיה טוב אם גשר העץ המוביל אל איינה יישבר עכשיו, אולי הכרכרה הנאה בה הוא יושב תתפרק כשתעלה עליו, תקרוס אל המים. תיקח איתה את ארבעת הסוסים הלבנים הרתומים אליה, ואת כל יושביה השקטים אל המעמקים.

הוא בולע בשקט, לאט. וגרונו דוקר שוב ושורף.

הוא לא רוצה להביט בפניו של האיש שמולו, לא רוצה לראות את עיניו היפות ננעצות בו שוב בשלווה, את חיוכו המוקפד מידי, את זוויתן המעוצבת של השפתיים כשהן מתעקמות בשעשוע. וכיוון שהוא גם מעדיף שלא להביט בחיילי ההוסטרס חתומי המבט שמצדדיו – הוא ממשיך לנעוץ את עיניו בחלון הכרכרה הזאת, לבהות בדרך החולפת בשתיקה, עד שאור השמש הבהיר שבחוץ מסנוור אותו ומכאיב לעיניו הפקוחות.

הוא לא יודע מה מתכנן יוסף, לא מצליח עדיין להבין לשם מה החליף בין חייליו לאנשיו, עבור מה עשה זאת בסודיות שכזו, ולשם מה לקח אותו איתו כל הדרך אל איינה. אבל פלוגת החיילים ההוסטרס המאומנת שהצטרפה אליו, והמעבר בנקודת הגבול המאובטחת ביותר ובו זמנית ביותר גם המוסתרת ביותר – יכולה ללמד אותו על כך משהו.

הוא בולע שוב, מנסה להעביר ממוחו את מראות ההרוגים והשבויים הרבים שבקרחת היער הקטנה בה עברה הכרכרה לא מזמן.

הרבה זמן תכנן מלכה של כוזר החדשה את ההתקפה הזאת. הרבה זמן בוודאי. שכן על אף שהוא מתאמץ מאד לחשוב על דרך אחרת – לא מצליח מוחו למצוא תוכנית טובה יותר מאותה אחת בה השתמש יוסף כדי לפלוש אל כוזר האחת.

הטבע הוא דבר מדהים, עוצר נשימה לעיתים, יפיפייה וקסום עד מאד. אבל הוא גם אכזרי, טומן בחובו מלכודות לאין ספור, ומשמש מקום מסתור טבעי לאויבים המחפשים נקודות תורפה כל הזמן. ויער ביאן, עמוק, אפלולי, ומלא עצים גבוהים ועמוסי עלים – כאילו נוצר במיוחד עבור מטרה שכזאת.

אז נכון שזוהי הנקודה המאובטחת ביותר בגבול, נכון שהמוצב מלא בימים של שגרה בחיילים איכותיים ומאומנים עד מאד. אבל גם השומרים החזקים ביותר יתקשו להתמודד עם כוח חזק וגדול מספיק כשהוא תוקף בבת אחת וללא כל אזהרה מוקדמת מראש.

הוא חושק את שפתיו, ממשיך להביט דרך החלון בנחיל החיילים חובשי הקסדות האפורות, המקיפים את הכרכרה כשהם רכובים על סוסיהם המאומנים. אותו נחיל שהמתין בסבלנות בין עציו המגוננים של היער – עד שהופיעו בשמיים התכולים פתאום, חיצים אדומים.

מה קורה באינה? כמה אנשים הצליחה המחותרת הדיאלידאנית לגייס עבור הפלישה הזאת? ובעיקר, מי אלו שירו את החיצים המאותתים אל השמים?

אינה עיר עתיקה, בעלת היסטוריה מכובדת למדי, וגם חומותיה של העיר גבוהות ומבוצרות עד מאד. אבל את הטקס הגדול מקיים הצבא תמיד מחוץ לחומות העיר, היכן שנבנה אזור היציעים בכל עיר גדולה בכוזר עוד בימים עברו.

ועל אף שלמיטב זכרונו של אולה, ישנו לפחות מגדל שמירה אחד המשקיף על הגשר הזה, עמדה שבהחלט אמורה להיות מאוישת בחייל כלשהו – מוכיח לו השקט הצלול שאין שם אף לא אדם אחד. אחרת, הוא בטוח בכך, כבר מזמן היו פעמוני האזעקה מחרישים את אוזניו ברעשם הקולני.

שפתיו מתכווצות מעט פתאום, ורעד קלוש עובר בגבו. אולי דווקא כן יש שם שומר על המגדל, מישהו הצופה בחיילים הרבים כעת כשחיוך מרוצה על פניו.

בוגד כלשהו, אדם שכמו אליצור סגנו מכר את עמו ואחיו תמורת טובת הנאה עלומה.

הוא עוצם את עיניו, והדממה העמוקה שבכרכרה מכאיבה פתאום לאוזניו כאילו הייתה צלצול חזק מידי. ואולי גם אותו חייל, בדיוק כמוהו, יושב כעת כשהוא כפות על מקומו, רואה את החיילים עוברים תחתיו ואינו יכול לעשות מאומה?

קל לדון אנשים. קל כל כך לדון כשאין לך מושג בעצם על כלום ושום דבר. ואולי, רק אולי, יכול גם הוא להרשות לעצמו להאמין, כי גם אליצור אולי למסור מידע לאויב מחוסר ברירה אחרת.

הכרכרה עולה עכשיו על הגשר העתיק, הארוך, וצילה המעוות משתקף במים הזוהרים לאורה הרך של השמש.

אולי טוב שהגיעו עד כאן. אולי טוב. הרי אם ימות בתחומיה של כוזר האמיתית, אם ימות קרוב למקום בו חונים חיילים רבים כל כך המכירים אותו – יהיו לבטח מספיק אנשים שיכולו להעיד על מותו, מספיק כדי שאונמר לא תאלץ להסתמך על הגט שהותיר עבודה בבית הדין.

גרוננו כואב, צורב מאד פתאום.

יעבור זמן, זה בטוח. אולי שנה, אולי שנים, אולי רק כמה חודשים. אבל כבר עכשיו הוא יכול לדמיין לעצמו את האציל עלום הפנים וחסר השם אליו תינשא אונמר לבסוף, את אותו האדם שיתהלך בחדריו מעשה בעל הבית, וינהל את העיר. יכול גם לנחש את זהותו של האיש שיירש את מקומו בצבא, ייקח את הפיקוד על אנשיו שנותרו במחנה, אותם אלו שבחרו ללכת אחריו גם בעיניים עצומות אל הקרבות.

זה כואב מידי. ממכר אפילו. לתאר את אותו היום שאחרי הכול. לנחש מה יקרה לאחר שיסתיים הסיוט, איך יראה רגע השלווה ההוא, בו לא יזכה כנראה לחזות.

וכיוון שהמחשבה על כך שורפת את ליבו בכווייה צורבת מידי – הוא מאלץ את עצמו להחזיר את ראשו אל השקט החם שבכרכרה, ואל מבטו השקט, הקפוא מאד, של יוסף דיאלידאן היושב מולו.

מאותו הרגע בו העלה אל הכרכרה ועד לרגע זה – לא פצה יוסף את פיו. ועל אף שאולה מבין היטב מדוע לא טורח מלכה של כוזר החדשה לשתפו במחשבותיו והגיגיו, מפתיעה אותו מעט העובדה כי האיש לא בוחר לנצל את הזמן החולף כדי לעקוץ אותו מעט או להשפיל אותו בדיבוריו.

המלך יוסף שפגש אותם בחדר השינה שלו, מוקף בלפידי אור כתמתמים, חיילים רעננים וקצינים בכירים, והאיש היושב כעת כשהוא זקוף מאד מולו, ושני קמטים חרוטים על מצחו החיוור – נראים עכשיו שונים מאד. שונים לחלוטין. ומקרוב, פתאום הוא מבחין בכך היטב, נראה גם גוון עורו של האביר לשעבר דהוי במקצת.

אולי זהו הלחץ, אולי זוהי העובדה כי יוסף ככל הנראה נמצא כרגע בישורת האחרונה של תוכניתו, אותה תוכנית שאמורה כנראה להעניק לו סוף סוף את השליטה על כוזר כולה, או שאולי כמו שמרכלות הבריות, הוא פשוט מזדקן.

עיניו של שליט כוזר החדשה נעות אל החלון עכשיו, ושפתיו חתומות וסגורות כשהוא מביט בדרך החולפת.

אולי זהו המרחב הצפוף שבכרכרה, אולי זהו השקט, אבל פתאום, כאילו ידע יוסף על מבטו הנעוץ – הוא מסיט את עיניו לכיוונו, סוקר אותו במבט אחד ארוך ושותק.

יש אור מוזר בעיניו, ניצוץ קטן ומבריק שגורם גם לשפתיו להתרומם מעט כלפי מעלה. אבל למרות שהמבע שעל פניו של מלך כוזר החדשה צפוי למדי, מפתיע את אולה דווקא החיוך.

כי אין שעשוע בחיוך הזה, גם לא שמחה לאיד או צהלת ניצחון. ועל אף שברור לאולה כי זהו חיוך של אדם היודע היטב כי תוכניותיו צלחו כולן, הוא תוהה לעצמו האם זיהה בקצהו גם כאב.

את קריאות האימה של השומרים שבחוץ ורעש פרסות הסוסים שומעים כולם. ומכיוון שהשקט ביציעים, עמום ועמוק – מהדהדות צהלותיהם של הסוסים, וגם וצעקותיהם של החיילים הנערכים לקרב נשמעות בברור.

יש רעש חזק של פעמוני אזעקה פתאום, דנדון צורם וקולני. מבשר להם כי היושבים על מגדלי השמירה הגבוהים גילו פתאום כי פלישה מתרחשת קרוב לחלקה הצפוני של העיר.

קל לנחש מה קרה. קל למדי, ועל אף שאיסתרק יודע היטב כי עצמות התצפית שעל החומה אמורות להיות מאוישות תמיד – הוא לא מוצא בתוכו אפילו לא מעט הפתעה לגלות כי המציאות האמיתית שונה מכך מאד.

יש הרבה נקודות בגבול הארוך שבין הממלכות דרכן יכלו חייליו של יוסף לפלוש אל כוזר החדשה, הרבה נקודות ריקות וכמעט חסרות שמירה – ועל אף שהוא יודע היטב כי אף אחת מתוכן לא קרובה אל איינה, הוא לא מופתע לגלות כי יוסף בחר דווקא את קו הגבול המסובך ביותר, מנצל את ביטחונם בשמירה המסיבית שביער.

הקהל שבטקס מורכב ברובו מאזרחים תמימים. בעלי משפחות, אבות, קשישים וילדים. ועל אף שביניהם פזורים לא מעט נושאי נשק מתוקף תפקידם – אין שום תועלת בסכיניהם הדקות אל מול מיקומם האסטרטגי של הקשתים, ופולגת ההוסטרס החמושה שהחלה נפרסת מכוון הנהר.

“אל תילחמו”, ממליץ שחור הבלורית ממקומו שעל הבמה לחיילים שבשערים, מכוון את דבריו אל הבכירים שבהם. “כלומר אתם בטח יכולים לנסות כמובן, אבל

כדאי שתיידעו את החברים שלכם בחוץ שיש כאן לא מעט אזרחים חסרי הגנה, דרך הנסיגה חסומה, אל צווארו של המלך איסטרק מוצמדת סכין, וגם הקשתים שלי – כבר חסרי סבלנות”.

זאת נקודה טובה. נקודה טובה למדי. ועיניו של איסטרק הופכות צרות כשהוא מביט בחומה הגבוהה המשקיפה על העמק בו בנויים היציעים.

מצד אחד מתנשאת החומה, מכוונו של הנהר סוגרים החיילים שעל סוסי המלחמה את דרכי הנסיגה, ועל הבמה – מתקרבים הוא ושורי השלטון למפגש בטוח עם בית הקברות המלכותי שבאתיל.

”קח אותי”, הוא אומר לבסוף בצרידות, מפנה את עיניו אל מפקדם של הפועלים, “קח אותי ושחרר את האנשים היושבים כאן, לשם מה לכם לשפוך דם נקי לחינם?”

המפקד הגבוה צוחק. איסטרק יכול לשמוע בבירור את הגיחוך הקצר שמרעיד את כתפיו אפילו מרחוק.

”כל כך אצילי”, הוא מתפעל כשמסתיים הצחוק, “כל כך נדיב. אבל הוד מלכותו המלך יוסף הרביעי – ביקש ממנו באופן מפורש שלא לאפשר לך להקריב את חיך המלכותיים סתם כך”.

איסטרק שותק, גם השרים החיוורים שעל הבמה דוממים. אבל משמאלו, הוא יכול לשמוע זאת היטב, מתחילים לגעוש היציעים ברחשי דיבורים שקטים.

גם להפסיד צריך ללמוד, אמר לו פעם ישבב הבבלי. אולי בעיקר להפסיד.

אנשים חכמים יודעים להיכנע בזמן, הוא חזר באוזניו. הם הגיוניים מספיק בשביל להכיר בהפסד כשהוא עוד נסבל, להוריד את הראש, לנסות להרוויח את מה שעוד נשאר – במקום להילחם בעיוורון חסר אונים בכישלון הצורב. אנשים עקשנים לעומת זאת, לא יוותרו אף פעם. לא ילכו ללא קרב ראוי לשמו אל המוות.

אבל אנשים חכמים שהם גם עקשנים, הוא לא הזכיר. לא אמר עליהם כלום. ונראה לאיסתרק פתאום שהוא יכול לנחש מה הייתה תשובתו לו היה שואל אותו על כך.

הוא לא יודע לאיזו מחלקה לקחו אותו שנות המלחמה הארוכות הללו, אינו בטוח לאיזה סוג אדם הפכה אותו המלחמה. אבל נראה לו שאפשר עדיין לשייך אותו אל אלו שיתעקשו להילחם, יתעקשו להמשיך גם אם יפלו עליהם השמיים, אפילו שיזכרו כל אותו הזמן הזה שהקרב כבר אבוד מראש.

"תנו להם ללכת", הוא חוזר שוב, קולו מהדהד בשקט הצלול, "יש כאן עשרות נערים וזקנים שאינם אשמים בכלום – לא תרוויח מאומה מכך שתפגע בהם, את הצמרת החשובה בכל מקרה כבר קיבלת".

אבל האיש שחור השיער רק מנענע בראשו. "לא נפגע בהם", הוא אומר בשלווה, "כל עוד לא תתנגדו, ותאפשרו לחלק מקבוצת החיילים להיכנס פנימה. הוד מלכותו המלך יוסף אינו מעוניין בפגיעה באזרחים חפים מפשע".

כן? הוא דווקא חושב משום מה שאת יוסף לא מעניינים האזרחים בכלל.

הוא יכול להורות לחיילים שבחוץ להילחם, הוא יודע. הם מאומנים, הם נחושים, הם רק מחכים לקריאת הקרב העקשנית הזאת. וגם אם יפלו, גם אם יגברו חיילי ההוסטרס עליהם, אי אפשר לשכוח כי מאחורי החומות מסתובבים עוד אנשי צבא רבים.

אבל גם להפסיד צריך לדעת. בעיקר לדעת לעשות זאת בזמן.

הרי מיכאל כבר בדרך לאתיל, וגם חלקו הגדול של הצבא נמצא שם. ועל אף שהוא אינו בטוח כלל ביכולתו של אחיו לנצח את המערכה הזאת, ברור לו כי מהעמדה הנחותה הזאת – תהיה זאת רק עקשנות מן הסוג הטיפשי לשפוך לשווא את דם אנשיו.

ומכיוון שגם ברור לו כי כמות האנשים שיהרגו עד שיכניע אותם יוסף – תהיה גדולה כנראה מכל הקרבות בהם ישתתפו הממלכות בשנים האחרונות, הוא בוחר להרים את עיניו אל המפקדים השומרים עדיין על השערים, ולומר: "תנו להם להיכנס, בפקודה", ואז להפנות את עיניו אל ראש הפועלים ולהפטיר: "אבל אם יפגעו האזרחים שכאן מהחיילים הנכנסים – לא יעצור עוד שום כוח מאנשי שבחוץ להחזיר לכם מלחמה".

השנים האחרונות על הקרבות הרבים שהתחוללו בהן, הפגישו את איסתרק מספר פעמים עם יחידת הרוכבים האיכותית עליה פיקד מטריאס עוד בשנים בהן היה הוא מביט על אימוניהם בהערצה, אבל למרות שראה אותם מאז בהרבה הזדמנויות – מזכיר המעמד לאיסתרק יותר מכל את היום ההוא בו נרצח הבק, ואת הרגע הקטן בו הביט על קבוצת חיילי ההוסטרס הענקית בטרם יצא אליהם בקפיצה מהחלון.

הם מרשימים החיילים. גבוהים ולבושים היטב, סוסיהם רעננים ומבריקים כאילו מורקו לקראת מרוץ ראוהו ולא קרב אימתני. וגם קסדותיהם זוהרות באור השמש הקופחת על הרחבה, מחזירות ניצוצות כואבים מדי לעיניים.

הוא לא יכול לדעת את מספרם המדויק, הוא גם לא בטוח שהיה מצליח לנחש זאת אפילו אם היה מנסה. אבל לא קשה לשער כי הקבוצה היא, הרוכבת כעת כשסוסיהם צמודים לכרכה מפוארת לאורכה של רחבת הטקס – מונה בברור מעל מאה חיילים.

זה מחזה מוזר מצד אחד ובו זמנית כואב ושורף כל כך – עד שהנשימות בהן שלט היטב מן הרגע בו הצמיד ברול את הפגיון לצווארו, נתקעות כעת בגרונו ומסרבות למלא לחלוטין את ריאותיו.

פלוגת חיילי הוסטרס, כמה קשתות כפולות בידיים מיומנות להפליא, ועבד אחד עם סכין חדה הצמודה לצווארו של האדם החשוב בממלכה – מסתבר שזה כל מה שנדרש כדי להכניע את צמרת הפיקוד הבכירה של כוזר, ולהוריד אותה על הברכיים בפחות ממחצית השעה.

חיילי הגדוד השני מאבטחים בהמוניהם את הטקס השנה – יעילים, שקטים ומיומנים. הם פרוסים היטב מסביב לאזור העגלות, מקיפים את רחבת הטקסים וצמודים אל במת הנכבדים הגדולה. חלקם מסתובבים בעיר, בעוד חבריהם מאבטחים את אזור היציעים מבחורץ.

אבל מה ביכולתם של כל אלו לעשות אם יריית חץ בודד מצידם תביא למותו של ראש ממשלת כוזר או לגסיסתו של שר האוצר? אם שליופת חרב מצידו של הפשוט שבהם תביא למותם של אזרחים חפים מפשע הפזורים ביציעים, וזינוק מהיר של לוחם מיומן לפציעה נוספת בראש ובראשון לתושבי כוזר?

הוא בולע, גרונו מחוספס ויבש, ודמותו החיוורת של פנרס הקורס על כסאו מהבהבת שוב מול עיניו.

הוא כבר היה פעם במצב כזה, אי אז באותו לילה חסר כוכבים בנקרת באטר בו הצליחה חבורת קווארים בעזרת מספר חיצים בלבד ללכוד את נסיכה של כוזר בדקות ספורות. וגם עכשיו, בדיוק כמו אז, הוא יודע היטב שאין זה משנה כמה מיומנים האנשים בהם הוא מוקף, או כמה חיילים נמצאים באינה בכלל ובטקס הזה בפרט – אם יוסף, הרבה לפני שידעו כיצד, הצליח להשיג את היתרון הטקטי מערכה שלמה לפנייהם.

הקהל שקט עכשיו, דומם כאילו היה גוש אחד מלוכד וקפוא היטב. מפליא לגלות כמה קל לשלוט בהמון גדול כל כך רק בעזרת מראה גופותיהם של כל אלו שניסו להימלט.

מעל ראשיהם של האנשים הדוממים, כשהם ניצבים כל אחד בפנינתו האסטרטגית, נמצאים עדיין הקשתים המזויפים. ידם מותחת בחוזקה את מיתר הקשת, ועיניהם סורקות במיומנות את השטח הגדול שתחתיהם. ואם לשפוט על פי איכות הפגיעות מן החיצים שנורו עד עכשיו – נראה כי יוסף ידע היטב את מי לשלוח אל המשימה.

בדיוק מולו בוחרים חלק מן החיילים הנכנסים עמדות אסטרטגיות על הרחבה הגדולה, בעוד חבריהם ממשיכים ללוות את הכרכרה כשנשקיהם שלופים.

זאת עגלה מפוארת מידי, רתומה לסוסים לבנים ושקטים מאד ועטורה ומקושטת בשביל להכיל בתוכה רק מפקד צבאי, בכיר ככל שיהיה.

הוא לא טועה.

אחד מן החיילים פותח את הדלת המעוטרת, חבריו נעמדים אחד מול השני בשביל צפוף התוחם את פתחה של הכרכרה, בעוד קצין אחר קד עמוקות ומושיט את זרועו בטקסיות לאדם היורד מהכרכרה. איש גבה קומה שניצוץ זהוב זורח מן הנזר הדקיק שעל ראשו, וגלימת תכולה אחת ורקומה בחוטי כסף עדינים משתפלת מכתפיו.

יוסף דיאלידאן.

הרבה מאד זמן עבר מאז ראה איסטרק את האיש שכונה בימי נערותו עוצר כוזר. ולמעלה משבע שנים חלפו מאז פגש פנים מול פנים את האדם שרצח את אביו, והגלה אותו אל ידיהם של הקווארים.

אבל רק עכשיו הוא מגלה כי למרות שחשב שהוא זוכר היטב את שיחו וסיגנו של האיש מולו נלחם בשנים האחרונות, גרמו לו הזמן החולף והמרחק הרב לשכוח עד כמה באמת מרשים הוא יוסף.

אותו האחד ששוחח על קשייו של יורש העצר רכות בין האורות הכחולים שהקיפו את עצי הגן בחתונת צ'לאטן, אותו האדם שהצליח לגרום למועצה שלמה להצביע פה אחד על הפיכה מרצון, אותו האיש בפקודתו הסכימו כמעט חיילי כוזר להרוג את חבריהם לאמונה ולנשק.

הוא התבגר לא מעט במהלך השנים שחלפו, יוסף, וגם בזקנו שזורות שערות כסופות שלא היו שם בזמן בו חייך אל הנסיך איסטרק באתיל. אבל עיניו, אותן אלו הנעוצות בו עכשיו, נשארו היטב כפי שזכר מאז אותם ימים – בהירות, יפות, ונבונות עד מאד.

מאחוריו מושכים החיילים אדם נוסף מהכרכה, לבוש במדים שאבק ולכלוך רבים כל כך מונעים מעיניו של איסטרק להבחין בצבעם המקורי, ומציבים אותו קרוב מאד ליוסף דיאלידאן, צמוד מספיק בכדי שיחפה בגופו שלו על מלכה של כוזר החדשה.

הוא נראה מוכר, האיש אותו בחר יוסף דיאלידאן למגן אנושי, מוכר מאד. ולמרות שפניו מרוחות בצבע הסוואה בחלקן ומוכתמות באבק וזיעה, ברורות עיניו וגלויות מספיק בכדי לגלות לאיסטרק את זהותו האמיתית.

אולה.

על גבו של מלך כוזר מגנה הכרכה הגדולה והחיילים המקיפים אותה, מצדדיו ומלפניו ניצבים חיילי הוסטרס כשנשקיהם שלופים, ומעליו מגנים קשתים מנוסים על השטח הגדול. אבל בדיוק בקו ישר מולו, כשהוא כבול, עומד האקסידטור אותו שלח לילה קודם אל מה שנראית עכשיו כמשימתו האחרונה, כשהוא משמש בעל כורחו כמגן וחומה עבור מלך כוזר החדשה.

זה אכזרי ומדויק כל כך, עד שלרגע אחד ארוך שוב קופאת נשימתו של איסטרק, והוא נדרש לכל שליטתו העצמית בכדי למנוע מעצמו להסיט את עיניו אל המקום

בו יושב כשגם הוא קשור בסטיאן מקאן. האיש המפקד בפועל על הקטסטרופה הזאת שהוא גם, לחלוטין במקרה, אביו המאמץ של הקצין השבוי שמולו.

שפתיו של יוסף נמתחות מעט, מתרחבות בחיוך איטי כשהוא מעביר את עיניו בין החיילים הקשורים לנכבדים הקפואים שעל הבמה.

לרגע אחד ארוך הוא רק מביט קדימה, עיניו עוברות באיטיות על כל אחד ואחד משרי הממשלה השקטים. ואז הוא מפנה את ראשו אל קבוצת הפועלים המקיפה את איסתרק, ועיניו מתמקדות אט אט בפניו שלו.

“הבטחתי לנו מפגש על גדותיו של המנייאר”, מחייך מלכה של כוזר החדשה וקולו רם וברור מאד על רקע הדממה השוררת, “אבל למרות שקשיי מיקום וזמן מנעו ממני להגיע עד אתיל – אני אקווה שתדע להעריך את מאמצי לעמוד בדיבורי, ולהביא אותנו לפחות לשפתו של נהר”.

פרק 23

דממה שוררת ברחבת הטקסים המפוארת, והיא עמוקה כל כך, עד שלרגע אחד קטן ומוזר חושב איסתרק שאולי התחרש. אחרת לא ברור למה הציפורים שהתעופפו מספר רגעים קודם לכן בעליות מעל ראשיהם של האנשים הפכו שקטות פתאום.

“הייתי יכול להזמין אותך כמובן לארמוני”, אומר יוסף לאט, בשקט, “אבל חששתי שתהיה חכם מדי בשביל להסכים לביקור שכזה”. הוא שותק לרגע, נאנח, ואז מפנה את פניו לעברו של הקהל: “לצערי נאלצתי להגיע עד הנה מכיוון שהאיש המתקרא מלככם לא הותיר לי ברירה. ועל אף ששנים רבות עוד לפני הרגע הזה, הוכרע המאבק על זהותו של מלך הארץ הזאת בהצבעה חוקית ופומבית לחלוטין – סרב לקבל את החלטת המועצה העליונה, והטיל את הארץ האהובה שלנו למלחמת דמים מיותרת”.

מבחוץ נשמעות קריאות החיילים המקיפים את היציעים, בשערים מחליפים חיילי הוסטרס אפורים פקודות עם עמיתיהם, אבל הקהל שביציעים דומם עדיין. ואי־סדר מוצא עצמו תוהה פתאום האם שתיקתם נובעת מפחד, בלבול, או שמא אולי תהייה האם דובר האיש שמולם אמת.

לאט הוא נושם עמוקות, ומניע רק את שפתיו כשהוא אומר: "ברוך הבא לאדמותי, יוסף די־אלידאן".

חיוך קטן, מוזר, מעקם את שפתיו של יוסף כשהוא מגחך: "תמיד היית גאה מדי בשביל להודות בתבוסה, מה?"

זה משפט שמחייב התייחסות מצידו בוודאי, לכל הפחות תגובה כלשהי. אבל אין באמת טעם להמשיך בהחלפת המהלומות ההדדית הזאת, לא כשיתרונו של יוסף ברור כל כך. ולכן הוא מותח את שפתיו כאילו הסב לו הרמז בדבריו של יוסף רק נחת ושואל: "בשביל מה כל זה? הרי בשביל להרוג אותי יכולת לבקש מן הקשתים שהכנסת הנה במרמה לכוון את חיציהם אלי ולא אל שומרי הראש שלי".

זאת שאלה טובה, שאלה טובה למדי. אי־סדר יודע זאת כשם שהוא יודע היטב שיוסף מודע לה.

אבל מולו, במרכז של פלוגת החיילים, כשהוא גבוה בראש וקצת מאולה – עדיין מחייכות עיניו של יוסף.

"אתה מכיר את משחק המלכים הפרסי?" שואל מלכה של כוזר החדשה במקום לענות, ומטה את ראשו מעט ימינה. "משחק אסטרטגיה מעורר מחשבה ומתוחכם במיוחד, וכמו שיוודע כל דרך – המנצח הינו זה שמצליח להביא את מלכו של הצד הנגדי למצב הנקרא 'שחמט'".

אי־סדר שותק.

”ומה פירושה של המילה הזאת, אתה גם יודע?” לאט נעה ידו של יוסף בתנועה רחבה סביב, ורעד קטן ומוזר חולף בה, כשטבעתו עטורת יהלום מנצנץ אחד, מפזרת ניצוצות של אור. ”בניגוד לדעה הרווחת, ורובכם בוודאי תופתעו לשמוע זאת, פירושה של המילה שחמט אינה המלך מת. שחמט פירושה: המלך חסר אונים”.

הדממה שביציעים עמוקה מאד, חובקת בחוזקה את במת הנכבדים, וחונקת את איסתרק תחת משקלה הכבד. בדיוק מעל המקום בו עומד יוסף עפות שוב ציפורים, וגם ריחו הקסום של הנהר ממלא את האוויר בניחוח הצמחייה הגדלה על שפתו, מחוזק היטב על ידי רוחות סתיו קרירות שהחלו פתאום מנשבות.

”אתה בן מוות”, לאט, אומר זאת יוסף, לאט ובשלווה מזורה. ”אתה וכל שרי ממלכתך, ולא אני אמרתי זאת – החוק הכוזרי שנכתב עוד בימיהם של אבותיך הקדומים קובע כך”, הוא שואף נשימה אחת עמוקה ומוסיף: ”אבל אני לא באמת צריך להרוג אותך כדי לנקום בך על המרד. אין לי כל צורך בזה, איסתרק. אני רק אתן לך לצפות, חלש וחסר אונים, בחייהם של השרים היושבים כאן ניטלים אחד אחרי השני בעבור המשך עקשנותך למלוך – ואז, רק אחרי שלא יישאר בידך מאומה, אדע כי אכן קיבלת את עונשך על מאבק הדמים אליו גררת את כוזר כולה”.

מכיוונם של היציעים החל עולה פתאום רחש דיבורים, עדין כלחשו השקט של הים. אבל על אף שהוא יכול לנסות להזיז מעט את צווארו למרות לחצו המאיים של הסכין – מעדיף איסתרק שלא להביט בעיניהם של האנשים שבקהל.

קריר על במת הטקס, אבל האוויר בשום ונפלא. ועל אף שרוח חזקה כבר מנשבת בדגלי התכלת, מזג האוויר עדיין נוח יחסית לעומת החום המעיק ששרר עד שעות הצהריים המוקדמות.

בשביל נקמה? ככה פשוט? להרוג את כל אנשיו מולו, לתת לו להתענות במחשבה כי רק בשל בחירותיו שלו מצאו את מותם, ואז לקחת אותו בשבי ולתת למצפונו לייסר אותו עד יומו האחרון?

פתאום ברורה לאיסתרק תוכניתו של יוסף, ברורה ופשוטה מאד.

כי אם יש משהו ממנו אכפת ליוסף יותר מכול זוהי תדמיתו הציבורית ומעמדו האיתן בעיני העם. ומה יחשב כעונש גדול מספיק עבור אדם שבחר לרצוח את האנשים הקרובים אליו כדי להשיג לעצמו עוד מעט כבוד, יותר מהשפלה פומבית שכזאת?

זה יום יפה. קסום אפילו. מלא אור בהיר וציפורים מצייצות. והשקט הדוקר מכיוון שולחן הנכבדים מכאיב לאוזניו פתאום.

הרי גם את אביי הרג יוסף. כמו ידיו אפילו אם נכונות השמועות. ואם החליט שלא להרוג אותו עכשיו ולהעניק עונש מוות לשריו במקומו, נראה כי בהחלט מצא לעצמו דרך אחרת, טובה הרבה יותר, לספק את יצר הנקמה שלו.

“אין איזו הצעה נגדית?”, לאט נמתחות שפתיו של יוסף שוב כלפי מעלה. “וויכוח שנון או עסקה מתוחכמת? ואני לתומי חשבתי כי השבי הקווארי לימד אותך פרק בהלכות משא ומתן”.

מאחורי שפתיו החתומות של איסתרק מתכווצים מעט מיתרי קולו.

“לא?”, שואל שוב מלכה של כוזר החדשה ובקולו שמץ ברור של תמיהה, ואז טופח על מצחו כאילו נזכר בדבר מה פתאום. “בוודאי תסלח לי שפרחה מזיכרוני הברית שכרתת עם בנו של מנהיג השבטים הקווארים כשהיית שם. ואם נביא בחשבון שגם את ביתו לקחת לך לאישה מבלי להסס – אפשר להבין פתאום איך גם לכוזר לא מיהרת לחזור, אלא רק אחרי ששמעת כי המועצה העליונה העבירה לידיי את המלוכה”.

דממה עונה לו מבמת הטקס. דממה עמוקה וצלולה מאד.

תמיד היה יוסף נואם בחסד עליון, אמן משחק ואיש שיחה מבריק. איסתרק יודע זאת היטב עוד מן הימים בהם הייתה כוזר כולה תחת שלטונו של אביו, על אחת כמה וכמה מהימים שבאו אחרי ששב מהפלאט. וכיוון שכך, הוא אינו מתקשה כלל להבחין במטרה המסתתרת מאחורי דבריו של יוסף.

יש אנשים רבים מאד ביציעים הללו. קהל גדול, מגוון למדי, ושקט מאד. אם חיפש מלכה של כוזר החדשה אוזניים כרויות בכדי לשטוח עליהן את המילים בהן לקח בשבי כמעט מחצית מתושביה של כוזר – לא יכול היה לבחור לעצמו רגע מתאים יותר מזה. ומה טוב יותר מאשר אזכרת עברו המפוקפק של השליט המולך על כלל האנשים הקשובים האלו?

וכיוון שכך, הוא נושם עמוקות שוב, מיישר את כתפיו, וכשהוא משתדל מאד לשמור על קולו שלו אומר: "כולי תקווה כי המשא ומתן אותו ניהלת אתה עם מנהיג השבטים הקווארים, הצליח ללמד אותך טוב יותר את הכללים הללו".

"אה", נאנח יוסף ומפנה את פניו אל הקהל, "הבדוה המטופשת ההיא. איני יודע למה אתה סבור שהעם ברחובות מאמין לה, אבל כיוון שהיגיון מעולם לא היה צד חזק במלחמה אותה אתה מנהל נגדי, אעזור לך: לו רציתי את עזרתם של הקווארים כדי להשתלט על כוזר – הייתי מבקש מהם להרוג את הנסיכים המלכותיים, לא לקחת אותם בשבי".

זה טיעון טוב. טיעון טוב למדי. ואלמלא הייתה העובדה כי יוסף השתמש בבגידתו של קאה הי כדי לתרץ את מעשיו - חכמה למדי, היה הדבר יכול אפילו להיות מצחיק.

אבל זה לא מצחיק. לא מבדח אפילו במעט. ואיסתרק מוצא את עצמו נאבק בכוח בדחף להשיב חזרה.

לרגע אחד קצר הוא שוקל את האפשרויות כולן במוחו, ובמשנהו הוא מגלה כי הצורך הזה נחסך ממנו, שכן האביר דיליאבר, פניו חיוורות מאד וידו האחת רועדת מעט על משטח השולחן מכוסה הארגמן, עושה זאת במקומו.

“שקרן”, מתזז אלרנן ממקום מושבו שעל יד שר הטקס. “איש בזוי וחסר בוש-”

“לא יפה”, קוטע אותו יוסף, “לא נאה, האביר דיליאבר. הרי גם אני וגם אתה זוכרים היטב איך חשדת באוזני כי מעשיו של האביר סטודיראן הם אלו שהמיטו חורבן על כוזר. מה שינה את דעתך פתאום? סיפורי התמוהים של יורש העצר שהוא במקרה גם אחיינך, והיה טיפש מספיק בכדי להורות לשיירתו לעבור דרך הנקרה הצרה והחשוכה ביותר בכוזר?”

“ראו”, הוא מחווה בידו ואז נאנח, “אני יכול להבין אתכם. הלכתם שולל אחרי ילדון שעוד לא מלאו לו עשרים רק בגלל שמו המלכותי ואהבתכם למוכר והישן. אבל אתם, כל אחד ואחד מן האנשים היושבים כאן מולי, חתם במו ידיו על הצו המעביר אלי את סמכויות המלוכה בלא שפקפק בכוחי למלא את התפקיד ביושר, באמונה ובאחריות”, לאט מנענע יוסף את ראשו מצד לצד, “איך נתתם לליבכם להיות קל השפעה כל כך עד שהלכתם שולל אחרי תירוצים חסרי כל ביסוס, ליביתם את אש המלחמה בכוזר, ואפשרתם לה להיקרע כך באכזריות?”

“חסרי ביסוס?”, נראה כי משואל מן הגי הישוב על יד כסאו של פנרס שפונה זה מכבר על ידי אחד מן הפועלים, מאבד את הצבע הטבעי שעל פניו לחלוטין – “רק לפני מספר רגעים רצחו שליחך את פנרס בלואדאן אל מול עינינו באכזריות. ואתה רוצה שנאמין לך שאתה אומר כי לא שלחת להרוג את רעואל מנחתו עדן?” אותו ניצוץ זוהר מבריק שוב בעיניו של יוסף, וגם הרעד המוזר בו הבחין איסתרק עוד קודם חולף שוב בידיו.

“פנרס בלואדאן הינו מורד במלכות”, הוא אומר וקולו השקט ארסי עד מאד. “במלוא משמעותה של המילה מורד. וכיוון שכך כבר שנים קודם לכן, גזר הוא

בעצמו את דינו למוות. טובי בניה של כוזר לא היו מאבדים את חייהם בקרבות אם רק היה בוחר לתת את המלוכה לאדם שנבחר אליה, ולא פותח במרד אלים בזמן בו הממלכה כולה עוד מלקקת את פצעייה מאותו הטבח בנקרת באטר".

רגע הוא שותק, נאנח ואז מוסיף: "כשם שבנך רובן שאינו נוכח איתנו לצערי, נחשב גם הוא מורד במלכות".

משואל שותק, אבל איסתרק יכול להבחין ברטט הקצר, המהיר, שחולף בפניו כשהוא משפיל את עיניו אל מפת השולחן הרקומה.

"ובאשר להוד מלכותו המלך רעואל מנוחתו עדן", לאט מושך יוסף כתף אחת, "הלוואי ויכולתי לדעת מיהו האדם רע הלב שבחר להמיתו, ולו בכדי שאוכל להעניק לו את עונשו הראוי והמתאים".

לו רק יכול היה איסתרק להסב את פניו – היה עושה זאת כבר מזמן. שכן הוא אינו יודע מה מחליא יותר, שמו של אביו הנהגה בידי רוצחו בשלווה גדולה כל כך או הדרך בה מציג יוסף את עצמו כמלאך מושיע וצחור כנפיים בפני כלל בעלי התפקידים, החיילים והאזרחים, שבאו לחזות בטקס מכל קצוות כוזר. אבל הוא אינו יכול, אינו יכול לזוז אפילו במעט. וכיוון שרק עפעפיו נותרים לו כמגן אחרון – הוא בוחר להניח להם לרדת מטה.

לשנייה אחת ארוכה נעלמים חיילי ההוסטרס האפורים מעיניו, וגם הכרכרה הנאה ופניו של יוסף הופכים באחת לכתם שמש אדמדם וחם. ובמקומם ממלא את מוחו זיכרון עיניו של האיש אותו רצח יוסף, והוא שלו ורגוע ויציב מבט כל כך – עד שנדמה לו פתאום כאילו לא הלך מכאן מעולם.

לו רק יכול היה להישאר כך היה ממשיך לשמור את עיניו סגורות לנצח. נותן לזיכרונות להציף את מוחו, מאפשר לצבעיהם המטושטשים להקל במעט את הכאב הצובט המסחרר את ליבו, וליופיים להשכיח ממנו את המציאות המקיפה

אותו. אבל אף שהוא משתוקק לעשות זאת, זיכרון פניו של יוסף הניצב מולו לא מאפשר לו להישאר כך.

הרבה אפשר לומר על יוסף דיאלידאן, בלא מעט מחמאות מפוקפקות אפשר לעטר את ראשו, ובהרבה כינויים ססגוניים לתאר את אופיו. טיפש לא יהיה אחד מהם.

יש צבא באינה עכשיו. עשרות חיילים מאומנים שמקיפים את היציעים עדיין, ידיהם על נשקם ועיניהם דרוכות, מחכים בייאוש לרגע הקטן שיאפשר להם לפעול, לשנות אולי את גורל המערכה כולה.

וכמו שברורה לו היטב נאמנותם, כך ברורה לו היטב העובדה כי לא יניחו ליוסף ולחייליו להרוג את צמרת השלטון כולה ולצאת כשבידיהם שבוי המלך.

וגם יוסף יודע זאת היטב.

הרי אף אדם ששכל בקודקודו לא היה חוצה את הגבול אל אדמת אויב, מקיף את שרי הממשלה והמלך בחייליו, ובמקום לקחת אותם כולם בשבי ולקבל נקודת פתיחה מצוינת במאבק על שאר חלקיה של כוזר – בוחר להרוג אותם אחד אחרי השני רק כדי לספק את יצר הנקמה שלו.

ואם כך, נותר לו רק לתהות מדוע לא פוחד יוסף כלל לסכן כך את כל עמלו לשם נקמה בלבד.

לאט הוא פוקח את עיניו, מישיר את מבטו אל האיש שכרע ברך לפניו פעם אחת עת העניק לו את נזר העוצרות, וכאילו היה זה דיון תקציבי שליו ואף סכין מחודדת לא מוצמדת לצווארו, שואל: "ומהי הצעתך האמיתית?"

"הצעתי האמיתית?" חוזר יוסף וקולו מלא פליאה. "ומי אמר שישנה אחרת מזאת?"

"ההיגיון", משיב איסתרק בשקט, "ההיגיון טוען זאת, יוסף. הרי מה תועיל לך הריגתם של אנשי השלטון, אם בסופו של דבר יאזלו אבני המזל שברשותך

ותישאר מוקף במאות מחיילי הנחושים כשלצידך כמה עשרות אנשים בלבד?“, הוא עוצר לרגע, שואף עמוקות, ואז מוסיף: “הרי גם אתה תסכים איתי בוודאי, שלא הכול שווה את חייו של מלך“.

שוב מעקם החיוך המוזר את תווי פניו הנאים של יוסף, וניצוץ קטן, בוהק, משחק בעיניו השקטות.

לאט הוא מרים את קצה זרתו אל סנטרו, כאילו הוא הוגה עמוקות בשאלה אותה הציב לפתחו איסתרק, ונועץ בו את עיניו כשהוא שותק לרגע אחד ארוך. ואז נשמטת ידו מטה והוא מפטיר: “ובכן, אף פעם לא הכחשתי שאתה אדם חכם“.

“מהי הדרך השנייה אתה שואל?“, לאט מתענג מלך כוזר החדשה על המילים, כאילו הוא טועם אותן כל אחת בפני עצמה. “בדרך השנייה איסתרק יקירי, אתה תודה כאן, באופן פומבי, שהמלכות הייתה שייכת לי הרבה לפני שחזרת מהפלאט כדי לחמוס אותה. שאתה ואנשיך הפצתם עלילה שקרית ומסיתה הקושרת אותי אל נפילתך בשבי ורציחתו של המלך רעואל, ושמאחורי עקשנותך למלוך אין דבר מלבד תאוות שלטון פשוטה. ואחר כך, אחרי שתשחרר את כוזר משקריך – אבקש ממך להתלוות אלי, לצורך ביקור מחכים ואישי בארמוני שבאלקן“.

הוא שותק לרגע, מעביר את ידו על עיניו ואומר: “אם לא, בכל חמישה רגעים נוספים מעכשיו, ישלמו שריך שכאן את מחיר גאוותך האנוכית“.

פרק 24

סמוך לגשר הראשון המוביל אל איינה, בשעה שחומותיה של העיר מתחילות להיעשות ברורות וחדות יותר, מגלה קנז את העקבות הראשונים.

ועל אף שהשמש כבר זוהרת במרכז השמים ואורה המסנוור מקשה להבחין בבירור בסימנים, הוא בוחר לעצור את סוסו, לכרוע על האדמה הכהה, ולהזמין את אמציה להצטרף אליו לאחר רגע אחד דומם וארוך מידי.

לאט עוצר גם שלוואן את סוסו, מביט בשני הגברים כשעיניו מכווצות, וכשהוא מעביר את המושכות לידו הימנית שואל: "מה לא בסדר?"

המונדרים שותקים, מרימים את עיניהם לרגע אחד לכיוונו, ואז מעבירים את עיניהם שוב אל האדמה הכהה.

הם עוקבים אחר שפה אותה שלוואן מעולם לא טרח ללמוד וגם לא רצה להבין. וכיוון שכך הוא משתדל מאד להמתין בסבלנות עד שיואילו לשתף אותו בממצאיהם. אבל רגעים לא מעטים חולפים עליו בשקט דומם מידי בטרם מזדקף אמציה, מוחה את מצחו ביד מאובקת ופולט: "עברו כאן לפנינו".

עיניו של שלוואן מתכווצות מעט, "סביר להניח שאכן עברו כאן לפנינו", הוא מדויק. "מה כל כך מטריד בעובדה הזאת?"

"לא סתם אנשים", מבאר אמציה וקולו שקט, בעוד קנז מזדקף גם הוא מכריעתו ומשלים: "חיילים ככל הנראה, פלוגה שלמה אולי".

"חיילים?" שואל שלוואן, ומעביר את עיניו בין אמציה לקנז.

"אהה", משיב קנז ובקולו יש נימת רגש שלא ברורה דיה לשלוואן, "סימני הפרזול של הפרסות אחידים ומסודרים מידי בשביל להיות שייכים למקבץ עוברי אורח".

לרגע אחד משתרר שקט על השביל. עמוק, צלול וחרישי. ואז נכנסת דבורה קטנה אל המרחב שביניהם, מתרוצצת מול פניו של שלוואן ומחרישה את אוזניו בזמזומה הטורדני.

"טוב", הוא מנופף בידו בעצבנות וכמעט חובט בחרק הקטן, "יש באיינה טקס צבאי השבוע, אולי אפילו היום. הגיוני מאד שחיילים עוברים במסלול הזה כל הזמן".

אמציה שותק, בעוד קנז, ידיו שלובות לו על חזהו, מצמצם את עיניו ואומר: "כן".

"נו?"

אבל קנז לא עונה. ידו האחת מתרוממת אל מצחו ומצלה על עיניו, בעוד ראשו פונה לכווננו של גשר הדרכים הקרוב המוביל לאיינה, ואז הוא מסתובב ומחזיר את מבטו אל שורת העצים הכהה שמאחוריו של שלוואן.

לרגע אחד הוא רק צופה בה, מבט מוזר על פניו, ואז חוצה את שביל האדמה עליו הם עומדים ומתקרב לכוונו של היער.

זה מעמד מוזר, נשגב מבינתו של שלוואן ולחלוטין לא מוצא חן בעיניו. אבל כיוון שהוא יודע טוב מספיק בשביל להעריך את הבנתו של האיש שמולו בסודותיה של האדמה – הוא מוצא עצמו עוקב בשתיקה אחר צעדיו של המונדרי בעל הזקן החום.

“הם לא הגיעו מהדרך בה באנו”, אומר לבסוף קנו, וקולו שקט מאד כשהוא זורה את העפר שבידיו ברוח הצהריים הקרירה, “הם הגיעו מכאן, מהיער”.

השמש שמעליהם חזקה במיוחד היום או שאולי זוהי דווקא אשמתה של העובדה שלא אכל מאומה במשך ארבע השעות האחרונות, כך או כך נוטה שלוואן להאמין כי המילים אותן שמע כעת מפיו של קנו הינן פרי דמיונו המפותח.

“הגבול עובר אמנם בעומק היער”, הוא מציין וקולו הופך פתאום יבש עד מאד, “אבל עד כמה שידוע לי זאת נקודה מאובטחת מאד, אולי אפילו בין השמורות ביותר”.

קנו שותק, גם אמציה. ומעיו של שלוואן מתכווצים פתאום כשהוא מטלטל את ראשו ואומר: “גם אם חייליו של אבי הצליחו לפלוש פנימה דרך היער ולהרוג את השומרים – איך יתכן שרק אנחנו יודעים על כך?”

לצידו מושך אמציה בכתפיו, “היער מתחיל עוד בכוזר האחרת, לא לחינם יש שם מוצב מלא בשומרים. אם בחרו חייליו של יוסף לקחת את השבילים הלא מסומנים הם יכלו להספיק להפגיע את החיילים ולגבור עליהם”.

מולו מהנהן קנו בראשו בתנועת קצרות, קצובות. “כל מוצב שולח רץ בבוקרו של כל יום אל המוצב הבא כדי לעדכן אותו במצבו – אם התקיפה קרתה לאחר שכבר עבר הרץ – אף אחד לא אמור לדעת מכך עד יום המחרת”.

זה סוד אבטחה רציני למדי, ושלואן מתקשה במקצת להאמין כי מידע שכזה מסתובב מפה לאוזן ללא השגחה. מצד שני, לא יהיה מפתיע אם יגלה כי למשימתם הסודית של המונדרים ישנה קשר כלשהו לגבולות כוזר ולמעבר ביניהם.

“טוב”, לאט מעביר שלואן את המושכות בחזרה אל ידו השנייה, משתדל עד מאד לדחוק ממוחו את זיכרון פניהם של כמה ממפקדי צבא כוזר החדשה. “אנחנו בדרך לראטון בכל מקרה, נדווח גם על הממצאים הללו לאולה”.

הוא מזדקף, מכריח את סוסו לנוע קדימה. “הגשר הבא לא כל כך רחוק, לא?” מאחוריו מנער אמציה את כתפיו כמתכוונן לצאת לדרך ומגביה את המושכות: “לא רחוק בכלל”, הוא מאשר.

אבל קנז לא נע עדיין. לרגע הוא מסתובב שוב, מביט בגזעי העצים העתיקים ואז מניע את ראשו לאט, מנער את ידיו מהבוץ הדבוק בהן ופונה חזרה לכיוונו של סוסו.

לאט מפנה שלואן את ראשו בחזרה, משפיל את עיניו מטה אל הרעמה השחורה והמאובקת, ומכווץ אותן מעט כשהוא מבחין בראשה של החיה הנזקף פתאום במהירות.

יש רעש של פרסות מתקרבות פתאום, וקולות פיצוח אותם משמיעים הענפים כשהם נשברים ונופלים על אדמה מכוסה עלים יבשים.

סוס אחד, אולי אפילו שניים, עושים את דרכם במהירות מעומק היער לכיוונם.

בבת אחת מסתובב קנז אל העצים, ידו הבריאה שולפת את סכינו, בעוד אמציה מזנק מסוסו אל שביל החצץ ופגיון קצר ומחוספס אחוז בימינו.

על גב סוסו מתכווצת ידו של שלואן סביב חרבו, ורגלו השמאלית מועברת קדימה במטרה לקפוץ מגבה של החיה אל האדמה, אבל הוא לא מספיק.

בדיוק מולו, בין שני גזעי עצים עבים ועתיקים, מופיעים שני סוסים שחורים ומבריקים, כשעליהם רוכבים האנשים האחרונים בעולם שהיה מצפה לראות כאן עכשיו, ונעצרים למולו בפתאומיות.

רגליו של שלוואן צונחות באחת על האדמה הקשה, והקפיצה המהירה גורמת לברכיו להזדעזע, ולרטט מוזר לעבור לאורך עמוד השדרה שלו.

לאט, מאד לאט, הוא מרים את חרבו לגובה חזהו, וקולו קר ומוזר עד מאד לאוזניו כשהוא אומר: "נעים לראות אותך כאן, האביר לאבו מטריאס".

מזווית עינו הוא מבחין בקנז ואמציה הנסוגים לכיוונו, סכיניהם מורמות גם הן ומכוונות קדימה אל הבאים, ועל אף שהוא אינו יודע אם אמציה זוכר את מטריאס מהפעם היחידה בה ראה אותו בחטף, הוא מניח כי את האיש הרוכב לצידו הוא מזהה היטב.

"שלוואן", מתנשף מנשה קפחבר, מתעלם מחרבו המוגבהת, "איך הגעת לכאן בדיוק עכשיו?".

"עכשיו?", זאת שאלה מוזרה, שאלה מוזרה למדי. אבל בהתחשב בכך שהאנשים שמולו הם אלו שחצו את הגבול, נראה לשלוואן כי יהיה הוגן יותר לגלגל לפתחם את השאלה בחזרה. "מה אתם עושים כאן?", הוא שואל לבסוף במקום לענות, ומשאיר את חרבו מוגבהת.

עיניו של מטריאס בורחות לכוונו של הנהר כשהוא קופץ מסוסו, בעוד למולו, הוא מבחין היטב בידו של מנשה העולה אל מצחו הזוהר ומוחה ממנו את הרטיבות שעל פניו החיוורות.

סבו מצד אביו נפטר עוד כשהיה יוסף נער, וגם את הוריה של אימו שהתייתמה בגיל צעיר לא הכיר מעולם – אבל עדיין, למרות שהיה רק ילד באותה התקופה,

זוכר שלוואן היטב את היום בו הגיע השליח לאימו להודיע לה על מותה בטרם עת של אחותה הצעירה, ואת המבע שעלה על פניו בשעה שבישר לה זאת.

“מי מת?” הוא שואל וקולו יבש וקפוא עד מאד.

“תשאל מי הולך למות”, מציע מטריאס ממקומו שעל יד מנשה וקולו עליו מאד.

בסלידה מפנה שלוואן את פניו מכיוונו של שר הצבא ומחזיר את מבטו אל מנשה קפחבר.

אבל מנשה רק מביט בו בשתיקה מוזרה. ומשום מה, נדמה לשלוואן כי הוא דווקא מוצא את תשובתו של מטריאס מלאת היגיון ובהירות.

הוא בולע, מרגיש את גרונו מחוספס למדי כשהוא מנסח את שאלתו מחדש: “מי הולך למות, האביר קפחבר?”

זאת שאלה טיפשית, שאלה טיפשית למדי, שלוואן יודע זאת עוד בטרם סיימו המילים לצאת מפיו. אבל הגברים העומדים מולו לא נראים כחושבים כך בכלל.

לרגע אחד שותק מנשה, מעביר את מבטו ממנו אל פניו של מטריאס. ואז, כאילו השלים עם גורל מר שהוטל עליו, פולט: “אבא שלך”.

תמיד הייתה לשלוואן שמיעה חדה במיוחד, אבל גם אם היא לא הייתה מיוחדת למדי מרוב האנשים שסביבו, הוא זוכר היטב כי בעיות אוזניים מציקות היו נחלתו של אחיו הבכור בלבד, מעולם לא שלו.

“אבא שלי?”, הוא שואל, שומע את קולו כאילו שהה בתוך בריכת מים גדולה. “מה קרה?”

“כרגע כנראה עוד לא קרה כלום”, מציין מטריאס, “אבל בהתחשב בכך שהוא נטל אתו פלוגה שלמה של חיילי הוסטרס וכבר עבר את הגשר לאינה – אני די בטוח שעד שתשקע החמה היום, כבר יקרה משהו”.

"אבא שלי החליט להתקיף את איינה עכשיו?" חם לשלואן פתאום, חם עד כדי מחנק. "מי הגה את הרעיון האווילי הזה, לאברו?"

"שאלה טובה", מציין שוב מטריאס כאילו שהו באחד מאולמות הדיונים הקרירים בארמון שבאלקן, "שאלה טובה מאד, הנסיך שלואן".

שלואן שותק, בוחר שלא לעדכן כרגע את האיש שמולו בידיעה כי לא בטוח שהכינוי הזה תקף כבר יותר עבורו, ואז מטלטל שוב את ראשו ומפנה את פניו לעברו של קנז בתחינה.

אבל המונדרי נראה כמבין טוב יותר את מילותיו של מנשה ממנו. "הם הרגו את החיילים בגבול שביער?", הוא שואל וקולו ענייני, "אזקו את אלו שנותרו בחיים כדי שלא יברחו, ושמנו עליהם שומרים?"

מטריאס מצמצם את עיניו, בעוד מצחו של מנשה מתקמט כשהוא שואל: "איך אתה יודע?"

קנז מושך בכתפיו, "ניחוש מוצלח", הוא אומר ובקולו יש תשישות כואבת. "למה לא הצטרפתם לחיילים שעברו כאן כבר קודם?"

שלואן לא בטוח לאן משתייך מנשה בימים אלו, לא בטוח בכלל. אבל צורת ההתייחסות הלא מסגירה בה בוחר קנז לפנות אל הבאים מן הגבול, יכולה ללמד אותו לא מעט על כך.

"לא ידענו", מתנשף מטריאס בעוד עקביו חופרות באדמה הרכה. "מידור מוחלט וחסר כל היגיון. בחיי שלא היה לי מושג קלוש על הצער בו בחר אביך".

השביל שקט, שקט מאד. רק ציפורים קטנות, מוכתמות לבן, מפרות את הדממה מידי פעם בציוציהן השלווים.

לאט מעביר שלואן את עיניו בין הגברים הקפואים שמולו, מביט עמוק אל תוך עיניהם השקטות, ואז מתפוצץ ברק במוחו, מסנוור אותו בהבזק חזק מידי, מכאיב.

לא בלי סיבה רכבו שר צבא כוזר החדשה ואדם שמעמדו המדיני עוד לא ברור, בעקבותיו של אביו וחייליו לאור יום. לא לחינם הם בחרו לעשות זאת על גבם של צמד סוסי מלחמה מהירים, ולא בלי גילוי, מרעיש, ונורא מידי – הם החליטו לשתף פעולה פתאום זה עם זה.

“למה רדפתם אחריהם?”, צרידות משונה מפריעה לשלוואן פתאום, מלפפת את גרונו בקורים דביקים ומציקים. “אם אבי בחר להתקיף את אינה דווקא במועד הזה – אני אניח שיש לו סיבה טובה מאד למעשה הזה”.

שפתיו של מנשה מתכווצות מעט ועיניו בורחות לכיוונו של מטריאס, אבל מטריאס רק שותק, מושך כתף אחת באיטיות.

“עכשיו זה בכל מקרה לא משנה”, לאט, מאד לאט, מושך מנשה את סוסו אל צד הדרך. “חשבנו שנספיק לפגוש אותם באזור הגבול שביער, לכל הפחות עוד לפני הגשר – אבל מסתבר שלא לחינם קיבלו את שמם חיילי ההוסטרס”.

השמש מסנוורת את עיניו של שלוואן פתאום, דוקרת את עיניו וגורמת להם להתכווץ, “זאת לא הייתה השאלה”, הוא מציין וקולו שקט מאד, “שאלתי למה בחרתם לרדוף אחריהם, למה היה חשוב לכם כל כך לעצור את ההתקפה הזאת?”

שוב חונקת הדממה את השביל המאובק, רק קול נשימותיהם של בני האדם והבהמות שעליו נשמע.

לאט, מאד לאט, מזדקף שלוואן, נושם עמוקות מהאוויר הצלול שעל יד העצים הגבוהים, וקולו שקט עד מאד כשהוא שואל: “איזה סוד חשפתם, האביר קפחבר?”

“לא אנחנו חשפנו”, מדייק מטריאס במקומו של מנשה, “אוהד גילה”.

“אוהד?”, חוזר שלוואן לאט, “אבל הוא פוטר כבר לפני למעלה משנה, לא?”

“אהה”, מחזיר מטריאס וקולו רב משמעות. “פוטר כבר לפני למעלה משנה”.

שלוואן לא מבין, לא מבין כלום. וכאב מוזר, מציק, פועם פתאום ברקותיו. "מה הוא גילה?", הוא שואל שוב, משתדל מאד להעניק לקולו גוון סבלני ללא הצלחה. "בקצרה אם אפשר."

עכשיו שותק מטריאס ושפתיו נפתחות כמה פעמים בלא לומר כלום, אבל מנשה קפחבר נאנח לרגע ושואל: "אתה זוכר למה סבא שלך, האביר דיאלידאן הקודם, נפטר?"

לרגע אחד קצר בוהה בו שלוואן, ואז ממצמץ בעיניו ומטלטל את ראשו: "בשביל מה זה חשוב עכשיו?", הוא שואל וקולו חד.

"הוא נפטר צעיר, לא?", ממשיך מנשה, מתעלם משאלתו, "צעיר מאד. ואבא שלך ירש את כל הונו כבר כשהיה בן עשרים."

"נכון", מאשר שלוואן ורטט עצבני בקולו, "הוא היה חולה, בדיוק כמו סבא רבא שלי שבילה את ימיו האחרונים במעיינות של דרופאסוד -"

יש שקט על השביל הקטן. שקט מוזר ומחריש אוזניים, ושלוואן מוצא עצמו משתק פתאום כשההבנה, חדה ודוקרת, חודרת פתאום אל מוחו.

התקפי הכעס החוזרים ונשנים באלקן. נדודי השינה התכופים שאביו ניסה להסתיר. ההזדקנות המהירה שכמו קפצה עליו בשנה וחצי האחרונות, והפראנואידיות המוזרה בה לקה לאחר נישואיו ונראית לו פתאום למפרע כדרך מצוינת להרחיק ממנו את קרוביו.

רוח, עוקצנית וקרירה, מעיפה את גלימתו של שלוואן, שולחת גל צמרמורת דרך עמוד השדרה שלו. על האדמה הכהה, הכבושה, מסתחררים עלי שלכת פריכים סביב רגליהם של הסוסים במחול של כתום אדמדם.

"הוא חולה, נכון?", הוא שואל, וצרידות דביקה, מוזרה, עוטפת את גרונו. "חולה באותה מחלה שהרגה את סבא רבא שלי בסופו של דבר."

מנשה שותק, רק ראשו נע מעלה ומטה באיטיות.

“לכן הוא פיטר את אוהד”, חם לשלוואן למרות הרוח, מחניק עד כדי קוצר נשימה.
“כדי שלא יגלה את הסוד, הוא הרי מכיר אותו היטב מאז שהיו ילדים”.

“כן”, לאט מניע שוב מנשה את ראשו, מצרף את המילה השקטה לאישור הלא
מילולי. “הם היו קרובים תמיד”.

“ומה קרה אחר כך?”

מנשה מושך בכתפיו. “אוהד כמו שידעו כולם, הושפל מאד מהפיטורין. ומכיוון
שהוא באמת נמנה על האנשים הקרובים ביותר אל אביו, וגם מכיר היטב את
ההיסטוריה המשפחתית של בית דיאלידאן – הוא ניסה לחקור בעצמו את
המשרתים שהחליפו אותו והצליח לגלות את מה שניסה הוד מלכותו להסתיר,
עימת אותו עם הגילוי, והפך לאדם היחיד היודע את סודו של המלך”.

שלוואן שותק. וכאב הראש המציק שולח איתותים כואבים אל רקותיו.

כשהיה צעיר יותר האמין שלוואן לגרסה הטוענת כי סבא רבא שלו נסע עד
דרופאסוד הרחוקה רק כי רצה לבלות בסוף ימיו באזור מלא מעיינות מרפא זכים.
רק כשבגר קצת והתברר לו יותר מי היה סביו, הבין כי האביר הקודם לבית
דיאלידאן הרחיק לכת מאד, רק כי לא רצה שבני משפחתו והאנשים שהעריצו
אותו יחזו בקלוננו, עת תשתלט המחלה בה לקה על גופו, תגביל את תנועתו ותנוון
את שריריו.

מחלות הן דבר משפחתי פעמים לא מעטות בכלל. ועל אף שנחוצה השכלה
רפואית כלשהי כדי לקשר בין סיבות מותם של בני משפחה אחת, יודע שלוואן כי
אביו אדם חכם מספיק ומתוכנן עד מאד בכדי לברר על כך מבעוד מועד. ומה יותר
הגיוני מאשר להניח כי אם גילה אביו כי גופו שלו מפתח את התסמינים בהם לקו

אבותיו לפניו – החל מברר באובסיביות רבה אחר תרופה למחלתו, תוך כדי שהוא עושה הכול כדי שאף אדם מסביבתו הקרובה לא יגלה על כך מאומה?

וכיוון שסביר להניח כי אם גם ראשי משפחתו לפניו לא מצאו לה מרפא – הבין היטב כי לא ירחק היום בו יהפוך גם הוא כמותם. נכה, מוגבל וחסר כוח, הסופר את ימיו לברו על מיטתו.

כי דבר אחד ברור לשלוואן היטב גם בלא ששמע אותו מעולם במפורש: אביו יעדיף לאבד את חייו במו ידיו ולמות בזמן אותו בחר לעצמו, כשהוא גאה, בלתי מנוצח ומלא כוח – מאשר לצפות בכבודו שלו נרמס ונעלם ממנו כשיאבד את השליטה על גופו שלו.

פתאום ברור לו מדוע בחר אביו להתקיף את כוזר האחת דווקא עכשיו, ומדוע למרות כמות החיילים הנמצאים עכשיו באיינה לקח איתו רק פלוגת הוסטרס אחת.

“הוא לא מתכנן לחזור, נכון?” הוא שואל, מרים את עיניו אל מנשה הדומם, “לקח אותם כדי לנקום באיסתרק סוף סוף, להרוס את כוזר האחת, ואז לסיים את חייו בדרך שרק הוא עצמו יבחר לנכון”

שפתיו של מנשה נפתחות, אבל מטריאס מקדים אותו: “הוא ביקש מאוהד שיביא לו כמוסת רעל אתמול בלילה”, הוא אומר בשקט, “ובתמורה לכך שחרר אותו מעבודתו לתמיד”.

שוב מחניק השקט את השביל. מופר רק בזמזומיהם של דבורים מפוספסות צהוב וברעש מעופם של הזבובים החגים סביב הוסטים.

“למה בחרת לדרוף אחריו?” מפר קנז פתאום את הדממה, מפנה את מבטו אל מטריאס. “אם צמרת כוזר הישנה תיפול וגם אביך יפנה את מקומו – אני מניח שתשמח מאד למלא את מקומו בעצמך, לא?”

מטריאס צוחק. גיחוך יבש וחלול.

"גם הוא יודע את זה", הוא חוזר בלעג, "גם הוא יודע את זה, בן אדם. והדבר האחרון בעולם שהוא יסכים לעשות הוא להשאיר לי את המלוכה על מגש של כסף".

לרגע אחד ארוך רק מביט קנז בשר צבא כוזר החדשה בלא לומר כלום, ואז מטה את ראשו מעט ימינה ואומר: "אם כך, אפשר כבר להניח כי מסביבה של כוזר מצחצחים אויבנו את חרבותיהם ממש ברגע הזה".

קרן שמש אחת זוהרת מסנוורת פתאום את עיניו של שלוואן, מטשטשת את פניו של קנז ממנו לרגע אחד ארוך.

"כן", אומר מטריאס בשקט לצידו, "כוזר תעלה בלהבות בקרוב מאד. אין לי מושג מה תכנן אבא שלך ועם מי הוא כרת ברית כדי להבטיח שאף אחד משונאיו לא יירש אותו לאחר מותו, אבל דבר אחר ברור לי: הוא לא האדם שיעזוב את כל מפעל חייו רק כדי לנקות את הדרך לשלטון עבור אויביו".

שוב מסתחררת הרוח סביבם, צורבת את עיניו של שלוואן בגרגרי עפר חומים. "היינו בדרך לאולה טרסדיאן", הוא אומר וקולו זר לאוזניו, "אולי נוכל לדהור אליו ולבקש ממנו-"

"הוא נפל בשבי", קוטע אותו מנשה, "אתמול בלילה, הוא והחיילים שלו הגיעו למצודת דיאר למשימה סודית כלשהי".

"נפל בשבי?"

"אהה", מאשר מטריאס וניצוץ עליו מבהיק משום מה בעיניו, "תאר לעצמך להצליח לעשות את זה פעמיים".

קנז שותק. גם מנשה.

"אלוקים", מתנשף אמציה.

”כן”, מגחך מטריאס, ”זה יהיה רעיון נחמד לפנות אליו עכשיו, אני מסכים”.

אמציה שולח אליו מבט חד, וגם קנד מכווץ את עיניו לעומתו, אבל שלוואן לא טורח אפילו לענות.

בתנועה אחת חדה הוא מחזיר את חרבו לנדן, ובתנועה חדה לא פחות מזנק על סוסו השחור. ”איינה קרובה”, הוא אומר כשהוא מתיישב על גבו של הסוס, ”הגשר אליה ממש מולנו”.

”אתה נורמלי?” מברר מטריאס, ”מרגיש טוב? הם עברו את הגשר מזמן ובטח הספיקו כבר לכתר את אזור הטקס, כמו שאתה בטח יודע – אבא שלך טוב מאד בלכתנן תוכניות מדויקות”.

לאט שואף שלוואן את אוויר הצהרים הצלול שעל השביל, ”צריך לעשות משהו”, הוא אומר לאט, ”אנחנו לא יכולים לשבת כאן ולא לעשות כלום”.

”זה נגמר, ילד”, מרכך מטריאס את קולו פתאום, ”באמת שאני מצטער, אבל נראה לי שארכב עכשיו לאלקן להכין את הצבא – אם אני מביין נכון את מחשבתו של אביך, בימים הקרובים כבר נעמוד על סיפה של מלחמה כוללת”.

לאט, מסב שלוואן את סוסו, מפנה את גבו אל חומותיה של איינה. ”אתה שר הצבא”, הוא מציין בשקט, ”אם כוזר תשרוד את זה ויגלו שברחת – יתלו אותך ראשון”.

מטריאס שותק, נועץ בו את עיניו לרגע אחד ארוך ואז מפטיר: ”אם”.

”תן לי רק להיכנס לשם”, מבקש שלוואן, ”אף אחד מהחיילים לא ימנע ממך לעבור, הם יחשבו שהגעת לשם יחד עם הכוח המאסף”.

”בשביל מה?” מפר מנשה פתאום את השקט, ”לשם מה להסתכן כך הנסיך שלוואן? אבא שלך עשה את הבחירות שלו כבר לפני הרבה זמן, בדיוק כשם שעשית אתה”.

שלוואן בולע וגרונו כואב פתאום מאד כשהוא מביט לכוונו של קנז הדומם. "כדי לנסות לדבר איתו", הוא לוחש, "לנסות עוד פעם אחת. אני לא יודע מה איתכם, אבל אם זה באמת נגמר, אני לא רוצה ללכת מכאן בלי קרב אחד אחרון".

שוב שקט השביל. דומם לרגע אחד ארוך וחם.

"קלישאות הן דבר נחמד", מפר מטריאס את השקט וקצה של חיוך מעקם את שפתיו, "תמיד חשבתי ככה. אבל בסדר, אני אכניס אותך לשם ואז אחזור".

שלוואן שותק, מפנה את פניו לכיוון השביל הארוך המעוטר בכתמי אור וצל רכים. מולם מתנשאות חומותיה של איינה, מעבר לגדה נעים ברוח הקלה עליהם הירוקים של עצי הדובדבן, ומעל המים הנוצצים, לא רחוק מהם – חוצה גשר עץ עתיק את הנהר.

גם קנז ואמציה עולים על סוסייהם, ממהרים לכיוונו, רק מנשה ניצב עדיין ליד סוס המלחמה השחור שלו, ומבטו נעוץ עדיין בגשר העתיק, הרחוק.

"מנשה?"

"פעם", אומר כאילו לעצמו ראש ממשלת כוזר לשעבר, "הבטתי על גשר דומה לזה שמולנו, על שפת נהר אחד יפה רחוק מכאן, והתלבטתי אם כדאי לי לעבור אותו". הוא שותק, מניע את ראשו ואז מוסיף: "היה לי הרבה מה להפסיד אז, אתה יודע. כבוד, משפחה, ידידים", צחוק מוזר נפלט לרגע משפתיו. "חיים יפים היו לי אז. חיים יפים שרציתי מאד לנצל".

לרגע אחד ארוך הוא רק שותק, מביט אל הנהר הנוצץ כשדוק שקוף, ערפילי, מכסה את אישוניו, ואז מרים את עיניו לכוונו של שלוואן: "אז אל תשאל אם אני רוצה לבוא ילד, תשאל אותי אם יש לי עדיין מה להפסיד".

פרק 25

היו היה פעם שלוואן אחד. איש צעיר, מקסים. עליו מאד. שחייו זרחו לו. שלילותיו האירו את ימיו. שכוכבים שרטטו לפניו את הדרך הראשית, מוקפת אור וחרם.

היו היה גם שלוואן אחר אחריו. שקרס עליו עולמו. שנפלו חומותיו. שגילה ביום קיץ חם ויבש שכל מה שסירב להכיר בו נכון וגם אמת. שהיה לו עדיין כוח עת נפל עמוק מטה, לצעוק את אותה צווחה פנימית ממאנת.

היו יהיה אולי שלוואן אחרי כל אלו. שאינו מופתע כבר. שאינו מתנגד. שמכיר שאינו יודע יותר משידע כל חייו. שאפילו לשנוא כבר את כל מה שאהב אינו רוצה.

אולי זהו המחזה שהוא רואה מיד בכניסתו ליציעים השקטים. אולי אלו החיילים הכבולים שעל הבמה. אולי זה איסטרק, שעל אף שהוא מוקף חיילים מביט באביו כאילו הוא אינו יודע שזהו רק עניין של זמן עד שימות.

אולי גם אביי הביט באביו ככה, קצת לפני שהסתיים הכול. אולי הוא דווקא חייך. אבל איך ידע אם מעולם לא נתן אביו לאף אדם לראות, איך הרג כמו ידיו את הבוגדים.

הוא מוכשר אבא שלו. בזה מעולם לא היה לו ספק. מוכשר מספיק בשביל להגיע אל הרגע הזה, כשהוא מחייך עדיין, וגלימתו ללא כתם זעיר של דם, אפילו שטיפס את כל הדרך לכאן על גופותיהם של כל כך הרבה אנשים.

עם מטריאס, שר הצבא ומקימה המקורי של יחידת ההוסטרס – הכול קל למדי. החיילים השומרים על השער נסוגים למול קולו הבטוח, ואפילו מפקדם שמשנתק קצת כשהוא מזהה את שלוואן, בולע את מילותיו למול מבטו המצמית של שר הצבא, מצדיע, ומניח להם להיכנס פנימה.

אבל אם לשפוט על פי המהירות בה שינה מטריאס את מסלולו מיד אחרי שעברו את השערים המקושטים – יודע שלוואן שמצבם חמור כבר. חמור מאד.

באלגנטיות, כאילו הייתה זו תכנית מסודרת ומוגדרת, נסוג מטריאס לכוונם של השומרים, כאילו בכוונתו לבדוק את החיילים הנותרים שבחוץ, ומותר אותם בחברתם של שני חיילי הוסטרס חתומי מבט.

על האדמה מוצפת השמש נמרצ צילה הענק של המרכבה, מעוות בשל דמויותיהם של החיילים המקיפים אותה, וגוש הצל הכהה הזה משנה את צורתו במהירות כשהשומרים מבחינים בהם, מפנים את כלי נשקם לכוונם.

לאט הוא גורר את נעליו על האדמה הפריכה, היבשה. ולמרות שהמרחק בינו לבין השומרים עדיין גדול, הוא יכול להבחין היטב איך מתרחבות עיניו של אביו בפתאומיות כשהוא מזהה את בנו בין הזרים המתקרבים.

אולי הוא מכיר את חיילי ההוסטרס השקטים שסביב הכרכרה. אולי עם חלקם צחק רק שנים ספורות קודם לכן. אבל עכשיו מסתירות קסדות הנחושת את הפנים המוכרות, משאירות רק את העיניים, קרות ויבשות מאד למולו. ועל שהם עדיין לא עושים כלום כדי למנוע ממנו להתקרב, מספר לו גופם הדרוך כי הם אינם בוטחים בו ובכוונותיו.

צעד אחד לפני אביו הוא מזהה את פניו של אולה טרסדיאן.

זה לא מפתיע כל כך את שלוואן, לא מפתיע בהתחשב בכך שכבר גילה עוד קודם כי בנו המאומץ של בסטיאן נפל בשבי. אבל המיקום האסטרטגי בו הוצב האקסידטור הצעיר גורם לתחושת בחילה צורבת לטפס בגרונו.

איך אומרים האנשים בחגיגות? גלגל חוזר בעולם.

יום אחד אתה משקיף על חומות מצודה נידחת בצפון כשידיך קשורות. ויום אחר אתה עומד למול הקצין הכבול שניהל על חירותך משא ומתן, יודע ומכיר בכך שבדיוק כמוך, גם הוא זוכר היטב את אותו המעמד הרחוק.

אבא שלו מחייך משום מה כשהוא עושה את דרכו לכיוונו. ועל אף ששלוואן יודע היטב שפלישתו הנה מהווה רק הפרעה לתוכניתו המוקפדת, הוא מכיר בכך שאביו גם יכול בקלות למצוא דרך להפוך את השינוי המטריד הזה לטובתו.

החיילים המלווים מתקרבים אליו קצת יותר, חוצצים עכשיו בינו לבין מנשה, קנז ואמציה. ועל אף שברור לו שהוראתו של מטריאס עוד מהדהדת באוזנם, נראה כי הם מעדיפים לשמור על ידיהם קרובות לנשקם כל עוד לא ברורה להם הופעתו הפתאומית.

אולי אם היה אדם אחר, היה אביו מצווה על החיילים כבר מזמן לסלק אותו מן האזור. לא אולי, וודאי. אבל מכיוון שברור לו כי אביו יעשה הכול כדי לשכנע את היושבים סביב בחפתו ובטוהר לבבו – הוא בוחר יותר להאמין כי יעדיף להשתמש בהופעתו הפתאומית כחיזוק למעשיו, במקום להראות באופן פומבי כיצד הוא מתייחס לבנו.

“שלוואן”, מכריז האיש שהרעיף עליו אהבה בפעם האחרונה בה ביקר באלקן, “אני שמח לראות שהחלטת לחזור כך ולהצטרף מחדש אל הצד הנכון”.

זה משפט נחמד, עליו ונעים למדי. בהתחשב בכך שמשמעותו מגלה לכול כי נסין כוזר החדשה אכן החליט לעבור מיוזמתו אל כוזר שמעברו השני של הגבול.

מאחוריו שותקים מלוויו, נעצרים במרחק בטוח ממנו. רק החיילים מתקרבים עוד קצת, משגיחים על כל אחת מתנועותיו בזהירות.

המון זמן דמיין שלוואן את המפגש הזה. הרבה דברים חשב שירצה לומר עת דהרו הסוסים על הגשר המוביל לאיינה, כל כך רצה לפגוש שוב בעיניו, לטלטל אותו עד שיודה שטעה, שיתחנן שיסלח.

אבל רק כעת, מול עיניו השלוות של אביו, הוא מגלה שמכל המילים לא נותר בליבו כלום מלבד בור יבש, סדוק, של כאב.

“למה”, הוא אומר, וקולו רועד קצת ומהדהד מאד על רקע הדממה העמוקה. “למה עשית את זה אם בכל מקרה אין לך כוונה לצאת מכאן חי?”

שקט על הרחבה הזוהרת. שקט חד ודומם מאד. אפילו שנראה היה כבר שהדממה לא יכולה עוד להעמיק יותר.

הלוואי היה אבא שלו מביט בו עכשיו בזעם. הלוואי היה מצווה על חייליו שידיהם דרוכות להרוג אותו. הלוואי היה נותן לו רק עוד סיבה אחת לשנוא אותו, לתעב אותו עד שישכח שהיה קיים בכלל אי פעם.

אבל עיניו של אביו רכות משום מה, צלולות מאד. וגם מבטו ער ונוצץ, שונה כל כך מהאב שהביט בו בשנים האחרונות כשעיניו קרות וקפואות.

“איך הגעת לכאן עכשיו, ילד?” שואל אביו במקום לענות, ובקולו, כמה מוזר, אין לעג או התרסה. רק שאלה פשוטה, מתעניינת, כאילו לא עברו חיים שלמים מאז הביט בו בכזה רוך.

כמה פעמים לקום רק כדי ליפול שוב. כמה פעמים לאהוב רק כדי לשנוא כל אפשרות לתיקון. כמה פעמים עד שכל שנותר לו מקום בליבך הוא לרגש הזה שקוראים לו הבריות אדישות.

“כמו שהלכתי”, לוחש שלוואן, ומתקרב כמעט עד לקו החיילים הצפופים המקיפים את הכרכרה, מתעלם מידיהם של צמד החיילים הנשלחות אל כתפיו. “בדיוק כמו שבחרתי ללכת אז. בשביל מה כל זה?” הוא חוזר, “למה לך כל הטירוף הזה רק בשביל נקמה?”

אבל אביו לא עונה, רק מביט בו כאילו ראה אותו פתאום לראשונה. ואז מטה את ראשו מעט ימינה ואומר בשקט: “לא רק בשביל נקמה, בן. לא רק בשבילה עשיתי זאת. אתה יותר מכולם יכול להבין את זה, הנסיך שבחר לברוח לאחוזת בנטיליאן” כאב דוקר את גרונו של שלוואן. מחניק את נשימתו כאילו היה אד רעיל.

איך יכול עדיין האדם שאהבת פעם להכיר אותך טוב יותר מכל אחד אחר. איך יכול להיות שהאיש שלא ראית כבר כמעט שנתיים, שהערצת כל כך פעם וגם שנאת אחר כך יותר מהכול – מביין עדיין יותר מכולם איך תעדיף לברוח אל הצפון הרחוק במקום להודות שהאיש שחי באלקן, שאהב את אתל, לא מת אף פעם. רק נקבר אי שם בדממה הכפרית, כי פחד מאד מכאב הכישלון.

אף פעם לא הביט שלוואן באביו כל כך מקרוב. אף פעם לא ראה את עורו חיוור כמו עכשיו, את שפתיו דהויות כל כך, אף פעם לא שם לב לקמטים שחרט הזמן על פניו למרות הכול.

"אני יודע על אוהד", הוא אומר לבסוף וקולו צרוד, מתעלם מהכאב שמסבות לו מילותיו של אביו. "יודע על הסוד שגילה. יודע שפטררת אותו והרחקת גם את פאר ממך, רק כדי שלא יגלה זאת גם הוא", הוא נושם עמוקות ואז מוסיף בשקט: "אבל אם רק תשחרר את כוזה, אם רק תפרוש בשקט לגורלך ותוותר על המלוכה – אשבע לך שאף אחד אחר לא ידע על כך לעולם".

קצה חיוך עולה על פניו של אביו עכשיו, קצה של חיוך עקום. אבל עיניו שקטות עדיין, שלוות ורכות מאד. ורק תנועה קטנה בלחיו, כמעט בלתי מורגשת, מספרת לשלוואן שהופתע בכל זאת ממילותיו.

"מה אתה יודע, ילד", הוא לוחש לבסוף, מרים את ידו ומעביר אותה על עיניו. "אין לך מושג על כלום".

חם לשלוואן פתאום. חם ומחניק. וזעם צורב, בוער, מכלה את מוחו באדום מסנוור. "כן?", הוא נושף, פוסע צעד אחד אחורה, "אתה בטוח?"

זיק תכול, בהיר, נוצץ שוב בעיניו של אביו. מזכיר לשלוואן פתאום כל כך את עיניה של דיאן הקטנה.

"אתה טוב", לואט אבא שלו עוד יותר בשקט, "אתה מוכשר מספיק להבין את זה. אבל אתה לא יודע כלום על העבר, רק מנחש את מה שהיית רוצה לקבל כאמת".

לאט מעביר יוסף שוב את ידו על עיניו. "קחו אותי", הוא מצווה, מפנה את מילותיו לצמד החיילים האוחזים בו. "קחו אותי ואת מלוויי הבוגדים שכאן".

שוב צובט הכאב את מעיו של שלוואן, צורב ופראי. למה ציפה? מה חשב שיקרה אם יבוא לכאן ויעמת את אביו עם סודו השמור? למה חשב שיש בכוחו לגרום לו להתחרט, להודות שטעה?

“לא”, הוא אומר, פולט אוויר במאמץ כשהוא נאבק להישאר על מקומו. “אל תשלח אותי מכאן כמו פחדן. בקש מחייליך להרוג אותי אם יש לך אומץ. צווה עליהם לרצוח אותי בדיוק כשם שציוות על אלרון”.

סומק אדמומי, ממלא את פניו של יוסף פתאום. מעניק ברק מזור לעיניו. “אני לא-”, הוא מתחיל לומר, ומשום מה עוצר, וקולו נקטע בשאיפת אוויר מאומצת.

אין לשלוואן עוד כוח להקשיב לו. אין לו כוח. אפילו יהיה זה עוד שקר אחד זעיר וקטן.

“לא מה?” הוא מברר ועל אף שקולו אינו רועד, שורף גרונו כאילו נכווה. “לא ביקשת ממנו להרעיל אותי? לא ביקשת מעבד נורדי להרוג את בנך רק כדי שלא יפריע לך למלוך בשלווה? לא הבטת בעיני והבטחת לי ארמונות בזמן שציידת אותו ברעל שיהיה יעיל וקטלני מספיק?”

גל חולף ביציעים. גל רועד של רעש. וגם ידיהם של החיילים האוחזות בו רפות מעט פתאום.

לראשונה מאז הגיע לכאן מרים שלוואן את עיניו אל מדרגות האבן העמוסות, מכיר פתאום בים האנשים הצופה בהם כשעיניהם קרועות.

“אל תכחיש”, הוא משתנק, “לעזאזל. אל תנסה אפילו להכחיש. לא כשאתמול כלילה פגשתי את שכיר החרב ששלחת כמעט עשר שנים קודם לכן לרצוח את המלך רעואל”.

החייל שלימינו של שלוואן מתעקש עכשיו למשוך אותו לכיוון היציאה. אבל חברו נטוע עדיין על מקומו, מביט בו כשעיניו פעורות, ורק ידו האוחזת במרפקו חזקה כצבת ברזל.

מולו מתנתק פתאום צמד חיילים מאלו המקיפים את הכרכרה, אבל שלוואן לא טורח אפילו להביט בהם כשהם מתחילים לדחוף אותו לאחור.

“אתה רצחת את האיש אליו נשבעת אמונים”, הוא מתנשם, מביט בפניו החיוורות של אביו, “אתה שלחת את קלידיאס ברוכו להטמין נחש בכיסאו של מלך כוזר בעת שמחת בר המצווה בכית משפחת סטודיראן. אתה הובלת את הארץ הזאת למערבולת דמים רק כי רצית כל חיך להיות למלך. אז גם אם תנסה להכחיש כל חיך את העובדה הזאת, גם אם הצלחת לגרום לכמעט מחצית מהעם להאמין לך – לי אל תנסה יותר לשקר”.

פעם, מאד מזמן, שמע איסתרק כי עיניים נעוצות בגבו של אדם יגרמו לו לבסוף לחוש כי מישוהו צופה בו. ועל אף שפריט המידע הזה נשמע לו מיסטי וקלוש במקצת בשביל להיות אמיתי, הרי שכעת הוא אינו יכול להתעלם מן ההרגשה המוזרה כאילו צופה בו אי מי בעקשנות, ולהפנות את עיניו בזהירות הצידה. זה מוזר, אבל מסתבר שהוא צודק.

לימינו, כשהוא ישוב על הבמה הנוקשה, מוקף בקבוצת חיילים הכבולים גם הם, מביט ישירות אל תוך עיניו – בסטיאן מקאן.

חיילי ההוסטרס שעל הבמה נראים מיומנים מאד. כמה מהם מכוונים את כלי נשקם אל החיילים הכבולים, בעוד חבריהם משגיחים על שולחן הנכבדים. אבל למרות שההשגחה הצמודה גורמת לחיילים השבויים להימנע מתזוזה וגם גופו של

בסטיאן קפוא מאד, יכול איסטרק להבחין פתאום, כי על אף התנוחה הזוהה והיציבה הדוממת, רפויות מעט ידיו של שר המלחמה על רצפת האלון הכהה. רפויות.

לאט מניע בסטיאן את אצבעותיו על הרצפה, ובתנועה איטית עוד יותר הוא שולח מעט את מרפקו הצידה ברמז.

זאת תנועה קטנה כל כך עד שאיסטרק כמעט אינו בטוח שאכן הבחין בה נכון. אבל היא שם, איטית מאד וכמעט בלתי נראית – מסמנת לו כי ידיו של שר הצבא שלו אכן משוחררות.

הוא בולע, וליבו דופק פתאום באוזניו בפעימות חזקות ומהירות. אין לו מושג איך הצליח בסטיאן לשחרר את ידיו מן החבלים שקשרו אותם בעוד חיילים חמושים מפטרלים סביבו, אבל למרות שקורות העץ המחוספסות המרכיבות את במת הטקס יכולה להעניק לו רמז כלשהו כיצד עשה זאת, בוחר מוחו להתמקד בעובדה אחרת, פשוטה וברורה מאד.

המרחק מהכרכה אל הבמה לא גדול בכלל. לו היו לבסטיאן כלי נשק היה יכול כנראה לפגוע ביוסף מהעמדה הזאת. לו רק הייתה לו אפילו סכין קטנה אחת היה יכול לעשות בה שימוש כלשהו, לאפשר לעצמו אולי לנסות רק עוד פעם אחת.

אבל אין שם כלי נשק כאלו. הפועלים המזויפים לא השאירו אפילו חרב אחת דקיקה ברשותם של החיילים. רק הפועלים עצמם נותרו חמושים. הם וברול שמצמיד עדיין את הפיגיון הזעיר והקטלני לצווארו.

מולו מתמקדים הנכבדים בהברות היוצאות מפיו של שלוואן, אל מול פניו עסוקים שומרי ראשו של יוסף בהפניית כלי נשקם אל הנסיך לשעבר, ואפילו אלו המקיפים אותו מביטים במחזה כשעיניהם קרועות ונשקם רפוי מעט.

שיניו של איסתרק נושכות את לשונו, פוצעות את הבשר הרך כמעט עד זוב דם. בסטיאן קלע מוכשר, קלע מוכשר מאד. ואת הפעמים בהן הטיל פגיון וגם פגע – יהיה קשה למדי לספור.

אבל גם לו היה פגיון בידי המשוחררות של בסטיאן, גם לו היה מצליח להשיג לעצמו סכין שכזאת – היה עדיין זקוק להסחת דעת טובה מאד כדי להצליח לזרוק וגם לפגוע.

לאט הוא בולע שוב, מתעלם ממבטו הנעוץ של בסטיאן, ומעביר את עיניו באיטיות לאורכה של בימת הנכבדים אל המקום בו היה יושב מיכאל לו היה נשאר כאן.

אבל במקומו הוא מוצא רק את כיסאו הריק של פנרס, מנוקד בכתמי דם גדולים שהספיקו כבר להתכהות.

הוא מעפעף, מנסה לסלק ממוחו את דמותו של מחנכו, האיש אותו הכיר כמעט מיום עמדו על דעתו, ואותו ראה גם במוחו. וכיוון שעל אף כל שליטתו העצמית, מתעקשת להבהב למולו תמונת פניו האחרונה של פנרס, הוא בוחר להשפיל את עיניו אל שוליה הארגמניים של המפה המפוארת.

פנרס האמין בו. ולא רק מן השפה לחוץ. האמין בכל ליבו שהנער שהוטל עליו לחנך שנים רבות קודם לכן, מתאים למלוך על הארץ הזאת. יכול להביא לה שלוה, אושר אמיתי, וגם תקווה.

אבל למרות שבמוחו עולים כעת כל אותם אלו שנתנו בו אמון, ולמרות שהם נאבקים להזכיר לו כי אין טוב ממנו למלוכה – הוא יודע היטב שהם כולם חכמים, נבונים וצודקים. וגם תירוצים. תירוצים יפים עד מאד.

גם לו היה כאן מיכאל, לא היו יכולים לשוחח באין מפריע. אבל גם אם היו יכולים לעשות זאת, לא בטוח איסתרק כלל שהיו נצרכים למילות פרידה או למשפטים

ארוכים של סיכום, אם עשו זאת רק כשעתיים לפני, בכר הדשא הריחני המקיף את ארמונו של המושל.

הוא וויתר על המלוכה הזאת קצת לפני שזינק ברול והצמיד את הפגיון לצווארו.

וויתר עליה ברגע בו ביקש ממייכאל לקחת אותה אם לא יצליחו להחזיר את כוור לאותם ימי שלוה אבודים. ואם וויתר עליה כבר, ומייכאל איננו כאן – גם אם ימות במהלכו של הניסיון הזה לא ישנה הדבר לכוזר האמיתית, כל עוד תוכל הארץ לשרוד.

אם חזר מהשבי רק כדי לקחת את הכתר מידיו של אדם שרצח אנשים תמימים כדי להפוך למלך – אולי אכן שייך התפקיד רק לו, אבל אם ניהלו האנשים היושבים על הבמה הזאת מלחמת אחים כואבת רק כדי לא להביא את קסמיו של הפלאט הנה – הוא אינו טוב מהם במאומה כדי שימשיך למלוך על הארץ הזאת גם במחיר חייהם, ועל דמם המבעבע.

לא מעט חיילים פזורים ביציעים. לא מעט חיילים פזורים גם באינה. כוח צבאי איכותי ומובחר שיוכל בקלות יחסית, לו רק יוסר האיום מחייו שלו, להשיב מלחמה בחזרה. ועל אף שסביר להניח כי ההתנגדות לפלוגה האיכותית שהביא יוסף עימו תגבה מהם מחיר דמים כבד, ברור לו היטב כי אלמלא היה כאן היו יכולים אולי גם לנצח.

ורק חייו מונעים מהם לעשות זאת. רק עמידתו על הבמה הזאת מוקף חיילים – מונעת מהם את הסיכוי לחיות. רק חייו ותפקידו כמלך כוור לוקחים מהם כעת את היכולת לאפשר לארץ הזאת לשרוד.

כואב להכיר בגודל האמיתי שלך. כואב וגם שורף להודות שהעולם שרד הרבה לפני שבאת ויישאר לעמוד גם אחריך – אפילו אם תלך מכאן לתמיד. ועיניו של איסטרק צורבות פתאום למרות השמש החמה.

רגע ארוך חולף עליו כך ללא תנועה, שקט ואיטי מאד. ולמרות שקולו של שלוואן נשמע ברור מאד ברקע, הוא לא מצליח להבין את מילותיו ולהעניק למשפטיו הגיון כלשהו. אבל אז דוחף בנו השלישי של יוסף את אחד החיילים המחזיקים בו, נאבק להשתחרר מאחיזתם הלופתת. ואיסטרק, ריאותיו מתכווצות, מנצל את הסחת הדעת כדי להפנות את מבטו חזרה לעברו של שר הצבא הכבול.

אין לו דרך לתקשר עם בסטיאן. אפילו תנועת העיניים, על אף שהיא עדינה מאד, יכולה להתגלות בקלות בידי החיילים המקיפים אותם לו רק יסירו את עיניהם מנסיך כוזר החדשה שעל הרחבה.

אבל איסטרק סומך על בסטיאן. רוצה להאמין שגם הוא מנחש כעת את התוכנית שבראשו. ומלבד זאת, אין לו באמת כבר מה להפסיד.

לומר שהוא טוב יחסית בהעמדת פנים יהיה צנוע למדי. הוא טוב מאד, מיומן להפליא אפילו, ועל אף שהדקות שחלפו עליו מאז עלה על הבמה המעוטרת יכולות בהחלט להימנות על הרגעים הגרועים בחייו – הוא יכול לשער כי על פניו קיימת עדיין מסכת השלווה הרגילה שלו, לכל הפחות שכבה דקיקה וקפואה שלה.

אבל לרגע אחד ארוך הוא עדיין לא נע. ומול עיניו, מהירות כאילו היו עדר סוסים דוהרים, חולפות תמונות מטושטשות בחלקן וחדות פרטים לעיתים, טובעות בבלייל צבעים, קולות וריחות.

צחוק של רעואל. חיוך אחד של הלה. מבטיהם נותני האמון של בנימין וליסיה.

הוא לא רוצה למות.

זאת מחשבה מוזרה. מוזרה ונוראית גם יחד. אבל היא שם. חדה, ברורה וכואבת. מהדהדת במוחו בדיוק כשם שהדהדה בנקרת באטר החשוכה, על מצע העלים הפריכים אליו השליכו אותו זמבא ופסט, ומול חשכונו של המוות אותו פגש מפעם לפעם בקרבות בשנים האחרונות.

את כל אשר לו ייתן איש בעד נפשו אמר כבר השטן. ומה משנה אם מלך הוא או עבד, אם עשיר הוא או עני. וגם אם חיכית לו למוות כל ימי חייו או רק נמלטת ממנו בלילות ובימים, כשמגיע אותו מלאך לגבות את חובו – נראה כי שווים הם כולם לפניו, ברצונם הפשוט לחיים.

מעליו זורחת השמש עדיין, והיא יפה ורכה ומאירה מאד. לצידו מקשיבים האנשים בשתיקה המומה לגילוייו של שלוואן על שהתרחש בכוזר שבע שנים תמימות קודם לכן. ועל אף שהוא בטוח שרובם הגדול חפץ לדעת את האמת, ולמרות שהוא חושב שחלק לא קטן מהם יהיה מוכן לעשות הרבה בעבורה – הוא תוהה לעצמו האם גם יוכלו להסכים לעובדה הכואבת, כי אולי למרות הכול לא ידעו אותה לעולם.

אבל בין כך ובין כך הוא עתיד למות. היום, מחר, אולי בעוד כמה שעות.

יוסף הרי לא הגיע הנה ללא מחשבה או תכנון. וגם אם לא ברור לו כיצד חישב בדעתו מלכה של כוזר החדשה לנצח את מלכות המוות שטווה לשניהם גם יחד – הוא יודע היטב כי הוא אינו האיש שיניח לעצמו למות בטרם יעשה זאת אויבו שלו.

לרגע אחד ארוך הוא רק רוצה לעצור את הזמן. לתת לשמש לנוח בשמיים כשם שנחה אלפי שנים קודם לכן בגבעון. להניח לאוויר החולף כעת בריאותיו רק לעמוד שם, לחיות את גופו לעוד רגע אחד ארוך.

אחזתו של ברול בסכין רפויה למדי, הוא יכול להרגיש זאת. אבל החיילים שסביבו מאומנים היטב וגם חרבותיהם חדות ויעילות מאד. ועל אף שהוא יכול לשער כי ניתנה להם ההוראה לשמור עליו בחיים – הוא יודע היטב שאינו יכול לסמוך שלא יעשו שימוש באינסטינקטים עליהם התאמנו כל השנים, בטרם יבינו שכווננו אינה לתקוף.

מאחורי שפתיו החתומות נדחקת לשונו של איסתרק אל החור הישן ההוא שבשיניו, וגרונו כואב מאד פתאום כשהוא בולע. לאט, כששפתיו מהודקות והוא שומר על כתפיו ישרות מאד, הוא שואף אל ריאותיו מהאוויר הקריר והבשום הממלא את אזור הטקס, ואז שולח את מרפקו בבת אחת לעבר בטנו של ברול, בעוד ידו השנייה נשלחת אל פרק ידו, חובטת בו בחוזקה, ומעיפה את הפגיון הממורק בקשת גדולה וישירה לעברו של המקום בו יושב בסטיאן.

זה עובד.

בדיוק כפי שצפה, התנועה החדה והמפתיעה גורמת לחיילים המקיפים אותו לזנח לעברו כשחרבותיהם מכוונות לעברו, ובעוד ברול צונח על הבמה כשהוא גונח בכאב, מבחינים גם חבריהם המשגיחים על שאר חלקיה של הבמה בהתרחשות, ורצים לעברם כשהם שולפים את חרבותיהם.

ואז פוגע אחד הלהבים הנוצצים בגופו, חודר את העור וננעץ בבשר. והכאב משתק את נשימתו ומהמם אותו כל כך, עד שמפל כוכבים נוצץ ומזור מסנוור את שדה ראייתו לרגע אחד ארוך. ובעוד הוא שומע את צעקתו של האביר דיליאבר כשהיא רחוקה ומעומעמת למדי מאוזניו, נשלחות כמה זוגות ידיים אל גבו, דוחפות אותו באחת מטה, ומצמידות אותו בכוח אל במת העץ הקשה.

לרגע אחד דומם העולם. ואז גל מים גבוה מידי, מתנפצים סביבו קולותיהם וצרחותיהם של האנשים שביציעים, מציפים את אוזניו ומאיימים להחריש אותן לרגע אחד ארוך. על גבו, הוא יכול לחוש זאת היטב, מוצמדת באחת ברכו של אחד הפועלים, דוחפת אותו חזק יותר אל הבמה וגורמת לו לנשום בלית ברירה את ניחוחם העתיק של קורות האלון.

זהו ריח מוכר למדי. עצי, פריך וגולמי. ולמרות שהבמה אינה מכוסה עלים אדמדמים ורטובים, מזכיר ריח הסתיו הטחוב העולה ממנה לאיסתרק את אותו

מרוץ עתיק ברחובות יוספאר, עת גילה כי על אדמתה של כוזר עצמה משימים זרים את אביו החולה ללעג.

אבל למרות משקלה של הברך המצמידה אותו אל הבמה, ועל אף שבלייל הקולות והדם הזורם מגופו מסחררים את ראשו, מצליח חיוך קטן וזעיר להרים מעט את זוויותיו של שפתיו. כי בעוד החיילים הגוהרים מעליו עסוקים בלוודא שהוא אינו יכול לזוז אפילו במעט – נותרת פיסה קטנה משדה ראייתו ריקה ופנויה. חלל זעיר בו נכנס אוויר ואור, והוא גדול מספיק בשביל שיצליח לראות כיצד מתרומם בסטיאן מקאן ממקומו שעל הבמה, ניצוצות זוהרים ניתזים משריונו הזהוב באור השמש הבהיר, וידו האחת אוחזת היטב באותו הפגיון הכסוף.

הוא קלע מוכשר, קלע מוכשר מאד. בסטיאן יודע זאת באופן ברור למדי גם מבלי להיות אדם גאה במיוחד. וכמו אז, בדיוק כמו באולם הסייף מול מהללאל – הוא יודע היטב כי הוא יכול לזרוק פגיון ולפגוע במטרה אפילו כשעיניו עצומות.

ולמרות שגם הקלע המוכשר ביותר זקוק לזמן, ומקום, וזווית הגיונית. ועל אף שהבמה מוגבהת מעט מהכרכרה ומיקומו עליה נמוך – בטוח בסטיאן שהוא יכול לזרוק פגיון גם מהמיקום הזה.

לפניו מוסחים החיילים השומרים כולם. מפנים את מבטם ונשקם אל איסתרק והחיילים הנאבקים. ובעוד הם, יחד עם הקהל הרועש, יוסף והחיילים המקיפים אותו נועצים את עיניהם באותה ההתרחשות – לא משגיח אף אחד כלל בפגיון הקטן שנעלם מן העין בזמן בו היכה איסתרק את העבד המורד.

מולו נעים האנשים ברעש, מאחוריו מהדהדות קריאות הזעם של חיילי משמר הארמון הכבולים, אבל סביבו ישנו רק שקט. ואין אף אחד שישיג או ישים לב כי שר צבא כוזר עצמו יושב עדיין על הבמה כשבידו האחת אחוז היטב כלי נשק.

זה תזמון מושלם. רגע נדיר שלא יחזור ככל הנראה יותר. והוא לא צריך כישרון גדול מידי או מחשבה חדה במיוחד כדי להבין מה התכוון המלך שיעשה עם הפגיון הממורט המונח כעת בידו.

אבל גם אולה עומד שם.

קרוב מדי אל המטרה הצופה בכישלון תקיפתו של מלך כוזר האחת בחיך, רחוק בשביל שיוכל לסמוך על דיוקה של השלכתו למרות הזווית הקשה, וידו רועדת פתאום כשהוא מבין את משמעותה של העובדה הזאת.

בקרב הראשון בחייו למד בסטיאן עד כמה גמישה היא הגדרתו של הזמן.

שם בין גופות חבריו, כשחרבו מתנופפת לכל עבר והדם השוצף בעורקיו מונע ממנו להרגיש את המכות שספג גופו, הבין כיצד פועל הזמן לפעמים. איך הוא הופך ברגעים המעטים בהם מתפרץ הגהנום אל האדמה לארוך, איטי עד כדי שיגעון, וקפוא כל כך עד שלעיתים נדמה כאילו אינו זז בכלל.

וגם עכשיו הוא מרגיש זאת. מודע עד כאב לכל חלקיק קטן בזמן העובר מאז נחת הפגיון אותו העיף המלך בדיוקנות אל תוך ידיו.

מגע העץ החלקלק של הקת בידו הלחה, רפרופה הקריר של הרוח על הזיעה המרטיבה את מצחו, נשימתו שהופכת פתאום איטית וכבדה, וגופו שכמו מאליו החל מניע עצמו באותן תנועות מוכרות מאד.

גם אם האנשים שעל הבמה אינם משגיחים כעת בידיו המשוחררות, הוא לא יכול להתרומם אפילו כמעט מבלי לחשוף את עצמו לפגיעתם של הקשתים שבראש היציעים. אבל הוא גם אינו יכול לזרוק את הסכין מהמיקום הזה מבלי לסכן את אולה באופן כמעט וודאי, וגם העובדה הזאת פשוטה וברורה מידי.

לרגע אחד קצרצר נעצרת גם נשימתו, ואיתה, כאילו עצר מישהו את הזמן – קופא העולם שסביבו, נמס ונעלם, משאיר רק את פניו של אולה מולו. הילד, הנער,

האיש. שגידל, שחינך, שאהב. ששלח אל הקרבות מבלי למצמץ. שחיכה לו בכל פעם עד שישוב.

גרם המדרגות המעוטר בו עמד כשבישר לאולה על אירוסיו החשאיים - מבזיק פתאום לתודעתו, ואיתו גם אותן מילים שקטות בהן בישר לו כי עליו לחזור אל גדרו.

לפעמים פשוט אין ברירה אחרת.

סביבו הופכים פתאום האנשים חסרי משמעות, כאילו היו כתמים מטושטשים וחסרי צבע. ורק הד מוזר, ערפילי ועמום, נשאר מבליל הצווחות והקולות בהן נמלא האוויר קודם, נוגע באוזניו ולא מצליח לחדור אל מוחו כלל.

לאט הוא מכריח את סרעפתו להתכווץ, מרגיש את חזהו מתרחב כשריאותיו מתמלאות אוויר קר, חריף וצורב. ואז מתרומם למלוא גובהו על הבמה הגדולה באחת.

ידו האוחזת בסכין נמתחת כאילו הופעלה בידי זר, בעוד רגלו האחת נשלחת הצידה לתמיכה. בגבו, הוא יכול להרגיש זאת היטב, מתכווצים השרירים הקטנים המכניסים את גופו לקראת אותה פעולה מוכרת כל כך, וכתפיו נמשכות אחורה כשהוא משליך את הסכין באותו דיוק עליו התפאר כל השנים קדימה.

בוהק מתכתי, חד וכסוף, העושה את דרכו ישירות לעברו של האדם שהפך אותו לשר הצבא הראשון בכוזר המפקד על מלחמת אחים, ואל האיש אותו החשיב כבנו למעלה מתריסר שנים.

רק שבריר שנייה לוקח ממנו הזמן כדי להשליך את הפגיון, שבריר זעיר אחד. ואז כאילו הוסר הסכר על נהר שוצף וגועש במיוחד, חוזרים הקולות הרועשים שסביבו וחובטים באוזניו כאילו היו פטישים כבדים במיוחד.

מולו מבחינים החיילים שסביב הכרכרה בהבזק הכסוף החותך את האוויר לכיוונם, וידיהם נשלחות באינסטינקט לכוונו של האיש עליו נשבעו להגן. אבל שבריר השנייה הקריטי חלף כבר.

בדיוק למולו מגיע הפגיון אל מטרתו, פוגע בצווארו של מלכה של כוזר החדשה, וננעץ כמעט בשלמותו במקום בו מתחברות כתפיו עם ראשו.

לרגע אחד קצר רואה בסטיאן את עיניו של יוסף המתמקדות בו פתאום, מתכווצות מעט כשהוא מנסה לפענח את פשרו של הרגע האחרון, ואז הן מטיילות מטה אל גופו ומתרחבות אט אט כשהן פוגשות את פיסת העץ החומה המזדקרת מצווארו. לרגע אחד קצר.

כי מיד אחר כך מבזיק חץ מטושטש אחד ארוך אל מול פניו, חודר דרך הרווח הצר שבין השריון הזהוב לכתפו ופוגע בחזהו.

לפעמים כל שנחוץ הוא חץ אחד כדי להרוג. טיפת מים שקופה ובודד, כדי לגרום לגביע להציף את סביבותיו. מילה אחת שלא במקום כדי להרוס חיים שלמים.

למן הרגע בו הוצב מלפניו של יוסף כאילו הפך אולה לצופה מהצד. כביכול היה זה אדם אחר שעמד שם במקומו. מנותק, שאינו קשור לכלום ואינו דואג כלל. שרק מביט קדימה ועיניו שקטות, צופה איך מוכנעת הממלכה אותה אהב צעד אחד צעד.

וגם כשהופיע שלואן מולו, גם כשהאזין למילותיו ושמע את נשימותיו הכבדות של יוסף מאחוריו – המשיך להביט בו, במנשה קפחבר, ובשניים מידי המלך שהופיעו פתאום מאחוריו – כאילו לא הכיר מעולם אף אחד מהם.

אולי לכן הוא מופתע כשנשמעות הצרחות מכיוונה של הבמה. אולי לכן לוקח לו שבריר שנייה אחד מיותר להגיב למראהו של ההבזק הכסוף העושה את דרכו

לכיוונו. אולי לכן אפילו לצעוק הוא לא מספיק כשמגיעה הסכין אל יעדה הקרוב אליו עד מאד.

לשבריר שנייה אחד קצר הוא רק ממצמץ, מנסה לנקות את מוחו משרידיו של ההלם, ואז חודרת משמעותו של הרגע למחשבתו.

באחת הוא מרים את עיניו אל הבמה, מחפש את האדם היחיד שיכול להשליך פגיון בדיוקנות שכזאת, את האיש שלימד אותו איך לעשות זאת כשעוד היה ילד – בדיוק בזמן כדי לראות איך פוגע חץ אפרפר, בודד בגופו של שר המלחמה ומפיל אותו אל הבמה.

לרגע אחד שקט העולם שסביבו, כאילו סתם מישהו את אוזניו בכוח ומילא אותן באבק. ואז מתפרץ בבת אחת הגהנום מעליו בבליל של קולות צרחות וחיצים אפורים.

מאחוריו קורס מלך כוזר החדשה אל האדמה, ומייד אחר כך נדחף גם גופו, צונח לצידו של יוסף, כשהשומרים מנסים לגונן בגופם על מלכם.

אבל המרחק הקצר בינו לבין יוסף, ועיניו הקפואות של מלך כוזר החדשה – מבשרים לאולה כי אחרו את המועד.

את אוזניו מחרישות צרחותיהם של האנשים, מעל ראשו מפלחות את האוויר שריקותיהם של החיצים. אבל דווקא הכאוס הנורא הוא זה שמסייע לו יותר מכל.

הפגיון עדיין נעוץ בצווארו של יוסף. מוכתם בדם כהה. אבל שיניו של אולה טובות מספיק בשביל לשלוף באמצעותן את הסכין הקצרה ולחתוך את החבלים שעל ידיו. ועד שמתרוממים החיילים מתנוחתם המגוננת ונפנים לראות את הנזק שנעשה – כבר אוחת ידו בחרבו של מלך כוזר החדשה המת.

הם רבים ממנו החיילים. הם מקיפים אותו כשחרכותיהם מורמות. אבל מראה גופו הקורס של דודו עומד מול עדיין מול עיניו של אולה, דורש ממנו להילחם כאילו לא ידע שאין כמעט סיכוי.

אין לו מושג אם שרד המלך איסתרק את פציעתו. אין לו מושג האם עדיין אביו בחיים. הוא אפילו אינו יודע האם הצליחו האזרחים שבראש היציעים לטפס מעלה ולגבור על הקשתים.

כל שיש בידו הינו חרב. חדה, דקיקה ומושחזת. והוא עושה בה את השימוש הקטלני ביותר שעשה מעולם.

הוא אינו שם לב את מי הוא פוצע, אינו מבחין כמה עוד נותרו מקיפים אותו. ורק כשאחת החרכות מצליחה לצבוע את ידו באדום הוא מבחין בקנז, אמציה ושלוואן הנלחמים לצידו כאילו אומנו למעמד הזה מאז ומעולם.

הוא לא מצליח לראות מה קורה על הבמה. הוא אפילו לא בטוח ששריקותיהם של החיצים התמעטו מאז פגע הפגיון ביוסף, אבל למרות שראשו כבר מסוחרר מהקרב ועיניו מטושטשות מזיעה ואבק – הוא מצליח להרגיש פתאום את מגעה של הרוח על פניו העייפות, מרענן כאילו היה אוויר נקי לגשימה.

אולי לפעמים נחוצה רק בחירה אחת בודדת כדי להפר מאזן של אימה.

פרק 26

לפעמים זה בסך הכול עניין של מתמטיקה פשוטה.

בהתחלה אתם די שווים, אתה והאויב שלך. מי יותר, מי פחות. מחכים אחד מול השני באדישות, סופרים דקות עד שאחד מכם יעז סוף סוף לקחת את סיכון.

ואז, מה לעשות, אתם לא שווים. כי הוא לקח סיכון, האויב. אתה לא. לקח את הסוסים כולם איתו למרוץ שחוזרים ממנו עטורי ניצחון.

אז הוא אולי ינצח, האויב שלך. אתה הרי לא היית מוכן. יכניע אותך עד שתתחנן לנשימה אחת של הפסקה. יצחק כל הדרך אל הפסגה כשיספור את השלל. אולי ידרוך באדישות על כל מה שבנית בעמל של שנים.

או שלא. אולי הוא דווקא יפסיד. אולי התוכנית המפוארת שלו תקרוס בקול רעש גדול, גם זה הרי קורה לפעמים.

אבל אז הוא אף פעם לא יוכל לחזור אל נקודת ההתחלה, אף פעם לא יוכל לשחזר את רגעי השקט שהיו נחלת שניכם. הרי כשיצא אל הקרב הזה העניק לך במו ידיו את הסיכוי הקטן לנצח.

האוויר סביב אולה רועד, רוטט כמעט מצעקות וצווחות. ולמרות שהלחימה המתנהלת סביבו גובה ממנו כל פירור כוח, מרפרפת המחשבה הזאת במוחו, מעלה את התהיה איך לקח יוסף את הסיכון הזה כשהביא את כל שיש לו למרוץ האחרון.

כי הרי כבר עכשיו מתחיל להתברר מאזן הכוחות האמיתי.

בלעדי האיום על חייו של מלך כוזר האחת וללא יוסף עצמו – חוזר המאבק להיות עניין פשוט של כמויות.

מעליו, הוסר כבר איום הקשתים. כנראה במו ידיהם של האנשים הזועמים, שטיפסו מעלה מעלה אחוזי טירוף וכעס אל מול תבוסתו של המלך ושר צבא כוזר גם יחד. אבל מחוץ ליציעים רועש עדיין האוויר בשאגות הקרב.

בידו, נראית לו חרבו כאילו היה נעה בכוחות עצמה בלבד, ורק יתרון ההתמדה מונע בעדה לעצור. אבל בזווית עינו הוא מצליח פתאום לזהות את צבע מדיהם המוכר של חיילי הגדוד השני, שוצף דרך הפתחים הגדולים בבלייל צעקות וקולות, וכמות החיילים העושה את דרכה פנימה – נוסכת באבריו חיות חדשה.

חיילי ההוסטרס יודעים כלוחמים אמיצים מאין כמותם, אבל למרות שהם נחושים תמיד להיאבק בכל דרך שהיא – הוא מאמין שהם גם חכמים מספיק כדי להבין את המהפך הקיצוני במצבם. ובעוד אלו שבחוץ הצליחו ככל הנראה להימלט כבר לשטחיה של כוזר האחרת, נראה כי חבריהם הנותרים שסביב מתחילים להבין שעדיפה כניעה משפילה, על פני מוות חסר תועלת בקרב מול מאות.

אחד אחרי השני הם עוצרים מתנועתם, קופאים על הרחבה הגדולה עליה הם מפוזרים, ואז מפילים את כלי נשקם על האדמה בצלצול מתכתי, ומרימים את ידיהם מעלה באיטיות.

לא מעט מהחיילים אפורי המדים שהביא איתו יוסף כבר נפצעו או נפלו בקרב, אבל עדיין ישנם רבים מהם הפזורים סביב, ומחזה כניעתם האחיד גורם לרעש העצום לשקוט מעט לכמה שניות ארוכות, ולאנשים ההיסטריים שעל היציעים להפסיק לרגע מצעקותיהם הבלתי פוסקות.

זה מראה סוריאליסטי. מחזה שלו היה לאולה זמן היה מתעכב קצת על משמעותו, חושב על אותם אלו שהכריחו את חיילי משמר הארמון לוותר על נשקם בקור רוח, ועכשיו נדחפות ברכיהם אל האדמה הקשה.

אבל אין לו זמן פנוי עכשיו. אין לו זמן גם לפרצופים המוכרים שהחלו מקיפים את הכרכה המפוארת בצעקות וקריאות.

ומכיוון שעניו הקפואות של יוסף, מראה הדם הקרוש על צווארו והפגיון הזרוק – עושים עבורו את העבודה ממילא, הוא ממלמל מילת התנצלות, עוקף את ההתקהלות וחותר קדימה אל הבמה העמוסה.

אבל את הדרך לבמת הטקס חוסמות כבר שורות ארוכות של לוחמים בעלי ציוד קרבי מלא, ומגיני נחושת שמבריקים מאד לאור השמש הכתום. ואולה נעשה מודע מאד פתאום לפניו המרוחות באבק וצבע הסוואה כהה.

באינסטינקט שמזמן התרגל אליו הוא שולח את ידו אל צווארו, מנסה למשש את פיסת המתכת הדקה שנמצאת שם תמיד, ונשימתו נקטעת בשאיפה חדה אחת כשהוא נזכר ברגע בו לקח אותה יוסף מידו שלו.

על מדרגות הבמה נחפזים חובשים צבאיים, וקצינים במדי משמר הארמון יוצרים חומה צפופה כשהם מאפשרים לכוח המחלף לפנות את נכבדיה של כוזר אל כניסת

הפועלים שמאחורי הבמה. אבל אולה נחוש מידי לזהות את אביו המאמץ בסערת האנושית הזאת בשביל לסגת אחורה.

רגע אחד הוא עוצר על מקומו ללא תנועה, ואז מסתובב חזרה לכוון ממנו בא, עושה את דרכו במהירות אל היציעים המתרוקנים.

באירועים כמו אלו, עד כמה שזכור לו, פזורים תמיד בין היציעים ועל רחבת הכניסה – כדי מים גדולים לשימוש החוגגים. ולמרות שגם בפנים נקיות לא כדאי להסתובב סביב חיילים דרוכים עד קצה גבול היכולת במדים קרועים – סבור אולה כי מראהו מוכר מספיק בשביל לספק לו הגנה יעילה מולם.

הכד נמצא לבסוף, ואיתו גם דגל קרוע שנראה נקי למדי. ולמרות שהמים חמימים לאחר שעמדו שעות ארוכות תחת שמש חזקה וקופחת – מרענן נוזל החיים את פניו כאילו היה אוויר נקי לנשימה.

"הוא חי, הוד מלכותו", אומר פתאום מישהו לידו, גורם לו להזדקף במהירות ולמחות במהירות את טיפות המים מפניו בחד הגס.

"חי", הוא חוזר לאט, מרים את עיניו אל גלימה פשוטה מוכתמת ארגמן כהה, שמתגלית כאחד מידידו המונדרים של המלך. "חי", הוא אומר שוב ואז מטלטל את ראשו: "אתה בטוח?"

"הוא נפצע בידו", נושף אמציה, חרבו עדיין מוחזקת היטב בידו, "אחרי שמקאן הרג את יוסף, והאנשים שעלו על המחצלות הפילו את הקשתים – החיילים שסביבו נכנעו מהר מאוד לשומרים שהקיפו אותם על הבמה".

זה הגיוני למדי. הגיוני בהתחשב בכך שגם בידים קשורות יכולים חיילי משמר הארמון לעשות הרבה מאד, אם רק אין איום המונע מהם לנסות להשיב מלחמה.

לרגע סוקר אותו אולה, מנסה לסנן את מחשבותיו הרותחות, ומכל המילים הסוערות שבראשו הוא בוחר לומר: "אתה פצוע".

לאט משפיל אמציה את עיניו אל גופו, סוקר את הדם המטפטף מרגלו. "כן", הוא אומר, מטה את ראשה הצידה, "עזרתי קצת שמה".

זאת לא נראית פציעה קשה, מצד שני זאת גם לא נראית רק שריטה קלה. אבל אולה מוצא עצמו ממלמל מילת התנצלות כלשהי כשהוא עוקף את אמציה לכוון הבמה.

"פינו כבר את הדור שלך", אומר ידידו של המלך מאחוריו, קולו מעומעם מעט ברעש צעקות ההמון. "אין לך מה לחפש שם".

פינו?

לאט מסב אולה את פניו בחזרה, סוקר את המונדרי שמולו במבט ארוך.

"שר המלחמה", מבאר אמציה בקול שקט יותר, סוגר את המרחק ביניהם בצעד אחד. "הוא נפצע קשה אני חושב, החובשים שנכנסו לקחו אותו מייד דרך שער הפועלים שבדרום".

יזיעי האבן שמאחורי גבו של אמציה כבר ריקים ברובם, הקהל הענק שצפה מרעיד בהצגה הגדולה שארגן עבורם יוסף ניצל כנראה ביעילות רבה את הדקות האחרונות כדי להימלט החוצה. אבל מעל המושבים, על עמודי עץ גבוהים ומחודדים, מתנוססים עדיין דגלי התכלת של הממלכה, נרעדים ברוח בין הערביים הקרירה על רקע שמים צהבהבים.

"תודה", הוא אומר לבסוף, בין השאר מפני שאין במוחו אף מילה מתאימה יותר לומר. "אני אלך לשם עכשיו", אבל רגע ארוך הוא עדיין לא נע, בוהה בידיד המלך השותק שמולו, ואז מוסיף: "כדאי שתיתן למישהו לחבוש את הרגל שלך".

שפתיו של אמציה מתכווצות קצת כשהוא מעביר את עיניו על ידו של אולה שדם קרוש צובע אותה: "אולי כדאי שגם אתה, אקסידטור", הוא ממליץ בחביבות, מצדיע, ואז צולע משם.

מעליו החלו כבר השמים מחליפים צבעים, משנים את צבעם לתכול עמוק יותר, כהה. סביבו מסתחררים ברוח הקרירה עלים צהובים, כמושים. ומולו, על שפתו של הנהר הנוצץ, מקימים חיילים במרץ שורה ארוכה של אוהלי חירום גדולים, יציבים.

כשמוחו ריק ממחשבות הוא עוקף את נחיל ההמון הזורם, וכשליבו יבש מאד הוא משתמש בידע שרכש שנים ספורות קודם לכן באזור הזה של הגבול, כדי להגיע במהירות אל אוהל הבר הכהה שעל ראשו מתנוסס גם דגל תלתן ירוק לצד התכול המרעיד.

מחוץ לאוהל המפקדה הזמנית ישנם עשרה שומרים לפחות, דרוכים כאילו שהו בשטח אויב, אולי לא כאילו – בצדה הצפוני של הגדה, קרוב יותר לאזור היציעים, עדיין מתחוללים קרבות כניעה אחרונים, בודדים.

“מה קרה לו?” הוא שואל כשהוא מגיע אל שורת השומרים הדוממת, וקולו מעשי עד כדי קיפאון לאוזניו.

הם מזהים אותו החיילים. אפשר להבין זאת בבירור לפי עיניהם המתרחכות קצת, ותנועת ידם הנחפזת כשהם ממהרים להתיישר ולהצדיע, אבל למרות הזיהוי הוודאי הם שותקים כולם.

קר ליד האוהל, קר ומאובק. והאדמה מלאה קוצים קטנים ועלים שבורים.

“באנם?” לאט מפנה אולה את ראשו אל מפקדה של חולית השומרים השקטה ששירת פעם תחת פיקודו.

“פציעת חזה”, קולו של החייל הצעיר חורק כשהוא מבין שאין לו ברירה, “הרופא כבר כאן, המפקד”.

חם לאולה. חם למרות הרוח הקרה והעוקצנית. והאוויר החריף שהוא שואף צורב את ריאותיו.

מולו מתבדרות יריעות אוהל הפיקוד הזמני, מתנופפות ברוח העזה כאילו קיבלו חיים משלהן.

הם מתלבטים ביניהם האם לאפשר לו להיכנס, החלפת המבטים ביניהם לא מותירה לו ספק, אבל תנועת יד אחת של מפקדם גורמת להם להשפיל את כלי נשקם ולנוע לצדדים.

בתוך האוהל כבר שולטת האפלולית, בניגוד לזוהרה העמום של השמש בחוץ, והוא ממצמץ מספר פעמים לפני שהוא מצליח להבחין בצלליות הנעות בפנים.

ראשון הוא רואה את סגנו של דודו. שעון על אחד מעמודי האוהל, פניו קפואות והוא מביט בו כאילו הוא אינו מזהה אותו, ומאחורי כתפיו מתהלכות דמויות אפלוליות נוספות.

אולי קצינים, אולי חובשים, אולי אנשים שהכיר עד אתמול. אבל עכשיו נראים לו כולם פתאום כאילו היו חסרי צבע וגם פנים.

הם נעים הצידה כשהם מזהים אותו, מפנים לו את הדרך קדימה, משפילים את ראשם כשהם מאפשרים לו להתקרב אל מיטת השדה הפשוטה עליה שוכב שר צבא כוזר הפצוע.

גרונו של אולה שורף, צורב עד כדי תחושת מחנק. לגדול בבית מקאן מיום עומדך על דעתך ולקרוא לצבא ביתך השני – מכין אותך לראות מוות מהסוג הלא נחמד.

מוזר לחלק מוות לקטגוריות, אבל כמו כל דבר בחיים מסתבר שגם כאן יש מחלקות. יש מיתות משונות, אכזריות, כאלו שבני אנוש רגילים אינם יכולים להעלות על הדעת. ויש מיתות של זקנים ישישים בחברת בני משפחה אוהבים

ודומעים. יש מוות של שדות גבול חשוכים ווידוי שאפילו אותו לא תמיד יש זמן לומר, ויש מוות עלוב של חדלי אישים. יש עוד הרבה סוגים בוודאי, שונים ומשונים, ונראה לו שהרבה מתוכם כבר טעם בשנות חייו הלא ארוכות.

ואיך יסווג את זאת האחרונה?

סגנו של דודו מבחין בו סוף סוף, מתנתק מהעמוד כשהוא מנסה להשלים לו במשפטים קצרים את מצבו של שר המלחמה. אבל מילותיו מהירות ונחפזות, מצליחות רק לעבור את מסך קרומי השמיעה, ונתקעות בין מוחו לליבו כאילו היו אבני חצץ דוקרות.

אין לאולה צורך בהכשרתו הרפואית הבסיסית, אין לו גם צורך במבע פניו של הרופא שלצידה השני של המיטה. לא כשהשנים הארוכות בגבול לימדו אותו בדרכן המפורטת איך נראה אדם בשעותיו האחרונות. ואותו ניסיון עצוב מאפשר לו גם להבין את משמעותו של החלק החבוש בחזהו של דודו שאינו עולה וגם לא יורד.

“אבא”, הוא לוחש, כורע על ברכו לצד המיטה. זה מוזר, אבל כאילו התכוונן לרגע הזה כל חייו, מרגישה המילה הזאת בפיו טבעית כל כך. בדיוק כמו הפעם ההיא בה בחר לפנות איתה אל דודו בפעם הראשונה.

לאט נפקחות עיניו של בסטיאן, בוהות לרגע אחד ארוך בחלל האפלולי, ואז הן מתמקדות בפניו בערנות מפתיעה.

“אולה”, הוא לוחש, כאילו היה הדבר פשוט וברור כל כך, “באת”.

“באתי”, מאשר אולה, וקולו להפתעתו, יציב למדי.

“אבירים”, מתאמץ דודו להגות את השם, “הוא הספיק לספר לך על אליצור?”

לאט שואף אולה את האוויר המחניק שבאוהל. כמה שעות עברו מאז ליל האתמול? כמה זמן חלף מאז עזב את המחנה האפלולי ואת שביליו הרטובים? שבועות, חודשים או אולי כבר שנים?

“כן”, הוא עונה, מתאמץ לבלוע את הגוש הכואב שבגרונו, “הוא סיפר לי”.

מבעד לחלון הקרוע בקיר הברד עוטפים כבר צללי ערב את איינה בגוון סגול קסום, משרים אפלולית רכה על האוהל, ומטשטשים את החיוורון העמוק שעל פניו של בסטיאן. אבל לסתו הנעולה של דודו מספרת לאולה יותר מכל על הכאב העז שמסבה לו פעולה החיים הבסיסית שמתאמצות עדיין ריאותיו לעשות.

“רציתי לומר לך, ילד”, אומר אביו המאמץ לבסוף, וקולו צרוד מאד, “רציתי לגלות לך מיד ברגע בו הגיע המידע על בגידתו ממנשה קפחבר – אבל תפקידו כסוכן כפול היה חשוב מידי בשביל שאאפשר לעצמי לעשות זאת”. הוא שואף שוב, משתעל שיעול שטוח מידי, ואור הלפידים הכתמתם שהחלו מדליקים המשרתים באוהל מדגיש עבור אולה את טיפות הדם הקטנות המצטברות בצידו שפתיו.

הנה הוא המנגנון הזה שבנה בעמל שנים. הקר. האדיש. המגן על הלב. אותו חלק במוח שיודע היטב שתם המשחק ונשלם. אותו חלק שיכול לכרוע כאן ולהתעלם מריח המוות, לדון בחיים שקדמו אליו כאילו יש איזשהו היגיון שיוכלו להיעלם כך ברגע אחד בודד.

מכוון הוא עוקב אחר נשימתו האיטית, השטוחה, של דודו. וידו מתאגרפת על הסדין הלבן בחוזקה.

“זה בסדר”, הוא אומר בקול שמנסה להיות שלו ויודע בוודאות שהוא נכשל בכך, “כנראה היה לטובה שלא ידעתי על כך מראש. עכשיו כל מה שחשוב הוא שתנوح”.

לאט מתעקמות שפתיו של דודו, מציגות לו גיחוך מוכר מידי, שחור. "אתה לא צריך לומר זאת", הוא מציין, וקולו על אף נשימתו הכבדה נשמע ברור מאד. "ראיתי מספיק בחיי כדי לדעת מתי מגיע זמנו של אדם".

האווהל דומם, שקט מאד. אבל מבחוץ, מתנגן ברכות בין קריאות החיילים, נשמע קול שירתם של הציפורים.

כמה שנים מחייו העביר בסטיאן בשדה הקרב? בכמה פצועים טיפל וכמה מתים קבר במו ידיו? וכמה עשיר הוא ניסיון חייו העצוב כדי שיבין את מצבו האמיתי מבלי להזדקק למילים מפורשות.

מאחורי שפתיו החתומות נושכות שיניו של אולה את לשונו, מכאיבות לו כאילו עקץ אותו נחש. אבל הוא אינו אומר כלום, רק ממשיך להביט קדימה. נאבק להשאיר את מבטו תלוי בעיניו של האיש שאהב אותו כמו בן כל אותן השנים, מספיק בשביל להקריב בעבורו את חייו.

רגע אחד עומד השקט ביניהם. עמוק מידי, עצוב. חשוף כאילו ידע בסטיאן היטב אילו מילים בחרו שניהם לשתוק.

"למה", לוחש אולה לבסוף, כאילו ביקש ליבו לוודא זאת בפעם האחרונה. "למה שלחת אותי בכל זאת אם ידעת שאליצור בוגד, לא היה פשוט יותר להעביר את התפקיד כולו לאברים?"

האווהל שקט, שקט מאד, על אף שמבחוץ נשמעות עדיין צעקות החיילים והחובשים הרבים. ולמרות שאולה יודע שיש עוד אנשים בחלל הדומם הזה באיזשהו מקום – הוא אינו מצליח להכיר בנוכחותם כלל עכשיו.

רגע חולף עליהם בשקט הזה, חרישי כמו אגם זוהר בשמש קיץ עייפה, ואז נמתחות מעט שפתיו היבשות של בסטיאן ולשונו החיורת מחליקה עליהן

בחולשה: "יכולתי", הוא מסכים, "אולי באמת היה עדיף להעביר את התפקיד הזה לאדם אחר. אבל על מי עוד חשבת שאסמוך ככה, בן?"

משהו לח, שקוף, מרטיב פתאום את קצוות עיניו של אולה, מפתיע אותו בהופעתו. והוא ממצמץ בחוזקה, מנסה למחות כל זכר לחולשתו.

יד נוגעת בפניו פתאום, מרפרפת על השביל הרטוב שסימן הכאב על לחייו למרות מאבקו, מאלצת אותו להישיר מבט מטה מתוך המסך השקוף המטשטש את אישוניו.

"מהללאל התבגר לבר", אומר בסטיאן במאמץ, והכאב בו עולה לו מילוי ריאותיו אוויר חורט על פניו שבילי זיעה קטנים. "ועל אף שהייתי שמח לו יכולתי להתעלם מהעובדה הזאת – אי אפשר כך לשכוח אותה פתאום. ואת שאר ילדי", עיניו של שר המלחמה נעצמות פתאום, "את שאר ילדי לא הספקתי אפילו לראות גדלים".

אולה בולע, והגוש הכואב שבגרונו מתהדק עוד קצת.

"אבל אותך?" לאט פוקח בסטיאן עיניים שדוק ערפילי ולבן כבר החל מציף אותן, "אותך גידלתי מגיל שתיים עשרה, ילד. איתך השתדלתי בכל מאודי לעשות את הנכון והטוב במהלך השנים הארוכות הללו, ועל אף שאני יודע מספיק כדי לא לזקוף לזכותי את ההצלחות – אני זוכר היטב את אותם הימים כדי לחוש קצת גאווה בגבר שהפכת להיות".

חם לאולה, חם וגם מחניק. אבל מבעד לפתח האוהל חובט בכתפיו משב רוח קריר, נקי. "קצת?" הוא שואל לבסוף, מישיר מבט אל העיניים השלוות שמולו, וחיוך שטעמו מלוח מעקם פתאום את שפתיו היבשות.

לאט מרים חיוך קטן גם את שפתיו של בסטיאן כלפי מעלה, מאיר את עיניו ומעניק להן ברק שקוף. "אולי קצת יותר", הוא לוחש, "אולי קצת הרבה יותר, בן".

אותו היום הייתה השקיעה יפה מתמיד, והמון זמן נמרחו גווניה הרכים על הרקיע האינסופי שהקיף את איינה. עננים וורודים וסגולים ריחפו לאט אל האופק, וכדור כתמתם אחד גלש מעל הנהר הזוהר והבעיר את השמיים באדום.

גם הרוח הייתה מיוחדת באותו היום, ותנועתה שיכרה את העוברים ושבים, ובשמה את האוויר בניחות האדמה הרטוב של הצמחים שגדלו סביב המים.

ורק כשהתכהו השמיים מאד וכוכבים קטנים החלו מנקדים אותם בניצוצות כסף זוהרים, נישבה הרוח בחזוקה בענפיהם של העצים הריקים, הרקידה סביבם עלי שלכת יבשים, וליוותה אל הרקיע הכחול את נשמתו של האיש ששמר אמונים לארצו עד יומו האחרון.

פרק 27

אלרון מגיע קרוב לחצות הלילה.

בזמן ששלוואן עוד בוהה בשולחן העץ המתקלף שהוצב באוהל החקירות הזמני, ומחכה לחוקר העיף שישוב פנימה – מוסטות יריעות האוהל, מביאות פנימה משב רוח קר וחריף, פרצי צחוק ששייכים כנראה לשומר, ופרצוף מוכר מאד שמופיע פתאום ביניהן.

“שלוואן”, מתנשפת בהקלה הדמות. “לא יכולת לחכות באוהל הראשון?”

לאט מכווץ שלוואן את שפתיו, בוהה בדמות המוכרת לרגע אחד ארוך.

אלרון אמור היה לצאת רק מעט זמן אחריהם בדרכו לאיינה עם הפועלים והסחורה, וכיוון שהנורדי חיוור העיניים נמנה על האנשים שבין אם ירצו בכך ובין

אם לא, ידעו הכול על סביבתם החדשה תוך זמן קצר – הוא אינו טורח להתאמץ לברר האם נודעו לו כבר פרטי המאורעות האחרונים.

“בא נגיד”, הוא אומר בקול יבש מאד, “שלא שאלו אותי היכן בדיוק אעדיף להשתכן בלילה הזה”.

אלרון שותק, אבל עיניו מדלגות משערו המבולגן אל גלימתו שכתמים כהים בולטים עליה לאור העששית החיוורת, ונעצרות בשולחן העץ הפשוט והריקני שבמרכזו של האוהל. ואז הוא מסתובב ויוצא משם בלא לומר כלום.

הלילה שבחופץ רועש עדיין למרות השעה המאוחרת, אבל למרות קולות דיבוריהם של השומרים וצעדיהם של הקצינים הנחפזים – מצליחות אוזניו של שלוואן לזהות יללות שועלים מרוחקות.

כמה רגעים חולפים עליו בשקט הזה הוא לא יודע – אבל אז מוסט הבד הכהה שוב, ואלרון מופיע בפתח, כד חרס פשוט בידו האחת וצמד גביעים בשנייה.

“קת, תברך”, הוא אומר, נאנח כשהוא מתיישב למולו, וממלא גביע אחד בזרם מים צלולים.

“אני לא יכול לברך”.

לרגע אחד ארוך אלרון רק בוהה בו, עיניו מצומצמות בריכוז. ואז הוא מתיישר על כסאו, ולראשונה מאז הכיר אותו שלוואן, הוא רואה את פיו נפתח ונסגר בלא לומר כלום.

“לא חשבת על זה, הא?” נשיפה שיש בה רק מעט צחוק נמלטת מאפו של שלוואן, “אף אחד לא חושב על זה, מסתבר. לא שאני יכול להאשים אותם לצערי, יש להם מספיק מתים על הראש לפני שידאגו לשחרר לקבורה את הגופה של האויב הגדול ביותר של כוזר”.

אלרון שותק, ואצבעותיו מתקקות על אפו בהבעה חושבת.

“פאר באלקן”, ראשו של שלוואן כואב, כואב עד כדי בחילה. “ועד שיספיק מטריאס להגיע עד אליו – אני מניח שיעברו כמה שעות טובות מזריחת החמה. ברכיהו, ילד חכם, ידע להעלם מכאן לפני שהדברים באמת יצאו משליטה. ואני, מה לעשות? אבל ההלכה עדיין לא נותנת לי פרווילגיות”.

שפתיו של אלרון מתכווצות לעיגול קטן. “היית מעדיף שהוא היה מספיק להתאבד, לא?”, הוא שואל וקולו זר במקצת ומתכתי.

יללה רחוקה נשמעת בחוץ, ומשב רוח חזק מנענע פתאום את דפנות האוהל. לאט מטה שלוואן את ראשו, מביט באלרון בעיניים מצומצמות.

“קפחבר להוט לשתף במידע”, מושך הנורדי כתפיים, “וגם החיילים ששמרו על האוהל בו נחקר לא טובים במיוחד בשמירת סודות”.

שלוואן בולע, וכאב גולמי וחד חולף לאורך עמוד השדרה שלו כשהוא מנסה להעביר ממוחו את מראה עיניו של אביו ברגע בו הבין שהוכרע גורלו.

“הוא אבא שלי”, הוא לוחש, עוצם את עיניו. “והלוואי ולא היה אכפת לי מספיק בשביל לשבת כאן ולומר לך שזה לא משנה בכלל איך הוא מת. אבל אם הוא היה מצליח להרוג את עצמו – אולי לא הייתי חייב באבלות עכשיו כאילו הכול כאן פשוט כל כך והגיוני”.

“כן”, מטה אלרון את הכד, מניח למים השקופים למלא את הגביע שלו. “זאת באמת בעיה. ואחר כך צריך גם לעשות קריעה, לשבת שבעה, ולומר קדיש אחד עשר חודש. הוא תכנן טוב מאד איך לשלוט בחיים שלך גם לאחר שימות – זה בטוח”.

לאט זוקף שלוואן את ראשו, נועץ את עיניו באיש חיוור השיער שלמולו: “בטח אמרתי לך את זה פעם”, הוא מציין ביובש, “אבל למרות שאני מחבב בדרך כלל את הסרקזם שלך – נראה לי שיהיה אפשר לוותר על המצרך הנדיר הזה לפעמים”.

“אני לא לועג”, כתף אחת של אלרון נעה בחץ לכוון פניו, ועיניו מתכווצות בהבעה מלאת תום. “אני רק מזכיר לך את העובדות”.

שלוואן שותק, מביט עמוק אל תוך עיניו החיוורות של העבד הוויקינגי שמולו, ואז מטלטל את ראשו: “אני בן אדם נורא”, הוא מגחך, “תגייד את זה ברור, אלרון. שנינו יודעים שאתה מחבב מאד את תפקידו של המוכיח בשער”.

אבל אלרון דווקא שותק. ובעיניו, שלוואן רואה זאת בברור, אין התרסה בכלל, אולי אפילו קצת עצב.

“אתה לא שונא את העובדה שהתוכנית שלו נכשלה רק בגלל שהיא מחייבת אותך באבלות”, הוא אומר לבסוף, והטון הרך שבקולו גורם לשלוואן לזקוף את סנטרו ולהדק את שפתיו. “אתה שונא אותה כי מפחיד אותך לגלות שחלק לא קטן ממך כואב את המוות שלו, אחרי הכול”.

שלוואן שותק, וחם לו פתאום מאד למרות שהלילה האפל שבחוץ קר מאד. “להזכיר לך שהוא רצה להרוג אותי פעם?”, הוא שואל וקולו צרוד, “או לספר לך על האנשים התמימים שהוא שלח אל מותם בחיוך חביב?”

שוב מושך אלרון בכתפיו. “הייתי שם”, הוא מזכיר, “בדיוק כמו שהייתי בפעמים היפות והרחוקות בהן היית הבן החביב עליו והוא היה האדם שהערצת יותר מהכול. הלוואי שהחיים היו כאלו פשוטים”.

הוא שותק, מעביר את מבטו על קירות הבד הכהים שכתמי אור חיוורים יוצרים עליהם צלליות מוזרות, ואז מחזיר את עיניו אל טבלת השולחן המאובקת. “מותר לך גם להתאבל”, הוא אומר לבסוף, עיניו עדיין מופנות מטה וקולו שקט כל כך עד ששלוואן בקושי מצליח לשמוע אותו, “זה כל מה שרצייתי לומר”.

זיכרונות מתערבלים מול עיניו של שלוואן במחול מטושטש, מלאים טעם ישן ומשכר ובו זמנית שורף כל כך. ומשהו חם חונק פתאום את גרונו עד שהוא מעדיף לנשום עמוקות דרך אפו ולהיעמד על רגליו במהירות.

“לאן?” אֶלְרוֹן מבחין בתנועה החדה ונעמד גם הוא, “הקצין החוקר לא אמור לחזור הנה בקרוב?”

“הוא לא אמר לי במפורש להישאר כאן”, שלוואן לא יודע אם המרירות מדברת מתוך גרונו או התסכול, “ואחרי הנאום שלי שם היית מצפה שיתנו בי קצת יותר אמון, לא?”

לאט מניע אֶלְרוֹן את ראשו בתנועה המסמלת הסכמה ופקפוק גם יחד.

“מה?” אומר שלוואן, ומעביר יד על עיניו השורפות. “כל החיים אאלץ לזכור שיש לי אות קין על המצח?”

“אבא שלך לא הולך להיעלם מהמציאות הכוזבית רק בגלל שהוא מת”, לאט אומר זאת אֶלְרוֹן, לאט ובשקט. “וגם ההיסטוריה לא הולכת לשכוח אותו מהר כל כך. אז או שתשלים עם העובדה הזאת – או שתלך כל החיים עם הראש למטה כי מתישהו קעקעו עליך שאתה מסומן”.

“קעקעו?” חוזר שלוואן וקולו שקט.

“אהה”, מסכים אֶלְרוֹן ומושך את שרוולו השמאלי כלפי מעלה. “נשר פראי ותווי פנים נורדיים, עבד לשעבר או אבא רוצח באילן היוחסין. אני לא הולך להתחרות איתך, רק להזכיר לך שיש דברים שלא הולכים להיעלם מכאן גם אם נשתוקק לכך מאד, אז אולי הגיע הזמן להפסיק להילחם בהם או לברוח”.

“אז מה נשאר?” לא מתחשק לשלוואן לצחוק, לא מתחשק לו בכלל, אבל הניסוח מצליח למתוח מעט את שפתיו כלפי מעלה.

”לחיות איתם?” מציע אלרון, גבותיו הבהירות נמתחות מעט מעלה. ”לא חבל לך על הכוחות שקברת באדמת בנטיליאן היבשה, רק כי החלטת שאי אפשר להסתובב עם השם דיאלידאן ברחובותיה של אתיל?”

”מי מסתובב באתיל מסומן?” עיפות מסמאת את עיניו של שלוואן, ממלאת אותו בכחילה.

אלרון מחייך, כאילו ציפה לשאלה הזאת כבר מזמן. ”אני?”, הוא מציע בחביבות, ”מהללאל?”

שלוואן שותק, אבל שפתיו נפרדות מעט למשמע השם.

אלרון מחייך: ”או שהספקת כבר לשכוח את ידידינו היערן לשעבר? זה נחמד מאד לומר שהוא השתלב יפה שם בחברה הגבוהה, אבל אולי אם תשאל אותו – תגלה שברמה כלשהי הוא לנצח לא ירגיש שייך לעיר האבן הכחולה”.

דממה שוררת לרגע ביניהם, מופרת רק ברחש הנרות הדולקים וקולותיה של הרוח.

”אולי גם את הוד מלכותו המלך איסתרק אפשר להוסיף לרשימה הזו”, מוסיף אלרון פתאום בשקט, ”בטח אחרי המופע שארגן לו היום אבא שלך. מלך או לא, לנצח יזכרו לו כל נכבדי הממלכה את היום בו חזר משבי עלום בן תשעה חודשים כשאתו צועדת נערה קווארית”.

הוא מושך בכתפיו. ”אנשים תמיד יעדיפו סיפורים פיקנטיים מספיק שימשיכו לתמוך במציאות בה הם מתעקשים להאמין, מאשר לאלץ את מוחם להגות בסיפור האמיתי המונח לו באיזו קרן זוית. זה בדיוק למה אבא שלך הצליח לסחוף אחריו מחצית מכוזר, למרות שהעובדות היבשות נטו בדרך כלל לטובתו של הצד השני”.

שלוואן שותק, נוטל את גביע המים מהשולחן. ”תפרוץ מלחמה כנראה”, הוא אומר לבסוף, ממקד את מבטו בנוזל הצלול.

”אולי”, מחזיר אלרון, ”לעולם אי אפשר לדעת”.

שלוואן צוחק. "זה נחמד שאתה מאמין שיש כאן עדיין ספק".

אלרון שותק אבל קצה של חיוך מרים מעט את שפתיו.

"אז אתה לא מאמין", מציין שלוואן אחרי רגע ארוך של שתיקה, "ועדיין חושב שזה יהיה רעיון מצוין עבורי לחזור לאתיל בדיוק עכשיו"

אלרון לא עונה. לאט הוא מסתובב אל פתח האוהל, ממקד את עיניו באפלה מנוקדת האורות הזעירים שבחוץ. "ואתה לא חושב ככה?", הוא שואל לבסוף בשקט.

רוח צפונית קפואה מרעידה פתאום את האוהל, משלהבת את להבתו של הנר, וחובטת בגלימתו של שלוואן בחוזקה.

"אתה יודע", מסב אלרון את פניו פתאום בחזרה, "אלקן עיר נאה. מדהימה אפילו. מלאה באנשים חכמים, תחכום אלגנטי זוהר, ובעלת יופי משכר עד כאב לפעמים", הוא עוצר לרגע, נושף עמוקות ואז מוסיף: "אבל אתיל אל תשכח – הייתה כזאת ראשונה".

פרק 28

כשעיניו מצומצמות לחרך צר סוקר פאר את שר הצבא המתוח היושב למולו. "פקודת גיוס כללית", הוא אומר, רוכן באיטיות קדימה. "ולמה שאתן לך אחת כזאת?"

עיניו של מטריאס מתכווצות: "למה?", הוא שואל ואז נפקחות עיניו: "שמא הוד מעלתו לא הבין את משמעותם של המשפטים האחרונים שלי?"

עוד בימים בהם היה מעמדו כעוצר כוזר מלא בחשיבות אמיתית, דאג פאר למקם את חדר העבודה שלו במיקום צדדי במיוחד באגף הדרומי של הארמון. אבל על אף שבדרך כלל הוא מחבב את השקט השורר בו, כעת מציקה לו הדממה העמוקה שבחוץ מאד.

"הבנתי טוב מאד", הוא אומר וקולו יבש. "אבי ניסה להתקיף את צמרת כוזר החדשה השוהה עכשיו באיינה ונכשל. חיילי פלוגת ההוסטרס השלישית נפלו בשבי, חלקם נהרגו או נפצעו", הוא עוצר לרגע, נושם עמוקות ואז מוסיף: "הוא עצמו מת מפגיעת פגיון קטלנית".

"כן", מאשר מטריאס, "בדיוק כך".

"ועכשיו", ממשיך פאר, מתעלם מההפרעה, "נותר לך לשכנע אותי בכוננותן של כל העובדות הללו".

נשיפת צחוק מופתעת נמלטת מאפו של שר הצבא. לרגע אחד הוא נועץ בו את מבטו ואז מנענע את ראשו באיטיות: "עברתי את הגבול עוד בלילה", הוא אומר, מעביר את מבטו אל השמים שצבעי צהוב וזהב רכים של זריחה עוד מעטרים אותם, ואז מחזיר את פניו אליו: "המתנתי בגדתו השנייה של הנהר עד שנתקלתי בחיילים שהצליחו להימלט מאזור הקרבות והאזנתי לדיווחיהם", הוא נושם עמוקות ומושך בכתפיו: "אם העובדה שרכבתי כל הלילה כדי להגיע לאלקן קרוב לזריחה – אינה משכנעת דייה, לא נותר לי אלא לבזבז את הזמן המועט שעוד נותר לנו, ולהמתין לצידך עד שיגיעו קשרי החירום שבוודאי יצאו רק עכשיו ממצודת דיאר לכיוון הארמון".

פאר שותק. מעביר את מבטו גם הוא אל החלון המקושט.

"אבי לא היה מוכר את כוזר כולה לאויביה רק כדי להפיל את כוזר הישנה", הוא אומר לבסוף.

מטריאס שותק. "אז אתה כן מאמין לדבריי על מחלתו של אביך", הוא מציין, ולמרות שפאר אינו מביט בפניו הוא יכול כמעט לדמיין את החיוך שעליהם.

בחוץ מתחילים להאפיר השמיים החיבורים, נצבעים אט אט בעננים אפורים כהים. ולמרות שהחלון סגור היטב הוא יכול להבחין בתנועתם החדה של צמרות העצים שבגן הארמון. החורף, כך נראה, הגיע מוקדם מהצפוי.

לאט, מסב פאר את מבטו מרקיע התכלת הדהוי. "זאת עובדה הגיונית למדי", הוא אומר ביושב, מניח את כפות ידיו על השולחן. "על אף שלא הייתי מעלה חשד כזה בעצמי".

מטריאס מצמצם את עיניו.

"אני נוטה לקבל את עדותו של אוהד", אומר פאר בשקט, מחווה לכוון הדלת בידו. "הוא הגיע לכאן עוד לפניך, כבר בחצות הלילה. העביר לידיי מכתב אישי שהפקיד אבי אצלו".

עיניו של מטריאס נפקחות, והתנועה מדגישה את צבען החום של עיניו. "מכתב", הוא חוזר לאט, "מאת הוד מלכותו?"

פאר שותק, מסתפק בהנהון קטן מעלה ומטה.

שפתיו של מטריאס מתעוותות מעט, ופיו נפתח ונסגר בלא לומר כלום. ועל אף שידוע לפאר כי לשר הצבא השמונוני כישרון משחק מצוי, הוא נוטה להאמין כעת להבעתו המופתעת.

"מעניין", אומר מטריאס לבסוף, "מעניין מאד, הוד מעלתך".

הרבה זמן עבר מאז היה פאר שותף מלא לתוכניותיו של אביו כולם, הרבה מאד זמן. אבל על אף שהתרגל כבר להבעה שהייתה עולה על פניהם של שרי הממלכה הנכבדים בכל פעם בה גילו על דבר מה חדש שלא היה שותף בו – מצליחה אמירתו של מטריאס לסדוק את מסכת השלווה שעטה על עצמו מאז הגיע אוהד אל הארמון.

”מה מעניין?” הוא שואל, נשען בשלווה מזויפת על כסאו. ”אשמח מאד לשמוע את מחשבותיך המיוחדות, לאבו”.

מטריאס שותק, מעביר את עיניו אל ציור השקיעה המרהיב שתלוי מאחוריו, ואז משתעל ומושך בכתפיו: ”טוב”, הוא אומר לבסוף, ”אני מניח שאם כולם יודעים את העובדה הזאת – היא ידועה גם לך”, לרגע הוא נושם עמוקות ואז אומר: ”אפשר לומר כמעט בוודאות כי הוד מלכותו לא היה מעוניין שדווקא אתה תירש את כסאו בבוא העת”.

פאר שותק, ועל אף שקולות קרקוש מוזרים ממלאים פתאום את מוחו, הוא ממשיך לנעוץ את מבטו במטריאס. ”בבוא העת”, הוא חוזר לבסוף, כאילו היה זה הדבר החשוב ביותר לומר כעת.

מטריאס בוהה בו לרגע: ”והיא אכן באה”, הוא מסכים בחגיגיות, ”אבקש את סליחתך הוד מעלתך, אבל אני מתקשה להאמין שהוד מלכותו איך בחר בך כממשיך דרכו לאחר השנתיים האחרונות כאן באלקן”.

כאב מוזר חולף פתאום בחזהו של פאר, צורב את גרונו כאילו היה כוויה. ”הוא לא סמך עליך מעולם, לאבו”, הוא אומר לבסוף בשקט וקולו יבש וקר מאד. ”ושנינו יודעים זאת היטב. ומכיוון שאני ולא אתה נושא את שם משפחת דיאלידאן – תאלץ לקבל את העובדה כי הוא אכן השאיר את התפקיד לי ולא לאף אדם אחר”.

מטריאס שותק, מביט בו לרגע אחד ארוך, ואז מטה את ראשו ואומר: ”בוודאי הוד מעלתך, אתה אכן נושא את שם משפחת דיאלידאן וגם תמשיך לשאת. אתה ולא אף אדם אחר”.

גליל הקלף המגולגל שהביא איתו אוהד מונח עדיין על טס הכסף שמולו, וקצותיו כבר מרוטים מקריאה חוזרת ונשנית. ודחף כואב, מסוג שלחלוטין לא הורגל בו, עולה פתאום בפאר להטיח אותו בפניו של שר הצבא שמולו. אבל אותו קור שקט וענייני בו ניהל את חייו מאז החל לעמוד לצידו של אביו ובעזרתו ספג גם את

הערותיו העוקצניות, מסייע לו כעת להמשיך לנעוץ את מבטו בשר הצבא ולציין בקול שליו: "הוד נסיכותו בשבילך, האביר לאבו מטריאס".

מטריאס שותק.

לאט מעביר פאר את עיניו שוב אל גליל הקלף. "אבי כרת ברית עם ממלכת ביזנטיון", הוא אומר לבסוף מפר את הדממה העמוקה, "ומכיוון שהבטחתו העיקרית הייתה לחסל בעבורם את צמרת כוזר הישנה – אי אפשר לדעת אם כעת, לאחר שלא קוימה ההבטחה במלואה, יסכימו הביזנטיים לעלות מן הדרום על אתיל ולכבוש אותה. ובלעדיהם, מתקפה מצידנו כשצבא כוזר הישנה בוודאי כבר דרוך לאורך הגבולות – תהיה מעשה טיפשי למדי".

מטריאס בוהה בו לרגע, "בדיוק כמו שחשבתי", הוא מציין לבסוף בעליוזתו. "או כמעט".

פאר שותק.

"בסטיאן מקאן מת", מציין מטריאס לאחר רגע של שקט, "וגם אם תיאורי החיילים שפגשתי היו מוגזמים למדי – לכל הפחות אפשר לומר שהוא פצוע באופן קשה מאד".

חיוך חמוץ מותח את שפתיו של פאר. "זאת עדיין לא סיבה מספקת דייה עבורנו לתקוף את כוזר הישנה. אם הביזנטיים לא יתקפו, איסתרק וצבאו יהיו פנויים דיים כדי למקד את מירב כוחם במתקפת נגד אכזרית", הוא נושם עמוקות ואז מוסיף בשקט: "ושנינו בוודאי נסכים שיש להם סיבה טובה מאד לפתוח אחת כזאת עכשיו".

חיוך מעקם גם את שפתיו של מטריאס: "זה היה רצונו של הוד מלכותו, להמתין?", הוא שואל, מחווה בסנטרו אל הקלף המגולגל, "או שזוהי התוכנית המתאימה ביותר עבורך?", לאט הוא מנענע את ראשו ואז אומר באיטיות: "אני

חייב לציין שאני לא מופתע למדי, הוד נסיכותך. מכל בני משפחת דיאלידאן שזכיתי להכיר – אביך הינו האדם היחיד שבחר תמיד לפעול במקום להמתין למזל מוצלח או לאחרים שיבצעו עבורו את העבודה”.

שוב עולה הדחף ההוא, המסוכן, בחזהו של פאר. גורם לדופק לפעום באוזניו חזק ומהיר.

מגיל צעיר הורגל לציית. מגיל צעיר מאד. ומאז שהפך לעוצרה של כוזר החדשה – גבר הרצון הזה אפילו יותר, הופך להרגל הטוב ביותר שבתכונותיו, מאפשר לו לפעול ביעילות תמיד מבלי לבזבז את זמנו במחשבות עמוקות ומלאות פילוסופיה כמו שנהג שלוואן לעשות. ועל אף שהשנתיים האחרונות היו ללא ספק מבחן נאמנות מכאיב למדי, הוא אינו מתכוון למעורר בו רק בגלל דעותיו של האדם חסר העידון שמולו.

”למה חשוב לך כל כך לפתוח במתקפת נגד כבר עכשיו?” הוא שואל במקום לענות, ”מה יהיה רע אם נמתין רק עוד מעט עד שיגיעו הרצים ממצודת דיאר, ואיתן גם עדויות מוצקות ואמינות יותר מהמחתרת על מצבנו מעברו השני של הגבול?”

מטריאס שותק, מעביר את עיניו אל האח הכבויה שבצד החדר. ”גורם ההפתעה הינו גורם חשוב במעלה”, הוא אומר לבסוף, מחזיר את עיניו לכיוונו, ”ומכיוון שמעשה התקיפה באינה ניצל אותו כבר ביסודיות, וודאי תסכים איתי כי יהיה זה מעשה טיפשי מאד להמתין עכשיו, ולהשאיר לצד שכנגד אפשרות ללקק את פצעיו ולחבוש אותם לפני שישלב מלחמה”.

פאר שותק, ממקד בו את מבטו לרגע אחד ארוך.

”לא”, הוא אומר לאט, ”זה אינו גורם ההפתעה שמעניין אותך או שאר אסטרטגיות צבאיות. ליבי אומר לי משום מה, כי גורם ההפתעה היחיד שאתה מעוניין לנצל, הינו זה שיפעל לטובתך האישית בלבד”.

לאט מתרחבות עיניו של מטריאס מעט.

“כוח”, מבאר פאר בשקט, מטה את ראשו הצידה. “אתה מעוניין בכוחו של הצבא שניטל ממך באופן שאינו רשמי כבר ממזמן, האין זאת? אמור לי אתה, האביר מטריאס, מה ימנע מידך לעלות על אלקן מיד כשתגייס כמות עצומה של חיילים, ובמקביל לתקיפתה של כוזר הישנה – לקחת מידי את השלטון?”

פרץ צחוק, לחלוטין בלתי מנומס, נמלט באחת מפיו של מטריאס: “יסלח לי הוד נסיכותו”, הוא אומר לאחר שהוא מסיים למחות את עיניו, “אבל זוהי טענה חסרת היגיון וביסוס, מה יגרם למפקדי הצבא לציית כך פתאום לפקודת מרד שכזאת?”

פאר שותק, מתעלם מהשעשוע המופגן של שר הצבא שמולו. “אני יכול לחשוב בעצמי על כמה סיבות משכנעות למדי”, הוא אומר ביובש. “אבי לא סמך על נאמנותך מעולם, האביר מטריאס, יעידו השנתיים האחרונות על כך. וכיוון שכך – אני מתכוון להמשיך בדרכו, ולהמתין עד שיגיעו שמועות מוצקות יותר לפני שאורה על גיוס כללי בממלכה.”

מטריאס שותק, אבל ניצוץ זוהר מבריק פתאום בעיניו החומות: “ראה כמה מוזרים יכולים להיות אנשים”, הוא לוחש לבסוף לאט, “לאביך אתה מאמין ללא שום סייג. לא עוצר לרגע להרהר בעדותו של אוהד או במחלתו שגרמה לו לרצות לאבד את חייו. אבל בי, האיש שהעלה אותו לשלטון כמו ידיו, אתה מטיל ספק תמידי רק כי הוא עצמו אמר לך לעשות זאת.”

פאר שותק.

“הוא כרת ברית עם אויביה של כוזר רק כדי להרוס את כוזר האחת”, אומר מטריאס לאט, רוכן קדימה. “בדיוק כשם שכרת ברית עם מנהיג שבטי הקווארים כדי להבטיח את חטיפתם של הנסיכים בנקרת באטר. ואם גם בעדותי זו אתה מפקפק, נסה אולי להיזכר מי היה מפקד הצבא הבכיר ביותר ששרד את הטבח בנקרה על אף כמות ההרוגים העצומה שהייתה שם.”

חום בלתי מוסבר מטפס פתאום בלחיייו של פאר, גורם לנשימתו להפוך מהירה ולידו שעל השולחן לרטוט קצת.

”כן”, מגחך מטריאס למראה הבעתו, ”מה בדיוק חשבת? שכל אלו בדיות חסרות ביסוס? סיפורי אימה מפיו של הנסיך איסתרק ושאר חברי כוזר הישנה? שאביך השיג את השלטון רק בעזרתם של קצת מזל ומספר אסונות חסרי קשר?”

פאר שותק, מסב את עיניו אל השמיים הנשקפים אליו מהחלון שצבעם הפך כבר אפור כבד, עמוק כצבע מדיו של מפקד ההוסטרס לשעבר.

”לו רציתי”, לאט לוחש זאת שר הצבא, לאט ובשקט. ”לו רציתי יכולתי מזמן להרוס את מלכותו של אביך כמו ידי בלבד. אבל אני מעולם לא רציתי בכבוד שבמלכות, מעולם לא חפצתי בשלטון. טוב לי הרבה יותר בצללים השקטים שמאחור, היכן שמסתתר הכוח האמיתי, אם תבין למה ירמזו מילותיי”.

צמרמורת חולפה בגבו של פאר פתאום, ואיתה עולה גם זיכרון התקרה המקולפת שבטרקלינה של הגבירה סאנפאל, טרקלין שההדר הישן עוד ניכר בו למרות השנים הקשות שבוודאי עברו על האחווה.

והוא עוד תהה מדוע הייתה נחושה כל כך למלט את ביתה החורגת מגורל נישואים כפויים לנסיך שלוואן. וכי מה עוד יכלה האמא המסכנה לעשות, אם לא להילחם בכוחותיה האחרונים על נישואיה של ביתה לבנו של האיש ששלח לרצוח את אביה?

הוא שותק, ומבלי משים מושפלות עיניו אל טבלת השולחן הכהה.

שקט עמוק שורר ביניהם, עמוק כל כך עד שצליל ארוך וגבוה מאד מחריש פתאום את אוזניו. לאט הוא נושם עמוקות, מתאמץ להחזיר לפניו את סברן הרגיל, הרגוע, ואז נשען על כיסאו באיטיות ושואל: ”אילו עוד הוכחות יש בידך, האביר מטריאס?”

מטריאס מנענע את ראשו שוב. "שאל את שלוואן", הוא נושף בתסכול, "אם הצליח לשרוד בשלום את הקרב באיינה. שאל אפילו את הוד מלכותה אם תרצה. אבל כמו שציינתי כבר עוד קודם הוד נסיכותך, אתה אינך שונה משאר בני משפחתך, מעדיף שלא לראות את המציאות גם כשהיא מתחננת עבורך לרגע אחד של אמון".

הוא נושם עמוקות, משחרר את האוויר הכלוא בריאותיו בנשיפה אחת קצרה, ואז מתרומם על רגליו וקד קצרות: "אני אמתין בלשכה שלי אם תרצה את עזרתי, הוד נסיכותך".

רגע הוא מסתובב לכיוון הדלת ואז עוצר באחת ומסב את פניו בחזרה: "לא אם", הוא מפטיר ביובש, "כשתרצה" הוא מדייק, מדגיש את ההברה הראשונה. "אבל אני מניח שתדע בכל מקרה היכן למצוא אותי".

פאר שותק, ממתין כששפתיו מהודקות עד שתיסגר הדלת בקול נקישה מאחוריו של איש הצבא, ואז משפיל את ראשו וטומן אותו בין כפות ידיו.

מטריאס לא חידש עבורו הרבה. לא באמת הרבה כל כך. עם כל מעלותיו הרבות של שלוואן וחינו הבלתי מוסבר על אימו ועל אביו גם יחד, נחשב הוא, ובצדק, לבן החכם ביותר משאר אחיו. חכם מספיק כדי לחבר את העובדות כולן יחד ולתהות מידי פעם מהי אכן האמת המסתתרת מאחוריהן.

אבל מסתבר שלמרות כל חוכמתו ומעשיותו השלווה, היו אחיו חכמים קצת יותר ממנו.

כי נכונות או לא נכונות יהיו טענותיו של לאבו מטריאס – שלוואן כבר נמלט מכאן ממזמן, מונע מעצמו את הצורך להתמודד עם הסיכוי שבנכונותן על ידי כך שהאמין להן בכל ליבו. ואילו ברכיהו, הילד הטוב והמנומס, נטל את רגליו ונעלם מכאן אל ממלכת הצהובים שבמזרח, לעצב לו את מסלול חייו לבדו.

רק הוא נותר כאן, חסר כל מחשבה עצמאית של פקפוק. ממתין בשלווה קרה לגורלו, סופר בנחת את ימיו הרצופים בשגרתו המשמימה, ומחכה מבלי לדעת לרגע בו תניף הבחירה הבלתי נמנעת מטלית אדומה למול פניו, תכריח אותו לעצור לרגע, ולהאמין לראשונה בחייו לאפשרות האחרת ההיא ממנה נמנע יפה כל כך בשנים האחרונות.

שכן יחד עם הבשורות הקשות שהביא איתן אוהד משדה הקרב, הבשורה על הברית החשאית ואובדנו של אביו, הגיעה גם אפשרות חדשה, מפחידה, אותה מעולם לא ביקש לעצמו: היכולת להחליט בעצמו על גורלה של כוזר החדשה כולה, לבדו.

אף פעם לא החשיבה לאה דיאלידאן את עצמה לאישה חזקה.

אמא שלה אולי הייתה אחת כזאת, או לפחות כך טענה מירקי האומנת שלה בכל פעם בה נחה עליה רוח געגועים. ובהתחשב בכך שפטירתה של אמה בגיל שלוש ומחצה הותירה במוחה רק צבעים מטושטשים וצלילי זיכרונות עמום – קיבלה לאה את דעתה מבלי לתהות מעולם מהי בכלל משמעותה של ההגדרה הזאת.

בחוץ דווקא כן נחשבה אחת כזאת, או כך לפחות טענו חברותיה הטובות באוזניהן של בנות הלוויה שלה בפעמים בהן חשבו שהיא אינה שומעת.

עוצמתית, טענה אז שאה, אשתו של שר הפנים. מחושבת, דייקה אלווה דאטמיאל בנכבדות. ורק דבורה העברי שהכירה אותה היטב עוד מאותם ימים עליזים באתיל, לחשה: בודדה.

לאט היא מלפפת את הצמיד הכסוף שעל ידה, חשה היטב את הדופק הפועם שם מהיר וחזק, ואז מחליקה ידה מטה אל טבעת הנישואין שעל אצבעה.

”מתי”, היא אומרת, מועכת את גליל הקלף הדקיק שבין אצבעותיה, ”וכמה זמן עבר מאז יצא הוד מלכותו ממצודת דיאר, אוהד?”

שפתיו של האיש אפור השיער מתכווצות קצת: ”הם עזבו אתמול, הוד מלכותך”, הוא עונה, ”לקראת הצהריים. הוד רוממותו המלך יוסף לקח עמו את הפלוגה השלישית מחיל ההוסטרס בדרכו אל איינה שמעברה השני של גבול”.

גליל הקלף שבידיה כבר מקומט ולח תחת ידיה המיוזעות. ”והוא ביקש ממך ליידע אותי בדבר המכתב רק בבוקר שלמחרת התקיפה?”

ידיו של העבד משתפשות בעצבנות אחת בשנייה. ”לא, הוד מלכותך”, הוא קד, ”הוד מלכותו ביקש ממני להמתין עד שיחזרו הסיירים אל המצודה ויביאו איתם את הבשורות על מותו של המלך איסתרק, ונפילתם של שרי ממשלתו בשבי. רק לאחר מכן צויתי לרכב לאלקן ולהביא את המכתב שהפקיד בידיי אל עוצר כוזר”.

טרקלין האורחים שלה חמים תמיד ומוסק היטב ברוב ימות השנה. אבל למרות שבאח בוערת אש נאה ועליזה – חשה לאה כאילו צמררה רוח צפונית קפואה את גבה. ”אז מה השתבש?”, היא שואלת, וקולה צרוד מאד לאוזניה.

לאט מרים אוהד כתף אחת, וידיו מתחככות שוב בעצבנות: ”הסייר שנמלט בחזרה לא ידע או לא רצה לספר הרבה – רק טען שמאזן הכוחות התהפך לרעתם כשהופיע שלוואן פתאום בזירה”.

שלוואן?

החדר מסתובב פתאום מול עיניה של לאה, וידה האוחזת בקלף נשלחת אל זרועה של המשרתת העומדת מעט מאחור בנאמנות. ”שלוואן צריך להיות ברכס הרי הגריגה”, היא לוחשת, ”באחוזת בנטיליאן”.

”כן”, מאשר העבד בכבדות, ”נכון”.

אישה עוצמתית אמרה עליה שאה פעם. אישה חזקה מאד. "בעלי", לוחשת האישה
ההיא עכשיו, אצבעותיה לוחצות על זרועה של המשרתת, "הוא מת, נכון?"

לאט משפיל אוהד את עיניו מטה, שותק לרגע אחד ארוך: "כן, הוד מלכותך", הוא
אומר לבסוף וקולו מהדהד מאד על רקע הדממה העמוקה.

טרקלין הוורדים, כך נהג פעם שלוואן לקרוא למקום הזה. טרקלין שיש בו הרבה
לבן וגם ורוד, וריח מתוק מידי ופרחוני. ריח שמסחרר עכשיו את ראשה כל כך, עד
שהיא תוהה לעצמה האם אזל האוויר כולו מהחדר סתם כך פתאום.

לטובתך, מהדהד השקט העמוק. לשמה הטוב של משפחתנו, לוחשות הטיפות
בשעון המים העתיק. למען ניצחון כוזר, חוזר הקלף המקומט שבידה באותיות
שחורות, שבורות.

צליל נשיפה חלש בורח משפתיה פתאום.

אי שם בשחר ההיסטוריה, כשאתיל עוד זרחה בוורוד רך מבעד לחלונה מידי בוקר,
ברכיהו לא נעלם מעבר לארצות החושך, ושלוואן עוד הסכים לתת בה אמון –
טענה באוזניו של יוסף שהיא מכירה אותו טוב יותר מכולם.

הוא הנהן, אמר לה שהיא צודקת כל כך, ואז גלגל את רגל הזכוכית של כוס היין
שבידו, ועבר לספר לה על השיט שתוכנן על הבאטרגן לקיץ הבא.

ואז הייתה עדיין תמימה, תמימה ורכה מספיק כדי לחייך בחזרה חיוך אחד יפה
מידי, ולחוש את עצמה ברת מזל ובו זמנית חכמה כל כך.

אבל אחר כך עבר הזמן. הרבה זמן. ילדות גדלות, כך טענה האומנת שלה, כשהן
מפסיקות להאמין לזוהר הכוכבים. אולי אם הייתה מירקי עוד בחיים, הייתה לאה
מספרת לה שכוכבים נוצצים דווקא קיימים אי שם בשמיים, ילדות גדלות כשהן
מבינות כמה גדול המרחק ביניהם לארץ.

הרבה לימדה אותה אתיל. הרבה לימדה אותה גם אלקן. אבל יותר מכולם לימדו אותה החיים לצד האיש שהפך מאביר למלך רק בכוח מוחו וכישרונותיו – לחשוד תמיד בקיומו של מניע נוסף, נסתר מעיני הכול.

היא בולעת, מתרכזת לרגע אחד ארוך בפריסתו של הקלף וגלגולו מחדש. "ואתה יודע למה בחר הוד מלכותו לתקוף דווקא עכשיו, האיך זאת?"

שפתיו של אוהד מתכווצות שוב, אבל עוד לפני שהוא מספיק לפתוח את פיו קוטע אותו רעש הצירים הרך של הדלתות הנפתחות.

משרת לבוש הדר מופיע בפתח הנפער. ובעוד הוא קד עמוקות, עוקף אותו גבר ששערו ארוך ומכסיף בקצוות, וגלימתו צחה ולבנה עד מאד.

"פאר", מכריזה לאה, שומטת במהירות את ידה מזרועה של בת לווייתה. "איך ידעת להגיע לכאן בדיוק עכשיו?"

פאר לא עונה, רק עיניו מדלגות בין פניהם של הנוכחים בחדר ונעצרות בפניו המבוהלות של העבד.

לאט שואפת לאה מהאוויר הבשום שבחדר, מעבירה את עיניה ממבט עיניו הנוקשה של בנה אל עיניו המתרחבות של אוהד.

"אביך", היא מתחילה לומר, פוסעת צעד אחד קדימה לכוונו.

פאר משפיל את עיניו: "אני יודע", הוא קוטע אותה וקולו זר. "אוהד הגיע אליי לפני שפנה אלייך כדי לספר לי את העובדות כולן, ומטריאס הגיע לאלקן קרוב לזריחה".

החדר שקט, שקט מאד. ופרצופו של פאר נדמה לה תמיד כחומה אטומה, כזאת שאיך לה כמעט יכולת לקרוא.

“אוהד הגיע כדי להעביר לידיי מכתב שהותיר אביך בעבורי”, היא אומרת לבסוף, מעבירה את פיסת הקלף המקופלת לידה השנייה.

“מכתב”, חוזר פאר, מרים את עיניו מרצפת הטרקלין הבוהקת ומעביר אותן אל מטריאס.

“מכתב”, מאשרת לאה, קולה נוקשה. ואז תוקפת הסחרחורת הבוגדנית שוב את ראשה והיא נאלצת לשלוח את ידה לתמיכה.

מכתב, מכתב ארוך. מכתב מדויק ומפורט, מלא ומתוכנן היטב. מכיל בתוכו הסברים עבור ניצחון וכישלון גם יחד. ובשני המקרים הללו – נכתב כאילו ידע בעליו מראש שלא ישרוד את הקרב הזה, לא משנה כלל מה יהיה תוצאותיו הסופיות.

ולא, ואין לה כל צורך בתובנותיו של מטריאס או בידיעותיו של אוהד – כדי להבין מדוע בחר בעלה להקריב את חייו עבור אותו סוף עלום.

“אני בסדר”, היא אומרת, מנופפת בידה להרחיק את ידו התומכת של פאר שנשלחת במהירות לכיוונה. “אני בסדר, באמת. זה אבא שלך שהיה חולה, לא אני”.

בבת אחת קופא פאר באמצע תנועתו, וידו המושטת קדימה נופלת מטה באיטיות. “את יודעת” הוא אומר בשקט, עיניו בורחות לכיוונו של אוהד. “סיפרת לה?” הוא שואל, וכשאף תגובה לא מגיעה מכיוונו של העבד מסב את פניו לכיוונו של המשרת שעל יד הדלת ואומר: “הותירו אותנו לבד”.

בשפתיים מהודקות וגו זקוף היא ממתינה, מאזינה לרחש סוליות נעליו של העבד, וצליל פסיעותיה הרכות של המשרתת על רצפת השיש. וכל אותו הזמן נעוץ מבטה בפניו החיוורות של בכורה.

”אז ידעת”, ספק שואל ספק קובע פאר כשנשמעת נקישתה העמומה של הדלת, מפנה את פניו אליה.

נשיפה חלשה אחת נמלטת משפתיה. ”מה חשבת, ילד”, היא לוחשת, לוחצת את פיסת הזהב הדקיקה שעל אצבעה עד כאב. ”שלא אדע?”

פאר שותק, כשם שעשה תמיד מאז היה ילד ולא ידע מה לומר במצבים מורכבים שכאלה, רק שפתיו נעות מעט כשהוא בולע בחדות.

”תקרא”, היא לוחשת אחרי שהשקט הופך עמוק מידי, מושיטה לו את הקלף. ”תקרא איך תכנן הכול, איך רקם לפרטי פרטים תוכנית מורכבת שלא היה לנו בה כל חלק. איך כרת ברית עם אויביה של כוזר רק כדי להבטיח עבורך ועבור משפחתנו את המלכות לדורות הבאים.”

פאר שותק, מביט בה לרגע אחד נוסף, ואז משפיל את עיניו אל המכתב הקצר.

”הוא כתב לי גם דברים דומים”, הוא אומר לבסוף, מרים את עיניו, ”ביקש ממני לנצל את ההזדמנות ולתקוף את כוזר הישנה מצידנו כדי להבטיח את כיבושה באופן סופי משני הצדדים.”

לאה שותקת, מעבירה את מבטה על הווילונות העדינים, השקופים כמעט, המכסים את החלונות הגבוהים שבטרקלינה. ”אז מהי הבעיה?”, היא שואלת בשקט, מחזירה את מבטה אליו. ”מה מונע בעדך לקיים את רצונו?”

פאר בולע. ”מטריאס”, הוא עונה, ”הוא וכל טענותיו, ומנגד העובדה שאבא ביקש גם ממני וגם ממך שלא לסמוך על דבריו בשום אופן.”

לאה שותקת.

לאט מטלטל פאר את ראשו מצד לצד, ”הוא טוען שסיפורם של האיסטרקים על הטבח בנקרת באטר נכון”, הוא אומר, ממקד את מבטו בפיסת שמיים אפרפרה

אחת שנשקפת מהחלון היחיד שאינו מכוסה תחרה רומית עדינה. "ומביא כהוכחה לדבריו את העובדה שהוא המפקד היחיד ששרד את הטבח העצום שהיה שם".

גרונה של לאה יבש, מחוספס כאילו לא טעמה כלום כבר יומיים, אבל למרות שעל שולחן השיש הנמוך מונח כד זכוכית מעוצב ומלא במים, היא אינה נעה לכיוונו. "מה תרצה שאומר?", היא לוחשת לבסוף.

לרגע אחד ארוך מביט בה פאר כאילו ראה אותה בפעם הראשונה בחייו, ואז הוא מתנשף ומפנה את גבו בחדות לכוון החלונות המקושטים.

הוא נראה אבוד פתאום, אבוד כל כך עד שכל מה שרוצה לאה לעשות הוא לגשת אליו ולחבקו, בדיוק כשם שעשתה כשהיה ילדון בן חמש. אבל פאר חצה כבר מזמן את גיל הארבעים, וגם היא לא חיבקה את ילדיה סתם כך כבר הרבה שנים.

"שתכחישי?" הוא מחזיר לבסוף, מביט בנוף האפרורי בריכוז. "תוכיחי לי שאלו אכן בדיות חסרות בסיס, ולא שיש סיכוי לא קטן שהאמת הייתה בכלל כל הזמן מצידו השני של הגבול?"

לאט היא בולעת, שומרת על מבטה ממוקד לרגע אחד ארוך מידי בעלי הכותרת הרכים המציצים מאגרטל הזכוכית הנוצץ שמולה.

שנים שמרה על כבודה של משפחתה. מגנה בקנאות על דרכי חייו של בעלה ועל בחירותיו. שומרת לעצמה את הזכות להביט בעולם במבט חד ומטושטש בו זמנית. שנים שעשתה זאת, הופכת יכולת הישרדות להרגל מלוטש, מפתחת לעצמה מנגנון בחירה אלגנטי מספיק דיו להנות מאור השמש הזוהר למרות כל הסדקים האפלים שמיששו ידיה בדרך לשם.

אנשים חושבים שיש רק שתי אפשרויות בבחירה, אמרה לה פעם מירקי. להישאר או ללכת, להילחם או לברוח, לשנוא או לבחור באהבה. אבל האמת היא שישנן

שלוש אפשרויות כמעט כל הזמן, כי גם לשבת על הגדר נקרא לבחור. לבחור שלא לעשות דבר.

ואולי היה צל שופע על הגדר שלה. אולי היא הייתה רכה ונוחה. אולי מסביבה פרחו פרחים בשלל צבעים, ועצים גבוהים הסתירו ביופי משכר את שהעדיפה לא לראות כל אותן השנים.

אבל עדיין הייתה זאת גדר. גדר שבחרה לשבת עליה כשראתה בפעם הראשונה כוכבים נופלים, מקום בו בחרה לעצום עיניים כדי לא להתעוור מהשמש, מחבוא בו נשכה שפתיים כשהצליח האור לחדור דרך ריסי עיניה ולסנוור אותה בכל זאת.

לפעמים תהתה אם הוא יודע עד כמה היא יודעת. לפעמים שאלה את עצמה האם יש לו מושג עד כמה אינה מאמינה לו; עד כמה אינה בוטחת כבר בכלום; איך הפכו כישורי משחק איכותיים לחלק אינטגרלי מחייה.

אבל ברוב הפעמים ידעה שהוא יודע, כשם שידעה היא כל כך הרבה ובחרה שלא לומר כלום. וכמו מחול עדין בו משתתפים רק אלו שבחרו לשתוק – בחרה להלך על החבל המתוח, להאזין בדממה לקצב המוכר, ולעצום עיניים בדיוק בזמן המתאים כדי שתוכל להמשיך לרקוד בנחת מבלי ליפול אל התהום.

“את מה תרצה שאכחיש?” היא לוחשת לבסוף, עוצרת את עצמה לפסוע קדימה כשהיא משלבת את ידיה בחוזקה. “את כל מה שלא יכולתי להאמין בו מאז ומתמיד?”

“שבחרת”, מדייק פאר בשקט, מסב אליה עיניים כהות מתוך מסגרת פנים חיוורת. “את כל מה שבחרת שלא להאמין בו.”

חם ללאה, חם וגם מתניק. “שבחרתי”, היא לוחשת בחזרה, “נכון.”

פאר שותק, מסב את עינו ממנה שוב לכוון החלון.

“אתה יכול לשפוט אותי”, היא לוחשת כשהדממה הופכת עמוקה מידי, ודמעה אחת שקופה מסנוורת סוף סוף את ראייתה. “אפשר בהחלט. אני עצמי עושה זאת טוב יותר מכל אדם אחר”, היא עוצרת לרגע, נושמת עמוקות ואז לוחשת: “אבל בשונה ממך בני, לי מעולם לא הייתה אפשרות לקום יום בהיר אחד וללכת”.

שקט שורר בטרקלין עכשיו, עמוק ומכביד מידי. בחוץ, למרות שעת הבוקר המוקדמת, נצבעים השמיים לאט בעננים אפורים, כהים מאד.

לאט מפנה פאר את מבטו מהחלון, מיישר אליה עיניים כהות שניצוצות זהובים משחקים בהן.

“אני לא יכול לשפוט” הוא אומר לבסוף בשקט, משפיל את עיניו אל שולחן השישי המעוטר שביניהם. “לא אם עשיתי בעצמי את אותו הדבר בדיוק”.

לאט ממולל מטריאס את האיגרת שבידו, אצבעותיו לוחצות בחוזקה על הקלף הדקיק.

“חזור על המסר שביקש ממך האביר המפקד על הגבול הצפון”, הוא אומר בצרידות, מרים את מבטו אל הקשר הדומם שמולו, כאילו היו המילים שעל הקלף תעתוע ראייה בלבד.

“האביר ביקש ממני להעביר את המסר הבא אל מפקד חיילות כוזר”, חוזר החייל שוב לאט, נושם עמוקות ואז אומר: “קבוצה בסדר גודל של שתי פלוגות מן הוורנגים היושבים בגבול אדמותינו בצפון – פלשה עם שחר לכוזר אל העיר סרקל שבגבול. נשלחתי הנה ישירות מאזור הקרבות”.

פרק 29

היא לא ישנה בלילה.

על גג ארמון המושל הייתה מרפסת, מרפסת יפה מאד. אולי הכי גבוהה מכל בתי העיר – כך טענו המשרתות. אנשים עלו וירדו לשם כל הזמן, דיברו ביניהם בקולות רמים ומהוסים, צעקו ולחשו כשעברו ליד טרקלין האורחים בו ישבה, ופיזרו תוך כדי המון מידע, המון.

טיארה טענה שהכול יהיה בסדר. ובכלל, חבל לבזבז את הזמן בדאגות לפני שידועים על מה בדיוק צריך לדאוג.

אבל סוכנת הבית שלה הייתה אישה טובה, דאגנית לא מעט, ואימהית עד מאד. וכיוון שמאז עזב אולה את הטירה – התייחסה אליה האישה המבוגרת בכפפות של

משי, התעלמה אונמר מדבריה וחיפשה לה מקורות מידע מהימנים יותר בדמותן של המשרתות נושאות התקרובת.

אבל אולי באמת היה עדיף לה להישאר ככה, בחוסר ידע. הרי אם לא הייתה טורחת כל כך לברר מה בדיוק קורה בחוץ ועל מה רוגשים האנשים במסדרונות – לא הייתה מגלה, באגביות ממש, איך הפך אזור הטקס לשדה קרב מדמם, כיצד הצמיד ברול סכין לצווארו של הוד מלכותו אחיה, ואיך כמגן אנושי עבור מלך כוזר החדשה – נבחר דווקא אולה, לעמוד מול פגיונו של אביו המאמץ.

ואחר כך היא אינה זוכרת בדיוק מה קרה, אולי מעדיפה שלא לזכור. רק את תחושת הבחילה הנוראית, הצורבת, היא עוד זוכרת. אותה ואת מגע ידה הרך של טיארה, נוגע לא ונוגע בגבה, כשביקשה ממנה בעדינות לנשום חזק ועמוק.

רק בחצות הגיע מפקד משמר הארמון אל טרקלין האורחים במטרה לעדכן אותה ואת ונשות קצינים נוספות שהמתינו בחדר – בתוצאות אותו אחר צהרים דרמטי.

הוא היה אדיב דווקא, נחמד ומלא ברצון טוב לפרט ככל יכולתו על שהתרחש בטקס הנורא. אבל ידיעותיו היו קלושות מידי בשביל להסביר מה עשה בעלה באיינה במקום לשהות אי שם בכוזר החדשה, ומהמידע הדל שברשותו לא ניתן היה להבין מה עלה בגורלו בסופו של אותו אחר צהרים מסויט.

אבל לספר ששר המלחמה של כוזר נפל בקרב הוא דווקא כן ידע, בתיאור ובפירוט מדויקים מידי אפילו. ואחרי ששמעה זאת לא רצתה יותר לשאול כבר כלום, רק לישון רצתה, לישון ולשכוח מהכול.

רק בבוקר, אחרי לילה ארוך בו לא ישנה כמעט מאומה – ידעה סוף סוף טיארה לספר כי אולה נמצא במחנה האוהלים הזמנים שהוקדם על יד הנהר. אבל רק לקראת הצהרים, הצליחה סוכנת הבית לגלות כי יגיע ממש בקרוב להשתתף בישיבת החירום שמתכנסת בארמון המושל.

היא יכולה להמתין בוודאי. לחכות עד שתסיים הישיבה, יופקו הלקחים החשובים, ויעודכנו האנשים ברצף הפעולות הבאות שידרשו לנוכח האירועים האחרונים. לא הייתה סיבה שלא תחכה רק עוד כמה שעות נוספות.

אבל ישנו אדם נוסף שצריך להשתתף בישיבה הזאת, החשוב מבין כולם. ועל אף שמפקד המשמר ידע לספר כי הוד מלכותו נפצע בטקס בידו – היא נוטה להניח כי הפציעה אינה משמעותית כל כך עד שיעדר ממפגש החירום המתוכנן, וישכח כך פתאום, כשיראה את אולה, איך הסתיר ממנו האקסידטור במשך למעלה משנה – את סוד המוות של אחיו הצעיר.

טיארה, למרבה ההקלה, לא מכבירה בשאלות מיותרות וחקרניות.

אולי היא מכבדת את עייפותה של גבירתה, אולי היא מניחה כי אונמר אינה יכולה עוד לחכות. ואולי רק אולי, היא בוחרת שלא להתעמת עם עקשנותה התמוהה של הנסיכה, ומעדיפה למלא את רצונה להיפגש עם בעלה בהקדם האפשרי עוד לפני שתתחיל הישיבה המדוברת, על אף שהרצון הזה דורש ממנה לנער לא מעט אבק מכמה מהקשרים הישנים ביותר שלה במסדרונות ארמון המושל.

אולה כבר ממתין לה במבואה צדדית שמחוץ לאולם המועצה. מבואה רחבה, מוארת באור בהיר ובזבזני, שקצינים וחיילים רבים חולפים בה ברחש דיבורים קולני.

הוא מופתע לראות אותה כאן, אפשר לראות. אבל בהתחשב בכך שההפתעות שהביאה אליהם היממה האחרונה היו קצת גדולות יותר מתזמון מדויק ותמוה, וגם המעבר הרחב גדוש כבר באנשים – מעדיפים שניהם לדלג על הסברים ארוכים ונפתלים או מילות פתיחה נרגשות.

“אין לנו הרבה זמן”, אומר אולה ויש קצת לחץ בקולו כשהוא מסמן לה להתקרב אל גומחת שמירה ריקה שמוארת באור חלוש וכתמתם, רחוק יותר מן המקום בו בודקים שומרים חתומי מבט את הקצינים והאצילים הנאספים. “מצטער, אבל ישיבת החירום מתחילה ממש עוד מעט”.

היא שותקת, מעבירה את מבטה אל צמד המשרתים שחולפים בדיוק מולם, ומחזירה אותו לבסוף לידו של אולה, שעטופה בתחבושת צבאית ולבנה.

“זה כלום”, מבטיח בעלה וידו הבריאה מרפרפת על הבד הגס ממנו תפורים המדים, “ממש שום דבר”.

“זה בסדר”, היא אומרת כאילו עסקו שניהם במזג האוויר המתקרר, ומושכת כתף אחת. “נדבר אחר כך. רק רציתי לומר לך משהו לפני שתיפגש עם המלך”.

מולם בקצה המסדרון הארוך, נחפז קצין ששערו אפור אל אולם המועצה המקומי, ושני טוראים צעירים ממהרים לפתוח עבורו את דלתות ההבנה הגדולות.

הוא שותק, ממקד בה את מבטו. אבל למרות תנוחתו הקשובה יכולה אונמר להבחין היטב ברטט הקל, הלחוץ, החולף בידו.

“החיילים שלך?”, היא לוחשת, ספק שואלת, ספק קובעת, למרות שיכולות להיות עוד אלף סיבות אחרות ללחץ בו הוא שרוי, מלבד השבויים שהשאיר מאחוריו.

אולה בולע, ושפתיו מתעקמות קצת. “הם יהיו בסדר”, הוא אומר, וקולו נוקשה כאילו ביקש לשכנע גם את עצמו. “אלו חלק מהנושאים שנדון בהם בישיבה הזו, בין היתר”.

היא מהנהנת, פעם ואז עוד פעם אחת ארוכה. כאילו לא ידעו שניהם עד כמה מורכבת המציאות שנקלעו אליה עכשיו, מורכבת מידי בשביל שיסיקו עבורה רק דיונים.

”בסדר”, היא חוזרת, נושכת את שפתה לרגע אחד קצר, ואז שואפת עמוקות ואומרת: ”הגעתי לכאן כדי לספר למלך על בגידתו של אליצור”.

גבותיו של אולה נמתחות כלפי מעלה, ועיניו מתרחבות קצת. אבל בקול הוא רק אומר: ”שמעתי על זה”.

זה לא מפתיע. שום דבר לא מפתיע אותה כל כך עכשיו למען האמת. ובכל אופן נמלטת נשיפת צחוק חלושה אחת מאפה. ”מסתבר שכולם כבר ידעו”, היא אומרת, משתדלת לדחוק את גוון המרירות שצובע את קולה. ”בקצרה: אשתו נפצעה בבקתת הגן של הטירה. מצאתי שם מכתב ממנו המיועד למחתרת הדיאלידאנית”.

עכשיו מתכווצות עיניו של אולה ושפתיו נעות כאילו ביקש לומר משהו, אבל הוא רק מעביר את עיניו שוב אל הדלתות הנעות בקצה המעבר, שקצינים לחוצים ואצילים הדורים חולפים בהן כל הזמן.

היא שואפת עמוק שוב, מעבירה את עיניה אל עיטורי הארגמן שעל כתפו של אולה. ”כשהגעתי לכאן סיפרתי לאיסתרק ומיכאל על יקוואל”, היא אומרת בשקט, לאט. ”חשבתי שכדאי שתדע לפני שתיכנס פנימה”.

לאט מסב אולה את פניו מהדלת, מחזיר את מבטו לכיוונה.

היא שותקת, נושכת מעט את שפתיה כשהיא מושכת כתף אחת למעלה כאילו יש בכוחה של התנועה לכפר על העדרן של המילים.

אונמר של לפני כמה חודשים, כשאולה היה עוד בבית, וכל עיסוקיה רבי החשיבות התמקדו בגינת הצמחים שלה – הייתה זוקפת עכשיו את סנטרה, מצמצמת את מבטה מפטירה: ”אתה יודע, אחרי הכול הוא היה אח שלי”, ומתאפקת מאד לא להוסיף: ולפחות לי היה את האומץ לספר לו מה קרה שם.

אבל אונמר של היום שונה קצת, שונה אפילו הרבה. אולי לכן כל מה שהיא חושבת כשהיא עומדת שם ובוהה בו, הוא כמה מטופש זה להרגיש רע בעקבות

דבר כזה דווקא עכשיו, ואיך למרות הכול – מרגיש ליבה ריק כל כך ובו זמנית כבד ועצוב מאד.

יש דממה ביניהם. שתיקה שיש בה הרבה מידי מילים, ורוח יבשה, קרה מאד, שחובטת את הווילון השקוף שבגומחה ברשרוש מלא אוויר.

”טוב“, מושך גם אולה כתף לבסוף ופניו חסרות הבעה, ”הוא היה צריך לדעת על כך מתישהו“.

מתישהו. כן.

לאט היא משפילה את ראשה אל עינו המפוספסת שחור ותכלת של הנשר המצויר על הרצפה, ממקדת את מבטה באבנים הצבועות, הקטנטנות.

הרבה זמן דמינה את המפגש הזה. הרבה מידי זמן.

לילות ארוכים וקרים חלמה שיבוא. ביקשה שיחזור הביתה כאילו לא הלך מעולם. יביא איתו תקווה חדשה, וריח של אדמה וגשם. אף פעם לא חשבה שתעמוד במסדרון מפואר ורחב מידי, ותספר לו איך חשפה את סודו הכמוס ביותר באוזניו של המלך בפעם הראשונה בה תראה אותו שוב.

היא בולעת, מחזירה את מבטה אל הדלת הסגורה מאחוריה מתחילה כעת ישיבת החירום שזימן המלך.

בחוץ למרות שעת הצהריים המוקדמת צובע את העולם כבר הצבע האפור, ורוח קרירה, צובטת – מייבשת להם את הפנים מהחלון הפתוח.

”זה בסדר“, חוזר שוב אולה, כאילו ביקש לשכנע אותה יותר משאת עצמו. ”נראה לי שאחרי היממה האחרונה יהיו להוד מלכותו כמה עניינים דחופים יותר לטפל בהם“.

”כן”, היא ממהרת להסכים, ”הגיוני מאד”, היא מוסיפה, וקולה רשמי ומתקתק כל כך עד שמתחשק לה לברר עם הילדה ההיא שבפנים, איך הרסה כל כך יפה את כישורי המשחק האיכותיים שלה בזמן כה קצר.

ואחר כך הם שותקים קצת. כמה דקות ריקות שאין בהן כלום מלבד דממה אפורה, שריקה חלושה של הרוח, והמון מילים שאין לאף אחד מהם כוח לומר בקול.

”אני צריך להיכנס”, מפר קולו של אולה לבסוף את השקט, והיא מרימה את עיניה בדיוק בזמן כדי לראות גבר גבוה, לבוש במדיהם המהודרים של קשרי החירום המלכותיים, רץ מולם מעיקול המסדרון כשפניו אדומות.

גם אולה מבחין בו. ”לאן”, הוא אומר וידו נשלחת במהירות הצידה לחסום את המשך ריצתו של האיש. ”עבור מי נשלחת, קצין?”

השליח מתנשף, שערו סתור ולחייו אדומות, כאילו דהר כמה שעות טובות לפחות מול הרוח. ”שר המלחמה”, הוא אומר לבסוף, אחרי שהוא מעביר את מבטו על דרגותיו של אולה. ”מסר דחוף מהאביר קרואגן, מפקד הגדוד הרביעי שבגבול הדרומי”.

השמש שברקיע אינה זוהרת היום, מוסתרת מאחורי מסך ערפילי וקר. אבל למרות שהיא אינה שוטפת את החלונות באורה הבהיר, יכולה אונמר להבחין היטב בחיורון המתפשט על פניו של אולה.

”האביר בסטיאן מקאן נפל בקרב”, הוא אומר וקולו קר, ”ואם יש לך עיטור קצונה על המדים חייל, מתבקש היה שתברר לפני שנכנסת בשערי הארמון הזה – אם האדם אליו נשלחת אכן נמצא בין הכתלים האלו”, לרגע אחד קצר הוא שותק ואז אומר: ”כממלא מקומו הזמני של שר המלחמה – אתה יכול להפקיד את המכתב כעת בידיי”.

גבותיו של קצין הקשר מתרוממות מעט ואישוניו מתרחבים. לאט מדלגות עיניו בין פניו הנוקשות של אולה לדרגות האקסידטור הצבעוניות שעל מדיו, ונעצרות בדרגתו המפוספסת ירוק של שר המלחמה המנוח.

זה תמיד מוזר לצפות ברגע הזה, לשים לב כיצד נראה רגע ההכרה בעיניו של האדם האחר – אותה שנייה קצרה ממנה אין חזרה לאחור. לאט שולח קצין הקשר את ידו לחגורתו, שולף גליל דקיק ומאורך ממנו. והיא מוצאת עצמה תוהה פתאום, מה הייתה רמת היכרותו של קצין הקשר עם דודה המנוח, כשהיא מבחינה שאצבעותיו האוחזות בקלף המוכתם – רועדות מעט.

פרץ רוח חריף, צונן, מנשב מהחלון הפתוח, חובט בכוח בגלימתו של אולה. "המתן בחוץ עד שאקרא לך להיכנס", הוא מורה לשליח מבלי להביט בו, ואצבעותיו לוחצות על האיגרת הדקה בכוח.

הקצין מתיישר, הבעת פניו המומה עדיין כשהוא מצדיע באופן מרושל להפליא, ואז הוא נוטל את רגליו ונעלם משם במהירות.

אנחה קטנה, כמעט בלתי נשמעת, נמלטת משפתיו של אולה. "הם יוצאים ממש עוד מעט לאתיל", הוא אומר פתאום, כאילו בלי קשר, ומעביר את ידו הבריאה על עיניו. "השיירה של הוד מלכותו אחיך, והכרכרה הנושאת את-", ידו מרפרפת סביב כשהוא מחפש ביטוי מתאים.

"את גופתו של דודי שר המלחמה", היא ממשיכה וקולה עצור.

"כן".

יש שקט במעבר הצר הזה, שקט עמוק ואפלולי למדי. ואין שם תמונות קרב כמו באותו מסדרון חשוך בטירה. רק שקיעות אדומות, כהות מידי, מוכתמות בוורוד עמום ודהוי.

ידיו של אולה ממששות עדיין את האיגרת כאילו נמרח הקלף בארס קטלני ולא רק נצבע בדיו שחורה ופשוטה.

היא שותקת עדיין. בוחנת אותו כאילו היו שניהם זרים, כאילו לא וויתרה רק אתמול בבוקר על האפשרות שיחזור. "אני הולכת עכשיו", היא אומרת לבסוף בשקט, מתעלמת בכוח מהרצון הפשוט לספר לו. "אמתין לך בטרקלין האורחים של הארמון".

הוא שותק. מהנהן בפיזור דעת כשהוא שובר את החותמת האדומה, הבוהקת, ופורש את האיגרת למול עיניו.

זאת איגרת קטנה, זעירה מאד. מכילה אולי שלושה משפטים קצרים ומקום לחותמת. אבל גם אם הייתה ארוכה – אולה קורא זריז למדי, זריז מספיק כדי שהזמן בו הוא בוהה באיגרת הזאת יהפוך לארוך באופן חריג מאד.

לרגע אחד קצר היא רק שותקת, מחכה שירים את עיניו מהקלף הדק. אבל כשהוא ממשיך עדיין לבהות במשפטים הנעלמים שבה, היא זוקפת את כתפיה ואומרת בטון שאין בו אפילו נימה קטנה של שאלה: "מה קרה עכשיו".

אבל אולה לא עונה מייד. לאט הוא מעביר את מבטו מהאיגרת המקומטת לכיוון של דלתות ההבנה הסגורות, מאחוריהן מתכנסים עכשיו נכבדיה ושריה של הממלכה. ואז הוא שומט את הקלף האחוז בידו מטה, ומשעין את ראשו על הכותל המעוטר שמאחוריו לרגע אחד ארוך.

"אני מצטער", הוא לוחש לבסוף לאט, ראשו מוטה עדיין כלפי מעלה. "באמת מצטער, אונמר".

היא שותקת, ידיה מתכווצות כשהיא פוסעת צעד אחד קדימה לכיוונו. "מצטער על מה?"

קר בחוץ, קר וערפילי. מסך אפור וכבד שלוכד בתוכו אפילו את קרני השמש
הבודדות שהאירו מקודם פניה.

הוא בולע, מעביר את עיניו שוב אל הדלתות הכהות, המפוסלות, של אולם
המועצה.

"חילות ביזנטיון פלשו לדרום כוזר אתמול בצהריים", הוא אומר לאט, קולו צרוד,
"כנראה בתיאום מראש עם התקפתו של יוסף על איינה. אנחנו במלחמה אחת
כוללת, כבר מאתמול".

פחות משעה עברה מסיומו של הדיון המתוח באולם המועצה, וכבר מתפשטת
השמועה במסדרונות הארמון, ממלאת את המבואות באדי חרדה מחניקים,
לחישות מהוסות מצידם של האצילים הזוטרים, וקולות התנשפויות שקטים
מכיוונן של המשרתות.

"נורא", לוחשת טיארה באוזנה ומושכת באפה. "נורא והיום, הוד מעלתך. ואני
כבר חשבתי שנראה קצת ימים של שקט בקרוב".

"לא יאמן", מוסיפה גם בת הלוויה שאירחה לה לחברה מאז יום האתמול,
ומוסיפה תנועת צער טיפוסית ודרמטית להפליא. "ממש לא יאמן, הוד נסיכותך.
רק חזר הביתה וכבר צריך ללכת שוב".

לא יאמן. כן.

מתחשק לה לאונמר, מתחשק מאד. לשאול אותה למה בדיוק זה לא יאמן. ואיך
אפשר להצטרף לחברת האנשים מסוגה, אלו שעוד מביעים זעזוע עמוק לנוכח
העוולות, סופקים כפיים פעם ועוד פעם כשהם מזהים אי צדק צורב, ומופתעים
תמיד שהחיים אינם עונים לציפיותיהם המינימליות.

”זה בסדר”, היא אומרת בעייפות, מתיישבת על הספה הנמוכה. ”אם תוכלי לבקש מהרכב שיכין עבורנו את הכרכרה לחזרה – זה יהיה מצוין”.

ואחר כך היא לא עושה כלום, רק בוהה בשמיים האפורים, הכהים שבחורף. עוקבת אחר תנועות העננים בעיניים מטושטשות, מביטה בצמרות העצים הגבוהות המטלטלות ברוח העזה, ומשכנעת את עצמה ששום דבר נורא בעצם לא קרה. בכל מקרה לא ידעה גם מקודם מתי ישוב.

רנה מגיעה בצהריים, ומכיוון שבת הלוויה שאחראית על קבלת האורחים עדינה, רכה וחסרת ניסיון מעשי – היא מצליחה לגרום לה לעזוב את הטרקלין בחיוך נדיב אחד ובקלות רבה, מפנה להם את המקום לשיחה שקטה ופרטית.

”פגשת את אולה כבר?”, היא שואלת במקום לפתוח בברכת שלום מנומסת, ”שלחתי מישוהו אל מועצת המלחמה המצומצמת כדי ליידע אותם בסיפורו המלא של אליצור”.

”בסטיאן מקאן לא שרד את הפציעה שלו”, מציינת אונמר במקום לענות, והיא אפילו אינה יודעת מדוע היא טורחת לומר זאת. רנה חכמה מספיק כדי לגלות את העובדה הזאת לבדה משיחותיהם הקולניות של האנשים שסביבה.

ריסיה של רנה מרפרפים לרגע על עיניה. ”אני יודעת”, היא אומרת לבסוף בשקט, ”ביקשתי מהשליח לחפש את סגנו של שר המלחמה”.

לרגע אחד קצר שותקת אונמר, מתמקדת בשליטה על נשימתה. ”הוא היה צעיר, גדול רק בשנתיים מאימי המנוחה”, היא לוחשת לבסוף וקולה צרוד, ”רק לפני שנה נולד לו בן, ורק לפני פחות משנתיים הוא זכה לשוב לפגוש את בנו האובד”.

רנה שותקת, מביטה בה ארוכות בעיניים שיש בהן מבט רך מידי, עצוב. ”בערך בן גילי”, היא אומרת לבסוף.

לאט מעבירה אליה אונמר את מבטה בחזרה, מצמצת את עיניה.

“האביר דיליאבר ניסה פעם לשדך בינינו”, מבארת רנה בשקט, ממקדת את מבטה בתחרה הרומית העדינה המשתפלת על החלונות.

עיניה של אונמר גדלות מעט.

לאט מושכת רנה בכתפיה. “רקל מנוחתה עדן הלכה לעולמה עוד לפני שתפס איסתרק את השלטון”, היא מציינת וקולה חרישי על רקע הדממה העמוקה, “אני הגעתי לארמון מייד אחר כך. הוא חשב שזהו רעיון טוב, חיכה כמעט שנה תמימה כדי לנסות להציע אותו”.

אונמר בולעת. “וזה לא היה רעיון טוב?”, היא שואלת לאט, מתאמצת להסתיר את שרידי ההפתעה מקולה.

חיוך קטן, עצוב, מותח מעט את שפתיה של רנה. “אולי”, היא אומרת. “אולי לא. אבל לפעמים אנשים יושבים בחושך מידי הרבה זמן כדי להאמין שהאור שבחון הוא לא רק צלליות אפלות”.

אונמר שותקת, ממקדת את מבטה בגביע הזכוכית הבוהק שמולה, שמחזיר את זהב קרני השמש החיוורות באלפי ניצוצות זוהרים.

“או שהם צריכים פשוט יותר זמן להתרגל לשמש לפני שהם פוקחים את העיניים לגמרי”, היא מציעה לאט, מחליקה את ידה על רדיד המשי שעל כתפיה. “לא?”

דומם מביטה רנה בזכוכית השקופה שמבדילה בינן לבין השמיים האפרפרים, ממקדת את מבטה בנוף החיוור. “יכול להיות”, היא לוחשת, וידה שאוחזת בתליון הדקיק של השרשרת שלה רועדת קצת, “אולי באמת”.

לאט מסתובבת אונמר, מתרכזת בצבעי הלילך והלבן הרכים הצובעים את טרקלינה של אשת המושל, ורק כשהיא בטוחה שקולה לא יבגוד בה אומרת: “מה עוד קרה בלילה, רנה?”

”גילויים חדשים”, אומרת רנה, וקולה בוטח שוב כשם שהיה כשנכנסה לחדר הזה.
”לא מעט אפילו. מאני התעוררה.”

בבת אחת מסתובבת אונמר לכיוונה של דודתה.

”היא בסדר”, אומרת רנה לאט, וחיוך זעיר ויפה מאיר פתאום את עיניה. ”ממש
בסדר אפילו.”

לפעמים אושר הוא דבר פשוט כל כך. חיוך אחד רך, ציפורים ששרות בבוקר
בשלווה קסומה שאי אפשר להפר, וחרך צר בין עננים אפורים דרכו מצליחה קרן
שמש זוהרת אחת לפרוץ החוצה.

”יופי”, היא אומרת, לא מופתעת לגלות שקולה רועד קצת. ”היא לא יכלה למות
סתם ככה מכלום.”

רנה שותקת, אבל לשבריר שנייה קצר אחד מושפלות עיניה אל השיש הבוהק.

לאט בוחנת אותה אונמר, מטה את ראשה מעט ימינה כשהיא עושה זאת. ”היא
גילתה לך מה היה תפקידו של אליצור”, היא קובעת לאט, ”נכון?”

ראשה של רנה נע מעלה ומטה פעם אחת. ”היא שיתפה איתו פעולה”, היא אומרת
בשקט. ”היא הייתה זאת שקיבלה ממנו את המכתבים מאז שירד למחנה בחברתו
של אולה, והיא הייתה גם זאת שהעלתה אותם לבקתה מפעם לפעם.”

ראשה של אונמר מסתחרר פתאום, וכאילו קיבלו החפצים בטרקלין חיים משלהם
– מתערבלות הכורסאות הרכות שסביבה למחול מטושטש של לבן רך.

”למה?”, היא שואלת בצרידות כשמסיים העולם לנוע מול עיניה, ומתיישבת
בחולשה על הכיסא הקרוב. ”למה היה שווה להם לבגוד ככה? בשביל מה לסכן
כך בקלות את הכול?”

ריסיה של רנה מרפרפים מספר פעמיים על עיניה לפני שהיא פותחת את פיה שוב. "תחשבי", היא מציעה בקול זר, ומתיישבת גם היא למולה. "תחשבי מה שווה להם כל כך שיסכנו את הכול בעבורו".

הטרקלין שקט, שקט מאד. וברק לבן וזוהר אחד, שורף פתאום את מוחה של אונמר בכוויה צורבת. "יוסף דיאלידאן שלח מישוהו לאיים על הילד שלהם", היא לוחשת, "האיש המסתורי שפצע את מאני".

לאט מטיילות אצבעותיה של רנה על רקמת התחרה העדינה שעל המפה. "אחד מהחיילים המשוחררים שהיו תחת פיקודו של אליצור", היא מאשרת, "על פי עדותם של אנשי הכפר, הוא נצפה מסתובב ליד ביתם בחודשים האחרונים".

היא שותקת, בוהה ברקמת הפרחים הצפופה כאילו הייתה הדבר המרתק ביותר כרגע בחדר.

"היא לא ידעה לומר לי בדיוק באיזה איום השתמש כדי לאלץ את בעלה לעשות את רצונו, ולא להסגירו לידיהם של אנשי הנציבות", מוסיפה רנה בשקט, "אבל היא טענה שהיו בידיה של האיש הוכחות מספקות למעילה שביצע בעלה בשנים בהן פיקד על האיש, והייתה יכולה לגרום להדחתו מהגדוד. אולי אפילו להעמידו למשפט בפני המלך".

אונמר שותקת, ואצבעותיה תומכות עדיין בראשה, לוחצות בחוזקה על רקותיה. "למה הוא פצע אותה?" היא שואלת לבסוף בעייפות, כאילו היה זה הדבר היחיד שמעניין אותה עכשיו, כאילו לא הבינה רק מקודם את היקפה של המלחמה שפרצה אתמול בכוזר.

"היא התחרטה על מה שעשתה", מושכת רנה בכתפיה, "או לפחות כך היא טענה. עלתה לבקתה מוקדם בבוקר כדי לקחת את המכתב האחרון בחזרה, לפני שיגיע השליח. כנראה שפחד שתזעיק את אנשי הטירה כולם עליו".

היא שותקת, ונשיפה חלושה אחת נמלטת שוב מפיה כשהיא ממקדת את מבטה ברקמת המסובכת שעל המפה הרכה. כמה זמן כילתה על כלום ושום דבר? כמה כוח בזבזה וכמה פחד חנקה עמוק פנימה, עבור עובדות שאין מאחוריהן כלום מלבד טרגדיה אנושית עצובה, ואנשים שבכל מקרה ידעו והכירו את כל מה שחשבה שיש בכוחה לשנות?

היא בולעת, מפתלת חוט שחור ודקיק מהרקמה העשירה סביב אצבעה.

“סתם באתי לכאן”, היא אומרת לבסוף, ומעקמת את שפתיה בכוח לחיך כשהיא מתאמצת לדחוק את המרירות מקולה. “ממש סתם. איסטרק בכל מקרה ידע על בגידתו של אליצור. כל מה שהשגתי היה לספר לאולה דווקא עכשיו – איך חשפתי באוזני המלך את סודו הכמוס מהשנה האחרונה”.

קצת אחר כך מגיעה שוב טיארה אל הטרקלין, קדה עמוקות, ואומרת כי עוד מעלתו הקצין אולה, ביקש לעדכן את רעייתו כי הוא נאלץ לחזור למחנה הזמני כבר עכשיו, להתכונן ליציאתו של הגדוד השלישי לאתל. וכי יוכל להגיע בחזרה לארמון המושל – רק כשעה לפני השקיעה.

“לשלוח למסור לו שהוד מעלתה עוזבת בקרוב את הארמון?”, שואלת טיארה במעשיות, “הכרכרה שביקשת כבר מוכנה, הוד נסיכותך”.

אונמר שותקת, ממקדת את מבטה בנוף החיוור שבחוף.

אף מאורע נורא לא יקרה בטיירה אם תמתין כאן עוד כמה שעות נוספות, אף דבר נורא גם לא יקרה אם תעזוב עכשיו, בכל מקרה הספיקה להיפרד מאולה לפני שנכנס אל מפגש החירום ההוא.

אבל לאמיתו של דבר, במקום חשוך ועמוק מאד בליבה, היא יודעת היטב שזו אינה הסיבה. יודעת שאם תפגוש אותו שנית תרצה לגלות לו על אותו עתיד קסום

שאולי יבוא עליהם באביב, לספר לו את ששמר ליבה כל כך הרבה זמן. יודעת גם שאם תרשה לעצמה לעשות זאת – יכאב ליבה הרבה יותר כשילך מכאן שוב.

אולי לכן היא תוהה עכשיו לעצמה בשקט, שואלת מה יקרה אם תעזוב בעצמה לפני שיספיק לעשות זאת. תמנע אולי את שברון הלב החוזר ההוא, כשתאלץ לצפות בו מתרחק למקום שאין לדעת אם יחזור ממנו בכלל, ומתי.

טיארה שותקת, ממתינה לתגובתה בדממה מכבדת שאינה מגלה דבר על מחשבותיה. אבל גם רנה מביטה בה עכשיו, ומבטה רך כל כך עד שהיא מסיטה את עיניה לכיוון אגרטל השיש המעוטר שבקצה הטרקלין, ממקדת את מבטה בפרחים היפים המצוירים עליו לרגע אחד ארוך.

“תוכלי להמתין בחוץ, טיארה?”, מבקשת לבסוף רנה ומסובבת בנחת את הצמיד הזהוב שעל ידה. “רק מספר רגעים, אם תואילי”.

היא שותקת, מהדקת שפתיים למשמע בקשתה של דודתה, אבל לא אומרת כלום כשהיא בוהה במשרתת המבוגרת המתרחקת, ובדלתות הכבדות הנסגרות מאחוריה.

“אל תגידי כלום”, היא מבקשת לסוף בצרידות, אחרי שנשמע צליל נקישתו של העץ במשקוף. “אני לא צריכה שתאמרי לי שזאת מחשבה נוראית”.

דומם מושכת רנה בכתפה. “היא לא”, היא לוחשת לבסוף, וקולה על אף שהוא חרישי מהדהד על רקע הדממה העמוקה.

הרבה מילים יש לאונמר לומר עכשיו. הרבה מילים יפות על ההמתנה ההיא שריק מאחוריה ובודד וקר. ואיך לפעמים אפילו טעם וצבע, אין כבר לדבר ההוא שקוראים לו האנשים אכזבה. אבל היא רק שותקת, דוחקת את כל המשפטים האלו פנימה כשהיא בולעת, נזכרת פתאום שגם האישה שמולה חיכתה שנים רבות על אם הדרך, ואפילו סיכוי לקוות בעבורו כל הזמן הזה – לא היה לה.

”אם היית במקומי היית נשאת”, היא אומרת לבסוף וקולה צרוד עדיין. ”אני יכולה לנחש”.

דממה עוטפת אותן, עמוקה וכבדה, מופרת רק ברחשיה של האש הלוחשת באח. ”כן”, מסכימה רנה לאט, מישירה אליה עיניים בהירות, רכות משנים. ”הייתי נשאת. אבל לא כי הייתי חייבת לעשות זאת”.

היא שותקת, משפילה מבט אל המשי הרך שתחת כפות ידיה. ”לא?”
דומם מושכת רנה כתף אחת לכוון פניה. ”אל תפחדי מהכאב”, היא לוחשת, ממקדת את מבטה בגביע הנוצץ שמולה. ”אל תברחי ממנו כל כך מהר. מתי בפעם האחרונה ניתנה לך ההזדמנות לגעת כך בחיים עצמם, ולא רק ללכת לידם בעיניים עצומות?”

גן המושל כבר ריק ברובו, שקט. רק כמה משרתים עוד מסתובבים שם, מארגנים ומנקים את החצר שהייתה עמוסה עד לפני שעה קלה באנשי צבא רבים.

מעליה נמתחים השמים בסגול רך. מחלונות הקומה הראשונה של הטירה בוקע אור כתמתם, קלוש. וקולות האנשים שבקומה הראשונה נשמעים היטב בשקט העמוק שבגן.

היא מתקדמת עוד קצת, מחפשת אותו על הספסל האבן חסר המשענת שמאחורי עץ הדובדבנים העתיק, קרוב לברכה המלאכותית שבקצה השני של הגינה. ואז, כיוון שהיא נזכרת פתאום בהוראותיה של טיארה היא חוצה את גדר הצמחייה הגבוהה המפרידה בין החצר הריקה לגן הצמחים המעוצב.

הלאה בשביל האדניות הארוך, ימינה קרוב לצמחי הונארן הסגולים, ועוד קצת ימינה מאחורי כד החרס המיועד לצמחים הניסיוניים.

הוא שם, גבו מופנה אליה. "אולה?"

הוא מסתובב, ידו ממוללת עלה ירקרק זעיר. "טיארה אמרה שביקשת לפגוש אותי כאן", הוא אומר לאט, "אבל אני צריך לחזור למחנה ממש עוד מעט. אנחנו יוצאים לאתיל מחר, עוד לפני זריחת החמה".

היא שותקת. "השליח מרנה העביר את עדותה של אשתו של אליצור?" היא שואלת לבסוף במקום להתייחס לעובדות השקטות, היבשות כל כך.
"הוא העביר".

חצי חיוך מריר מעקם מעט את שפתיה. "אז באמת לא הייתה לו משמעות אמיתית", היא קובעת.

הוא שותק לרגע אחד קצר. "לא הייתה לו משמעות אמיתית", הוא מאשר, ואז מעביר את ידו על עינו באנחה: "אנשיו של האציל מיטארן חקרו את עבדו של הוד מלכותו", הוא מסביר, שומט את ידו לאט. "ברול נקרא לשרת את המלך בלילה בו הובאה התוכנית לאישורו. היה שם כשל חמור באבטחת מידע זה בטוח, אבל כנראה סמכו יותר מידי על משפחתו של עובדיה, הוא העביר את המידע היבש ליוסף עוד לפני שאליצור הגיע בכלל אל המחנה".

שיניה של אונמר נושכות את שפתיה באיטיות, מכאיבות לה מעט. לאט היא מעבירה את מבטה על עלי השלכת היבשים הפזורים על השביל.

קר בגן הריק, קר ואפורי. והרוח החזקה מצמררת את גבה למרות האדרת החמה שעל כתפיה.

לאט מושך אולה כתף אחת. "יוסף ידע על המנהרות כבר לפני שנים", הוא ממשיך לבסוף, וקול קטן וצרוד מתעקש ללחוש באוזניה שיותר משהוא רוצה לספר לה את כל זה, הוא מתאמץ לשכנע את עצמו שלא בו הייתה אשמת הכישלון הצורבת.

“על פי דבריו של קפחבר, הוא ניסה למשוך אותנו למלחמה כבר הרבה זמן. גם שריפת אותו מוצב הייתה חלק מהתוכנית שלו”.

היא שותקת לרגע אחד קצרצר כשהיא מעכלת את דבריו. “איך הוא ידע שנרצה להשתמש בהן?”, היא שואלת לבסוף, “האביר מקאן”, שאיפה קלה קוטעת את קולה פתאום, כמעט מבלי משים. “הוא יכול היה לבחור בכל תוכנית תקיפה אחרת, לא?”

אולה בולע, ומשום מה נראה כי התשובה מכאיבה לו יותר משהוא מוכן להודות.

“כן”, הוא מסכים בחיוך מריר, פוסע צעד אחד אחורה אל כד האדמה הענק שמאחוריו, ומתיישב על קצהו. “זה טיפשי כל כך, אבל המחותרת כנראה שיחדה את אחד ממשרתיו של האביר דיליאבר, כדי שיטרח להביא לידיעתו על מסמכי הבעלות העתיקים של המצודה הנמצאים במרתפו. אנשיו של מיטארן הגיעו למסקנה הזאת לאחר חקירה ושחזור מתישים שערכו למושל מחוז המרכז”.

לרגע אחד ארוך היא רק בוהה בו בשתיקה. “האביר דיליאבר?” היא חוזרת לבסוף בחולשה.

אולה שותק, וראשו נע מטה כשהוא מלפף סביב אצבעו גבעול ארוך אחד, גמיש. “דודי עשה הכול כדי לוודא את מהימנותם של המסמכים, והם אכן היו מקוריים ואמיתיים עד לאחרון סימני הדיו שבהם. וכיוון שהסיירים ששלח חזרו עם הוכחות ברורות לכך שהמנהרות אינן בשימוש כבר שנים – הוא החליט לקחת את הסיכון ולהוציא את התוכנית לפועל. אלרנן לא טרח לציין באוזניו שלא היו אלו ידיו שלו ממש שמצאו את המסמכים האבודים”, הוא נאנח לרגע, “אני מניח שרצונו לפעולה מיידית ועוצמתית – הוא זה שגרם לו להסתיר את פריט המידע הקטן והחשוב הזה”.

היא שותקת, פוסעת צעד אחד נוסף קדימה. "לא יכולת לדעת", היא אומרת וקולה רך, כמעט כאילו ביקשה לנחם אותו למרות שידעה שאין באמת משמעות למילים האלו. "אפילו לא ליצור לא הייתה באמת משמעות".

הוא מתנשף שוב, גיחוך שיש בו הרבה מידי עצב. "לא", הוא מאשר בכבדות. "הוא היה בסך הכול פיתיון מתוחכם כדי לתת לנו להאמין שאנחנו נמצאים תמיד צעד אחד לפני יוסף דיאלידאן".

מעליהם חובטת הרוח בצמרותיהם הגבוהות של העצים, מנדנדת את הענפים הדקיקים, ומשירה אל האדמה את מעט העלים שנותרו בהם במחול מטושטש וסמיך.

"וזה שהוא עשה את זה כדי לשמור על משפחתו?", היא לוחשת בצרידות, "אפשר לכעוס עליו בוודאי – אבל מי אמר לנו שאנחנו היינו נוהגים אחרת?"

הוא שותק, מטה את ראשו מעט אחורה כשהוא עוצם את עיניו.

אי אפשר להחזיר את הזמן אחורה – לחשה באוזניה טור ביום בו נפטרה אמה. אי אפשר אפילו אם כל מה שנדרש כדי למנוע את המוות המיותר הזה, היה כלב בודד אחד שיטעם את האוכל שהוגש באותו היום למלכה. וכשם שאי אפשר לצפות מכלים שנשברו לרסיסים, לחזור להיות שלמים וחלקים כל כך כשהם שהיו בהתחלה – אי אפשר להרוס אמון, לרמוס אותו עד דק כאילו היה אבק פורת, ולצפות שהעולם יחזור להיות כשם שהיה לפני המבול.

"הוא כבר בדרך לאתיל", אומר לבסוף אולה בכבדות, מתעלם מהשאלה האמיתית שמאחורי מילותיה. "הוא נשלח כבר אתמול לבירה כדי לברר את עניין הבגידה לעומק".

היא שותקת, וידה מחליקה על קפל בהיר בשמלתה. "בסוף יוסף מת", היא לוחשת, "באופן פומבי וקולני ורועש מאד. מסתבר שדברים יכולים לקרות גם בלי קשר לכל התכנונים המפורטים שלנו"

"כן", הוא מסכים בשקט, בוהה בשכבה הצהבהבה והעבה שתחת נעליו, "מה שירצה הבורא יקרה".

קר בגן הזה, קר מאד. ומחוץ לארמון המושל, על שפתו של הנהר, מתארגנים כבר חייליו של הגדוד השלישי אל מסעם לעיר הבירה. אבל למרות האווירה המתוחה ואולי דווקא בשלה, נמתחות שפתייה פתאום, וכאילו היה זה הדבר הצפוי ביותר בעולם – היא מוצאת את עצמה צוחקת, גיחוך יבש אומנם וחלש, אבל אמיתי וחי עד מאד.

בתחילה אולה רק בוהה בה, עיניו מצומצמות בריכוז. ואז נמתחות מעט גבותיו כלפי מעלה בהבעה שנעה בין שעשוע תמה לדאגה אמיתית וכנה. וההבעה הזאת, יותר מהכול, מצליחה להרחיב את שפתייה עוד קצת ולטלטל את כתפיה בצחוק כבוש.

"מה כל כך מצחיק?", הוא מברר לבסוף, מטה את ראשו ימינה כשהוא בוחן אותה מהזווית הזאת.

היא מתנשפת, מעבירה את אצבעותיה על עיניה. "אני", היא אומרת ואז צוחקת שוב. "אני וכל החששות שלי, אם להיות כנה".

הוא מביט בה עדיין וגבותיו מתרוממות עוד קצת כשהוא עושה זאת.

היא מנענעת שוב את ראשה. "פחדתי כשהלכת", היא אומרת, ומשום מה לא רועד קולה בכלל כשהיא מביטה בעיניו. "דאגתי כל כך, שכל מה שעשיתי היה לחשוב על כמה אין בידי יכולת לעשות כלום. ואז הגיע הגילוי על אליצור – והתייאשתי

כבר. אבל אז עוד חשבתי שאני יכולה עדיין לשנות משהו, אז עזבתי הכול רק כדי להגיע עד איסתרק ולגלות שכל מה שנודע לי – ידעו כולם לפני כבר מראש”.

הרוח, חדה ועזה, חובטת בגבה פתאום. מעקצצת בלחייה הקרות כשהיא בולעת, מעדיפה שלא לספר לו על מה חשבה כשעשתה את הדרך לאיינה רק אתמול.

”יכולת למות”, היא אומרת לאט, ורק אחרי שצליל שאיפתו האיטית ממלא את הדממה העמוקה שביניהם, ממשיכה בשקט: “כשם שאני יכולה למות סתם כך יום אחד. כשם שאיסתרק כמעט מת אתמול. אבל הנה, תראה כמה מזוירים הם החיים: דווקא לאדם שלא דאגנו בכלל – אין לנו אפילו יכולת לתת עכשיו מעט כבוד אחרון”.

האוויר שסביבם לח עכשיו, כבד ומעקצץ. “זאת תהיה מלחמה ארוכה”, אומר אולה לבסוף, ומילותיו איטיות כמעט כאילו הכריח את עצמו לומר זאת. “קשה כנראה יותר מכל מה שראינו בעשר השנים אחרונות”.

רוח מסחררת סביבם עלי שלכת וריח חריף של אדמה ואבק. טיפת גשם קרה, נוצצת, נופלת פתאום על אפה, זולגת על לחייה ברכות.

היא שותקת. שותקת כי גם היא שואלת את עצמה פתאום מה השתנה. תוהה למה היא אינה מביטה בו כשם שבהתה בו באותו מסדרון חשוך. למה עיניה יבשות עדיין למרות שכבר לפני כמה שעות – הבינה כי אפילו לטירה לא יספיק לחזור לפני שייסע לאתיל ומשם לדרום, לתפוס את מקומו של שר המלחמה בקרבות.

טיפות חלקלקות וקרות יורדות עכשיו על האדמה ועל עלי השלכת הפריכים, מלטפות את העלעלים הרעננים שבאדניות הצמחים הסדוקות.

לרגע היא רק מביטה בו בלא לומר כלום, בוהה בטיפות הזעירות שנוצצות פתאום גם על לחייו של אולה, ואז מטה את ראשה מעט ימינה: “אני יודעת”, היא לוחשת,

“אבל באמת, אם נחשוב על זה רק עוד קצת, מהו בכלל ההבדל בין המלחמות כולן, הגדולות והקטנות גם יחד – עבורו?”

הוא שותק כשהוא מביט בה, בוהה במסך הגשם הרך שמטופף עכשיו על האדמה ביניהם. ומתחשק לו לספר לה, למרות שלא יעז כנראה לעשות זאת לעולם, עד כמה קשה לעזוב מאחוריך בית – כשהפחד לופת לא רק אותך בקורים דביקים – אלא גם את האנשים שהשארת מאחוריך, לחכות שתחזור.

ואף אחד לא הבטיח להם כלום עדיין. אף בת קול לא ירדה משמים להכריז איך תסתיים המלחמה הזאת. אבל פתאום, אחרי כל כך הרבה זמן בריק השחור ההוא – נדמה לו שגם הוא יכול להאמין קצת בימים הרחוקים האלו שאחרי הכול – מלאים ביופי הפשוט ההוא שמכנים אותו גם אושר.

ומה אכפת לו פתאום לעשות זאת, מה אכפת לו להאמין אם בכל מקרה הכול כבר נכתב מזמן, מדויק ושקול כמו אותו פגיון כסוף וחד שזרק דודו לעברו?

“בואי”, הוא אומר לבסוף אחרי רגע ארוך של שקט, וחיוך קטן מותח את שפתיו כשהוא מתרומם מכד החרס הלח. “הגשם הזה בטח יתגבר עוד מעט”.

לאט הוא מסתובב, מהדק את הגלימה שלו עוד קצת, ונוטל את העששית הקבועה בשער האבן המוביל אל היציאה.

“אונמר?”

אבל אונמר לא עונה. לאט היא מתקדמת עמוק יותר אל הגן, מניחה נעל עדינה על האדמה הרטובה ומטה את פניה למעלה, כאילו חיכתה כל הזמן הזה רק לטעום גשם.

יש ריח של משהו חדש באוויר. רענן ונקי, מעקצץ את החושים באלפי ניחוחות עדינים.

טיפות קטנות יורדות עכשיו. עיגולים זעירים נוצצים נמרחים על פניה של אונמר, על שיערו ועל כתפיו, זולגים על גבעולי הפרחים הזעירים ומבריקים את עלי הכותרת שלהם, מעטרים את כדי החרס האדמדמים ביהלומים שקופים זוהרים.

הרוח, זאת ששרקה מקודם, מעיפה את קצוות הרדיד של אונמר ומרקידה את העלים הרטובים שעל האדמה במין ריחוף קליל.

הוא רוצה לומר לה שכדאי להיכנס, שהם עלולים להצטנן, שעוד מעט יתחזק הגשם ואולי יהפוך לסופה, שהוא צריך כבר ללכת.

אבל במקום לנסח משפטים הגיוניים או למצוא סיבות המכריחות אותם לזוז – הוא רק עומד שם. נושם עמוק מהאוויר הצלול והקריר עד שהוא מרגיש שהריאות שלו לא יכולות להכיל עוד, ומביט בה כשחיוך קטן מרים את שפתיו.

עיניה של אונמר עצומות עכשיו, ויש שלוה מוזרה על הפנים שלה, כזאת שלא הייתה שם כל כך הרבה זמן. ולא אכפת לה בכלל, כך נראה, משובל שמלתה הרטוב.

טוב להם שם בבועת הגשם הזאת. מוקפים בריחו של המטר, ביופי הפראי שיש בגנים האלו שמעולם לא טרח לשים אליו לב, ברעש הטיפוף השלו ההוא בו יורד נוזל החיים אל הארץ.

ואין באמת שום דבר מיוחד ברגע הזה אם חושבים על כך לעומק.

גשם ירד וגשם יפסיק לרדת. יום אחד תהפוך האדמה שוב פעם לסדוקה וצמאה למים, ותתגעגע למטר מחדש. רוח תלך ותחזור ותייבש להם בדרכה את הפנים, והנחלים שמתמלאים עכשיו במים יזרמו אל הים ויתאדו במחזוריות אחידה.

אבל מי הוא זה שמונע מהם להנות מיופים של רגעים פשוטים שכאלו, לנשום אותם עמוק אל הריאות עד שיכאבו מרוב אושר – ולא לחשוב כל הזמן אם אולי תהיה גם זאת הפעם האחרונה בה יחוו אותם?

הגשם הופך צפוף עכשיו, כבד יותר ומרעיש. לאט מסתובבת אונמר לכיוונו, אור העששית שבידו משתקף פתאום בעיניה.

“עוד מעט תלך”, היא אומרת, מוחזה בגב ידה טיפות מים קרות. “ואני עוד לא הספקתי לספר לך”.

צללים בהירים מרקדים על האדמה הכהה שתחת רגליו כשהוא פוסע קדימה, מכתמים באור עמום את השיחים. “לספר מה?” הוא שואל, מרים מעט את המנורה.

“סתם רציתי שתדע” היא אומרת לאט, בשקט, וחיוך קטן נוצץ בעיניה. “אם המצב בחזית משתפר, וקצין צריך לחזור הביתה לברית של הבן שלו – יש סיכוי לא קטן שאפילו ישחררו אותו, בדקתי”.

על המרפסת שעל גג ארמון המושל יש הרבה מקום, ושקט. גם גדר אבן צרה ומעוטרת יש שם, ועליה זולגים נחלי מים נוצצים מהגשם האחרון. מעליה כהים השמיים, צבועים שחור עמוק וקטיפתי שברקים משוננים צובעים אותו מפעם לפעם בקווי אור שבורים.

חשוך בחוץ, וקר. ואם לא הספיק כמעט עשור של שפע להשכיח מדעתה את שלמדה באוהליו של קאה – הרי שהסערה רק עתידה לגבור במהלך הלילה הארוך שלפניהם.

עששית אחת קטנה עוד דולקת בקצה הרחוק, שלהבת זעירה רועדת בה מפעם לפעם כשפוגעת בה הרוח.

אבל אולי אין בה צורך עכשיו. אולי גם אין צורך באורות שהחלו המשרתים מעלים בחלונות המקושטים, הצרים.

לא כשמולה, למלוא כל האופק הרחוק, החשוך – דולקות אינספור מדורות זוהרות.

כתמתמות, נוצצות באש צהובה ובוהקת, מעלות עמודי עשן דקיקים שצבעם נבלע בשמיים הכהים – מבשרות לכול על חזרתה של המלחמה לאדמותיה של כוזר.

בת שתיים עשרה ומחצה הייתה כשראתה בפעם הראשונה בחייה איך נראית פקודת גיוס כללית בממלכה. ובסך הכול ילדה עת צפתה בעיניים פעורות בנקודות האור הנדלקות על הגבעות וההרים הקרובים לגבול, מבשרות על גיוסם של בני כוזר לקרבות.

אבל אחר כך לא ראתה עוד מדורות שכאלו שנים רבות. במישורי הפלאט הישרים לא השתמשו באש כדי להעביר מסרים.

בתחילה, בשנים שעוד טיפחה בסתר תקוות – חלמה לראות שוב את אותן מדורות רחוקות.

חלמה שיום יבוא ויידלקו בעבורה, יבשרו לה כי אי מי עוד זוכר אותה בכוזר שקרובה כל כך ורחוקה אינספור שנים ממנה, מוכן להילחם עבורה כדי שתחזור.

אבל אחר כך עבר הזמן, הרבה זמן. אי אפשר להצליח לשרוד לבד אם לא מפסיקים לחכות מתישהו ליד גואלת.

וכיוון שהפסיקה לחכות, גם הפסיקה לחלום. אבל בסתר ליבה, במקום שעוד התגעגע מפעם לפעם לצבעה המנחם של החולשה – המשיך ליבה לאהוב את המדורות גם שנים רבות אחר כך.

הרוח מתגברת עוד קצת, חובטת בקצה צעיף המשי שלה ומסחררת אותו סביבה בבלייל של סגול רך, לבן כמעט.

היא מסתובבת נגד כיוון המשב הקר, מסיטה את מבטה לאחור, אל המקום ממנו אפשר להבחין באזור הטקסים המואר שחיילים עוד מהלכים בו, ואפילו להציץ על פס המים הכהה התוחם את איינה הדוממת.

היא אינה יודעת היכן בדיוק עובר הגבול עם כוזר החדשה, ועל אף אורן של העששיות הפזורות סביב – היא מתקשה למדי למצוא את גוש העצים הכהה המסמן את יער ביאר.

אבל למרות שאזור הגבול המיוער צריך להיות אפל, וגם ההרים הגבוהים המסמנים את תחילתה של כוזר האחרת חשוכים בשעות שכאלו – יש גם שם, למלוא פס האופק השחור שמולה, עשרות נקודות אור זוהרות.

כמה דקות שקטות עוברות עליה במרפסת הזאת היא אינה יודעת. רק הרוח שורקת שם באוזניה, מלבה חיים בדגלי התכלת שמעליה, ומעיפה מידי פעם טיפות מים קרות מגדרות המרפסות היישר לעיניה.

ולמרות שקר שם וחשוך, וגם גשם דקיק החל זולג שוב על מעקות האבן – היא אינה חוזרת פנימה.

לבדה היא עומדת מול הרוח. גבה זקוף, ידיה קרות ולחייה צורבות. בוהה כשעיניה מטושטשות בעיגולי האורות המבשרים לכל, כי גם מעברו השני של הגבול – מתכוננת כוזר למלחמה.

פרק 30

עוד לפני שעזבה השיירה המלכותית את איינה הגיעה כבר הידיעה על פקודת הגיוס שניתנה בכוזר החדשה.

זה לא היה מפתיע. לא מפתיע בכלל, בהתחשב בכך שהאיגרת מקו הדרום המותקף – הצליחה להבהיר להם סוף כל סוף מה הייתה תוכניתו המקורית של יוסף כל הזמן הזה.

לכאורה, אחרי פלישתם החצופה של חיילי ההוסטרים לאיינה – הייתה תקיפה עוצמתית על אדמותיה כל כוזר החדשה הצעד הצפוי ביותר מצידה של כוזר האחת, והכרזת מלחמה רק עניין של זמן. אבל יוסף בתכנונו המוקפד, הצליח להרוס להם את היכולת להנות ממותו הפומבי ומהחלל הגדול שהשאיר אחריו בכוזר החדשה.

הברית הנסותרת שכרת עם הביזנטיים הייתה אכן משתלמת.

עכשיו היו להם שתי חזיתות לנהל. או אולי יהיה מדויק יותר לומר, שתי חזיתות לבחור מי מביניהן תביא עליהם את התבוסה הגדולה יותר.

מן הצד האחד חזית דרומית בה מתנהלת עדיין מלחמה עיקשת מזה למעלה משבוע ימים. ומן הצד השני חזית פנימית, קפואה, בה עמדו אלו מול אלו לאורך הגבול, חיילים בעלי שפה משותפת, ממתנינים דרוכים לשמיעתו של האות המורה על מתקפה.

גם לכוזר החדשה אומנם, עלתה תוכניתו של יוסף במלחמה. אם נכונות השמועות מעברו השני של הגבול, בצפון הצליחו כבר הוורנגים לכבוש את מעבר אלטה, ואף לחצות את הנהר שהפריד בינם לבין העיר יוספאר עד שנבלמו בידי כוחות הצבא שהובילו למקום. ועדיין – הייתה מתקפתם של הביזנטיים חזקה ומסוכנת יותר, כדי להציב אותם חסרי אונים מול בחירה בלתי נמנעת.

הוא נאנח ללא קול, מעביר את עיניו על אולם המועצה הגדול המלא עדיין רק בחציו, שקולות דיבורים חרישיים מפירים את השקט השורר בו בזמן ההפסקה המתארכת, מהוסים מפני נוכחותו של המלך.

עוד מעט יפתח דיון נוסף של מועצת המלחמה. עוד מעט יאלץ להכריע בשאלה האם העברתם של גדודים נוספים לדרום לא תגרום להם לאבד את הממלכה מבפנים, למתקפה מצד כוזר החדשה שכנראה רק ממתניה לצעד הזה. עוד מעט יעסוק בשאלה האם הם לא צועדים כבר שבוע שלם בנתיב התבוסה אותו הועיד להם יוסף מראש – למרות מותו הפומבי באיינה.

ראש פמלייתו של מיכאל מופיע פתאום בפתח הגדול, עושה את דרכו אל קריאן בצעד אגבי למדי, ומשפיל את ראשו לעברו כדי ללחוש לאוזנו מספר מילים שקטות.

מיכאל לא אמור אמנם להשתתף בדיון מועצת המלחמה הקרוב, אבל עד שמגיע ראש הפמליה אליו, כבר מנחש איסתרק את בקשתו של אחיו. וכיוון שאחרי הכול, ישנם באולם המועצה הגדול והשקט, הרבה אנשים שישמחו מאד לנסות לקרוא את שפתיו או להאזין לשיחתו השקטה עם מיכאל – הוא בוחר לעדכן את קריאן כי יעדיף לקיים את השיחה הפרטית אותה מבקש אחיו, במקום בו על פי דבריו שוהה הנסיך עכשיו, במטווח המלכותי הסמוך.

מיכאל לא התאמן הרבה מאז חזר מבבל, כמעט ולא נגע בקשת או בחרב, למרות תחנוניהם של מוריו הוותיקים. וכיוון שכך, איסתרק די בטוח כי רק רצונו לשיחה פרטית במהירות, הביא אותו לתרגל את כישוריו בקשת קרוב כל כך לאולם המועצה.

ובכל זאת, למרות כל הסיבות, מצליח מראה כלי הנשק המעוצב בידיו של מיכאל לגרום לזרועו הפצועה לפעום קלות, בכאב עמום.

הוא שקט מאד, אחיו, כשהוא מותח את המיתר. כתפו מכוונת למרכזה של המטרה הרחוקה, וראשו מוטה הצידה בריכוז מאומץ.

גם הוא היה טוב בזה עד לא מזמן. להצליח.

טוב עד כדי שכרון חושים, וחבטת אוויר צוננת על המצח. טוב עד שידע לדייק מספיק את עצמו עם כיוונה של הרוח הקרה, טוב עד ששכח כמה עוצמתית היא התחושה הזאת.

ועבר זמן מאז, כן. הרבה זמן. זריחות צבעו את אתיל בוורוד קסום, שקיעות עטפו אותה בלילה ביופי סגול. השנים חרטו להן סימנים על אבני הריצוף שבחצר הארמון, והגשם עיטר את הגדרות בנזילות ארוכות של מים.

ועדיין הוא היה טוב. כאילו היה זה חוק טבע שנולד אליו. הרגל אותו נשם תמיד. וכיוון שהיה טוב כל כך, לא זכר מעולם כמה יופי יש בהצלחה הזאת, וקסם גולמי משכר. וכוח.

וכיוון שלמרות היותו אדם אופטימי מעולם לא השתייך לחבורת בעלי החלומות – ברור לו היטב כבר עכשיו, כי אותה מכת חרב חדה לא תחלוף מבלי להותיר אחריה עקבות לתמיד.

הפמליה המצומצמת ממתינה בחוץ, רק שומרי הראש נכנסים עם המלך למטווח, שישה במספר. ורעש צעדיהם הקצוב גורם למיכאל להפנות את ראשו במהירות לכוון הפתח.

“הוד מלכותך”, הוא אומר, וההפתעה צורמת את גרונו בצרידות משונה כשהוא קד. “כל בקשתי הייתה רק לקיים שיחה פרטית במועד אותו יבחר המלך”.

“דיון המלחמה מתעכב למספר רגעים בשל שהותה המתמשכת של מועצת המלחמה באזור האימונים בכאזראן”, הוא אומר, מושך כתף אחת. ומתעלם מההתנצלות המרומזת כשהוא מסמן לשאר בעלי השירות שסביבם, מלבד המורה הרומאי הוותיק, להותיר אותם לבדם. “המטווח קרוב מספיק לאולם המועצה כדי שאבחר לנצל את הדקות הללו ביעילות”.

מיכאל שותק, אבל מבלי משים מרפרפות עיניו לכיוונה של ידו הפצועה, מתעכבות עליה לרגע אחד קצר, לפני שהוא מרפה מהמיתר המתוח בקשת.

שקט באולם הגדול, שקט מאד. וקרני שמש רכות מטיילות על המטרות הצבעוניות שמולם, צובעות אותן בפסי אור בהירים.

אנשים לא באמת משתנים הם אומרים. הם רק מנסים, חושבים שהצליחו.

זה לא נכון כנראה, מי כמוהו יודע. אנשים כן משתנים אחרי הכול. הם עובדים קשה, נאבקים בכל מה ששנאו בנחישות חסרת רחמים, נלחמים באגרופים חשופים

כל הדרך לפסגה – רק כדי לגלות כשהגיעו למעלה, שגם חולשות יודעות להתאושש יפה מאד, ולחזור בחיוך מבריק וקידת ניצחון קלילה להביט לך בחזרה בעיניים.

“אתה יכול לירות את החץ שכבר מאוזן על הקשת”, הוא מציין בנחת, כאילו לא אכפת לו בכלל האם וכיצד יצליח מיכאל לירות את אותו החץ. “זמן למטרה אחת בוודאי יש”.

לסרב להוראתו המפורשת של מלך כוזר זה דבר בעייתי בהחלט, מיכאל תמיד הכיר בכך מצוין. וכיוון שכך, רק תנועה קלה של לסתו, מגלה לו כי אחיו היה מעדיף מאד להיות בכל מקום אחר עכשיו, מלבד לעמוד כאן איתו באולם המטווח הגבוה.

לאט הוא מרים שוב כלי הנשק, מותח את המיתר אחורה, ומצמצם את עיניו כשהוא מכוון שוב את גופו אל אותה המטרה הרחוקה.

פניו של מיכאל שקטות מאד, ובאור היום הבהיר השוטף את אולם המטווח הגבוה הן נראות כאילו היו עשויות מאבן. מוזר, אבל אף פעם לא שם לב עד כמה דומה מיכאל הבוגר ליקוואל.

הוא ממצמץ, כאילו בכוחה של תנועת העיניים המהירה למחות את רצף המחשבות אליו החל מוביל מוחו כרגיל עם אזכורו של אחיו הצעיר.

עיניו של מיכאל מדלגות אליו, משתהות על פניו לרגע אחד ארוך. הן שקטות העיניים, עמוקות באופן מטריד, מגלות לו במבטן כי גם מיכאל מבין היטב את פשרה של הבקשה הזאת, טוב הרבה יותר ממה שהיה מעדיף.

הוא שואף עמוקות כשהוא מתרחק מעט לאחור, מחפש לעצמו זווית צפייה טובה יותר כשהוא משלב את ידיו מאחורי גבו, סוקר את פעולותיו המחושבות של אחיו.

הוא לא צריך לומר למיכאל לעשות כל שביכולתו כדי לפגוע. הוא גם לא צריך לבקש ממנו להתעלם מרגשותיו שלו. זה הדבר הנחמד עם אנשים שמכבדים אותך: הם תמיד ישתדלו להוות לך יריב הוגן מספיק להתמודד מולו.

עוד שבריר שנייה אחד אחרון של ריכוז מאומץ ושאיפת אוויר איטית, ומיכאל משחרר את המיתר המתוח בתנועה מהירה אחת של ידו. הבזק כסוף חולף בחלק הריק שמולם, חותך את אוויר הצהריים החם, ופוגע במרכזו של לוח המטרה הרחוקה ברעש חבטה עמום.

הרומאי תמיד היה ישיר קצת יותר במחמאותיו מסגנונו הקריר של הירלוס: "טוב!", הוא מכריז בקולו הצרוד, ממהר קדימה לכיוונו של המשרת האחראי על הבאת הלוחות למתאמנים, "בוא רק נראה אם הצלחת –", חיוך רחב מותח באיטיות את שפתיו הדקיקות כשהוא מגיע אל הלוח, מדגיש את הקעקוע הירקרק שעל יד אוזנו. "חי נפשי, הוד נסיכותך. מעגל פנימי ראשון! ידעתי שלא השקעת את זמני לחינם כל אותן השנים".

ידו של מיכאל האוחזת בקשת מושפלת מעט וסנטרו נע כשהוא בולע, לאט הוא מסתובב כאילו לא רצה לעשות זאת, מישיר אליו מבט זהיר מעל כלי הנשק המעוצב.

כמה זמן הם מביטים זה בעיניו של זה בלא לומר כלום?

רגע, אולי שניים. אפילו פחות.

לפעמים אתה מקבל תשובה אחרי הכול. לפעמים קורס הדמיון ההוא, החלומי, מתעצב לאמת שקטה ומוחלטת בעולם המציאות. וכמעט תמיד היא מכאיבה עמוק מידי, כמעט תמיד היא צורבת הרבה יותר משתוכל אי פעם לדמיין.

האפור שבאישונו של מיכאל כהה בתאורה שבחדר כלהבה של חרב מתכת. מזוכיר לו בחדות פתאומית את עיניו של האדם שעדיין מבליח במחשבותיו מפעם לפעם,

האיש שבזמן מלכותו הייתה כוזר חזקה יותר ממה שתהיה כנראה אי פעם תחת שלטונו.

לאט הוא משחרר את האוויר הכלוא בריאותיו, נותן לשפתיו להימתח כלפי מעלה כשהוא מושיט את ידו לאחיו.

מיכאל טוב, לא? תמיד היה. לפחות עכשיו הוא יודע שיהיה גם תמיד טוב יותר ממנו.

את הרומאי הוא משחרר לדרכו מייד אחר כך, גם את בני הלוויה של מיכאל. רק ששת שומרי הראש נשארים פרוסים סביב קירות האולם, שרוחבו כפול מאולם המועצה וקירות האבן שלו גבוהים מספיק לתת להם את האפשרות לשוחח בפרטיות.

דנדון פעמון נשמע מעליהם, מהדהד מהחלונות הגבוהים, הצרים. דיון מועצת המלחמה עומד להתחיל בקרוב.

“במה העניין?”, הוא שואל כשאחיו עדיין שותק, ולמרות שזכר שיחתם על כך הדשא הרחוק באיינה יכול לרמז לו על מטרתה של השיחה הזאת, הוא אינו עושה דבר כדי להראות זאת.

פניו של מיכאל חיוורות מעט, ועיניו מדלגות לרגע לכיוונה של שורת החלונות הצרים הקבועה במעלה קירות האבן הנישאים. “אולי זה קצת מיותר לומר את זה עכשיו”, הוא אומר לבסוף, “ואולי זה גם ברור מאליו. אבל רק רציתי לומר כי התשובה שלי לאותה בקשה מאיינה הינה שלילית”.

דממה עוטפת את אולם המטווח, עמוקה ורכה. רק צליל שאיפתו החרישי נשמע בשקט הזה. “ברור מאליו?”, הוא שואל במקום לענות.

”הוד מלכותו לא צריך לומר זאת במפורש”, מושך מיכאל כתף אחת, ”ברור לי כי הבקשה היא אינה הגיונית יותר במציאות הנוכחית”.

ברור לו. ולמה שלא יהיה? למיכאל תמיד היה ברור מה נכון, מה ראוי, ומה צודק. ומה אם היה מת בטקס? הוא היה פשוט מקבל עליו עול את המלוכה, בין אם רצה בו ובין אם לא. ממלא את תפקידו באותה רצינות בה ביצע תמיד את שאר חובותיו.

מהחלונות הגבוהים נשקפים השמיים, תכולים מאד. מרחוק נשמעת צהלתו של סוס משא עיף, ומיד אחריה רעש גלגליה המקרטעים של עגלה חולפת.

זה טוב, טוב מאד. טוב שמיכאל לא רוצה במלוכה. טוב שברור לשניהם שבמצב הנוכחי אין שום היגיון לזעזע שוב את הארץ. שמבחינתו פשוט ומוסכם כי המאורעות האחרונים שעוברים על כוזר מן אותו יום באיינה – פוטרים אותו מן הצורך לקבל את בקשתו של אחיו.

זה טוב.

אולי פשוט זה קצת טוב מידי. מקל עליו כל כך עד שהוא מבין פתאום כמה הכביד עליו הרעיון הזה, כמה הכאיב לנשימתו מהרגע בו העלה אותו על שפתיו.

זה גם לא רע. בכלל לא. זאת סתם עובדה. פשוטה, שקטה, חותכת מדי.

מזכירה לו ביציבותה הדוממת כי אנשים משתנים, הם בוודאי עושים זאת. גם החולשות שלהם ביחד איתם.

אבל הוא כבר אינו אותו אדם שהיה לפני שעלה על במת הטקס באיינה. וזיכרון מותו של יקוואל שדמה לו יותר מכל אחיו, גורם לו לבלוע את רוקו, ולהכריח את עצמו לומר: ”היה תנאי לבקשה הזאת. הוא קיים”.

גבותיו של מיכאל מתרוממות מעט.

”התוכנית אליה נשלח אולה נכשלה”, הוא מבאר, ממקד את מבטו בנשק המעוצב שעל הכן. ”אפשר אמנם לומר שלא היו עדים להצהרה הזאת, אבל אני לא רוצה להזדקק לתירוצים כאלו בשביל לסגת עכשיו ממה שאמרתי”.

”אם לא יצלח הניסיון האחרון שנשלח על ידי האביר מקאן להעמיד את יוסף לדין פומבי”, מצטט מיכאל, עיניו האפורות נעוצות בו בריכוז. ”זה לא מה שקרה על הבמה באיינה?”

מרצפות האבן במטווח מוכתמות בכתמי חום עדינים, מעוטרות בחריצים וקמטים שנתנו להן השנים. פעם, מאד מזמן, ביקש מפנרס באותו מקום בדיוק שיפסיק להשוות אליו את מיכאל.

והנה עבר הזמן, והשתנו החיים. אפילו פנרס כבר איננו כאן יותר. ועדיין הוא מוצא עצמו עומד מול מיכאל, תוהה האם אי פעם יגיע היום בו יהיה משוכנע כי הוא אכן טוב יותר מאחיו, ראוי יותר ממנו למלוך על הארץ הזאת.

”וחוץ מהסיבה הזאת”, ממשיך מיכאל אחרי רגע השקט, אינו מודע למחשבותיו כשאצבעותיו משחקות בקשת המונחת על מעמד האבן הצר. ”ההקרבה של הוד מלכותו באיינה הפכה אותו לגיבור העם, גם אם היה טעם לביצוע החילופים האלו לפני המאורעות האחרונים – אין בו הרבה היגיון במציאות הנוכחית”.

ההקרבה.

הוא עוצם את עיניו לרגע אחד קצרצר. ”בסטיאן סיכן הכול ושילם בחייו”, הוא אומר לבסוף כשהוא פוקח אותן, וסדק זעיר מלווה את מילותיו כשהוא משתדל להעביר מעיניו את פניו של שר הצבא המנוח. ”לא אני”.

”מישהו היה צריך לזרוק את הפיגיון לבסטיאן”, מציין מיכאל, ידו מרפרפת באיטיות על המיתר הרפוי. ”ככה הבנתי. זאת הייתה בחירה קלה לעשות?”

הוא שותק, עוצם שוב את עיניו כשהוא נזכר באור השמש הבהק שסנוור את עיניו בטקס. ועורו, בדיוק במקום בו הצמיד ברול את הפגיון לצווארו – צורב פתאום מאד.

“זאת כנראה אף פעם לא תהיה בחירה קלה לסכן את עצמך במוות”, הוא אומר, ממקד את בכך האבן המעוטר, “גם אם ברור לך שבין כך ובין כך, זהו רק עניין של זמן עד שיסתיים הכול”.

מיכאל שותק, ורחף מזור, מכאיב, עולה באיסתרק פתאום, גורם לו להרים את הקשת הדקיקה מכן האבן.

לאט הוא מאזן חץ על המיתר, למרות שהוא לא יכול עדיין אפילו לנסות למתוח אותו. שוב הוא עושה את כל אותן פעולות שגרתיות שהפכו אותו לקשת הטוב ביותר בהיסטורית בני המשפחה המלכותית, עד לפני אותו רגע בטקס.

“למה”, לוחש מיכאל פתאום, וקולו חרישי כל כך עד שהוא בקושי מצליח לשמוע אותו. “למה אתה מענה את עצמך במחשבה שאולי אינך ראוי למלוכה הזאת אחרי שבחרת להקריב את חיך שלך, בעבור המשך קיומה של כוזר?”

הוא שותק, עוצם את עיניו שוב לרגע אחד ארוך. “כי אתה טוב הרבה יותר ממה שאני אהיה אי פעם”, הוא אומר בצרידות כשהוא פוקח אותן, “שנינו יודעים את זה, מיכאל. גם אבא חשב כך”.

עיניו של מיכאל גדלות קצת, אבל איסתרק מסיט את מבטו ממנו, ממקד את עיניו שוב במעגלים הרחוקים שעל המטרה.

לצידו שותק עדיין אחיו, ורק רחש נשימתו הכבדה נשמע בבירור בדממה העמוקה.

מיכאל לא הספיק לפגוש את המלך כשחזרו מהפלאט, ושנים ארוכות כאב את הפרידה שפספס לא מעט פעמים באוזניו, אותה פרידה שהספיק רק הוא לחוות.

ובכל אותן הפעמים שהזכיר זאת, רצה איסטרק לומר לו שלא באמת פספס, לא באמת החמיץ את ההזדמנות שניצל תמיד לעומתו. רצה מאד לומר ותמיד שתק בסוף.

כי אולי זכה הוא לחזור הביתה בזמן ומיכאל לא. אולי הספיק רק הוא לפוגשו בפעם האחרונה לפני שיסתיים הכול, אבל אביו לא היה שם לראותו שוב פעם. לתקן את כל אותן הפעמים בהן ראה רק את אכזבתו הגדולה ביותר מולו.

וכיוון שכך, לנצח תישאר הפעם האחרונה ההיא צרובה במוחו. תחילתו של אותו המסע לבבל אליו שלח אביו את מיכאל בחיוך של גאווה וגעגוע, ונפרד מבנו בכורו כמלווה השירה, נער מרדן בן שבע עשרה שאפילו את תפקידו של המנהיג לא יכול היה אז לקחת.

וזה טיפשי, אולי. אבל זיכרון אחרון אחר אין לו לאיסטרק בנמצא, רק געגוע שאין לו סוף, חיים שלמים שעברו מאז, ורצון שלא יתמלא אף פעם – להוכיח לו שהוא טוב מספיק, אחרי הכול, למלך.

“זה לא נכון”, לוחש לבסוף מיכאל, “זה לא-”

“זה כן”, קוטע אותו איסטרק בשקט, ממקד את מבטו עדיין בעיגול המטרה השחור, המטושטש. “אתה מעולם לא חפצת במלוכה – אני כן. מעולם לא היה אכפת לך אם אהיה טוב ממך”, הוא עוצר לרגע כשהוא שואף עמוקות, ודקירת כאב עמומה חותכת פתאום את זרועו. “לי תמיד היה. וגם עכשיו, כשאתה משוכנע כי רק טובת כוזר עמדה מול עיני כשהסכמתי להקריב את חיי בעבורה – אני יודע היטב שעשיתי זאת רק אחרי שהבנתי שבכל מקרה לא אשרוד את שקיעתו של אותו היום”.

הוא שותק, וצליל נשיפה חלוש של צחוק בורח משפתיו כשהוא מנענע את ראשו. “מה אפשר לעשות, אנשים משתנים, תכונות אופי בסיסיות – לא. אין באמת דרך לברוח מהעובדה הזאת”.

מיכאל שותק, שפתיו נעות כאילו ביקש לומר משהו ולא מצא את הדבר הנכון לפתוח את פיו בעבורו.

צליל חריקת הדלת מפר את השקט החם, גורם לשניהם להפנות את מבטם אל הפתח.

דנאל קריאן, ראש הפמליה המלכותית, עומד שם, מחזיק בידו איגרת אוויר קטנה. ולמרות שהאציל המאופק נחשב כאדם שמצליח בדרך כלל לשמור את רגשותיו לעצמו, מצליחה הבעת פניו לתפוס את תשומת ליבו של איסתרק.

גם מיכאל מבחין בכך כמוהו, והוא ממהר מיד אל הדלת, מחליף כמה מילים שקטות עם ראש הפמליה הקפוא כשהוא נוטל את האיגרת החתומה מידי.

”מה קרה עכשיו?” הוא שואל וקולו יבש ועייף כל כך לאוזניו כשמיכאל חוזר לכיוונו, ”הקווארים החליטו לחצות את הדיסטאף? הסינים בחרו להעלות עלינו מהמזרח עם אבקת הרעם?”

אבל מיכאל שותק עדיין, וידו האוחזת בקלף הדק רועדת פתאום. לאט הוא מרים את עיניו מהאיגרת, וצבען החיוור של פניו מדגיש את האפור שבאישונו המורחבים.

חם במטווח, חם ומחניק. ומפתח האולם מביטות בו עדיין עיניו הגדולות מעט של קריאן.

לרגע אחד ארוך הוא רק שותק, מביט באחיו כשעיניו מצומצמות בריכוז. ואז הוא רוכן קדימה, מושיט את ידו לכיוונו של המכתב.

אבל אחיו לא נע עדיין.

”מיכאל?“, הוא שואל וקולו זהיר, מתעלם מגל החרדה הקטן שצובט פתאום את בטנו.

”זאת איגרת מהגבול“, אומר מיכאל בצרידות, כאילו אינו יודע עדיין באיזה טון עליו לדבר, ומפיל את הקלף אל כף ידו הפרושה. ”מארמון המלוכה באלקן“.

חם לקהת. מחניק למרות הלילה הצונן והחשוך.

סביבו טובל החורש הדליל בשקט לילי מלא רחש. ובין הקוצים חסרי המשקל נשמעת מידי פעם לחישת כנפיהם של החרקים. רחוק יותר, על האדמה הריקה – נראים האוהלים המתוחים כמו גושי צל שחורים.

גם רוח שורקת במחנה, חרישית ועוקצת. מביאה אליו את עשן המדורות הקטנות, ריח של אוכל נצלה, ורעש צחוק ופטפוטים מהאנשים היושבים עדיין מסביב.

זה לא מפליא אותו, לא מפליא בכלל. למרות שהשעה כבר מאוחרת מאד.

מילים, שברי משפטים. שמות.

איינה. המלך יוסף. מחלה סופנית. איסתרק. הקריב את חייו. שלוואן. שלוואן שוב.

פקודת הגיוס הכללית בשבוע שעבר מילאה את המחנות שעל הגבולות במאות גברים, ולמרות שלאף אדם לא היה ברור למה מחכה פאר דיאלידאן – ניצלו המגויסים את הזמן החולף היטב. לריענון מסיבי לכישוריהם המלחמתיים, להצטיידות וחיידוש האספקה, וכן, גם לדיבורים.

ושלוואן, בין אם רצה בכך ובין אם לא – הופך עם הזמן החולף להיות דמות מרכזית בשיחות הלילה הארוכות האלו.

הוא מתהפך, מנתק את מבטו מהשיח היבש בו בהה בשעה האחרונה, ומשלב את ידיו מתחת לראשו על האדמה הקשה.

אם זה מיקומו הקרוב כל כך של המחנה לגבולה של כוזר הישנה, ואם זוהי דווקא אשמתן של הגחלים העוממות – הד הדיבורים הקלוש שסביבו, מבשר לו כי רובם של החיילים ערניים מאד למרות השעה המאוחרת.

מעליו היו הכוכבים המעטים מטושטשים. זוהרים בקושי על רקע העשן הסמיך העולה מעשרות המדרות שעל האדמה, צובע את השחור העמוק באדום חלש.

צבע של מלחמה אמר לו אלרון כשהביטו על השמיים המכוכבים בגנים של אתיל, אי אז כשהכריז רעואל על המערכה עם בולגריה. הוא אהב מיתולוגיה, העבר הנורדי. ידע עליה לא מעט. אתה יודע שהיוונים ראו סימן קללה בליקוי חמה? הוא שאל.

הוא שמע על זה משהו, כן. לא ידע שהם מקשרים את האות לתבוסה בקרבות. אבל זה היה הגיוני אחרי הכול. הדם. האש. והארגמן הלוהט שבשמיים.

הוא השתנה שלוואן, גם את זה הוא ידע מזמן. השתנה כבר בימים שאחרי נישואיו, כשהורחק לגיאט. הוא הבין עד כמה רק כששמע על בריחתו מפני מאביו. ועדיין, למרות הכול – הצליחו השמועות מעבר לגבול להפתיע אותו.

הוא לא טיפוס נלחם שלוואן, אין לו עניין לנסות לעוות את המציאות כמו שניסו לעשות הצעירים שסביב המדרות בעיניים בורקות. לא חדור אידיאלים מקודשים מספיק כדי להכניס את עצמו למרכז הטירוף, ולו רק בשביל הסיכוי הקטן שיצליח להקטין אותו אולי. הוא מכיר אותו טוב מספיק עוד מערבי ההתעוררות הרחוקים באלקן, כדי לומר זאת בוודאות קרירה, צינית אולי.

ובכל אופן, כמו שחזרו ואמרו כולם ויותר משמץ של יראה בקולם – הוא עשה זאת. בוחר לעמוד מול אביו, יודע כי אם ינצח המלך יומת בעוון בגידה, ועדיין מוצא בתוכו מספיק אומץ כדי לעמת אותו עם האמת המכוערת שהסתיר כל השנים, מול צמרת כוזר הישנה כולה, ואינספור חיילים משני צידי המתרס.

צעקת התרגשות קורעת את הלילה השקט ואחריה עוד אחת המומה, ברקע מהדהד צליל של זכוכית מתנפצת לרסיסים דקים. מרחוק יותר צוהל סוס בין קולות הצרצרים.

לאט הוא ממצמץ, מזדקף על מרפקיו כשהוא נועץ את מבטו בשחור המטושטש שמעליו.

אף אחד לא יודע לומר מה מתכנן פאר. למה הוא מחכה כשהוא נותן להם להמתין על גבולותיה של כוזר הישנה – במקום לתת לחיילים להכריע אותה במכה אחת ניצחת.

אולי הוא רוצה למקד את הכוחות בצפון המותקף, אולי הוא מחפש עדיין מחליף למטריאס אותו פיטר ממשרתו כבר לפני שבוע, אולי הוא פשוט לא החליט עדיין.

אבל בכנות, וקהת ידע היטב שזו אינה רק תחושתו שלו – אנשים שמחו על העיכוב.

בלילות שרו החיילים בתיאום צרוד, בימים הם התאמנו ללא הפסקה. אבל בין לבין, לפני, אחרי ובאמצע – היו השמועות חוזרות שוב ושוב לרחף ביניהם, בתחילה בשיחות שקטות, מהוססות. ולבסוף מתגברות לדיונים קולניים, מלאים בנפנופי ידיים ועיניים בורקות.

הם חזרו לשאול פתאום. לתהות על הימים האחרונים. להעלות זיכרונות מהשנים הרחוקות. ובשונה מתמיד – לא מנעו הקצינים כלל את השיחות הפוליטיות הרועשות. להפך, קהת ראה כבר כמה פעמים את סגנו של מפקד המחנה, מצטרף מהצד לשיבה סביב המדורות הכתמתמות.

זה היה מוזר לומר את זה, אבל הוא די בטוח שיכול היה להתחייב על כך אם צריך – בורדים במחנה הצבאי הענק חיכו לפקודת ההתקפה. היתר קיוו שיקרה נס, כזה שימנע מהם את החיוב להרים שוב את חרבתם ולצאת למלחמת אחים קרובה כל כך

לבית, וייקח מהם את הצורך להחליט האם להאמין סוף כל סוף לצעקות השנים האחרונות.

הוא פולט את האוויר שבריאותיו, מתמקד בפעולת הנשיפה האיטית הזאת כשהוא משעין את ראשו שוב על זרועותיו, בוהה באפלה האינסופית שמקיפה את המחנה.

הוא לא טיפש אחרי הכול. אף פעם לא היה. והרבה לפני שברח שלוואן כבר תהה לעצמו על מטרותיו של השליט רב החסד מארמון השיש באלקן. אבל למען האמת, מעולם לא היה אכפת לו מספיק כדי לעשות משהו. בטח לא בזמנים בהם ניהל ערבי התעוררות גדולים באלקן, לצידו של הנסיך האהוב ביותר על מלכה של כוזר החדשה.

הוא בולע, שואף עמוקות את אוויר הלילה הקר, הערפילי.

מוזר, אבל אף פעם לא חשב שישמע איך האיש השטחי שהכיר, הקליל, זה שאהב וגם ידע איך ללגום את החיים עד תומם – הפך לאדם שמעולם לא חשבו שירצו לחקות.

הוא מגחך פתאום לעצמו, ומזל שאין בסביבה אף אחד לשמוע אותו. לא, ההגדרה הטובה יותר תהיה: האדם שעקף אותו מזמן, משאיר אותו מאחור להעביר את ימיו על אותה פיסת אדמה ריקה.

כי איפשהו בין הרגלי החיים ורעש המלחמה השוחקת – הוא מגלה פתאום כי הזמן לא עצר אף פעם, ואיטי ומתעתע הוא חלף לו בשקט, הופך את הצעירים חסרי העול שהיו לאנשים בעלי משפחות; מעדכן את חלומותיהם במטרות ארציות יותר, מלאות פשרות; ומחליף את התשוקה לתקוות האתמול באדישות למורת ניסיון.

והוא לא מקנא. באמת שלא. את הבחירות שלו עשה כבר מזמן. אבל אולי זאת ההחמצה שחונקת את גרונו עכשיו. שקטה, מעייפת, מכאיבה הרבה יותר משהוא מוכן להודות.

כי אחרי הכול עבר הזמן, והשנים. והוא עדיין נשאר כשם שהיה אז. אולי רק עייף יותר, עצוב לא מעט, ולמוד אכזבות.

ומעולם לא חשב ששלוואן, דווקא שלוואן – יצליח לעשות את מה שלא העז אף אחד מהם כבר לרצות.

שוב נשמעות צעקות, עכשיו מתלוות אליהן גם קריאות הלב ושריקות.

הוא מזדקף, שולח עוד מבט אחת ברקיע שגיצי אש קטנים מנקדים את שיפוליו הכהים. ואז מתרומם, מנקה את ידיו מהחול הלח, ורץ לכונן מקור הרעש.

זאת התקהלות מוזרה, גדולה למדי. בליל צעקות שעולה מסבך של חיילים מזיעים ומוכתמים בבוץ המקיפים במת עץ גבוהה עליה עומד קצין שחור שיער. ולמרות החושך, יש מספיק לפידים ברחבת האימונים כדי לטבול את מחצית מגופו של האדם הגבוה בשלולית של כתום בהיר, ולהאיר באור חלש את האיגרת עם חותם המלכות השבור שהוא נושא בידיו.

"מה קרה", הוא נושף, מגלה שניים מחבריו לפלוגה במעגל החיצוני של ההתקהלות. "מה כתוב שם, פריסם?"

לאט מסתובב אליו פריסם, אור הלפידים משתקף בעיניו בזהרורי זהב קטנים. "אלוקי השמיים והארץ", הוא מתנשם וקולו צרוד, "הוד נסיכותו העוצר פאר החליט לוותר על הכתר, לטובת התאחדותה של כוזר".

דגל הממלכה הכוזרית תמיד היה מרשים.

לוחות הברית וקשת כפולה, כחול בוהק וזהב עמום – הדגל הזה לא נוצר מעולם עבור משפחת המלוכה. הוא היה של הממלכה עצמה, ושלה בלבד. הפך לסמלה הרשמי של כוזר מייד אחרי שהתגייר המלך יוסף הראשון.

מאז ומתמיד התנוסס על הארמון באתיל אותו הדגל. גבוה, בוהק, מתנופף ברוח לצד דגלה התכול של משפחת המלוכה הכוזרית. אבל גם אחר כך, כשנקרעה כוזר לשתיים, לא נפקד מקומו באלקן, לצד האדום והירוק של בית דיאלידאן. יותר מידי רגשות עזים היו קשורים בליבות הכוזרים לדגל הזה – כדי להשאיר אותו שלל בידיהם של אנשי כוזר האחרת.

הם חיכו לתכלת. קהת ידע שעשו זאת. ולמרות הוראתו הברורה של עוצר כוזר – התקשו נושאי הדגלים להסיר לחלוטין את האדום והירוק מהתרנים הגבוהים שבחזית המחנה. הגאווה נושפת בעורפם הרבה יותר מן הסנטימנט לצבעים.

הם חיכו לצבע השמיים המסנוור שסימל תמיד את שלטונם של בית הביואר, ציפו לראות אותו מתנוסס בגאון בידיהם של נחיל הרוכבים מהגבעות. אבל המלך איסטרק, כך הסתבר, ידע קצת טוב יותר מזה.

על העגלות היו דגלים. אחד לכל רכב, ושניים לצועדים בראש הטור. אבל כולם, למן הראשון עד האחרון שבהם – בהקו בצבעי זהוב וכחול. לא היה שם תכלת.

הוא לא היה חייב לעשות זאת, המלך איסטרק. קהת היה די בטוח בכך. פאר הציע לו את השלטון ללא תנאים מורכבים מידי מלבד שיתוף פעולה צבאי ומלא. הסרת הסממנים האישיים המלכותיים אמרה דבר אחד: הם היו כאן בדיוק כמותם, בשביל כוזר האחת ההיא, השלמה. זאת שהייתה כאן לפני שהתחיל הכול.

ונכון שעבר זמן מאז אותם ימים עליזים באתיל, הרבה זמן. ועל אף שאת הנסיך איסטרק הכיר רק כשהיה בסך הכול נער – לא מפתיע אותו המהלך.

כי גם אם ליוסף הייתה יכולת נאום נדירה, ולזמריו הנודדים כישרון כתיבה עשיר – הוא תמיד סמך על טביעת העין שלו יותר מהכול.

נסיך או מלך, נער או גבר. איסתרק תמיד היה אמיץ מספיק כדי להכאיב לעצמו בשביל המטרה בה האמין בכל ליבו.

שלושה ימים אחר כך כבר החלו החילופים בגבולות.

האנשים היו חשדניים עדיין, חשדנים מאד. ויותר מכמה זוגות עיניים עקבו בתשומת לב, אחרי כל עגלה שחלפה דרך מעבר הגבול הפתוח, לראשונה מזה עשור.

מצפון הממלכה הגיעו משלוחי הקשתות הכפולות, קלות וחזקות כמו שרק קשתות מעץ הטמילה הנדיר יכולות להיות. ומכוזר הישנה, האחרת – העבירו עגלונים בשתיקה, שיירות עגלות עמוסות במיטב תוצרתה של העיר סטראד, עיר החרבות המחושלות.

הסיבה הרשמית למהלכו של פאר הייתה המלחמה. כך גם הסיבה הרשמית להיענותו של המלך איסתרק למהלך ההיסטורי.

מהצפון, מהדרום. התקפה חסרת תקדים על כוזר, כזאת שלא הייתה מאז הפלישה הגדולה מביזנטיון בימיו של המלך איסתרק השני.

לא היה זה הזמן למלחמת אחים מחלישה. כוזר, ואת זאת ידעו הכול גם אם השתדלו שלא לנסח בקול את פחדם – ניצבה לראשונה מזה זמן רב, על פתחה של מלחמת קיום.

מה יותר הגיוני ומובן מהרצון לאחד כוחות כדי להגן על הממלכה מכליה?

ועדיין, למרות הכול, יודע קהת היטב כשם שידעו זאת כולם, כי זוהי אינה האמת המוחלטת.

אף אחד לא מסכים להניח את נשקו על האדמה, ללחוץ את כף ידו של אדם שרצה להרוג עד לפני שבועיים, ולאחד כוחות לקראת אויב משותף – רק בגלל אילוצים טכניים וטיעונים לוגיים.

אבל האנשים, משום מה, מקבלים את הודעתו של פאר כאילו הייתה טל חדש, טעם מחייה ושטף של מים רעננים על פניהם העייפות. וכשהם מתכנסים ברחבת האימונים כדי לשמוע את ההוראות החדשות לקראת שליחתם לחזית הדרום הבווערת, מזהה קהת בעיני הסובכים אותו ברק של ציפייה חדשה. רציני, שקט, ונחוש.

ונכון שהיו עוד סיבות אמנם. מותו של יוסף, והטקס באיינה, או שאולי יהיה מדויק יותר לומר: כל מה שהתגלה שם על הבמה העתיקה, שטופת השמש והרוחות.

אבל אולי הייתה הסיבה האמיתית אחרת, עמוקה קצת יותר ממגוון הטענות בדיונים האינסופיים שהתקיימו כל לילה סביב המדורות, בעדו של המהלך ההיסטורי ונגדו.

כי אולי זהו רק טבעם של האנשים כשמתרגשת עליהם צרה, אולי היה מותו הפומבי של יוסף קצת יותר מידי בשביל שימשיכו להכחיש את מה שטענו אנשי כוזר האחרת כבר שנים. ואולי, רק אולי, בזמנים כאלו של חושך, בשעה שאויביה של כוזר, הישנה והחדשה גם יחד, מרימים ראש – החלו האנשים מתגעגעים לאותו חלום נושן עליו נלחמו הכוזרים מאז התגייר המלך יוסף. ושוב החל רצונם הפשוט, הבווער כל כך – מתעורר.

על ההרים הכהים משני צידי הגבול נוצצות הלהבות בלילות, צובעות את השמים בפסי עשן חיוורים. ובמוצבים שעל קו הגבול הן מהבהבות שעות ארוכות עד שהן הופכות לריצודים כתמתמים זוהרים. ויחד עם הפחד הלופת שמביאה איתה האש,

והחרדה החונקת את האנשים בגלים – מצליחות המדורות להביא בחומם הרך גם את אותו געגוע ישן, אותו זיכרון שהצליחו שנות מלחמת אחים ארוכות להשכיח. מבושרות להן, כי שוב יש להם חלום משותף אחד, להילחם בעבורו יחד.

ומה יקרה אם תיפול. מה יהא עתידם אם תהפוך אותה ממלכה יהודית נדירה לאבק פורח. מה יהיה עם יעלו וורנגים בהריה, ביזנטיים במגדליה, וקווארים בשדותיה. מה יקרה אם תאבד אותה הארץ, זאת שציירה על דגלה מאות שנים לפני – הצהרת נאמנות לזהטת, לאלוקי השמיים והארץ.

וכיוון שלפני הכול, מתגעגעים האנשים אל כוזר הזאת שהייתה, וליבם ער וחי מתחת לשכבות הכאב והעצב שבנו בהם שנות הדמים האחרונות – מעטים הם האנשים שזונחים את חובתם בשעה הזאת לאותו הדגל הקדום.

פרק 31

בני אדם יצורים מוזרים, אמרה לו פעם טור ברגע פילוסופי במיוחד.

משתוקקים לשמש רק כשהקור מקפיא את האדמה, מתגעגעים לגשם איך שמכה היובש בשדות. ומחכים שיגיע הבוקר – רק אחרי שהחמיצו כבר את שעות האור העליזות.

וזה אירוני, ללא ספק.

איך דווקא עכשיו, כשהצפון והדרום בוערים באש המלחמה המתקרבת – הם מעדיפים לאחד כוחות. איך כשמתהפך עליהם שער החול, מזכיר להם שהזמן תמיד היה קצוב ומדוד – הם מגלים פתאום שרצו להיות כאן לנצח. ואיך שמעיבים ענני מלחמה על עתידם, הם נזכרים שפעם גם היה להם עבר אחד, משותף, להתגעגע אליו.

את הצפון השאיר באחריותם של גדודי צבא כוזר החדשה. לא היה תחליף להיכרות עמוקה ואיכותית עם תנאי שטח. אבל אל הדרום המותקף, שם התנהל בינתיים המאבק העיקרי – שלח את הגדודים המרכזיים, אלו שאבטחו תמיד את הגבול בין שתי הממלכות.

אנשים שעד לפני זמן קצר עמדו משני עבריה של החומה – צעדו עכשיו יחד. חיילים שרק חיכו לשעת כושר כדי לפלוש קדימה ולכבוש – הקימו את מחנותיהם בשדותיהם של כפרים שהיו שורפים ככל הנראה רק לפני חודשיים. וקצינים שעד לפני שבועיים היו נלחמים כדי להרוג את עמיתיהם לתפקיד, חברו למפקדי הגדודים הפנימיים שבכוזר האחת – בדרכם קדימה, להגן על הדרום מפני הפולשים הביזנטיים.

ואפשר, בטח יהיה אפשר לומר – כי אחרי הכול לא באמת הייתה להם ברירה. כשהגב קרוב לקיר, מתמקדים בחודה של החרב הקרובה, לא ברטיבותן של האבנים הקרות.

אבל המכתב של פאר אמר משהו אחר. הד שלא שמע איסתרק מעולם בהתכתבויות המעטות עם בנו של יוסף, בזמן הפוגות האש הקצרות.

הוא ידע, איסתרק היה בטוח בכך. לראשונה בחייו היה פאר מודע להכול. וגאה מכדי להודות על כך בקול, הוא השתמש בכליאתו של מטריאס בשל הודאתו על השתתפותו בטבח בנקרת באטר – כדי להכיר באמת השקטה ההיא, זאת שנודעה לכולם באיינה, ללא מילים מפורשות.

אבל למען האמת, לא היה צורך אמיתי בהודאתו של פאר. השמועות פעלו היטב מעצמן. הן, ווידויו הפומבי של שלוואן, הנסיך שבחר לעבור את הגבול, והעז לעמוד מול אביו באיינה לראשונה. הופך במעשה הזה, על פי השמועות, לסמל חדש.

היה מעניין לדעת כיצד הגיב על כך בנו הצעיר של יוסף. האיש שעל פי השמועות ריכז פעם את כל כוחו של הנוער בכוזר החדשה, רק באמצעות השפעת מילותיו שלו. אבל למרות שקנז, שבילה את הימים האחרונים בחברתו, ידע אולי לספר על כך – הוא מעדיף להתמקד במטרתה המקורית של השיחה אליה זימן את המונדרי, שעות ספורות לפני יציאתו את אתיל.

אור חלש צובע את צריחי הקריה המלכותית שתחתיו בקווי אור רכים, עדינים. רוח צוננת מכה בפניו, מצננת את לחייו בקור צובט.

מאחוריו שותק עדיין קנז, רק הד נשימותיו השקטות נשמע בדממת הבוקר הרכה.

הם כבר סיימו לדרך על שליחותו שלו ושל אמציה מול השבטים, כמו גם על פרטי פגישתו עם מטריאס וקפחבר. והוא גם הספיק כבר להאזין לעדות על מותו של שכיר החרב שנשלח להרוג את אביו, עשר שנים קודם לכן. ולמרות שהזמן בהחלט דחק בו, וגם הבוקר כבר החל תופס אחיזה בשמיים האפוריים – לא מצא עדיין את האומץ כדי להעלות את הנושא הנוסף, האחר, רק בשלו ביקש לקרוא לקנז הבוקר אל המרפסת הגבוהה הזאת.

“אולי לא אחזור מהקרב הזה”, הוא בוחר לבסוף לומר, אחרי שדממה הופכת עמוקה מידי, מסב את ראשו לכיוונו של המונדרי. “כך שהשאלה הזאת תהיה כנראה מיותרת. אבל למרות שהאפשרות הזאת הגיונית מאד – אני מעדיף להיות אופטימי מספיק, כדי להאמין שהיא עדיין קיימת”.

קנז שותק, אבל עיניו מרפרפות לכיוון ידו לרגע אחד. ולמרות שהוא רגעי וקלוש, מספיק שבריר השנייה הקצר הזה כדי לגרום לשפתיו להתעקם בשעשוע.

“זה לא כזה גרוע”, הוא מציין, ושנים ארוכות של שליטה וכבוד מסייעות לו להרחיב עוד קצת את החיוך הזה. “עבר כבר יותר מחודש מאז הפציעה הזאת”.

שרירי פניו של קנז נעים כשהוא מכווץ את שפתיו. "לא חשבתי כך, הוד מלכותך", הוא אומר בשקט.

"אלא?", יש משהו מכאיב בשאלה הזאת, כאב מכווץ ומדויק מידי כלפי עצמו, אולי כי הוא מנחש טוב מאד מה חושב האדם שמולו עכשיו.

קנז שותק, ממקד את מבטו בידו המחלימה.

"זה לא צריך להיות גרוע כדי להפריע", הוא מציין לבסוף בשקט, "הייתי מספיק שנים קשת מצטיין כדי לדעת, הוד מלכותו וודאי זוכר זאת".

אם הוא זוכר.

רוח בוקר קרירה מרפרפת סביבם באוושה חרישית, מביאה איתה שרידי זיכרונות וקולות מאותו המאהל הרחוק, השכות.

איך אמר קנז אז? בשבילך איבדתי את יד שמאל שלי.

"זאת פציעה קלה", הוא חוזר, "היד כבר בסדר, אבל-", הוא נתקע פתאום, אולי בין הפעמים הבודדות בחייו, וההפתעה הזאת גורמת לו לבלוע את רוקו בכאב.

"אבל היא רק 'בסדר'", משלים קנז לאט, בשקט, ועיניו מביטות עמוק מאד אל תוך עיניו שלו.

רוח קרירה מניעה את הדגלים שעל התרנים ברשרוש כבד, אוורירי.

הפמליה לא נמצאת על המרפסת הקרה הזאת, וגם שומרי הראש רחוקים מספיק כדי לאפשר שיחה פרטית ושקטה. אבל גרונו של איסתרק צורב כאילו עמדו שם כולם קרוב אליו, נועצים בו עיניים חודרות.

אנשים אולי לא יבינו זאת, יחשבו על אדם שמרוכז בעצמו יתר על המידה במקום לראות את הנס בכך שהצליח להחזיר את ידו לתפקוד מלא, אחרי פגיעה משמעותית ממנה לא מצליחים רבים להשתקם.

והכול יהיה נכון. הכול יהיה צודק והוגן, וגם הגיוני. אבל איך אפשר, אחרי כל הסיבות, לספק אדם שראה כבר את ראשי ההרים, במישור השטוח, האנמי כל כך?

כי אם הגעת אי פעם לפסגה הזאת ונשמת את טעמה המשכר של המושלמות, אם נגעו ידיך באבק הזהב שפורח שם כל כך בשלווה – לא תוכל לעולם להסתפק רק בטוב הפשוט, מנת חלקם של האנשים הרבים הפזורים סביב, אלו שלעולם לא ישיגו את המקום אליו הגעת אתה כל כך בקלות.

ורק אתה תדע, תזכור תמיד איך כבר לא תוכל להגיע לשם, תתגעגע אל מה שהיה נראה פשוט כל כך פעם, ולעולם לא יחזור שוב.

ואיך אפשר יהיה לנחם אותך, להביט לך בעיניים ולומר שבסך הכול שום דבר נורא לא קרה, איך תוכל להאמין לאותם דיבורים, אם אתה יודע היטב שאת ההפסד הקטן ההוא, הצורב – לא יהיה ניתן בכלל למדוד במילים.

מולו, לרגע אחד קצר, נעות שפתיו של קנו כאילו ביקש לומר משהו. אבל הוא משפיל לבסוף את ראשו, בוחר לשתוק.

”מה?”, שוב מותח החיוך את שפתיו למראה התלבטותו של המונדרי, ”אתה רוצה להוסיף משהו? אל תחשוש להשמיע את מחשבותיך, קנו”.

הגבר חום הזקן שותק עדיין, רק מרפקיו נצמדים עוד קצת אל צידי גופו. ”אף פעם לא יכולתי להשמיע את כל מחשבותיי”, הוא אומר לאט, ”זאת תהיה בגידה, הוד מלכותך”.

קריר במרפסת, והאוויר שהוא שואף אל ריאותיו כמעט חריף מרוב רעננות. לרגע אחד ארוך הוא שותק, מביט בקנו כשראשו מוטה מעט הצידה. ”אבל כבר עשית את זה פעם”, הוא מציין לבסוף בנחת, ולמרות שהוא יודע עד כמה לא נוחה התזכורת למונדרי שמולו, הוא משלב את ידיו כשהוא מביט בו. ”לא?”

קנז שותק, אבל עיניו מושפלות לרגע אחד קצרצר מטה. ואיסתרק תוהה לעצמו האם גם מול עיניו מרחף עכשיו זיכרון אותה פינה חשוכה בה ישבו כשירק לכיוונו.

סנטרו של קנז אינו נע לכוון הרצפה, אבל שפתו העליונה נמתחת קצת על השנייה. "כולנו היינו צעירים פעם", הוא לוחש לבסוף כשהוא מרים את עיניו, ולראשונה אולי מאז הכיר אותו, מזהה איסתרק בעיניו מעט מבוכה. "מלאי זעם אצילי בשם האידיאלים שלנו, בטוחים כי הוא מאפשר לנו לעשות הכול בשמו. אולי מעולם לא ציינתי זאת במפורש – אבל אני מתנצל בכל ליבי על אותו מאורע".

אנשים טוענים שהזמן הוא מרפא להכול, מביא בכנפיו תרופה ונחמה. וקלישאות, מסתבר, מחזיקות מעמד מסיבה אמיתית כלשהי. כי יש יופי בזיכרון הזה, למרות הכול. יופי מוזר ורחוק, משעשע במקצת אפילו אם חושבים על כך לעומק.

"זה בסדר", הוא אומר, ומרחיב קצת את חיוכו כדי לשכנע את קנז בנכונות מילותיו. "רק רציתי לומר כי למרות אופיו הקיצוני של אותו המאורע, הלוואי ואנשים היו נוהגים איתי עכשיו באותה כנות בה הרשת לעצמך לפנות אלי פעם".

קנז שותק, אבל ניצוץ הבנה חולף בעיניו החומות, מהיר ורך.

עוד מעט יצא שוב לקרב אחרי כמעט שלוש שנים שקטות, יעזוב את הארמון לזמן לא ידוע. עוד מעט יעביר את השרביט לידיו של מיכאל, יפקיד בידיו את סמכויותיו כולן, יעניק תוקף לתפקידו כממלא מקומו של המלך לזמן קצוב עד שיחזור.

עוד מעט ישאל את עצמו שוב, כמה משמעות יש להחלטות שלא הצליח לקיים. יחזור להיאבק עם העובדה שתוכניתו של יוסף גררה את כוזר כולה למלחמה, גרמה לה להתאחד מחדש תחת מלכותו של שליט אחד, וגם, באגביות של ממש – הצילה אותו מן הצורך לוותר על הכתר.

הוא שותק עדיין, מעביר את עיניו בחזרה לכיוונו של קנז. "לו הייתה לי יד בריאה – אולי הייתי יכול להכריח אותך להתנצל אחרי שיסתיים הכול", הוא מפטיר לבסוף, ולמרות שאין אפשרות בכלל להשוות את ידו המחלימה לזרועו הלא מתפקדת של קנז – מעקם חיוך קטן את שפתיו כשהוא אומר זאת. "אף אחד מלבדי לא שומע אותך כרגע, קנז".

גם קנז מחייך, אם אפשר לקרוא להעוויה הקטנה של שפתיו – חיוך.

"רצונו של מלך כוזר הוא פקודה בעבורי", הוא אומר בשקט. "אבל אני איני בטוח מה רוצה הוד מלכותו לשמוע".

קריר במרפסת שעל גג הארמון, קריר וצונן. והשמיים עדיין אפורים וחיוורים.

הוא עייף. תשוש למרות שאפילו לקרב לא יצא עדיין. עייף מהמאבק התמידי באותו קול שקט שלוחש לו כי לעולם לא יהיה ראוי למלוך, ולא משנה כמה ידמם בקרב הזה כל חייו.

"את האמת הלא יפה", הוא אומר בצרידות, "את מה שעלול לקרות איתי לו תצליח כוזר לשרוד, ועדיין אמשיך אני למלוך עליה. כי בכנות, עייפתי מלומר שאני מעולם לא חפצתי למלוך על הארץ הזאת".

קנז שותק, מביט בו כאילו ראה אותו לראשונה בחייו. ושפתיו הדקות מתכווצות במחשבה לרגע אחד ארוך, כאילו הוא נאבק בכוח בהחלטה לדבר.

"אולי תהיה דומה לו", הוא אומר לבסוף בשקט כשהוא מתיישר, ואין צורך לומר על מי הוא מדבר. "אולי תהפוך גרוע יותר".

קריר במרפסת. לחות צוננת של בוקר וטיפות טל שזוהרות עדיין על מעקות האבן המעוטרים. רוח חובטת פתאום בדגל התכלת המבריק, מצמררת את גבו של איסתרק.

רגע אחד ארוך הוא מביט בקנז בלא לומר כלום, ואז מטה את ראשו מעט ימינה ושואל: "למה גרוע יותר?"

שפתיו של קנז נמתחות קצת, ממש מעט. "כי אתה צעיר יותר?" הוא מציע בחזרה, "כי יש לך יותר זמן כאן על האדמה לטעות?"

הוא שותק, מעביר את עיניו אל סלילי עשן הבוקר המתאבכים אל השמיים החיוורים שמעליו.

הנה הן העובדות הפשוטות, הקרות, אלו שאין מאחוריהן כלום מלבד האמת. כי הוא יכול לשקר לעצמו כל חייו, יכול לבחור להאמין בעתיד הטוב ההוא, העלום. והוא יכול גם להודות בשקט – כי אין לו באמת שום ידע או ביטחון ואפילו ערכות קטנה, לאיזה אדם יהפוך בעוד כמה שנים מהיום.

מולו, משנה הערפל העוטף את הקריה המלכותית את צבעו לזהב רך, עמום. "שמעתי שניצלתם את המסע לחיזוק הנאמנות בקרב השבטים למטרות אישיות נוספות", הוא בוחר לומר במקום לענות, והקור שבליבו נותן לו את האומץ להעלות את הנושא ממנו התעלמו שניהם קודם לכן, לראשונה מעל פני השטח.

קנז שותק.

לאט מפנה איסתרק את עיניו אל פניו החתומות של המונדרי. "אדם אחד אמר לי פעם, כי ביום בו יקוץ בשלטונם של מלכי כוזר יקום ויעבור את הגבול", הוא מציין, מכריח את עצמו להגות את המילים השקטות.

עיניו של קנז לא נעות, אבל ידו הבריאה עולה אל כתפו, מתעסקת לרגע עם הבד הרקום. "אולי", הוא מחזיר לבסוף, מבטו נעוץ עדיין בעיניו. "אולי באמת אעזוב יום אחד".

הוא שותק, מביט במונדרי עדיין ללא נוע, וכאב מוזר, חסר שם, מפעם בצלעותיו כשהוא עושה זאת. ואז נמלטת נשיפה אחת מפיו, והוא מפנה את עיניו חזרה אל

צריחי הקריה המלכותית המבהיקים מטל. "אז גם עליך אי אפשר לסמוך", הוא מפטיר, וקולו קליל משום מה, כאילו לא שורף ליבו כלל באדיה הקפואים של האשליה המתפוגגת.

"נכון", מסכים קנז מאחוריו, "אי אפשר כנראה".

"פעם חשבת אחרת", הוא לוחש, מבטו ממוקד עדיין ברקיע המחוויר, ואצבעותיו לוחצות את מעקה השיש עד כאב. "רק לפני מעט זמן חשבת שיש לכוזר סיכוי לשרוד, האמנת בכל ליבך בשלטון הזה כדי להבטיח את נאמנותם של השבטים עבורי. מה השתנה כל כך מאז?"

רוח צולפת במרפסת. מרשרשת בדגלים שעל התרנים, ומקפאיה את נשימתו בחבטה צוננת.

"כלום לא השתנה, הוד מלכותך", מהדהד קולו של קנז על רקע הדממה מאחוריו, "אם כבר להפך".

לאט הוא מסתובב, החול שמביאה איתה הרוח צורב את עיניו לרגע אחד ארוך. "כן?", הוא שואל, ולמרות שקולו יציב מצליח לסדוק אותו קצת השבר, "אז למה לא תוכל לעמוד כאן, בשעתה הקשה ביותר של הממלכה אולי, ולהבטיח שתמיד תתייצב לצידה של כוזר?"

קר מאד הבוקר, למרות חומה של השמש. והמשבים הקפואים מעלים כתמי קור וורדרדים על פניו השזופות של המונדרי.

"ומה שווה הבטחה, הוד מלכותך?" הוא שואל, עיניו הכהות שקופות באור השמש הבוהק. "מה שווה שבועתו של בן אנוש שאפילו את המחור אין בידיו? אני בחרתי לעמוד כאן היום, בחרתי למרות שיכולתי ללכת כבר מזמן. אבל כל שנותר בידיי לעשות הוא להתפלל שאבחר זאת גם מחר, וגם ביום שאחר כך", רגע הוא שותק ואז לוחש: "רק הבחירה הזאת בידיי, מלכי, להציע".

קצת אחר כך עולה השמש גבוה יותר בשמיים, הבזק מסנוור של קרניים רכות וזוהרות על ערפל עשן קר, מלווה בקרניה החיוורות את עזיבתו של קנו.

אור בהיר שוטף את הקריה המלכותית, את גגות האבן הנמוכים, ואת צריח האגף הצפוני של הארמון, המתנשא לצד המרפסת.

פעם ישב שם נסיך צעיר אחד, על אותו הגג. פעם נופף בחרבו אל השמיים כדי למשוך את תשומת ליבו. פעם שבחר ללכת מכאן לדרכו – כאילו לא עשה למענו דבר כל אותן השנים.

אבל באמת, יקוואל, מה בסך הכול היה?

נער. ילד. אח. זיכרון לאדם שהיה, השתקפות למי שאולי עוד יהיה. מראה משופשפת, חדה ופוצעת – מזכירה לו לאן שרק ילך, שאולי אכן לא יהיה ראוי למלוכה הזאת אף פעם.

והלוואי היה נולד כמו מיכאל. הלוואי היה טוב כמוהו, בלי לחשוב או להתלבט הרבה. הלוואי היה יכול בקלות כל כך, למלוך על הארץ הזאת מבלי לזכור עד כמה מדריכות הנגיעות האישיות את צעדיו כל הזמן.

הלוואי. אולי כך, למרות כל מה שיחזרו ויאמרו הסובבים באוזניו – היה יכול להאמין כי לא לנצח ידרוף את מצפונו מותו של אחיו הקטן.

אבל הוא לא. וגם אם יברח כל חייו מכך – תישאר תמיד נוכחת אותה העובדה הפשוטה, כי אולי באמת יהיה אחרים טובים ממנו, לעשות את כל מה שימשיך להיאבק עברו לנצח.

ואולי באמת יהיה זה הקרב האחרון שלו; אולי יעזוב קנו את הארץ אחרי הכול; אולי תתאחד כוזר ותשרוד, רק כדי שיהרוס אותה יום אחד דווקא הוא במו ידיו.

ואין לו את העתיד ההוא לשלוט בו, אותה אשליה קסומה וחסרת ממשות, אותו בור אינסופי של פחד. רק ההווה בידיו עכשיו, ואותה הבחירה החוזרת, הפשוטה כל כך.

להזכיר לעצמו, יום יום מחדש, כי לעולם לא תהיה שייכת לו המלוכה בשל עצמו.

ואין בה יופי בבחירה הזאת, ואומץ, ורגעים זוהרים לנצוץ בהם על פסגת ההר. והיא ישנה, ובודדת, ומעייפת עד כאב כי למדת כבר להכיר אותה כל כך טוב עם הזמן.

וגם אכזבה יש בה, והפסד לפעמים, וריחוק מרעש מההמון. וגם סיוס, כנראה, לא יהיה לה אף פעם.

ואולי יעשה זאת לנצח, אולי יעשה זאת רק ימים ספורים. אבל באמת, אחרי שיבוא הסוף ההוא – לא יהיה הבדל גדול כל כך בין הזמנים.

ואין אחד שיודע לומר לו איך תזכור אותו ההיסטוריה, אין אחד שיוכל להבטיח האם תשרוד כוזר את המאבק הזה או שמא תיפול, תעלם באבק הזמן החולף. אבל אולי יוכל להרשות לעצמו לקוות, שכשיבוא הסוף הזה, אם יבוא, יוכל להישיר אליו מבט, ולדעת שהלך לקראתו כל הדרך כשהוא נלחם.

על מעקה השיש עוד נוצץ הטל, בוהק לאורה הרך של השמש כאילו היו הטיפות הקטנות יהלומים זוהרים.

ריח עשן המאפיות כבר ממלא את הקריה המלכותית באדיו הדקיקים, וניחוח קלוש של גשם שוטף אותה ברעננותו החדשה של הבוקר. למטה, בחצר הארמון העמוסה, צונפים סוסים ברעש עמום.

מולו מרחף עדיין ענן הערפל על גגותיה של אתיל, רך ועמוק. רחוק יותר, על ההרים הגבוהים, אפשר כבר לראות איך זורחת השמש באינספור קרניים על היערות הכהים.

אבל מעליו ממש ריק הרקיע, תכול ונקי למרות הקור העז השורר.

אולי כמעט נקי, שכן קצת גבוה יותר, רחוקה עד שהיא נראית כמעט כנקודה זעירה – עפה עכשיו יונה אחת קטנה לבדה.

שלווה. נוסקת מעלה מעלה בדממה הבוקר האצילית שסביב. מנופפת בכנפיה כאילו לא ירד הגשם רק שעות ספורות קודם לכן על הארץ, חובט בטיפותיו הכבדות על השדות הצמאים.

ולמרות שהבוקר כבר עלה על אתיל, מאיר את כוזר כולה שוב ברכות. ועל אף שהקרב ההוא, קרוב מתמיד, כבר ממתין לו מעבר לפינה – הוא עדיין עומד שם. נושם עמוק את האוויר הצלול, ובוהה בה עד שהיא מתמזגת באופק האינסופי שמולו, נבלעת בצבעם הרך השמיים.

אולי היא הייתה לבנה.

סוף.

